

Anasztázia Novih

SZENSZEI

Sambhala Bölcse

Budapest
2025

Az ifjúság elbeszélése a **Bölcsességgel** való találkozásról első pillanatra naivitásnak tűnik. De ez a mindennapi észlelés csupán illuzórikus akadály, az Ego által a **Szellem** tökéletessége felé vezető úton felállított ravasz csapda. Aki legyőzi ezt, sokkal többet fog **felfedezni**, mint amit valaha is remélt. Dicsőség a Győztesnek – mert a **Tudás** lesz a jutalma, mert a **titok** nyílt valósággá válik számára.

A könyv egy volt tizedikes lány személyes naplójának feljegyzései alapján készült, amelyek az 1991-es nyár eseményeit tükrözik.

Anasztázia Novih alkotásának a jelensége abban rejlik, hogy mindenki a tükörben a saját, kizárólag belső dolgait látja. A «Szenszei. Sambhala Bölce» című könyvben egy tizenhat éves lány belső világa tárul fel, aki hirtelen szembesül a halállal. Ez arra ösztönzi, hogy ártértékelje életét, és válaszokat keressen az örök kérdésekre: „Miért él az ember, mi az élet értelme? Ki vagyok én valójában? Miért hívó a legtöbb ember a Földön? Hiszen, ha hisznek, akkor remélnék valamit. Milyen úton érik el a nagyok a belső halhatatlanságukat? Mi rejtőzik az Emberi lényeg megértése mögött?”

A belső keresés zabolátlan energiája egy különleges, rendkívül művelt emberrel, egy keleti harcművészettel foglalkozó mesterrel és egy nagyon titokzatos Személyiséggel – a Szenszei-jel – való találkozáshoz vezet. A Szenszei megrázó, nem mindennapi világnézete, lebilincselő filozófiája, a világról és az emberről szóló tudása, a dinamikus keleti harcművészetek, a bölcsesség a mindennapi helyzetekben, a nem hagyományos orvoslás, az ősi szellemi gyakorlatok (beleértve a negatív gondolatok elleni hatékony technikákat is), az emberi képességek jelenségei – mindezeket és még sok más ismer meg a főhősnő, amikor kapcsolatba kerül a Szenszei világával. De ami a legfontosabb, megtalálja a válaszokat a legfőbb belső kérdéseire, és a saját tapasztalatából ismeri fel, hogy az embereknek a leghatalmasabb alkotóerő adatott meg felülről – a hit és a szeretet ereje.

Tartalomjegyzék

Előszó	4	26. fejezet	237
1. fejezet	6	27. fejezet	252
2. fejezet	8	28. fejezet	258
3. fejezet	11	29. fejezet	268
4. fejezet	16	30. fejezet	279
5. fejezet	27	31. fejezet	290
6. fejezet	29	32. fejezet	293
7. fejezet	34	33. fejezet	299
8. fejezet	43	34. fejezet	317
9. fejezet	62	35. fejezet	321
10. fejezet	92	36. fejezet	328
11. fejezet	95	37. fejezet	331
12. fejezet	108	38. fejezet	341
13. fejezet	114	39. fejezet	347
14. fejezet	118	40. fejezet	359
15. fejezet	139	41. fejezet	396
16. fejezet	143	42. fejezet	398
17. fejezet	146	43. fejezet	399
18. fejezet	153	44. fejezet	407
19. fejezet	172	45. fejezet	411
20. fejezet	180	46. fejezet	418
21. fejezet	199	47. fejezet	423
22. fejezet	204	48. fejezet	440
23. fejezet	209	A SZENSZEI	
24. fejezet	211	AFORIZMÁI	444
25. fejezet	231		

ELŐSZÓ

A csendes, meleg nyári éjszaka már régen átvette teljes jogú uralmát, felváltva a zaklattal nappalt annak minden fontos sürgésével és apró-cseprő gondjával. Sötét takarója megnyugtató és édesen elaltató minden élet, lassan mély álomba merítve. E varázslatok talán csak a szerelmes szívekre nem hatottak, amelyeknek az örökkévalóság egy pillanatként repült el. A tengerparton, egy elhagyatott helyen, árván pislákol egy tűz, furcsa, titokzatos árnyékokat vetve. Mellette egy alakatlan lény ült magányosan. Jelenlétének csak a csillagvilágokkal fényesen illusztráló végtelen Univerzum volt a tanúja, meg a Hold, amely ezüstösen csillogó ösvényével az örökkévalóságba hívogatott a víztükrön. Olyan csend honolt körülötte, hogy még a tenger sem merte megzavarni azt hullámainak halk susogásával. Úgy tűnt, az idő örökre megállt, elveszítve minden értelmét. Ez volt maga az örökkévalóság pillanata.

A lény megmozdult, érthetetlen hangokat adva ki, és lassan két gomolygó részre kezdett szétválni. A levegőben emberi beszéd hallatszott:

– Istenem, milyen jó tud lenni néha ebben a bűnös világban.

– Őszintén szólva, még elmenni sem akaródzik.

– Én is pont erre gondoltam.

A tűz lángja fényesen lobogott, féltékenyen próbálva visszaszerezni egy darabka teret az éjszakától. Világos csillogásait változó sikerrel hol elnyelte a sötétség, hol bátran előretört, megvilágítva a természetet annak valódi színeivel.

– Akkor mi lesz a te döntésed, Rigden?

– Az én következtetéseim persze szomorúak. De mégis azt hiszem, halasztanom kell a végleges döntést... Talán érdemes még maradnom.

– De mégsem annyira rossz minden. Főleg, ha már úgy döntöttél, hogy maradsz, adj nekik még egy esélyt, és engedd meg nekem...

Ebben a pillanatban a tenger felől ki tudja, honnan, könnyű szellő suhant át, megelevenítve a holdfényes ösvényt. Utóbbi elbűvölően csillogni kezdett ezüstös ragyogásával, csalogatva a titokzatos távolba. A természet mintha szándékosan bosszantotta volna a lényt, egyrészt örökkévalóságával, másrészt természetes földi szépségével vette körül. Úgy tűnik, ebben a nem tolakodó fuvallatban valami szent, csak általa ismert titok rejtőzött.

Nem titok, hogy a Sors csak általa ismert, bonyolult úton vezeti az embert: a legfinomabb kölcsönhatások, természeti jelenségek, az egyes véletlenek és egybeesések ösvényeinek ravasz összefonódásai révén. Végül, ez egy meghatározó eseményhez, az életút döntő kereszteződéséhez vezet. És itt az ember mer reménykedni abban, hogy a választás lehetősége megadatott neki. De ugyanaz a kérlelhetetlen Sors ereje, a körülmények logikus összefonódásával, észrevétlenül segíti az embert a választásban. Hiszen az események egy sorának, az ő terve szerint, elkerülhetetlenül össze kell hoznia teljesen idegen embereket, akik a saját kis világukban élve, pillanatnyilag még csak nem is sejtik ezt. De ez a közeledés arra kényszeríti őket, hogy közösen cselekedjenek, ugyanazt a célt keresve, miközben rengeteg meghatározó eseményt váltanak ki más emberek életében.

Engem sem kerülhetett el ez a sors. Egy távoli orosz vidéken születtem. A szüleim katonák voltak, becsületesen és lelkiismeretesen teljesítették kötelességüket. Ezért a feletteseik, szintén becsületesen és lelkiismeretesen, elküldtek min-

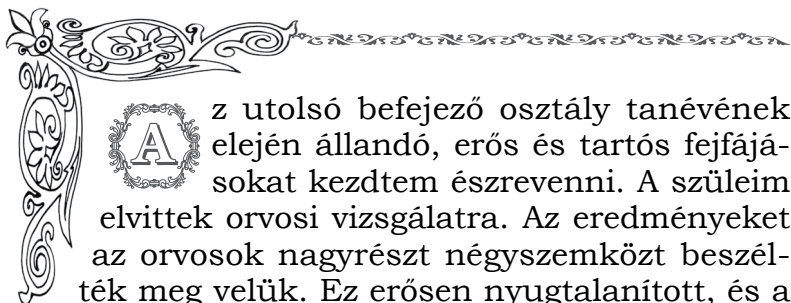

ket akkori határtalan Hazánk — a Szovjetunió — különböző szegleteibe. Így került a családuk Ukrajnába, a «virágzó gesztenyék országába», ahol a rózsailatú bányászvidéken telepedtünk le.

El kell mondanom, hogy én egy elég társaságkedvelő ember vagyok, sokoldalú érdeklődéssel. Soha nem okozott különösebb gondot új emberekkel közös nyelvet találnom. Ezért az új helyen gyorsan beolvadtam a hasonló gondolkodásúak közösségébe. Együtt jártunk különböző szakkörökbe, többek között társastáncra, moziba, kávézóba, színházba. Röviden, az élet, ahogy mondani szokás, a maga medrében haladt.

Minden csodálatos volt, csak... egy bizonyos pontig. Mert a Sorsnak megvannak a maga tervei. Váratlanul, a szeretteim és különösen számomra, fiatalságom virágzásának kellős közepén, olyan súlyos megpróbáltatások örvényébe lőkött, hogy majdnem elpusztultam benne a teljes reménytelenségtől és a halál állati félelmétől.

A z utolsó befejező osztály tanévének elején állandó, erős és tartós fejfájásokat kezdtem észrevenni. A szüleim elvittek orvosi vizsgálatra. Az eredményeket az orvosok nagyrészt négyszemközt beszéltek meg velük. Ez erősen nyugtalanított, és a homályos kétségek egyre-másra kezdték gyötörni a lelkemet. Hiszen a teljes bizonytalanság volt a legrosszabb.

És mindezek a körülmények rettentően ijesztőek voltak egy bizonyos pillanatig, amíg véletlenül kihallgattam anyám és a professzor beszélgetését:

— ... de hát lennie kell valamilyen kiútnak?

— Természetesen, mindig lehet kiutat találni. Tudja, ez a kis daganat idővel progresszív stádiumba mehet át. Ez pedig nagyon veszélyes. Tanácsos lenne a műtétet most elvégezni, amíg nem késő... Moszkvában, mellesleg, van egy nagyon jó klinika ezekre a problémákra, kiváló szakemberekkel. Csak oda nehéz bejutni. Évekkel előre be vannak jegyezve. A lánynak pedig, mint tudja, a lehető leggyorsabban szüksége lenne rá. Különben... a betegség fejlődését nehéz megjósolni, különösen, ha a daganat az agyban van. Néha egy évet él meg az ember, néha tovább is... De

semmiképpen sem szabad kétségbeesni. Talán sikerül bejutnia valamilyen ismerettséggel vagy kapcsolattal...

A további szavak elrepültek a fülem mellett. A fejemben csak egyetlen mondat dörömbölt: «Egy év... És vége!» Körülöttem reménytelenség és üresség szárnyalt. A zajos kórházi nyüzsgés fokozatosan távolodni kezdett, átadva helyét a növekvő gondolati viharoknak: «Meghalni a legszebb éveimben! De hiszen még nem is éltem igazán... Miért pont én? Mi rosszat tettem az életben?!» Ez a kétségbeesés kiáltása volt. A könnyek patakokban folytak le az arcomon. Elviselhetetlenül fülledt lett a kórházi sírboltban, és kifutottam a kijárat felé. A fülemben pedig félelmetes visszhangként zengett a professzor hangja: «Egy év! Egy év... Egy!»

A friss levegő mámorító illatával csapott arcomba. Fokozatosan magamhoz tértem, és körülnéztem. Az eső után a fák mesébe illően álltak, csillogó gyémánt medálokkal. Körülöttem tisztaság és újszerűség ragyogott. A földből áradó meleg könnyű párával vonta be az aszfaltot, irrális benyomást keltve. Istenem, mennyire jó volt körülöttem minden! A természet szépsége, amit korábban nem vettem észre, most valamilyen új értelmet, valamilyen új bájt kapott számomra. Minden apró-cseprő probléma, ami miatt minden nap aggódtam, most olyan butának és értéktelennek tűnt. Keserűséggel és vágyakozással néztem a fényes napot, a friss zöldet, a madarak vidám csivitelését, és arra gondoltam: «Milyen bután pazaroltam el az életemet. Milyen bosszantó, hogy semmi igazán értékeset nem sikerült benne tennem!» Minden korábbi sértés, pletyka, nyüzsgés – minden értelmét vesztette. Most a körülöttem lévő

emberek voltak a szerencsések számomra, én pedig a Halál kastélyának foglya.

Egy ideig szörnyű depresszióban voltam. Már nem érdekelt a tanulás, a háztartás, a korábbi hobbijaim. A szüleim nem tolaakodó kérdései elől egyszerűen elmenekültem, bezárkózva a szobámba, és közömbösen lapozgattam a könyveket és folyóiratokat. Nagyon szerettem volna kisírni magam, ahogy mondani szokás, valaki vállán, elmesélni valakinek, milyen félelmetes meghalni, amikor még élni sem kezdtem igazán. A legközelebbi személy természetesen az anyám volt. De melyik anyai szív viselné el a saját gyermekének szájából egy ilyen lélekfacsaró gyónást. Egyszer, amikor az asztalnál ültem a gyötrelmes gondolataimmal, fogtam egy tollat, és leírtam minden érzésemet egy füzetlapra. Sokkal könnyebb lett. Akkor naplót kezdtem vezetni. Később ez lett a legjobb «barátom», aki türelmesen elviselte minden gondolatomat a nem mindennapi sorsomról.

Az egyetlen, ami még valamennyire elterelte a figyelmemet a súlyos gondolatokról, az a barátokkal való társalgás volt. Természetesen nem mondtam nekik semmit a betegségemről. Egyszerűen nem akartam látni őket is gyászos arccal és száanalommal teli szemekkel, mint a szüleimet. Ez végleg megtört volna. Szórakoztatott a vidám csevegésük, a problémáik megvitatása, amelyek számomra teljes ostobaságnak tunktek ebben az életben. Most már mindent egyfajta új látásmód prizmáján keresztül néztem, egy olyan ember irigységével, akinek fiatalsága virágzásának kellős közepén el kell hagynia ezt a rejtélyes, még fel nem fedezett világot. Valami határozottan megváltozott bennem, megtört.

 mikor a barátaimnak mégis sikerült kicsalogatniuk a mozi egyik vetítésére az önkéntes otthoni fogságomból, meglepődve tapasztaltam, hogy a filmeket is teljesen másképp fogom fel most már. Akkoriban jöttek divatba a keleti harcművészetek.

Az újonnan létrejött kávézókban egy rubelért vagy «háromért» vetítették videón a legnépszerűbb akciófilmeket. A sportolók mesterségbeli tudása, az öngyógyítás szokatlan esetei, a szellem ereje és akarata felkeltette az érdeklődésemet. Tudtam, hogy ez mind színészi játék. Azonban nem hagyott nyugodni a gondolat, hogy sok cselekmény az emberiség történelmének valódi, fenomenális tényein alapul. Ez készítetett arra, hogy elkezdjek keresni megfelelő cikkeket, könyveket és folyóiratokat. A jelenségek iránti nyilvánvaló érdeklődésem áterjedt a barátaimra is. A vadászok lelkesedésével kezdték beszerezni a «hiánycikk» irodalmat, ki honnan tudta.

Ezeknek az embereknek a nem mindennapi képességei, valamint a világról alkotott mély megértésük valamilyen belső, rejtett erőt ébresztettek bennem... a reményt, azt a homályos előérzetet, hogy a testem halála még nem az én végem! Ez a

megvilágosodás annyira lenyűgözött, annyira belsőleg fellelkesített, hogy nemcsak gyorsan kezdtem kilábalni a depresszióból, hanem valamilyen új ízt is éreztem az élet iránt. Bár az eszem továbbra is, mint korábban, tudatában volt a közelgő végzetnek, hiszen rákból kevesen gyógyulnak fel. De az új megértésben ez a megfogalmazás már nem nyomasztott, nem szült félelmet. Valami bennem egyszerűen nem volt hajlandó hinni ebben. És ami a legérdekesebb, öntudatlanul is ellenállni kezdett a súlyos, sötét gondolataimnak.

Ez az új érzés ismét arra készítetett, hogy még egyszer áttekintsem a múltamat, azt, hogy milyen ostobán éltem azt. Semmi rosszat nem tettem benne. De teljesen nyilvánvaló, hogy minden nap, minden órában a saját egoizmusomat védtem, igazoltam a saját lustaságomat, nem az önismertetre törekedtem, hanem a társadalmi presztízsemre ezen tudáson keresztül. Röviden szólva, az egész életemben, a tanulásban, a hétköznapiakban csak egy gondolat rejtőzött: «Én, rólam, és csak nekem». És annak felismerése, hogy ennek az apró testi birodalomnak, az «én»-emnek nagy vége szakad, vagyis az igazi halál, szülte bennem mindazt az állati félelmet, borzalmat, kétségbeesést és kilátástalanságot, amit az utóbbi hetekben olyan nehezen éltem át. Rájöttem, hogy nem is a halál olyan ijesztő, hanem annak ostoba várása. Mert valójában nem a testi halált várod, hanem az egoista világod összeomlását, azt, amire ilyen «erőfeszítéssel» pazaroltad az egész életedet.

E felismerés után világosan megértettem, hogy az élet, amit éltem, és amit abban tettem, az egy tengerparti homokvár, ahol bármelyik hullám egy másodperc alatt tisztára mossa minden igyekeze-

temet. **És nem marad semmi**, csak az üresség, az, ami előttem is volt. Úgy tűnt nekem, hogy a legtöbb ember szintén homokvárakra, kastélyokra, palotákra pazarolja az életét, gondosan építve azokat, ki távolabb, ki közelebb a parti hullámhoz. De az eredmény mindannyiuknál változatlanul ugyanaz – valamikor az idő hulláma lerombolja. De vannak emberek, akik a szárazföldön ülnek, és csak eltávolodva figyelik ezt az emberi illúziót. Vagy talán nem is figyelik, hanem a távolba néznek, felette, valami örök és megingathatatlan felé. Érdekes, min gondolkodnak ők, milyen a belső világuk? Hiszen, ha megértették ezt az mulandóságot, akkor valami igazán fontosat ismertek meg, ami valóban megéri azt, hogy az életüket erre szánják?!

Ezek a kérdések kezdtek a legjobban izgatni. De nem találtam rájuk választ. Ekkor az emberiség fő világvallásainak könyves forrásaihoz fordultam. De a nagyok, mint például Buddha, Jézus, Mohamed – ők már a partról figyelő emberek voltak. De milyen úton jutottak el ide? Mindenhol azt írják: koncentrációval, hittel, imával. De hogyan? Követőik magyarázatai annyira zavarosak, érthetetlenek és fátyolosak, hogy az agyam egyszerűen «elaludt», amikor a látásom tízszer is erőlködött, hogy elolvassa ugyanazokat a sorokat. Az emberi géniuszok tanításai önmagukban érdekesek voltak, de csak az egyetemes emberi igazságokat tükrözték. Lehet, hogy a tudás fő magva el volt rejtve a sorok között. De sajnos, én csak egy egyszerű ember vagyok, nem pedig «beavatott», és ezt az eszemmel nem tudtam megérteni. Bár egyes sorok olvasása valóban valamilyen belső izgalmat váltott ki bennem.

Ezután új kérdésem támadt. Miért van olyan nagy számú hívő ember a világon? Ha hisznek, akkor remélnék valamit a jövőben. Minden világ-vallásban írnak a halál utáni életről. Ha elvetjük a legendák és mítoszok burkát, akkor talán valóban létezik **Valami**, de mi? Hogyan fejeződik ki? Miben nyilvánul meg?

Megpróbáltam elmélyülni a vallás problémáiban, de csak még jobban összezavarodtam. Az egyetlen, amit megértettem, hogy minden világ-vallást egy dolog köt össze — az emberek hitének ereje, az Isten és önmaguk megismerésére való törekvésük. És itt döbbenetesen fedeztem fel, hogy ugyanezt keresték a tudásukban azok a különleges emberek is, akik már elérték az első valós eredményeket az útjukon, és sokan közülük nem is tartoztak semmilyen valláshoz. Ezek egyszerűen okos és tehetséges egyéniségek voltak.

Tehát, mi lehet a lényeg? Miért jellemző ez a jelenség az emberi természetre? Mi áll mögötte? Rengeteg kérdés volt, és elenyésző százalékban válaszok. Ez arra ösztönzött, hogy tovább kutassak.

Fokozatosan kezdett normalizálódni a mindennapi életem. Sőt, valami példátlan bátorság árasztott el. Hiszen az én helyzetemben már nem volt mit veszítenem. Következésképpen, sürgősen meg kellett valósítanom minden vágyamat. «Ha minden napot gyümölcsözően használok ki, az egy egész életet pótolhat» — ezzel a harcias kiáltással nekiláttam, hogy intenzíven keressem az engem érdeklő irodalmat, sportoljak, behozzam az iskolai lemaradásomat, és különböző szakörökre járjak. Minden napom teljesen tele volt, nem maradt idő a rossz gondolatokra. Bár a fejfá-

jásrohamok továbbra is emlékeztettek a szörnyű valóságra, ennek ellenére makacsul folytattam, mohón kutatva és megismerve mindent, amit még nem tudtam vagy nem értettem.

Amíg a szüleim különböző kiskapukat próbáltak találni a moszkvai klinikára, a féktelen törekvések elvezettek a kung-fu foglalkozásokhoz. A társaságunk egyetlen filmet sem hagyott ki a keleti harcos bálványairól, tátott szájjal figyelve a sportolók hármasszaltóit, átfordulásait, alávágásait és ugrásait. Amikor a városunkban elkezdtek nyílni a wushu torna szekciók, ahol gyakorlatilag kung-fuval foglalkoztak, a harci izgalom végleg úrrá lett a társaságunkon. És elkezdtünk egyik szekciót a másik után látogatni. De az egyik szekcióban a tanár túl gonosz és műveletlen volt; a másodikban majdnem Bruce Lee-nek hitte magát, bár a boksszal kevert szokásos birkózásra tanított; a harmadikban pedig egyenesen valamilyen sarlatán és iszákos volt. Olyan Tanítót kerestünk, akinek a sztereotípiája a keleti harcművészetekről szóló filmek hatására alakult ki bennünk. És ahogy mondani szokás, aki keres, az mindig talál. De amit találtunk, az több volt, mint váratlan számunkra, mert még az álmainkban elképzelt ideáljainkat is felülmúlta.

Miután sikertelenül jártunk még néhány helyen, ajánlottak nekünk egy szekciót, amely a város szélén, valamilyen őskori bánya környékén helyezkedett el. Nem hittük, hogy valami jobbat látunk majd, mint amit a központban láttunk, de valami határozottan oda vonzott minket. Fél napot töltöttünk a kereséssel, és kikérdeztünk egy egész helyi lakosokból álló zászlóaljat, míg végre elértük a kívánt célt.

— Igen — vallotta be halkán a barátnőm, Tatjana — a hely, persze, kísérteties. Ha itt is fogunk edzeni, én belehalok a félelembe. Már most is futkos a hideg a hátamon.

Én is éreztem egy enyhe borzongást, bár odakint meglehetősen meleg idő volt. Amikor a kopott, az időtől megfakult épülethez értünk, még a mindig hallgatag Szlávik sem bírta tovább:

— Na, ne! Szerintem kár volt az időt vesztegetni. Komolyan, ebben a «lyukban» még foglalkozik valaki? Itt valószínűleg csak az egerek edzenek éjszakánként.

Andrej, akinek az arca és az alakja távolról egy orosz Schwarzenegger-projektre emlékeztetett, sokatmondóan összegezte:

— Általában azt mondják, hogy a forma mindig megfelel a tartalomnak. Talán, most még egyszer meggyőződünk erről.

És megrántva a viseltes ajtó kilincset, meghallotta Kosztya sajnálattal kimondott, ravasz szavait:

— Ó, milyen feltűnően

Ül benned még az íróasztal tudósa.

Csengő kacagással berontottunk a tornaterembe. De vidámságunk azonnal néma csodálkozásba fordult, mert a teremben körülbelül hatvan ember tartózkodott.

— Hűha — fütttyentett Szlávik. — Ez aztán nem semmi.

De én már nem hallgattam a fiúk zavarodott megjegyzéseit. A tekintetem szó szerint azonnal a szőke férfin állapodott meg. Bár ez a szőke semmiben sem különbözött a többi, tömegben álló embertől, de valami benne határozottan erősen izgatott. «Istenem, milyen ismerős arc» — gondoltam. A külseje emlékeztetett valakire, akit nagyon régen és nagyon jól ismertem. De kire? Lázasan kezdtem kutatni az emlékezetemben, felidézve minden ismerőst különböző városokban, az egész nagyszámú rokonságomat és a rokonaim összes barátját. De a próbálkozásaim hiábavalóak voltak. Ebből a lázas értelmezésből álló viharos áramlatból a Szenszei (a Tanító) dallamos hangja rántott ki, aki az a titokzatos fiatal férfi volt.

— Nos, újoncok — mondta mosolyogva, — úgy álltok, mint egy lány az első csók után. Nálunk vagy edzenek, vagy ki az ajtón. A választás a tiétek.

Ez a hang!.. A meglepetésemnek nem volt határa. Ezt biztosan hallottam valahol. De hol és mikor?

A kis társaságunk együtt indult az öltözők felé. Ez idő alatt a tolakodó gondolatok pimaszul tovább követelték a tétlen kíváncsiságuk kielégítését. Az edzésre készülve megpróbáltam kifaggatni a körülöttem lévőket a Szenszeiről, megtudni, honnan származik. De kiderült, hogy senki sem tudott semmi érdemit. Ez még jobban felkeltette az érdeklődésemet.

A lassú Tatjánához képest én gyorsan magamra kaptam a fehér kimonót, és a tornaterembe indultam abban a reményben, hogy ott találok választ. De ott csak újabb kérdések merültek fel. Ami elsősorban lenyűgözött, az az volt, hogy itt a népesség különböző életkorú volt, körülbelül tizennégytől ötven évig, ami önmagában is furcsa volt. Ilyet az én személyem nem látott az előző szekciók egyikében sem. Azt gondoltam: «Mi kötheti össze az ilyen gondolkodásmódban, életkorban és élettapasztalatban ennyire különböző embereket? Ha csak a harcművészet, akkor milyen mesternek és pszichológusnak kell lennie valakinek, hogy mindannyiukat lelkesedéssel elvarázsolja és érdekeltté tegye?»

Amikor az edzés elkezdődött, a második dolog, ami megdöbbsentett, az az ideális fegyelem és a barátságos légkör volt, ami körülvelt minket. Itt senkit sem kényszerítettek semmire, de senki sem gondolt a fegyelem megszegésére sem. Mindenki valódi erővel próbált edzeni, ami meglepő volt a korábbi sikertelen tapasztalatainkhoz képest. Látva ezt a tömeges munkát a testeken, a mi társaságunk is megpróbálta a legjobb oldalát

mutatni, szorgalmasan zihálva, nyögve és izzadva. De még e cselekmény (a, mint kiderült, alig edzett végtagjaim számára sok szenvedést okozó) közben sem hagyott el a gondolat: «Hogyan lehetett ilyen fegyelmet létrehozni, ahogy mondani szokás, ostor és mézeskalács nélkül? Mit tudhattak és láthattak itt meg maguknak ezek a különböző emberek, hogy aztán ilyen lelkesedéssel eddzék a testüket? És miért edz mindenki csendben?! — kiáltott fel utoljára a felháborodott női eszem. — Bárcsak valaki mondana egy szót is!» Az én kíváncsi, beszédes természetem számára ez egy teljes katasztrófa volt. Hiszen abban reménykedtem, hogy az edzés alatt legalább valamit tisztázhatok magamnak.

A bemelegítés végén a szempai (idősebb tanítvány) három erős tapsot adott. Ez egyfajta jelzés volt. Az emberek kört kezdtek alkotni, letérdelve a földre. Amikor mindenki leült, a Tanító egyszerűen és könnyedén a közepébe lépett. Elkezdte mesélni a «Tigris» stílus történetét, mintha nem egy csomó ostoba tanítványnak mesélné, hanem a kedves, régi ismerőseinek. Először hallottam, hogy a «Tigris» stílus az egyetlen stílus, amely a kezdetektől fogva megőrizte harci szellemét, változások nélkül. Kínában született. Az egyik Shaolin mester, megfigyelve a tigrisek viselkedését, létrehozta saját stílusát, amelyet fokozott agresszivitás és veszély jellemzett. A stílusnak nincs sportolási alapja. Harci szelleme Tanítóról tanítványra öröklődik, eljuttatva utóbbi tudatát addig a pontig, hogy az elkezd érezni és «gondolkodni», mint egy tigris. Egyedül a bölcsessége marad el a régebbi stílustól — a «Sárkány»-tól.

— Nos, elmélet az elmélet, de ideje egy kicsit bemelegíteni is — mondta a Szenszei.

Felszólított a tatamira három harcost, erős és magas, sportos testalkatú srácot, és bemutatott néhány fogást ebből a stílusból védekezésre és támadásra. Először olyan tempóban mutatta be, ahogyan az ő véleménye szerint az igazi ütések történnek. Őszintén szólva, valószínűleg sokakhoz hasonlóan, még azt sem tudtam észrevenni, mikor ütött a Tanító. Minden, amit a szemem rögzíteni tudott, az az volt, hogy a Szenszei elhaladt a három harcos mellett, egy másodperc töredékéig meglendítve a karját. Még azt sem értettem, mikor estek el a srácok. Ugyanez történt a védekezési fogások bemutatásakor is. Az ütések sebessége irreálisnak tündek számomra. Az agyam pedig, nem akarván elhinni, ravaszul utalt rá: «Lehet, hogy maguktól estek el, biztosan csak tettetik». De a srácok szörnyű, elviselhetetlen fájdalomtól eltorzult arcát lehetetlen volt meghamisítani. A Szenszei nyugodtan odament hozzájuk, és segített nekik helyreállítani a légzésüket, az ujjával megérintve néhány pontot a testükön. Ezután a srácok felépültek a fájdalom sokkból, és folytathatták az edzést. Ráadásul, az egész jelenetet a meglepett tömeg néma szemlélése kísérte.

Ezután a Tanító részletesen elkezdte mesélni a «Tigris» stílus technikáját, lassan bemutatva minden mozdulatot és az ütések helyét. Azt gondoltam, hogy ezek a mozdulatok túl bonyolultak ahhoz, hogy egy másodperc töredéke alatt be lehessen vinni őket.

Párookra oszolva az emberek célratörően igyekeztek reprodukálni a látottakat, ki hogyan tudott. Tőlem nem messze, nevetségesen dobálva rövid lábait és karjait, egy kövér, ötvenes férfi nyögött. Az arca duzzadt, kiálló ajkával, amely egy nagy

derelyére emlékeztetett, gondosan le volt borotválva. Vastag szemüvegén keresztül értelmes szemek néztek. A fején egy kis kopaszság csillogott, ritka őszülő hajjal. «Hát őt meg hogyan sodorta ide a szél? – gondoltam. – A külsején nem mondanád meg, hogy egész életében harcművészetekkel foglalkozott... Neki mit kell itt csinálnia? Csak nem döntötte el öreg korára, hogy elsajátítja a kung-fut?!»

A gondolataimat megszakította a Szenszei hangja, aki éppen egy erős fiatal párosnak igazította a ütés technikáját.

– Hát ki üt így? Mit csinálsz, Valentyin Leonidovics! Te jövődöbéli orvos vagy. Értened kell, miért ütsz, hová ütsz, és mi történik közben. A feladatod, hogy fájdalom sokkot idézz elő, ne pedig hiába hadonássz a karoddal. Az ütésnek egy konkrét ideg vagy idegfonat áthaladási helyére kell esnie. Pillanatnyi, azonnali kell, hogy legyen. Minél gyorsabb, annál jobb. Miért? Azért, hogy izomgörcsöt idézzen elő az izomszövetben. Az elküldött idegimpulzus a maga részéről az idegrendszer reflexcsatornáin keresztül erős ingerlést vált ki az idegcsomóban, ami elkerülhetetlenül a agykéreg egy bizonyos zónájának gátlásához vezet. Vagyis, az ember egyfajta kábulatba esik a fájdalom okozta sokk miatt...

A beszélgetés közben elkezdett tömeg gyűlni a kíváncsiakból. A Szenszei tovább magyarázott:

– De az ütést úgy kell végrehajtani, hogy figyelembe vesszük, hogy minden embernek megvan a saját anatómiai sajátosságai. Ezért nem mindenkinél vált ki egy egyszerű ütés az adott pontra ezeket a meghatározott jelenségeket. Ahogy mondani szokták, a százszázalékos garanciához

nem egyenes «cki» ütést kell alkalmazni, hanem a kéz elfordításával az érintkezés pillanatában, hogy az ütés mélyre hatoljon. Így alakul ki egy kiterjedt «sérülési» zóna...

... Ez az ütés a rekeszizom és a napfonat közötti pontra megy. Miért pont oda? Mert ott halad át a tizenkét pár agyideg egyike, az úgynevezett nervus Vagus, vagyis a bolygóideg. Ezen a helyen nemcsak áthalad, hanem idegfonatot is képez, amely a rekeszizom nyelőcsőnyílásának közelében két bolygóideg törzset alkot. Mi az a bolygóideg? Elsősorban a légzőszervek, az emésztőrendszer, a pajzsmirigy és mellékpajzsmirigyek, a mellékvesék, a vesék beidegzését jelenti. Részt vesz a szív és az erek beidegzésében is. Következésképpen, a helyes ütés bevitelekor ezen a helyen erős ingerlés éri az idegrendszert, ami ideiglenesen megzavarja a kisagy működését. Márpedig a kisagy, mint tudod, minden mozgásfunkció koordinációja. Az ember azonnal dezorientálódik. Vagyis, ez azt jelenti, hogy van időd arra, hogy valamilyen döntést hozz. Például, hogy még egy ütést mérj, vagy elszaladj.

Az utolsó szó önelégült vigyort váltott ki a körülöttem lévő emberek arcán, beleértve az enyémet is. «Hogyne, elszaladni, most! — gondoltam, elmerülve az ábrándozásban: — Ha nekem lenne ilyen hatalmas ütésem, én, én... nos, gyáva biztosan nem lennék!»

Ekkor a Tanító a mosolygó tömegre nézett, és komolyan azt mondta:

— És miért is ne szaladnánk el, ha az a legjobb kiút... az adott helyzetben. Néhány esetben sokkal jobb tízszer pofán vágatni magunkat, mint valakit megölni... megfosztani az életétől.

Ezek a szavak megrázkódtattak, és elpirultam a szégyentől a saját önző gondolataim és nagyvási hóbortom miatt. Keserűen visszatérítettek a létezésem rideg valóságába.

— Hiszen az emberi élet felbecsülhetetlen — folytatta a Szenszei. — A feladatotok csak az izomgörcs, a fájdalomsoikk előidézése, hogy megelőzzétek a nem kívánt helyzet kialakulását. De semmiképpen sem szabad belső szerveket megsérteni, bordát törni vagy még mást, vagyis nem szabad súlyos következményeket okozni az embernek. Ezért töltünk itt ennyi időt az ütés helyes technikájának megtanulásával. Ellenkező esetben, ha erőteljes, kontrollálatlan ütést viszünk be, óriási kárt okozhatunk a szervezetben, sőt, akár halált is. És mi értelme?!.. Becsülni kell az emberi életet, mert a helyében te is lehetnél... És talán ez az ember egyszer megmenti a te életedet. Hiszen nem kizárt, hogy baj történhet veled, és pont ez az ember lesz a közelben, hogy segítő kezét nyújtson neked és megmentsen. **Hiszen az élet kiszámíthatatlan, és minden megtörténhet benne, még a legvalószínűtlenebb is, amit el sem tudsz képzelni.**

A gyakorlás hátralévő részében az én személyem e sajátos, nem tolakodó, elmélyült anatómiai előadás és a számomra szokatlan filozófia hatása alatt állt. Teljesen lekötötte a gondolataimat, és újra és újra átgondoltam a hallottakat.

A rangidős szempai három tapsa jelezte a foglalkozás végét. Amikor mindenki hagyományosan felsorakozott, bejelentette:

— Dodzsó, rei (ami a tornaterem harci szellemének meghajlását jelenti)!

— Szenszei, rei!

A Tanító is udvariasan meghajolt válaszul, és azt mondta:

— Találkozunk a szokásos időben. Most pedig akinek kell, az átöltözik, akinek kell, az marad.

«Na tessék! Kinek hová kell mennie? Ki marad? Én is akarok» — gondoltam. De a fő tömeg libasorban az öltözők felé rohant, magával sodorva engem is. Elfutomban a Szenszei mellett láttam, ahogy odalép hozzá az a kövér, szemüveges férfi, akit már az edzés alatt kiszűrtem.

— Igor Mihajlovics — mondta tisztelettel a Tanítónak. — Az előző beszélgetésünkkel kapcsolatban. Hoztam itt valamit, hogy ön...

A további szavakat már nem hallottam a mellettem rohanó srácok nevetésének és vicceinek zajában. A női öltözőben már javában dúlt az érzelmek vihara a gyakorlat legkiemelkedőbb pillanatainak és a Szenszei megjegyzéseinek megvitatásáról. Mindez a nedves testre felhúzott, többretegű női ruházat felvételének közepette zajlott.

Mellettem egy szőke, göndör hajú lány öltözött. Miután megismerkedtem vele, megkérdeztem:

— Régóta edzel itt?

— Á, nem. Csak három hónapja.

— És a Szenszei gyakran mutat és mesél ilyeneket?

— Hát, amikor szükség van rá... Vagy amikor jó kedve van, akkor nem csak ilyet lehet látni... A maiak csak kis virágocskák voltak.

«Hát ez szép kis virág — gondoltam. — Akkor milyen lehet a gyümölcs?!»

— És milyen stílusban jártas, a «Tigris» stílusban?

— Nem csak abban. Hallottam az idősebb sráctól, akik régóta edzenek itt, hogy a Szenszei

tökéletesen ismeri a «Sárkány», a «Kigyó», a «Wing Chun», a «Macska», a «Sáska», a «Majom» stílust, és még egy csomó más stílust, amit egyszerűen nem jegyeztem meg.

Hitetlenkedve néztem a beszélgetőpartneremre:

— De mikor volt ideje mindezt megtanulni? Hiszen fiatal férfinak néz ki. Az emberek néha egész életüket töltik azzal, hogy megismerjenek csak egy stílust.

— Én is meglepődtem eleinte — folytatta a lány. — De a srácok azt mondják, hogy a Tanító szavai szerint **«a fiatal test egyáltalán nem a lélek korának mutatója»** – válaszolta vállat vonva az új ismerősöm.

— De hát ki ő valójában?! — idegeskedtem, és a régi gondolatok az új információkkal együtt ismét gyötörni kezdték a kielégítetlen kíváncsiságomat.

— Egy közönséges ember — hangzott a válasz.

Átöltözve, a társaságunk az ajtóban csoportosult, csodálattal szemlélve néhány sportos testalkatú srác szokatlan technikáját, akik a teremben dolgoztak a többiekkel, akik maradtak. Ilyen valódi, természetes szépségű alávágásokat, átfordulásokat, csavaros, sima elmozdulásokat még filmekben sem láttunk. De leginkább a mozgásuk sebessége nyűgözött le. «Lehetséges ilyen sebesség mellett ennyire jól tájékozódni a térben? — gondoltam. — Nagyszerű! És hol van közöttük a Szenszei?»

A Szenszei pedig, mint kiderült, békésen félreülve, valamilyen jegyzetekkel ellátott papírhalmot és könyveket lapozgatott, amelyeket a «Derelye» tett elé. Mellette még két férfi ült, figyelmesen hallgatva a Tanító magyarázatait. Aztán a «Derelye» szétnyitott egy időtől megsárgult térképet, és mind

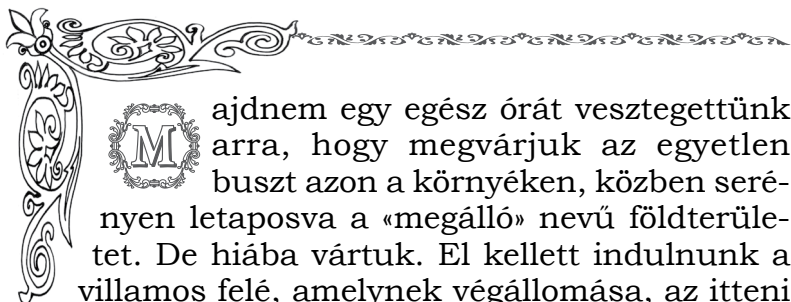

a négyen fölé hajoltak, mint valami felbecsülhetetlen kincs fölé. A Szenszei ceruzával jelöltetett valamit rajta, folyamatosan kommentálva és magyarázva. Szörnyen kíváncsi lettem volna, hogy az én orromat is odadugjam, de ekkor hátulról finoman meglöktek minket magas srácok, akik megpróbálták kimenni az utcára.

— Hé, srácok! Miért álltok itt? Nem ismeritek a terem törvényét: «Itt vagy edzenek, vagy ki az ajtón». Ha akarjátok, térjete vissza, ha pedig kimentek, akkor menjete ki, ne zavarjátok másokat.

Barátságosan, nagy csapatban özönlöttünk ki az utcára. «Aha! — gondolta irigykedve az én személyem. — Ők meg ott maradtak, és nekünk miért nem lehet?» De hangosan, természetesen, semmit sem mondtam.

Majdnem egy egész órát vesztegettünk arra, hogy megvárjuk az egyetlen buszt azon a környéken, közben serényen letaposva a «megálló» nevű földterületet. De hiába vártuk. El kellett indulnunk a villamos felé, amelynek végállomása, az itteni járókelők mércéje szerint, egészen közel volt, mindössze harminc-negyven perc gyalogút. Igaz, a szokatlanság miatt, saját sikertelen tapasztalatainkon keresztül tanulmányozva a helyi gödörök és kátyúk nevezetességeit, végül másfél órát töltöttünk az úton. De ezekre a kevésbé kellemes körülményekre szinte senki sem figyelt. Mindenki lélegzetvisszafojtva osztotta meg a látottakból származó benyomásait.

— Na, mi van — mondta mosolyogva Kosztik, — megyünk a következő edzésre?

Mindenki egyszerre, mintha megbeszélték volna, válaszolta: «Igen!»

— Nem tudom, ti hogy vagytok vele — mondta csodálattal Andrej, a harcművészetek iránt a leginkább lelkesedő a csoportban, — de úgy érzem, megtaláltam, amit akartam, legalábbis ezen a szakaszon. Klassz edzés volt!

— Igen — vágott közbe Kosztik, — ma én is sokkal többet tanultam, mint egy hónapnyi szekciók közötti bolyongásunk alatt.

A srácok helyeslően bólogattak. Váratlanul Szlávik megállt, homlokára csapott a kezével, és döbbenettel mondta:

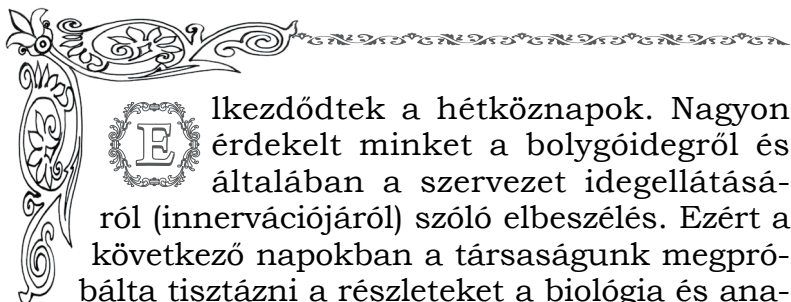
— Az istenit! Elfelejtettük megkérdezni, mennyi az edzés díja?!

Andrej barátságosan megnyugtatta, a vállára tette a kezét:

— Ne aggódj, öregem. Megkérdeztem a Szenszei-t. Tudod, mit mondott? «Minél több, annál jobb. De ne legyen több, mint öt rubel, lehetőleg cári veretű vörös aranyból».

Mindenki nevetett, Szlávik pedig megkönnyebülten felsóhajtott. És ez érthető is. Jó srác volt, de rossz körülmények közül származott. Gyakorlatilag a többi szekcióban az órák anyagilag megfizethetetlenek voltak számára. Neki havi tizenöt-husz rubel megszerzése egy egész vagyonnal ért fel. Így, hangosan felidézve az edzés egyes pillanatait, a Tanító vidám vicceit, észre sem vettük, hogy megérkeztünk a megállóhoz.

Elkezdődtek a hétköznapiak. Nagyon érdekelt minket a bolygóidegről és általában a szervezet idegellátásáról (innervációjáról) szóló elbeszélés. Ezért a következő napokban a társaságunk megpróbálta tisztázni a részleteket a biológia és anatómia tanároknál. De ők semmi konkrétumot nem válaszoltak, csak annyit mondtak, hogy ez valószínűleg az elmélyült anatómiához tartozik, amelyet a felsőfokú orvosi oktatási intézményekben tanulnak. Ez még jobban felkorbácsolta az érdeklődésünket a téma iránt, és arra ösztönzött minket, hogy ismerősöknél keresztül keressünk megfelelő könyveket.

Közben a memóriám szorgalmasan próbálta kideríteni az igazságot, hogy hol láthattam a Szenszei-t. Ezért még arra sem voltam rest, hogy minden családi fotóalbumot átlapozzak, a biztonság kedvéért. De az erőfeszítéseim hiábavalók voltak. Röviden, az élet továbbra is forrongott az ismeretlen kérdésekre adott válaszok szüntelen keresésében.

Alig vártuk a következő edzést, óvatosan két órával korábban indultunk el, hogy ne késsünk. Amikor a társaságunk megérkezett a tornate-

remhez, meglepődve tapasztaltuk, hogy nem mi voltunk az elsők, bár még fél óra volt hátra a foglalkozásig. Már harminc ember állt ott, láthatóan ugyanolyanok, mint mi, akik nem akartak lemaradni semmi érdekességről a legelejétől. A fiúk, miután megismerkedtek néhányukkal, humorosan konstatálták, hogy mi, ezekhez a szerencsétlenekhez képest, még egész szerencsésen érkezünk meg. Mivel ők olyan távoli környékeken élnek, hogy majdnem fél napot kell utazniuk, közben több közlekedési eszközt is váltva, és több kilométeren keresztül koptatva a talpukat. Csak néhány szerencsés érkezett saját autóval.

— Szóval, srácok — vont a következtetést Andrej, — kihúzhatjátok a mellkasotokat, és torakaszkodtából ordíthatjátok, hogy mi helybeliek vagyunk!

Hamarosan megérkezett maga a Szenszei is, egy csoportnyi srác gyűrűjében. Az emberek arcán barátságos mosoly jelent meg. A korábban szét-szórt csoportok pedig egyetlen egységgé olvadtak össze, barátságosan köszönve a Tanítónak, és bementek a nyitott terembe. Mi is el voltunk ragadtatva ettől a jókedvtől. De az örömünk nem tartott sokáig.

A bemelegítés legelején két elegánsan öltözött férfi lépett be a tornaterembe, és a Szenszeihez közeledve, bizalmasan kezdtek suttogni vele valamiről. Miután megállapodtak, a Tanító megbízta a rangidős szempai-t az edzés vezetésével, és felöltve a kabátját a kimonójára, kiment velük. Itt kezdődött a végtagjaink végtelen szenvedése.

A rangidős szempai, nyilvánvalóan a saját izmos testéhez mérve az terhelést, olyan kemény ritmusban vezette a bemelegítést, hogy úgy tűnt,

aranyéremre készítenek fel minket. Itt éreztük meg a saját bőrünkön, ahogy mondani szokás, a hatalmas különbséget a Szenszei adagolt terhelései és a rangidős szempai között, aki a Tanító érkezéséig olimpiai bajnokot akart faragni belőlünk, teljes éremkollekcióval. Így vagy úgy, de amikor a bemelegítés végén felhangzott a lazítási parancs, amelyet a szempai valamiért «hulla póznak» nevezett, az emberek olyan robajjal estek a padlóra, beleértve az én személyemet is, hogy valóban kimerült holttestek heverték körülöttünk. Később megtudtam, hogy a rangidős szempai néhány parancsának szokatlan értelmezése a belügi szerveknél folytatott szakmai tevékenységével függött össze.

E kimerítő munka után vezetőnk irányításával elkezdtük gyakorolni az alapgyakorlatokat az ütések, blokkok és állások fejlesztésére. Az volt a benyomásom, mintha egy japán hadseregben lennék, ahol a katonák pontosan, egyszerre hajtják végre a parancsokat, hangos válaszszámlálással anyanyelvükön.

Amikor a Szenszei belépett a terembe, az én személyem megkönnyebbülten sóhajtott fel. Mintha mi sem történt volna, levette a kabátját, és folytatta az edzést. Észrevett egy hibát az első sorban álló fiatalembernél, és korrekten javította:

— A helyes ütést ezzel a résszel kell végrehajtani — mondta, és körbevezette a mutató- és középső ujj csontjainak kezdeti területét. — Így... Nem szabad használni ezt a két szomszédos ujjat (a gyűrűs- és kisujjat), mert helytelen ütés esetén komolyan megsérülhet a csukló.

Majd a tömeghez fordulva hozzátette:

— Hosszú és kitartó munkára van szükség önmagunkon, hogy ne csak helyesen tudjunk ütni, hanem hogy ne okozzunk kárt vagy fájdalmat önmagunknak. A közvetlen ökölütés — ahogy már korábban mondtam — a harcművészetek egyik alapvető technikája. Alapos felkészülés nélkül az ököl könnyen megsérülhet. Ha naponta gyakorolod a helyes ütést, elérheted, hogy a kéz ujjfesztő izmainak inai, amelyek itt találhatók, szétválnak a II. és III. ujj közésköz-ujjizületeinek oldalain, így a csontok védettebbé és sűrűbbé válnak. Ezután bátran üthetsz anélkül, hogy kárt tennél magadban.

Valaki megkérdezte:

— És ahhoz, hogy így kimunkáljuk az izületeket, rögtön valami nagyon kemény tárgyat kell ütni?

— Minek ilyen áldozatok — ellenkezett Igor Mihajlovics. — Kezdetben üssetek a boxzsákra. Vagy, akinek nincs, az egy homokkal töltött zsákra. Azt hiszem, ilyen eszközt mindenki el tud készíteni otthon. De a lényeg, hogy fejlesszék az ütést minden nap, fokozatosan növelve a sebességet. És ne legyetek lusták, hanem lelkiismeretesen, teljes erőbedobással végezzétek. Akkor az eredmény sem fog váratni magára.

Az edzés újabb bemutatóval ért véget a «Tigris» stílus új fogásaiból és a régi ütések gyakorlásával. És megint csak az edzés után ez a kövér «Derelye» rátapadt (másként nem is nevezhető) a Szenszei-re a kérdéseivel. El kell mondanom, hogy sokan szerettek volna beszélni a Szenszei-jel vagy hallgatni őt. De ez a pasas szemtelenül átfurakodott a körülvevő tömegben, amelyben mellesleg mi is álltunk, és félrevonta a Tanítót, nyilvánvalóan

fontosabbnak tartva a kérdését mindennél. Elke-
seredve, hogy nem tudtuk megvárni a beszélgeté-
sük végét, hazamentünk.

Néhány nappal később kellemes hír várt ránk: Kosztyának valahogy sikerült a szülei ismerősein keresztül egy felsőoktatási intézményeknek szóló anatómia tankönyv beszerzését. Örömünk határtalan volt. Először, természetesen, kielégítettük kíváncsiságunkat a bolygóideg iránt, kitapintva testünkön annak hozzávetőleges lefutását a szervezetben. Kosztik pedig, nem zavartatva magát, közvetlenül Tatjánán végezte el diagnosztikai kísérleteit, mire az felsikított, mi pedig nevetésben törtünk ki. Ezután alaposabban megvizsgáltuk a kéz felépítését. Majd még részletesebben, látható érdeklődéssel tanulmányoztuk a csontokat, izmokat, inakat, idegeket, szerveket és az agyat. Nem mondhatom, hogy korábban nem tudtam volna ezekről. Általános vonásokban már áttanulmányoztuk az anatómiát. De most először láttam mindezt más szemmel. És először éreztem, hogy nem az iskolai jegyért, hanem magamért akarom megismerni ezeket.

Kedvem támadt tanulmányozni az izmaimat, izületeimet, megérteni, hogyan és miért történik a mozgás. Hogyan vesznek részt az izmok a bemelegítés során, és ez hogyan tükröződik a belső

szerveken? Mi történik ütés közben? Mi a fájdalom a fiziológia szempontjából? Miért szenved egyáltalán az ember? És végül is, mi történik a saját agyamban? Talán ez utóbbi gondolat volt a legfontosabb, mert tudat alatt folyamatosan kísértett.

Közben a srácok szintén lenyűgözve, de a saját megfontolásaik alapján kommentálták a látottakat. Egyhangúlag úgy döntöttünk, hogy teljesen tudatlanok vagyunk ezen a területen és kollektív erőfeszítéssel sürgősen be kell hoznunk a lemaradást. Ehhez még valamilyen kártyajátékot is kitaláltunk, spontán módon. Annak érdekében, hogy könnyebben megjegyezzük, külön kártyákat rajzoltunk a csontokról, izmokról, vér- és idegekről, nyirokról, szervekről, és külön az agyról. Aztán megpróbáltuk összeilleszteni ezt a kirakós játékot, egyiket a másikra, pontosan megnevezve nemcsak a nevét, hanem a megfelelő funkciókat is. Eleinte, persze, nehéz volt. De nálunk mindez olyan tréfákkal, olyan izgalmas légkörrel járt, hogy akartad, nem akartad, megjegyezted.

Az új edzés előtt összeállítottunk néhány kérdést a mozgás biomechanikájáról az ütések során. Elhatároztuk, hogy feltesszük azokat a Szenszei-nek a foglalkozás után, hogy okot találjunk a maradásra. De azon a napon az élet maga szolgáltatta nekünk ezt a lehetőséget, titkos «összeesküvési» terveink nélkül is.

Az edzés végén a Szenszei spárringokat szervezett. Az emberek leültek a padlóra, nagy kört alkotva, melynek közepére a Szenszei választása szerint két tanítvány lépett. A mi Andrejünket sem kerülte el ez a sors. Ellenfeléül a Tanító egy szintén izmos és arányos újoncot választott neki. Miután végrehajtották a rituális meghajlást, a srácok

elkezdtek a harcot. Egy ideig egyenlő esélyekkel folyt. De Andrej ravaszabbnak és gyorsabbnak bizonyult, aminek köszönhetően győzni tudott. A Szenszei helyeslő tapsa jelezte a sparring végét. A mi srácunk segített felállni az ellenfelének. Meghajoltak egymásnak és a Tanítónak, majd elfoglalták helyüket.

Amikor már komolyabb harcosok kezdtek kimenni az improvizált ringbe, Andrej nem bírta tovább. A nemrégiben elért sikerétől szárnyakat kapva, önként jelentkezett. És... vesztett, szinte azonnal. Ez a körülmény csak még jobban fokozta az önmagával való elégedetlenségét. Érzelmi állapótól megfertőződve, a társaságunk, bátorságot merítve, bekéredzkedett a Szenszei-hez külön edzésekre. Amire a Tanító ellenvetés nélkül, mosolyogva válaszolt:

— Ismeritek a terem törvényét: «Aki edzeni akar, az marad és edz».

Ezen a napon Fortuna nyilvánvalóan a mi oldalunkon állt, mert a történetek kiegészítéseként a «Derelye» is hiányzott a foglalkozásról, aki mindannyiunkat az idegesítő tolakodásával zaklatott. A Szenszei szabadon elérhető volt, és nyugodtan ki lehetett kérdezni az edzés érdekes pillanatairól.

Amíg a fő tömeg távozott, a maradók a saját ütéseikben elkövetett hibáik kijavításán dolgoztak. Azok a fiúk, akiket mi «gyors srácoknak» neveztünk, a saját szintjükön dolgoztak, mi és a többiek — a sajátunkon. De a Szenszei figyelmesen figyelt mindenkit, és korrigálta az észrevett pontatlanságokat. Már a kiürült teremben bemutatott a társaságunknak új katókat (árnyékharc), ahol az alávágások, ütések, blokkok sebessége és az elhajlások, átfordulások élessége kombinálódott.

Amikor elkezdtem önállóan végrehajtani őket, a Szenszei váratlanul mögém lépett, és a vállamra téve a kezét, kimondta:

– Neked nem kell ezt csinálnod.

Meglepődve fordultam meg:

– Miért?

De ekkor a tekintetünk közelről találkozott. Olyan érzésem támadt, mintha röntgenként néznének át belülről, tetőtől talpig. Ilyen tekintetet még nem láttam. Valahogy szokatlan volt, átható és furcsa.

– Azért.

Ez a válasz némileg zavarba ejtett. Kissé tanács-talanul álltam, nem tudva, mit mondjak.

Kis szünet után hozzátette:

– Inkább ezeket a kátákat gyakorold.

A Szenszei elkezdte mutatni az egymásba folyó mozdulatok kezdetét, a mély lélegzéssel. Ez idő alatt szinte automatikusan ismételtam utána. Amikor elment segíteni másoknak, egyre több kérdés kezdett felmerülni a fejemben: «Mit értett ezalatt? Csak nem tud a diagnózisomról? De honnan?! Senkinek sem mondtam a barátaim közül, és eddig sem árultam el semmit az edzéseken». És ezen elmélkedések közben váratlanul lenyűgöző felfedezést tettem. Ha az iskolában, otthon, a társastáncon hirtelen, tartós fejfájás jelentkezett, akkor itt, hiába «kínoztam» a testemet, ez a fájdalom még egyszer sem jelentkezett. Miért? Mi az oka?

Így, a gondolataimba merülve az új gyakorlatok végzése közben, észre sem vettem, hogy a srácok a Tanító köré gyűltek, megszakítva a gyakorlásukat. Amikor az én személyem végre észrevette ezt,

sietve csatlakozott a hallgatókhoz, hogy ne hogy lemaradjon valami fontosról.

— Mondja, a valódi ütés technikája csak az izmok edzettségével érhető el? — kérdezte Andrej.

— Nem. Ez, elsősorban, az agy edzettsége — válaszolta a Szenszei.

— És az hogyan?

— Nos, hogy jobban értsétek, mondjuk így... Az izom ugyanaz a mechanizmus, amely végrehajtja a funkcióját. Van egy bizonyos programja, amely az agyból érkezik idegimpulzusok formájában. Az ilyen programok működése eredményeként az agyban olyan jelek keletkeznek, amelyek izomcsoportok összehúzódását okozzák. Így, nemcsak a végtagok mozgása, hanem összetett mozgási aktusok is történnek. Vagyis, az edzésünk nem más, mint az agyunk, és következésképpen az izmaink célzott tökéletesítése. A lényeg az, hogy minél jobban és gyorsabban dolgozik a «betanított» agy, annál jobban és gyorsabban dolgoznak az izmok.

— És mi a helyzet a harcművészetek sportolójának legmagasabb szintű mesterségével? — kapcsolódott be a beszélgetésbe Kosztya. — Valahol olvastam, hogy a mestereknek még arra sincs idejük, hogy elgondolkodjanak, máris beviszik az ütést. Ez hogyan történik, és miért?

— Igen, srácok, nagyon komoly témát érintettek... De megpróbálom röviden elmagyarázni... Az egész lényege nem abban rejlik, hogy egyszerűen csak megedzed az izmaidat, hanem abban, hogy elképzelsz egy konkrét helyzetet, az ellenfél képét. És ami a legfontosabb — tisztán tudnod kell, hová ütsz, milyen szövetbe, mi történik közben az ellenfél szervezetében, milyen erősségű az

ütés, és így tovább. Ha az ember csak úgy üt, hogy begyakorolja, akkor minden igyekezete hiábavaló! Az igazi harcos, amikor a makiwarán dolgozik, elsősorban a képpel dolgozik. Valóban elképzei, hogyan nyílik meg az ellenfél, és abban a pillanatban üti meg, közben tudatosítva a lehetséges következményeket. Vagyis, az agyát edzi.

— És mi történik közben az agyban? — kérdezte valaki az idősebb srácok közül.

— Az agy a vizuális észlelésen keresztül felméri a helyzetet, elemzi azt, és döntést hoz. Ezután továbbítja ezt a parancsot a kisagyba, vagyis a mozgásközpontba. Onnan pedig, már az idegeken keresztül, a megfelelő jel érkezik az izmokba. Mindez a tevékenység rögzül az emlékezetben. Aztán, a harcban, a harcosban öntudatlanul működésbe lép ez az emlékezet, de már az elemzés és a parancsok minden bonyolult láncolata nélkül az agyban. Vagyis, az ellenfél csak megnyílik, és a mesternél már önkéntelenül elindul a mozdulat.

Mondjuk úgy, ez már egyszerűen a psziché másfajta működése, az idegellátás másfajta működése, az agy másfajta működése.

— Ez mintegy tudatalatti szinten zajlik, fiziológiai szempontból? — villantotta meg Kosztya műveltségét.

— Pontosan. A bonyolult reflexszerű mozgási reakciók már a feltétlen reflex szintjén mennek végbe — mondta mosolyogva a Szenszei, majd hozzátette: — Az iskolai anatómiai tananyagban szerepelnek olyan fogalmak, mint a feltételes és a feltétlen reflexek. A feltétlenek genetikailag, magától a természettől kódolt reflexek. Pontosan nekik köszönhető a szervezet belső környezetének szabályozása, az egyed megőrzése. A felté-

teles reflexek közé tartoznak a szerzett reflexek, a tapasztalat, az új készségek felhalmozásának eredményeként. De ezek is feltétlen reflexek alapján jönnek létre. Az emberben egy egész tömegnyi feltétlen reflex, kapcsolat, reakció létezik, amelyek a gerincvelő, a hátsó és a középagy, a nagyagykéreg alatti részei és a kisagy révén *valósulnak meg...*

— Akkor az, amit az elején elmondott nekünk, ez az a nagy Művészet? — továbbra sem tudott megnyugodni Andrej.

— Nem. Ez csupán a valódi mesterség kezdeti szakasza... A nagy Művészetben a fő munka az előrelátásra irányul. Ez az epifízis munkája, amely a kisagy felett található a köztiagy felső, talamikus részében.

— Az epifízis pedig csak egy szakasz a fehérállományban? — kérdezte Kosztja.

— Nem. Ez az úgynevezett tobozmirigy, mindössze egy karátnyi súllyal. De óriási szerepet játszik a szervezet életfunkcióiban. Ez az egyik legtitokzatosabb része az agynak és az embernek egészében. Sajnos, a tudomány jelenleg semmit sem tud a valódi funkcióiról.

— És ki tud róla? — firtatta kíváncsian Kosztja.

— Akinek tudnia kell, az tud róla — válaszolta a Szenszei ravasz mosollyal, majd folytatta: — Szóval, az előrelátáson dolgozva, a mester tudat alatti képességet fejleszt ki arra, hogy elkapja az ellenfél gondolatait. Vagyis, az ellenfél csak gondolt rá, hogy oda kellene ütnie, de a mester már megteszi az ellenintézkedést, és pont azt, amire szükség van. Mindez öntudatlanul, egy pillanat alatt történik.

— Érdekes, csak a harcművészetek mesterei szembesülnek ilyen öntudatlan, «azonnali sebes-

ség» jelenségeivel? — kérdezte elgondolkodva Andrej.

— Miért? Nem csak ők. Sok ember nagyon gyakran szembesül a psziché ezen jelenségeivel az életben. Vannak, akiknél ez hosszú, speciális edzések eredményeként történik. Például, vegyük a cirkuszi artistákat, akik hatalmas sebességgel kapják el a késeket, nyilakat és hasonlókat. Mások magukon érezték az ilyen feltétlen reflexek hatását az életben. Mondjuk, amikor az embert valaki vagy valami nagyon megijeszti, például egy kutya. Az illető azonnal képes végrehajtani egy sor mozdulatot. És csak később, már túljutva a veszélyen, fogja fel, milyen gyorsan csinálta azt. Ez a képesség eleve benne rejlik az emberben. Különbözik nem élte volna túl azokban a távoli időkben, amikor a mamut elől, a kardfogú tigris vagy más ragadozó elől menekült.

Csendben álltunk, elragadtatva Szenszei elbeszélésétől. Ebben a pillanatban valaki kopogott az ajtón. A váratlan hangtól egy másodpercre minden megfeszült bennem. Már késő volt az esti sétához. Szenszei nyugodtan odalépett és kinyitotta az ajtót, társaságunk éber tekintetei közepette.

— Ó, de jó, hogy még elcsíptelek — rázott kezét vele egy férfi, üdvözölve őt. — Már azt hittem, hogy haza kell mennem hozzád. Itt van ez az ügy...

— Várj egy percet — mondta a Szenszei, majd hozzánk fordulva így szólt: — Srácok, van még tizenöt perccetek a munkára, aztán haza.

Fél óra múlva már az utcán álltunk, várva az utolsókra. Igor Mihajlovics becsukta a tornatermet, és sietve elbúcsúzva tőlünk, elhajtott azzal a férfivel.

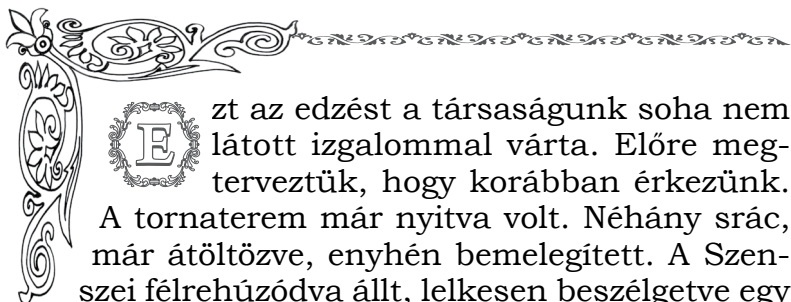
«Na tessék — haragudtam magamra, — meg akartam kérdezni a Szenszei-t az edzés után a titokzatos «Azért»-jéről, de nem jött össze. Ezt a tornateremben kellett volna megtennem. De ott mindenhol kíváncsi hallgatók vannak. Micsoda pech!»

Ahogy hazafelé tartottunk, mindenki a saját gondolataiban merült el. Nem is csoda, ilyen edzések után van min elgondolkodni. De volt, aki csendben gondolkodott, és volt, aki hangosan. Andrej majdnem fél úton próbált meggyőzni minket, de valószínűleg inkább saját magát, hogy a mai veresége a spárringban pusztán véletlen volt.

— Kár, hogy nem volt nálam a nuncsakum. De sebaj, elviszem a következő edzésre. Na, akkor majd megmutatom az igazi tudást!

A látvány ígéretesnek tűnt, mivel tudtuk, milyen jól bánik Andrej a nuncsakuval. Az volt az «erőssége».

Ezt az edzést a társaságunk soha nem látott izgalommal várta. Előre megterveztük, hogy korábban érkezünk.

A tornaterem már nyitva volt. Néhány srác, már átöltözve, enyhén bemelegített. A Szenszei félrehúzódva állt, lelkesen beszélgetve egy nyakigláb, idős férfival. Ez az öregember olyan sovány volt, hogy a kimonó úgy lógott rajta, mint egy vállfán. Nem messze tőle, egy csoport férfival együtt, ott állt a «Derelye». De az arckifejezése azt mutatta, hogy még a beszélgetőpartnerei vicces tréfáit sem hallotta. Úgy tűnt, a füle egyetlen echolokátorra változott, amely felfogta a Szenszei és a nyakigláb öregember felől érkező legapróbb hangot is. «Ó, — gondoltam felháborodva. — Megint itt van!»

Utánunk hangosan lépett be néhány srác, akik a mi szekciónkban edzettek, emelkedett hangulatban. Velük együtt büszkén lépkedett egy negyvenes éveiben járó, ápolatlan külsejű fickó, elhasznált ruhában, egy heti borostával az arcán. A srácok köszöntötték a Szenszei-t, és nyilvánvaló örömmel bejelentették:

— Találkoztunk egy érdekes emberrel, egy médiummal... Ismerkedjenek meg: Vitalij Jakovlevics.

E szavak hallatán a borzolt férfi méltóságteljesen meghajolt, majd újra felvette öntelt pózát.

— Rendkívüli képességekkel rendelkezik, amelyeket szívesen megmutat a csapatunknak...

A Szenszei udvarias visszabólintással válaszolt:

— Ez igencsak szórakoztató lenne megnézni.

— És igen tanulságos — tette hozzá sokatmondóan Vitalij Jakovlevics, felemelve a mutatóujját.

Kezdett összegyűlni körülöttünk az egész hatalmas, kíváncsi tömeg. Közben a «médiüm», a dolgában verhetetlen szakértő ábrázatával, elővett a kabátja szakadt zsebéből egy tucatnyi szokásos evőkanalat, melyek egy csiknyi piszkos rongydarabbal voltak átkötve.

— Szerinted — suttogta halkán Kosztik Andrejnek — honnan szerezte ez a neandervölgyi az emberi civilizáció tárgyait?

— Ellopta valahonnan, valószínűleg — válaszolta egyszerűen Andrej.

— Vajon tudja legalább, hogyan kell használni őket? — mosolygott Kosztja.

Ebben a pillanatban Vitalij Jakovlevics, demonstratívan derékig levetkőzött, felfedve a zsírredőkkel elfedett hasát, és szorgalmasan elkezdte a kanalakat hátukkal a mellkasára tapasztani. A srácok felkacagtak, Kosztja pedig hozzátette:

— Na, ez aztán! Nem hiába mondják, hogy a technika egy vadember kezében csak egy halom fém!

A tömegben könnyű moraj futott végig. A kanalak valóban odaragadtak, és az «médiüm» már fontoskodva járkált, mellkasát kidomborítva, mintha az «A bátorságért» kitüntetésekkel lenne tele.

Valaki megkérdezte a srácok közül:

— És hogyan csinálja ezt? Hogyan lehet ezt megmagyarázni?

Úgy tűnt, Vitalij Jakovlevics éppen erre a kérdésre várt. Látható élvezettel, tanító módon kezdett mesélni a bioenergoinformatikai mezőkről, az ember biológiai mágnesességéről, ennek a fenomenális megnyilvánulásáról csak a kiválasztott emberekben, és e hatás mindenható erejéről. A beszéde fokozatosan elérte a csúcspontját. Meztelen felsőtesttel, kanálfüggönyökkel sétálva a meglepett tömeg előtt, és határozottan hadonászva a kezével, az «médium» izgatottan deklamálta:

— ... ez az erőteljes, pulzáló fluidum, amelyet a Világmindenség Kozmikus Értelmének ereje hozott létre, a szellem tökéletességének utolsó fokát testesíti meg. Képes aurájának erejével körülvenni az ember tudatát. És nemcsak elválni az emberi testtől, hanem annak lelkével együtt testen kívüli létet is folytatni. Azt mondanám, transzcendens létet, teljesen tudatosan.

E kozmikus fluidum energiáját felhalmozva, soha nem látott szuperképességeket fedeztem fel magamban. Felbecsülhetetlen ajándékot kaptam a mágnesességhez, tisztánlátáshoz, a betegek gyógyításához. Csodálatos gyógyításomnak minden betegség alá van vetve. Gyógyítok az egymásba hatoló, mindenütt jelen lévő dupla fluidum áramlás révén, amely az egész nagy Univerzum energoinformatikai mezőjének elsődleges oka. Pozitív pólusommal helyreállítom az ember erejét, testét, auráját, valamint eltávolítom az átkokat és rontásokat...

Észrevettem, hogy bár ez a sajátos «előadás» számomra nem volt teljesen érthető, a gondolataim elkezdtek benne keresni a lehetséges gyógy-

gyulásom variációit. «Mi van, ha meg tud gyógyítani?! Bár, persze, nagyon nehéz ezt elhinni, de mi van, ha mégis...» A halvány reménytől szárnyakat kapva, sokkal nagyobb szorgalommal kezdtem hallgatni a «médiüm» meggyőző beszédét, már nem figyelve a külsejére.

— ... Az erőm, a tökéletesedésem mértékében, hatalmassá vált... Nos, győződjenek meg róla maguk is. Ez az egyik megnyilvánulása — mutatott a ráragadt kanalakra.

Mindeközben furcsa kép bontakozott ki. Minden egyes körben a hallgató tömeg előtt egyre jobban kidüllesztette a hasát, kissé hátrahajolva, mint egy pingvin. A Szenszei-re néztem. Ott állt, karba téve a kezét, kissé lehajtott fejjel, valószínűleg már belefáradt a hallgatásba. Az arcán ironikus mosoly volt.

— ...Ezt a tökéletességet a titkos tudásnak köszönhetően értem el, amelyet a Földön senki sem ismer, csak a kiválasztottak. E titkos információ alapján dolgoztam ki a saját spirituális fejlődési rendszeremet. De az nem elérhető minden egyszerű halandó számára. Még az sem, aki bűnös vezekléseinek és nélkülözéseinek legkeményebb munkájával eljut a tökéletességem létrájának tizedik fokáig, nem lesz képes önállóan megérteni e tudás nagy titkát. Mert az csak a kiválasztottak kiválasztottjai számára tárul fel. Mivel csak az olyan emberek, mint én, akik képesek voltak egyesíteni a mulandó testet a nagy szellemmel, az Egyetemes Értelem szellemével, birtokolják Isten mindenhatóságát!!!

Úgy tűnt, e szavak hallatán a Szenszei idegei felmondták a szolgálatot. A mozgásának enyhe hullámozásából úgy éreztem, hogy most el fogja

veszíteni a türelmét, és teljes szívből bevág neki egyet, úgy, hogy ezt a «küldöttet» még a magasztalt ereje sem menti meg. De az előrejelzéseimmal ellentétben Szenszei csak tisztán, minden szót hangsúlyozva így szólt:

– Tisztelt uram, nem vállal túl nagy felelősséget? Egyelőre még mindig nem mutatott be semmi olyat, ami megerősítené a szavait.

– Hogyhogy nem mutattam meg?! – tört ki felháborodva Vitalij Jakovlevics. – Hát nem látod?!

Az egész tömeg nevetésbe tört ki. Kosztja pedig homlokára csapott, és felkiáltott:

– Pontosan! Eszembe jutott, olvastam erről a trükkről. Egyszerűen csak nedves és tapadós a teste, ezért ragadtak rá a kanalak.

Az «Univerzum és az egész Föld Ura» még jobban forrni kezdett a dühtől, és szinte ráüvöltött az egész teremre, a Szenszei-hez fordulva:

– Hát te még túl fiatal vagy ahhoz, hogy ítélkezz ezekről a nagy tudásokról! Mit tudsz te egyáltalán, azon kívül, hogy a lábadat lóbálsz...

A Szenszei áthatóan ránézett. Aztán odalépett, és könnyedén levett egyet a mellkasáról lecsúszó kanalak közül. Mindenki elnémult. A Mester kinyújtotta a kezét, megfogva a kanál vékony végét, és elkezdett egy sor légzőgyakorlatot végezni, mély légzéssel. Egy perc múlva az arca ellazult, az érzelmei eltűntek. A szeme megváltozott, és úgy tűnt számomra, mintha mélységesen feneketlené vált volna. Néhány másodpercre mozdulatlaná dermedt, mereven bámulva a kanalat. A külseje egy fenséges szoborra kezdett hasonlítani. És ebben a pillanatban a kanál gyorsan hajlani kezdett, mint egy puha, hervadó szár. Az volt a benyomás, hogy nem kemény fémből készült, hanem valamilyen

plasztikus szerkezetből. Nem hittem a szememnek. Hihetetlen, de tény!

A Szenszei pedig egy másodperc tört része alatt visszanyerte korábbi külsejét, és nyugodtan mondta a meghökkent Vitalij Jakovlevicsnek, átnyújtva a meghajlított kanalat:

– Amikor képes lesz legalább ezt a trükköt bemutatni, akkor szívesen hallgatjuk tovább.

És hirtelen a tömeg felé fordulva a Szenszei hozzátette:

– Azok figyelmébe, akik nem öltöztek át. Az edzés két perc múlva kezdődik. Aki nem ér ide, büntető fekvőtámaszokat fog csinálni (így nevezték nálunk a húsz fekvőtámaszt a késésért).

Ezeket a szavakat hallva rohantunk az öltözők felé, egymást előzve, és nem láttuk meg a legérdekesebb részt: hogyan tért magához ez az újdonsült «hajléktalan-istenecske».

– Rangidős Szempai! Miért van illetéktelen a teremben?! – hallatszott a Szenszei hangja mögülünk.

Az egész bemelegítés alatt azon gondolkodtam: «Hogyan voltam képes még azt a gondolatot is megengedni magamnak, hogy ez a hajléktalan valamiben segíthet nekem?! Ejnye... De másrészt, a reménytelen helyzetemben csak a csodában kell hinnem és a véletlenre hagyatkoznom. Itt már minden szalmaszálba belekapaszkodsz, csak hogy megmenekülj. Ezért keletkeznek az ilyen buta gondolatok a belső, már-már pánikba torkolló félelem miatt. Nem. Össze kell szednem magam. Mindenképpen találok egy menekülő útvonalat. Megpróbálom túlélni. Csak nem szabad elveszítenem a reményt, és harcolni kell a legvégéig!» A legmeglepőbb az volt, hogy a szilárd meggyőződésem

valamilyen mély, tudatalatti érzésen alapult, azon a Valamin, amit olyan szorgalmasan kerestem. De mindez csak homályos sejtések formájában nyilvánult meg.

Ezalatt a bemelegítés befejeződött, és a rangidős szempai vezetésével elkezdtuk gyakorolni az «alapokat». A Szenszei a sportpadon ült, beszélgetve a nyakigláb öregemberrel. «Bárcsak hallhatnám, miről beszélnek» — gondolta az én személyem. De nyilvánvalóan nem csak az én fejemben voltak ilyen kíváncsi gondolatok. A «Derelye», bár őszülő férfi volt, de az edzés során folyton megpróbált mintegy véletlenül a Tanítóhoz közelebb eső helyet elfoglalni. Minden ilyen eset leírhatatlan érzést váltott ki bennem, irigységet és féltékenységet. És a fiúk elítélő pillantásai alapján ítélve, nem csak bennem.

Az alapvető ütések monoton végrehajtásának zajában és a hangos számlálásban ismét elmerültem a gondolataimban. «Hogyan volt képes a Szenszei meghajlítani a kanalat? És miért nevezte ezt a jelenséget egyszerűen trükknek? Hiszen ha ez trükk volt, akkor az én értelmezésemben azt alaposan elő kell készíteni. Ő meg csak fogta és meghajlította egyetlen pillantással».

Mondhatni, egyszerre hittem el és nem hittem el. Hittem, mert valahol olvastam fenomenális emberekről, akik rendelkeztek ilyen képességekkel. Emlékeztem, hogy ott mágnes emberekről is írtak. De hozzájuk bármilyen tárgy tapadt, függetlenül attól, milyen anyagból készült: fából, fémről, műanyagból. Emlékszem, meglepett, mekkora súlyt bírtak el ezek az emberek — több mint tíz kilogrammot!

Paradox módon, éppen a saját szememnek nem hittem, annak, hogy ezt, ahogy mondani szokás, «előben» láttam. Pontosabban, ez a hitetlenség inkább a tény valóságának tudatosítására vonatkozott. Csupa rejtély volt minden. Megérttem, ha az egész tömeget hipnotizálták volna, előzetesen elmondva, mit fogunk látni. De a Szenszei csak fogta, csendben és megtette. Hogyan?!

Mindazonáltal, maga a jelenség lehetősége nagyon fontos volt számomra. Ez egyfajta, számomra még ismeretlen, szilárd alap volt, amelyet a Szenszei tudása alkotott. Ehhez kapaszkodott szorgalmasan a tudatalattim, minden lehetséges módon ellenállva az elutasító gondolatoknak. Nem tudom, miért, de elkezdtem megbízni ebben az érdekes emberben. Legalább ő nyilvánvalóan tudta, mi az igazság, és mi a fikció.

Az «alapok» után végre elérkezett a várva várt pillanat a társaságunk számára. Ezt az edzésrészt feltételesen «szabad programnak» neveztük, mivel itt az emberek párokra osztva, saját kívánságuk szerint gyakoroltak régi technikákat vagy valamilyen különleges ütések az előző foglalkozásokról. Andrej fogta a nuncsakut és a mi kíváncsi tekintetünk alatt odament a Tanítóhoz.

— Lehet valamit tenni a nuncsaku ellen?

— Te tudod fogatni őket? — kérdezte mosolyogva Szenszei.

— Még hogy tudok-e! — hengegett önelégülten Andrej. — Már négy éve ki sem engedem őket a kezemből. Mondhatni, velük alszom és eszem.

És Andrej látványosan bemutatott néhány, számunkra bonyolultnak tűnő mozdulatot.

— Nem rossz — válaszolta a Szenszei.

— De mégis, lehet valamit tenni a nuncsaku ellen? — ismételte meg a kérdését Andrej, láthatóan provokálva a Mestert.

— Persze... Minden Vidzsajra akad egy Rádzsa.

— Micsoda? — kérdezte Andrej, mert nem értette.

— Azt mondom, minden erőre van ellen erő. A nuncsaku sem kivétel.

— Meg tudná ezt mutatni?

— Meg tudom... De ez nem lenne tisztességes, te nuncsakuval ellenem... Akkor válassz még valakit.

Meglepődve néztünk egymásra. Andrej azonban elindult társat keresni magának, a társaságunk pedig a második harci eszköz beszerzésébe kezdett. Sajnos, senkinél sem volt több nuncsaku. Viszont a sporteszközök tárolójában sok kétméteres rudat találtunk.

De ha az eszközt könnyen megtaláltuk, Andrejnek a társ keresésével sokkal nehezebb volt a dolga. Az idősebb srácok kategorikusan «elutasították» az ajánlatot, hogy részt vegyenek ebben a harcban, titokban nevetgélve: «Nem, fiú. Oldd meg valahogy magad».

Végül Andrejnek sikerült rábeszélnie egy újonc férfit. Ezalatt a Szenszei békésen beszélgetett azzal a sovány öregemberrel a fehér kimonóban.

— Megtaláltam! — jelentette be örömmel Andrej a Tanítónak.

— Megtaláltad, rendben. A rangidős szempai legyen a segédünk... A tapsára kezdjétek a támadást, teljes kontaktusban. Minden világos?

Andrej csak erre várt. Látható örömmel bólintott. Szenszei kilépett a középre. Andrej vele szemben helyezkedett el, a botos férfi pedig a Mester

jobb hátsó oldalán foglalt állást. Eljött az izgalmas pillanat. Minden résztvevő harci feszültségben volt, kivéve Szenszeit. Ő lazán állt, valamin elmélkedve, és enyhén játszadozott a fekete öv végeivel, amelyen arany hieroglifák voltak hímezve.

A rangidős szempai tapsára **Andrej** heves **rohamozásba** lendült, **nuncsakuját** egy működő propeller lapátjainak sebességével forgatva. Eközben a másik férfi hirtelen felugrott, és felemelte a rudat ütésre. Ami ezután történt, **pillanatok alatt** zajlott. A Szenszei a támadás kezdetén egyáltalán nem változtatott pozíciót, ahogy elgondolkodó pózban állt, úgy maradt. De amint az ellenfelek elérték a kritikus távolságot a testéhez képest, a Szenszei, az állását nem változtatva, hirtelen kinyújtotta a karját. Ha persze ezt «kinyújtotta»-nak lehet nevezni, mert valójában a karja úgy repült ki, mint egy támadó kígyó. A nuncsaku rátekeredett, átfordult rajta, és a második harcos felé repült. A Tanító a csuklója forgatásával kísérte, kissé megváltoztatva a repülési pályát. A nuncsaku fél fordulatot tett a levegőben, kiegyenesedett, mint egy bot, és a végével pontosan a hátulról támadó férfi homlokába csapódott. A nuncsaku másik fele, folytatva a repülést, eltalálta a rudat. A rúd pedig, ennek megfelelően megváltoztatva a mozgási pályát, egyenesen Andrej fejét találta el. Ennek eredményeként a két szerencsétlen harcos ügyetlenül elterült a padlón, fel sem fogva, mi történt. A Szenszei pedig továbbra is elgondolkodva állt, mintha az egész zűrzavar körülötte egyáltalán nem érintené. Aztán felriadva, gondoskodva megkérdezte korábbi «ellenfeleit»:

— Na, srácok, nem ütöttétek meg nagyon magatokat?

— Nem — válaszolta zavartan Andrej, szorgalmasan dörzsölve a homlokán felduzzadt puklit. — Rendben van...

A másik férfi is bólintott.

— Elnézést, egy kicsit elszámoltam magam.

És odalépve korábbi beszélgetőpartneréhez, mintha mi sem történt volna, megszólalt:

— Tudja, egy grandiózus ötletem támadt! Mi lenne, ha...

Eközben a harcot figyelő tömeg felzúgott, megvitatva, nevetve és csodálkozva a gyors lefolyású harc miatt. Az egyik idősebb srác pedig, akinek Andrej a társaságot ajánlotta, nevetve mondta:

— Hogyne, a Szenszei elszámolta magát, várj csak! Semmi baj, srácok, tartsatok ki. Mi már nem egyszer keresztülmentünk ilyen «téves» számításokon, a saját butaságunk miatt.

Amikor Andrej végre rájött, mi történt, egyszerűen terrorizálta Kosztyát és Szlávikot ugyanazzal a kérdéssel: «Hogyan lehetséges ez? Csak úgy, egy mozdulattal, még csak nem is ütéssel?!» Amire Kosztya értetlenül válaszolt:

— Honnan tudnánk? Ott van a Szenszei, kérdezd őt.

De a Tanító az edzés végéig folyamatosan foglalt volt, hol új fogásokat mutatott be, hol bonyolult ütésekkel dolgozott az idősebb srácokkal, hol a végtelen kérdésekre válaszolt, az edzés végén pedig a öregemberrel beszélgetett. Andrej azonban a mai napon tűzte ki célul, hogy mindenképpen tisztázza a dolgokat.

És ez a lehetőség csak akkor adódott a társaságunk számára, amikor a külön foglalkozások befejeződtek. Gyorsan átöltöztünk, és az ajtóban álltunk, mint a örök, szilárdan elhatározva,

hogy elérjük a célunkat. De kiderült, hogy Igor Mihajloviccsal és a srácokkal ugyanoda tartunk egészen a megállóig. Útközben nekiláttunk a kérdezősködésnek.

— És hogyan volt képes ilyen könnyedén, egyetlen mozdulattal legyőzni két ellenfelet ilyen felszereléssel? — tette fel a régóta tartogatott kérdését Andrej.

— A felszerelésnek itt nincs jelentősége. Ez a technika az ellenfél erejének felhasználásáról szól. Egyébként sok stílusban alkalmazzák, például az Aikidóban, a Dzsúdzsucu-ban, a Wing Chun-ban és másokban. Csak el kell kapni a pillanatot, és azonnal ki kell használni.

— Általánosságban ez érthető. De az Ön esetében, milyen stílust használt?

— Csak úgy — válaszolta vállat vonva, ravaszul a Szenszei — mindegyikből egy kicsit.

— De mégis? — nem tágított Andrej.

— Nos, itt csak annyit kell tudni, hogy mi a tehetlenség törvénye a fizikából, a súlypont eloszlása a biomechanikából, és egy kicsit a «Kígyó» stílus.

— Húha! — füttyentett Andrej.

— És te mit akartál? **Minden nagyszerű dolog nevetségesen egyszerű, de nehéz munkával adatik meg.**

Amíg Andrej ezen a mondaton gondolkodott, Szlávik gyorsan megkérdezte:

— A kanál-effektust lehetséges valahogy megmagyarázni?

— Persze, lehetséges — mondta mosolyogva a Szenszei. — Nincs semmi titkos a földön, ami előbb-utóbb ne válna nyilvánvalóvá.

— És mi volt az?

— Á, ez mind semmiség. Semmi különös nincs benne, csak közönséges csikung, pontosabban, annak az egyik módosulata.

— És mi az a csikung? — érdeklődtem a magam részéről.

— Valahol olvastam, hogy ez csak egy légzőgyakorlat — vágott közbe Kosztya.

— Igen, sokan gondolják így — válaszolta Igor Mihajlovics. — De valójában a csikung egy légző-meditatív rendszer, aminek segítségével az ember képes irányítani a rejtett pszichofizikai képességeit. Bár lényegében ez a szellemi gyakorlatok egyik legegyszerűbb változata.

Ez a mondat felkeltette az egész társaság érdeklődését. Bennem pedig valami megmozdult e szavak hallatán. De épphogy kinyitottam a számat, hogy megkérdezzem, hogyan lehet ezt megtanulni, Kosztya máris közbevágott a kedvenc szószaporító modorával.

— Igen,

Sokat elérhettem volna,

Ha szilárd alapom lett volna.

— Ó, lelkesedsz Johann Wolfgang Goethe iránt — vette fel a fonalat Igor Mihajlovics. — Akkor, ha olvastad, van ott ilyen is:

...a bölcs így szólt:

**A szellemek világa közel, az ajtó nincs zárva,
De te vak vagy, és minden benned halott.**

**Mosdj meg a hajnali fényben, akár a tengerben,
Ébredj fel — itt van ez a világ, lépj be abba.**

Ebben a percben látni kellett volna Kosztya megdöbbent arc kifejezését. Annyira le volt nyűgözve a hallottaktól, hogy nem azonnal találta a szavakat. Hiszen ez volt az első ember az életében (a szülők után, persze), aki a saját «magas intel-

lektuális» szintjén adott neki választ. «Úgy kell neki — kárörvendtem gondolatban. — Képzettnek tartja magát, azt hiszi, ő az egyetlen ilyen erudita».

— Olvastam jó néhány könyvet — kezdte a védekezést a «Filozófus», inkább a büszkeségét védve, mint a beszélgetés témáját. — Azokban a szellemek világa csak egy mese a gyerekeknek.

— Ki tudja — mondta közömbösen a Szenszei, folytatva Goethét idézve:

A pergamen nem oltja szomjúságunk.

A bölcsesség kulcsa nem könyvek

lapjain van.

**Aki élet titkához minden gondolattal vágyik,
Saját lelkében találja meg forrását.**

— Hm, könnyű azt mondani, hogy «találd meg a forrást» — horkant fel Kosztya, majd egy kis csend után hozzátette: — Ahogy Molière mondta:

Nem minden teljesül, amit a lélek kíván,

És az út nem rövid a szándéktól a tettig.

— Mit hallok? — mondta viccelődve a Szenszei, —

Az okosság a szélsőségtől menekül,

És még a bölcsességben is mértéktartást

követel.

— Valami ismerős...

— Ez is Poquelin, az idézete a «Mizantróp»-ból.

— Ki az a Poquelin?

— Nos, Jean-Baptiste Molière. Az ő valódi neve Poquelin.

Még az utcai lámpák fényénél is látszott, ahogy Kosztya elpirult egészen a füléig.

— De... de... a keleti bölcsesség szerint az igazi okosság az, ha egy dolog elkezdésekor előre látjuk a végét.

— Teljesen igaz. Vagyis, ez azt jelenti, hogy **az ember egy gondolkodó lény, és az alapvető**

ereje a gondolatban rejlik. Még a modern világban is, tudósok szavaival élve, például Ciolkovszkijével, megerősítést találhatunk erre: «A végrehajtást megelőzi a gondolat, a pontos számítást pedig a fantázia». Ahogy látod, az emberi tényezőben semmi sem változott évszázadok során. És miért? Mert, ahogy Valentin Szidorov helyesen megjegyezte:

A gondolat természete a te természeted.

Ha megérted a gondolatot —

magadat érted meg.

És ura leszel önmagadnak.

Minden a szellem erejében rejlik.

— Igen — mondta Kosztya, és sokatmondóan fejezte be: — «A fej ész nélkül, mint a lámpás gertya nélkül».

— Lev Nyikolajevics Tolsztoj remek szavai — értett egyet Igor Mihajlovics a «Filozófus» teljes meglectetésére. — Ha emlékszel, van neki még egy ilyen gyönyörű kifejezése: «A gondolat mindennek a kezdete. És a gondolatokat lehet irányítani. Ezért a tökéletesedés fő feladata — a gondolatokon dolgozni».

Kosztya bizonytalanul bölintott. De ez a körülmény, mint kiderült, még jobban sértette az önérzetét. Összefoglalva, a következő húsz percben tanúi voltunk egy grandiózus aforizma csatának, idézeteknek, mondásoknak hazai és külföldi íróktól, költőktől, filozófusoktól, tudósoktól, akiknek a nevét legtöbbször még nem is ismertem. Ez idő alatt az én személyem megpróbált valahogy beékelődni a párbeszédbe a saját létfontosságú kérdésével, amelyet alig vártam, hogy feltehessem. De a Szenszei és a mi «Filozófusunk» közötti polémia megállás nélkül zajlott, fokozatosan elérve

a csúcspontját. Már teljesen megharagudtam Kosztyára, amiért ilyen értékes időt pazarol el a ragyogó erudita mániájának kielégítésére. De ő annyira el volt foglalva ezzel a folyamattal, hogy úgy tűnt, számára semmi más nem létezett a világon.

Végül, már a megállóhoz közeledve, Kosztyik, miután láthatóan végigpörgette emlékezetében az összes lehetséges nevet, kimondta a koronázó mondatát:

— Igen, Villon szavaival: **«Mindent tudok, csak önmagamat nem».**

— Tehát...

Nézz magadba, és gondold át,

Ki vagy, hol vagy, és — aztán merre tartasz?

— Ez meg ki a csuda?! — tört ki Kosztyik, teljesen kijöve a sodrából, szinte felkiáltva.

— Ő — nyújtotta élvezettel a Szenszei — ez Omar Khayyám. A híres perzsa költő és filozófus. Egy nagy tudós, aki messze megelőzte a korát. A teljes neve: Gijászaddin Abu-l-Fath Omar ibn Ibrahim Khayyám Nisápur. A XI. században élt. A bölcsességére még Irán néhány szeldzsuk uralkodója is hallgatott, bár ő Horaszánból, egy Nisápur melletti faluból származott. Nagyon érdekes filozófiai gondolatai vannak. Nézetei szerint a lélek halhatatlan. A Semmiből jött az emberi testbe, és a halál után visszatér a Semmibe. Számára ez a világ idegen föld.

— Érdekes — kapcsolódott be a beszélgetésbe Tatjana — és hol található a lélek az emberi testben? Mit gondol ez a filozófus, a szívben van, vagy nem?

— Nem. Ő úgy véli, hogy a szív a földön született, és csak a halandó emberi test része, bár

annak legjobb, leginkább «lelkesült» része. A Szív az, amelyen keresztül a Lélek kommunikál. De a Szív, szerinte, csak ezt a világot, a Létet ismeri... Vannak neki ilyen érdekes sorai, amikor a Szív a Lélektől kérdezősködik a Nemlét titkairól.

Szenszei kissé elgondolkodott, majd így szólt:

– **Azt mondta a Szív nekem:**

«**Kezdj el tanítani.**

A tudományok titkok, de mit rejtenek ők?»

Én az ábécével kezdtem: «Álef...»

És hallom: «Elég!

A magafajta megérti a másikat,

csak egy betűre utalj».

– És mi az az «Álef»?

– Az «Álef» az első betű az anyanyelvén, ami egyben az «egyes» szám. Ahogy ő gondolja, ez az Egységes Létező szimbóluma és a világmindenség egységének szimbóluma – és Kosztyára pillantva, a Szenszei ironikusan kijelentette: – Miről lehetne még itt beszélni?!

Kosztya végleg zavarba jött, nem tudta, mit válaszoljon. Én siettem kihasználni ezt, egyetlen lélegzettel kirobbantva:

– Hogyan lehet megtanulni ezt a gyakorlat-sort, amely a rejtett pszichofizikai képességeket irányítja?

– Nagyon egyszerűen. Nincs ebben semmi titok. A lényeg, ahogy mondják, hogy legyen nagy akarat, és a lehetőségek meglesznek.

– Tehát meg lehet ezt öntől tanulni?

– Természetesen.

– És mikor lehet kezdeni? – tette fel a kérdést Andrej, láthatóan ugyanolyan elszánt, mint én.

— Nos, ha van ilyen érdeklődés, akkor tessék. Heti kétszer másfél órát szánok ezekre az edzésekre.

— És ez mennyibe kerül? — érdeklődött Szlávik.

— Hogyan, talán a szellemi tudást pénzzel lehet mérni? — csodálkozott a Szenszei. — Ti, srácok, teljesen ráfókuszáltatok ezekre a papírfecnikre. Mi csak magunkért edzünk, a saját szellemi fejlődésünkért. Ha akartok foglalkozni — foglalkozzatok.

A társaságunk részletesebben megbeszélte, hol és mikor találkoznak.

— Zsenya elvezet titeket — tette hozzá a Tanító.

Zsenya egy magas, szőke, sportos testalkatú srác volt, egyike azoknak a «gyors» fiúknak, akik a Szenszei útitársai voltak.

— Feltétlenül eljövünk — válaszolta mindannyiunk nevében Andrej.

Ezzel el is búcsúztunk. Én az örömtől mámoros voltam. Végre az én személyem közelebb került ahhoz, amit oly régóta keresett. Úgy tűnt, már csak egy lépés maradt, és talán sikerül áthidalnom ezt a szakadékot, és kikapaszkodnom a Lét szilárd talajára. Ezt intuitívan éreztem, valami hatodik érzékkel. Bár az eszem nem látott benne semmilyen valós esélyt a megmenekülésre. Mindazonáltal, a lélek, ahogy mondani szokás, dalolt.

Egész úton a fiúk lelkesen beszéltek a mai edzésről és arról, ami holnapután vár ránk a szellemi foglalkozásokon. A lelkesedés mindenkit elárasztott, kivéve Kosztyát. Ő olyan felfűjt, mint egy pulyka, és morcosan összevonta a szemöldökét.

— Kosztya, te is jössz? — lökte oldalba Andrej.

— Én azon gondolkodom, talán nem is kellene mindannyiunknak elmennünk — morogta elégedetlenül a «Filozófus». — Mi, cirkuszi akrobaták

vagyunk talán, hogy valamilyen trükköket tanuljunk. Csak az időnket vesztegetjük.

— Te hülye vagy, Kosztya? — «udvariasan» jelentette ki Andrej. — Hol találsz te olyan artistát, aki a kanalat ránézéssel hajlítja?!

— Ráadásul ingyen tanítja — tette hozzá nyomatékosan Szlávik.

— Na, látod! Hát, te aztán igazán ostoba vagy!

— Elismerem, buta vagyok. De erőm teljében értékeltem a szereteteket — gúnyolódott az elégedetlen «Filozófus».

— Gyerünk, srácok, ne veszekedjeteK — mondta Tatjana. — Inkább mondjátok meg, hogyan beszélem rá a szüleimet, hogy elengedjenek ezekre a foglalkozásokra.

— Hogyhogy, hogyhogy — válaszolta mindannyiuk nevében Andrej — mint a viccben: «A lány későn ment haza. Az apja kérdezi: «Ezt minek nevezik?» Mire a lánya azt feleli: «Én nem tudom, minek nevezik, de mostantól ez lesz a hobbim»».

Mindenki helyeselve nevetett. Megbeszélve az új találkozót, a társaságunk szétoszlott, mindenki hazament.

 zgatottan vártuk ezt a napot. Végül, csütörtökön a társaságunk remek hangulatban, teljes létszámban megérkezett a kijelölt helyre. Ahogy közeledtünk a megállóhoz, két férfi sziluettet vettünk észre a sötétségben.

— Ó, ott van Zsenya is — mondta vidáman Andrej.

Mint kiderült, Zsenya a barátjával, Sztásszal volt. Miután köszöntünk, elindultunk az ismeretlenbe, vagyis a vaksötétbe.

— Legalább lámpákat tennének ide — jegyezte meg Tatjana, ismét megbotolva.

— Aha — erősítette meg Kosztya — ez nem táj, hanem egy folytonos akadálypálya.

— Minek pazarolni a felesleges állami áramot? — mosolygott Zsenya. — Mi tapintással is ismerünk itt mindent, mint a tenyerünket... Idegenek pedig aligha akarnak erre járni, ráadásul a saját akaratukból.

— Ez miért van így? — kérdezte óvatosan Szlávik.

— Ez a hely szokatlan, elhagyatott. Itt még a vadállatok sem járnak, nemhogy az emberek. Még a kutyák is, halljátok, hogy üvöltenek.

És valóban, valahol a közelben, a magán-szektorban, nyújtózkodva vonyított egy néhány kutya. Tatjana kissé megborzongott, és a karomba kapaszkodott.

— A kutya pedig olyan teremtés — folytatta a fiú — megérzi a bajt.

— Ugyan, minek riogatsz a népet mesékkel! — próbált viccelődni Andrej.

— Ez pedig egyáltalán nem mese. Ha itt élsz, megtudod, milyen ördögösségek történnek itt... ha túléled, persze.

E kijelentés után a jókedvünk egy csapásra elszállt. Egy ideig csendben mentünk, körbenézve. De az éjszakai sötétségben, hiába próbálkoztunk, hiába kémleltünk, semmit sem láttunk. Csak a régi házak sziluettjeinek körvonalait. És ami furcsa, sehol sem volt fény. Csak a kutyák siralmas vonyításával adtak némi életjelet ezen a nyomorúságos helyen.

— Hová megyünk? — pánikolt Kosztya.

— Hová, hová — utánozta őt Zsenya. — Ahová rendeltétek... a fekete tisztásra.

— Hová?! — kiáltottunk fel szinte mindannyian egyszerre, rémülten.

— Fű, de ne kiabáljatok így — mondta Zsenya, dörzsölve a vad kiáltásainktól elzsibbadt fülét. — Mondom nektek, a tisztásra... a feketére.

És megbotolva egy újabb kátyúban, kissé káromkodott:

— Na, a fenébe! A gonosz erő egyenesen tele van gáncsokkal. Csak nézzétek, mindjárt elrabol valakit a lemaradókból.

Tatjana, aki a karomat fogta, megbízhatóság kedvéért a másik kezével Kosztyába kapaszkodott. Finom reszketés fogta el, ami rám is átragadt.

Szlávik, aki kissé lemaradt e szavak hallatán, gyorsan elének sietett. Andrej pedig némán sétált, körbenézve.

— Micsoda gonosz erő van itt, micsoda fekete tisztás — mondta óvatosan Kosztya. — Honnan kerülne ez ide? Valami örültség...

— Honnan, honnan? Onnan — legyintett magabiztosan a kezével Zsenya valamerre.

— Miért is jöttünk ide egyáltalán — kezdett kétségbeesetten panaszkodni Tatjana. — Ülhetnénk most otthon, semmi bajunk sem lenne.

— Ti magatok kívántátok megismerkedni a fekete mágiával, most meg azt kérdezitek: «Miért jöttünk?» — válaszolta Zsenya, vállat vonva.

— Mivel?! — kérdeztük ismét kórusban, elképedve.

— Na, ezek aztán! — tett meglepett arcot Zsenya. — Hát nem tudtátok, hogy a Szenszei a legerősebb varázsló, úgymond, Lucifer jobb keze?!

Most rajtunk volt a sor, hogy kerekre nyissuk a szemünket.

— Mit? Kit? És ki az a Lucifer? — zúdult ránk a kérdések lavinája.

— Állj! — állította meg fontoskodva szavaink áradatát az újdonsült idegenvezető. — Konkrétan elmagyarázom. Először is, a Lucifer fordításban a Fény Angyala, Isten jobb keze. Az emberek többsége számára különböző neveken ismert. Például Sátán vagy Ördög, ahogy jobban tetszik. Ő a Föld ura. Másodszor, még egyszer hangsúlyozom, hogy a Szenszei az ő jobb keze. És a hatalmas határtalan. Számára a kanalak hajlítása, az csak semmiség. Képes olyanra, amiről még a legrosszabb rémálmotokban sem álmodtatok! Harmadszor, nagy szerencsétek van. A természetfeletti képes-

ségeket, amelyeket annyira szeretnétek megszerezni, szinte ingyen megkaphatjátok itt... Csak egy lélekért cserébe, amiről semmit sem tudtok, és amit még nem is éreztek... De mit magyarázok én nektek, mindjárt ti magatok is mindent megláttok.

— Na ez aztán! Na, ezzel pórul jártunk — pánikolt be igazán Tatjana.

— Na! — kiáltott fel halkán, szinte zihálva Kosztya. — Mit mondtam én nektek! Nem kellett volna eljönni, nem hallgattatok rám. Én azonnal mondtam, hogy ez egy tisztességtelen dolog. És én is jó vagyok, buta fej, elindultam veletek. Most mit csináljunk?

Kosztya pánikba esett borzalma átragadt Szlavikra is, és ő összekacsintva súgta:

— Szerintem el kell menekülni.

— Hová? — sziszegte Kosztya. — Emlékszel, hányszor fordultunk? Kóboroltunk valamilyen sikátorokban...

— Engem nem érdekel! — jelentette ki Andrej. — Hát legyen a Szenszei varázsló, ez az ő személyes problémája. A lényeg, hogy tízszer többet tud, mint én. És nem fogom kihagyni a lehetőséget, hogy megtanuljam tőle.

— Én is — válaszolta az én személyem.

Magamban pedig azt gondoltam: «Engem meg főleg nem érdekel, ha ez az esélyem a túlélésre. Ha pedig nem, akkor úgysem veszíthetek már semmit. Mi van, ha mégis segít...»

Egy kanyargó ösvényre értünk, amely egy hosszú, zárt kerítés mentén vezetett. Ebben a pillanatban a holdfény kezdett áttörni a felhőkön. És hirtelen, előttünk a kerítésre ugrott egy nagy, fekete macska, két lámpásként izzó sárgászöld

szemekkel. A váratlan meglepetéstől Tatjana és én felkiáltottunk, és a fiúk háta mögé bújtunk. Azonban a mi «védőink» is megtorpantak, mintha gyökeret eresztettek volna. Csak a kísérőink folytatták nyugodtan az útjukat. Zsenya pedig, látva a mi «merevségünket», titokzatosan megjegyezte: «Még mi lesz itt!» A macska pedig, ránk ügyet sem vetve, fontoskodva elindult a kerítésen, és mintha csak direkt, ugyanabba az irányba ment, amerre minket is vezettek.

— Pfuj, pfuj, pfuj — köpött Szlávik a bal válla fölé.

— Még keresztet is vethetnél — gúnyolódott Andrej.

— Nem is lenne rossz — nyalta meg kiszáradt ajkát Tatjana. — Azt mondják, ha fekete macska fut át az úton, a gombodat kell fogni. Akkor a gonosz erő nem vesz észre.

Én, csak a biztonság kedvéért, remegő kézzel kitapintottam a gombomat. A társaságunk sietett utolérni útitársait, folyton a macska fekete árnyékára sandítva.

Az ösvény egy kis tisztásra vezetett bennünket. A felhők mögül vészjóslóan kúszott elő egy hatalmas telihold. Amit ott láttunk, az a lelkünk mélyéig megrázta a képzeletünket. A tisztás közepén, háttal felénk, egy fekete köpenyes ember állt, felhúzott kapucnival. Alakja halvány, hideg holdfényben foszforeszkált. Fölötte pedig könnyű füst szállt fel. Körülöttünk nyomasztó, hátborzongató csend uralkodott. Ettől a látványtól teljesen elnémultunk. Ebben a pillanatban a nagy fekete macska közvetlenül a lábunk elé ugrott, a váratlan meglepetéstől megbénítva végtagjaink minden lehetséges mozgását. Az utolsó, amit ijedt

csapatunk még ösztönösen meg tudott tenni, az volt, hogy a megmentő gombjába kapaszkodott. Miután ilyen szemtelen módon leugrott, a szörnyeteg a sötét alak felé rohant, és a mi leírhatatlan borzalmunkra dörgölőzni kezdett a lábához.

Ettől a kísérteties képtől minden kiszáradt a számban, hideg futkosott a testemen. A vágy ellenére, hogy futva meneküljek innen, amerre a szemem lát, a személyem állt, és még megmozdulni sem tudott. A fiúkra pillantottam. Tatjana szinte felmászott Kosztyára, és halálos szorítással kapaszkodott bele. Maga Kosztya egy gipsz szobornak nézett ki. Szlávik nyitott szájjal és kikekedett szemekkel állt. Még Andrej is, annak ellenére, hogy nemrég még optimista volt, apró ideges remegést vert a fogaival. Az arcát verejték borította.

Zsenya, ránk pillantva, meghajlított fejjel oda ment a sötét alakhoz. Felemelt kézzel, ünnepélyesen, hangosan kimondta:

— Ó, nagy mágus és varázsló, minden nép boszorkánymestere és parancsolója, kinek hatalma és ereje a földön, a vízen, a levegőn és a tűzön keresztül az egész Világegyetemre kiterjed! Hú tanítványaid teljesítették szent kötelességüket. Fogadd be kebledbe e tévelygő gyermekeket, hogy helyreállíthassuk a Földön az egyetlen igazságos uralmatat és hatalmatat!!!

Zsenya a beszéd közben meglepetten fordult a Szenszei felé.

— Mi, mi? — mondta a Szenszei. — Micsoda hatalom, micsoda uralom? Mit beszélsz te?

Zsenya és a nevetéstől kitörő Sztász is görnyedezett a nevetéstől.

— Mi történt? Minek örültök ennyire? — kérdezte a Szenszei, szívva a cigarettáját. — És hol vannak a többiek, találkoztatok velük?

A nevetéstől fuldokolva Zsenya felénk intett a kezével:

— Ott állnak... sehogy sem tudnak kijönni a sokkból.

— Micsoda sokkból? — nem értette a Szenszei, kémelve a sötétbe. — ...Mit sikerült már elkövetned?

De Zsenya nem tudta abbahagyni a nevetést, reménytelenül legyintve a kezével.

— Na, te egy igazi bohóc vagy!

— Szenszei, hát te nem ismered Zsenyát? — válaszolta jó szívvel nevetve Sztász.

Nézve az egész kalamajkát, Andrej jött rá először, mi a helyzet. Szégyenlősen elhúzva a kezét a gombjáról, látható megkönnyebbüléssel sóhajtott.

— Na, fiúk — mondta Andrej, kilépve hozzájuk a sötétből. — Na, ti aztán vagytok. Jó vicc, csak most ki fogja kimosni a nadrágokat!

Ettől ők még jobban elkezdtek rázkódni egy újabb nevetőgörcsben. Szenszei pedig mosolyogva azt mondta:

— Na, mit talált ki ez a bohóc ezúttal?

Andrej részletesen elkezdte mesélni, hogyan vezette ez a Szuszanyin keresztül a falun, amely az ő meséinek köszönhetően Kopasz hegyre változott. Mi is csatlakoztunk hozzá, kiegészítve a saját benyomásainkkal. Végül az egész nagy társaságunk a Szenszei-jel együtt belekezdett egy végtelen nevetésbe, felidézve a nemrég átélteket.

— Én csak korábban jöttem ma — magyarázta a Szenszei, nevetve a könnyein keresztül: — Elment

az áram a településünkön, valószínűleg valahol elszakadt egy vezeték.

— Na, ez aztán a történet — mondta csengő hangjával Tatjana. — Nem elég, hogy Zsenyától szenvedtünk, még ez a macska is!

Eközben a nagy félelmünk e kis gombolyagja békésen ült félrehúzódomba, megijedve az emberi nevetéstől.

— Ez Szamuráj — legyintett Sztász. — Szenszei macskája. Ő mindig vele jár.

— Sztász, legalább te utalhattál volna a mimi-káddal, mi a helyzet — mondta mosolyogva Andrej.

— Hogyan? — vont a vállát. — Ti már amúgy is minden oszlopnál összerendeztetek, ha még grimaszokat is vágtam volna, sokáig kellett volna keresnünk titeket a falu egész területén.

A fiúk nevettek, elképzelve ezt a képet.

— De miért ne — védekezett Zsenya — vics, mint a többi. Ahogy Osztap Bender mondta: «A legfontosabb, hogy zavart kelts az ellenfél táborában... Hiszen az embereket a leginkább a megmagyarázhatatlan ijeszti meg».

— Igen — mondta a Szenszei — **a képzelet által generált félelem még ott is lát veszélyt, ahol egyáltalán nincs...** Van egy ilyen ősi keleti példázat a félelemről. «Egy bölcs találkozott útján a Pestissel, és megkérdezte: «Hová mész?» Az így válaszolt: Egy nagy városba. Ötezer embert kell ott elpusztítanom». Néhány nappal később ugyanaz a bölcs ismét találkozott a Pestissel. «Azt mondtad, ötezer embert pusztítasz el, de ötvenezret pusztítottál el», — feddte meg őt. «Nem», — válaszolt a Pestis — én csak ötezer embert pusztítottam el, a többiek a félelemtől haltak meg...»

Így, miután tisztáztuk magunknak e kalandok minden pikáns részletét, és humorban és nevetésben eloszlattuk a szükségtelen félelmeink mítoszát, áttértünk a komolyabb témákra. A csoporthoz csatlakozott még három érkező srác — Ruszlán, Jura és Viktor (a rangidós szempai). Kicsit később pedig Nyikolaj Andrejevics is, aki, mint később kiderült, pszichoterapeuta volt. Ekkor éppen a csikungról beszélgettünk.

— És mit jelent maga a «csikung» szó? — kérdezte Szlávik a Szenszei-től.

— Nos, ha szó szerint fordítjuk ezt a szót kínai nyelvből, a csikung a levegő energiájával való munkát jelenti, mert a «Csi» — az «szél», «gáz», «lélegzet», a «kung» szótag pedig «munka», «cselekvés», «teljesítmény».

— És ezt a rendszert ismét a kínaiak találták ki — mondta sóhajtva Andrej.

— Nem egészen — válaszolta a Tanító. — Ez egy indiai önszabályozó rendszer, amely az újkor elején került Kínába.

— Én olvastam, hogy a csikung többféle is lehet — vágott közbe, mint mindig, Kosztya. — Azt hiszem, két különböző iskoláról volt szó.

— Sokkal több van belőlük — mondta Igor Mihajlovics. — A modern világban a csikung különböző iskoláinak tömege létezik. Például a konfuciánus, buddhista, orvosi, katonai...

— Orvosi? — rezzentem fel. — És mit gyógyít?

— Nagyon sok betegséget.

— Tehát, csak helyesen kell lélegezni? — szakította félbe az újabb kérdésemet Andrej.

— Nem csak. Helyesen is kell gondolkodni. Van egy ilyen mondás: «A gondolat vezeti a Csit, a Csi pedig a vért». A vér pedig, mint ismeretes, a

szervezet mentőautója minden szükséges gyógyszerkészlettel. Az egyik legősibb orvosi értekezés, a «Huangdi Neijing», azt mondja, hogy amikor a gondolat nyugalmi állapotban van és szabad – az azt jelenti, hogy képes leszel uralni a Csit. **Az az ember, aki egészséges gondolkodással rendelkezik, az az egészséget is uralja.**

– Röviden, ép testben ép lélek – összegezte magának Kosztyik.

– Nem egészen. Azt mondanám, **egészséges gondolatokkal ép a lélek, és ép lélekkel ép a test.**

– Mondja, Ön mindig hangsúlyozza annak a fontosságát, hogy helyesen kell gondolkodni, mind a fizikai edzéseken, mind most – jegyezte meg Andrej. – De én valamiért korábban azt hittem, hogy mindig csak helyesen kell cselekedni. A gondolatok pedig különbözőek lehetnek a cselekvés megválasztásakor: jók is, rosszak is.

– Pontosan itt pazarolod az értékes időt a saját magaddal való harcra. Nem szabad választásnak lennie a rossz és a jó gondolat között. Mert a fejedben egyáltalán nem szabadna lennie negatív gondolatnak. A legmagasabb Művészet, a Lótusz Művészete, lényege pontosan az, hogy megtanuljunk helyesen gondolkodni, vagyis «megölni a Sárkányt magunkban», «legyőzni a Sárkányt». Hallottál már ilyen kifejezést?

– Igen.

– Pontosan ebben rejlik az egész lényeg. **A legnagyobb győzelem az önmagunk feletti győzelem. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy legyőzni a negatív gondolataidat, megtanulni azokat ellenőrizni, megtanulni ellenőrizni az emócióidat.** Még egyszer megismétlem, *a fejedben nem sza-*

bad lennie semmi negatívnak. Csak pozitív tényező! Akkor nem kell időt pazarolnod a saját magaddal való harcra, és a tetteid mindig pozitívak lesznek. A Béke, elsősorban, benned kell, hogy legyen. Béke és egyetértés.

— Akkor, eszerint, minden emberi cselekedetben a gondolata tükröződik? — kérdezte Andrej, valami saját dolgán gondolkodva.

— Nemcsak tükröződik, hanem irányítja is a cselekedetét. Hiszen a gondolat materiális.

— Materiális? — csodálkozott Nyikolaj Andrejevics a maga részéről.

— Természetesen. Ez egy finomabb anyag, amely még nincs kellőképpen tanulmányozva. De létezik, valóságos, a mozgását rögzítik. Még ma is rengeteg eredményes kísérlet létezik a gondolat fenoménjával kapcsolatban. Vegyük például az orosz fenoménok kísérleteit, mint Ninyel Kulagináét, Julija Vorobjováét és másokét. Már nem is beszélek a hatalmas világméretű gyakorlatról. Ezeket a kutatásokat az egész világon végzik, bár különböző neveken. Például Angliában ez pszichikai kutatás, Franciaországban metapszichika, Kelet-Európa országaiban pszichotronika, az USA-ban parapszichológia, Kínában az emberi test szokatlan funkcióinak kutatása, és így tovább.

Ha pedig az emberiség történelmének mélyére ásunk, számtalan bizonyítékot találunk arra, hogy ezt ősidők óta tudták. Minden mitológiai, mágikus és vallási nézetben és tanításban jelen van a rendíthetetlen hit abban, hogy a gondolattal lehetséges valakire vagy valamire hatást gyakorolni, függetlenül a távolságtól, időtől és tértől. Vagyis, nagyrészt ez a tudás mindig is létezett.

Nyikolaj Andrejevics ismét vitába szállt:

— Rendben, most példákat hozott fel a hazai fenoménokról, akik csak az utóbbi időben váltak ismertté. Akkor korábban miért nem volt több ilyen ember a Szovjetunióban? Én nem egy évet foglalkozom pszichoterápiával. De a különböző emberek pszichéjét tanulmányozva, én és a kollégáim soha nem találkoztunk fenoménokkal. Igen, az utóbbi időben kerültek hozzánk emberek, akik mindenféle badarságot beszéltek, és extra-szenszeknek tartották magukat. És még próbáltak is bemutatni nekünk valamit. De valójában ez a beteg képzeletük játéka volt. Valódi fenomének viszont nem voltak a Szovjetunióban.

— Hogyhogy nem voltak? — csodálkozott Igor Mihajlovics. — Dehogynem, még mennyi! Oroszországban ősidők óta rengeteg ilyen ember létezett. Csak hogyan viszonyultak hozzájuk? Az ősi, sötét időkben, egyes esetekben szentté avatták őket, de többnyire azokat, akik nem voltak hajlandók alávetni magukat az egyháznak, máglyán égették el, vagy karóba húzták, az akkori cár szeszélyétől függően.

Csak a XVIII. század második felétől, a Tudományos Akadémia megnyitása után kezdték komolyabban, orvosi szempontból vizsgálni az emberi pszichikai élet jelenségeit Oroszországban. És már alig száz év múlva sok kiemelkedő tudós folytatott kutatásokat ebben az irányban. Vegyük például, a ti tudományotok egyik alapítóját, Vlagyimir Mihajlovics Behtyerevet. A Szentpétervári Birodalmi Katonai Orvosi Akadémia vezetőjeként, saját személyes pénzén épített egy egész kutatóintézetet az agy és a pszichikai tevékenység tanulmányozására.

És a szovjet hatalom éveiben? Gyakorlatilag a kezdetektől fogva elsődleges fontosságot tulajdonítottak az agy pszichikai jelenségeinek és egyik legfontosabb rejtélyének — a gondolatnak — a tanulmányozásához. Erről tanúskodik legalább az a történelmi tény, hogy ezeket a kutatásokat Vlagyimir Iljics Lenin parancsára és Feliks Edmundovics Dzerzsinszkij személyes ellenőrzése alatt végezte az OGPU első különleges osztálya, amely a titkosítás rendjével és az államtitok őrzésével foglalkozott. Ezen az osztályon még speciális neuroenergetikai laboratórium is létezett. Ez az elit különleges osztály mindenféle javasembert, médiumot, sámánt, hipnotizőrt használt a munkájában.

— Istenem, és ezekre a «népi gyógyítókra» miért volt szükségük? — csodálkozott őszintén Nyikolaj Andrejevics.

— Ugyanazon okból — a személyiségük rendkívüli képességei miatt. Tudták, hogyan kell manipulálni az ember rejtett erőit, amelyek jelentősen meghaladják bármely technika képességeit. Mindezeket a jelenségeket tanulmányozták, és nagyon komolyan tanulmányozták! Egész tudományos expedíciókat szerveztek ennek a tudásnak a keresésére: az ősi civilizációk rejtélyeinek tanulmányozásától a legendás Sambhala kereséséig.

— Sambhala... valami ismerős név...

— És mi az? — kérdezte türelmetlenül Andrej.

— Sambhala? Nos, ez egyfajta rezidencia, magasan a hegyekben. De híres az ott élő tudósok kollektívájáról, akik szellemi és tudományos-technikai szintjüket tekintve már régen megelőzik a modern emberiséget.

— Eszembe jutott — mondta Nyikolaj Andrejevics. — Azt olvastam, hogy a legenda szerint Sambhala a Bölcssek lakhelye. De mi köze ehhez a tudománynak? Ezek a Bölcssek valami konkrét dolgot tanulmányoznak: csillagászatot vagy matematikát, vagy csak filozófiát?

— Sambhalában egy ősi, eredeti tudományt tanulmányoznak, a «Beljao Dzi»-t, azaz a «Fehér Lótusz» tudományát, amely mindent magában foglal, beleértve a pontos tudományokat is. Sőt, éppen ez az egyetlen forrása minden tudománynak, amit az emberiség valaha is tanulmányozott.

Nyikolaj Andrejevics hitetlenkedve nézett a Szenszei-re.

— Mi az, hogy legősibb és egyetlen? Hiszen a legtöbb pontos tudomány csak nemrég, talán kétszáz-háromszáz éve jelent meg!

— Téved. Mindezeket a tudásokat már a mély ősi időkben is többször átadták az embereknek a civilizációjuk fejlesztése érdekében. Az önök által ismert történelem előtt más emberi civilizációk is léteztek, amelyek sokkal magasabb szintet értek el, mint most. Néhányukat elpusztították, néhány eljutott az Abszolútumig. Azonban a tartózkodásuk nyomait a mai napig is megtalálják. Olvasson a titokzatos régészeti leletekről, kutatásokról, és maga is meggyőződik róla. A jövőben pedig az emberek még több érdekességet fognak találni abból, ami régen történt a Földön. E tudás létezéséről sokat írnak az ősi irodalomban. Például, a nukleáris robbanások hasonmásairól, amelyek következményeit a tudósok most találják meg a legősibb rétegekben, a csillagos ég pontos térképeiről, amelyeken jelölt bolygók közül még ma sem fedeztek fel mindent, a «vimanákról» — repülő

szerkezetekről, és így tovább. Vagyis, mindezeket a tudásokat már korábban is átadták az embereknek, és mindegyik egyetlen forrásból – a Sambhala tudományából – származott.

– Nos, és mennyire előzi meg ez a tudomány a modern emberiséget? – kérdezte fennhangon Nyikolaj Andrejevics, karba téve a kezét.

– Nagyon – válaszolta egyszerűen a Szenszei. – Sokkal jobban, mint ahogy azt el tudják képzelni. De hogy legyen legalább egy apró fogalmuk róla, hozok egy példát. Abban az időben, amikor az emberek még szentül hitték, hogy a Föld három bálnán áll, és a Nap kering körülötte, Sambhala tudósai már tudományos kísérleteket és különféle vizsgálatokat végeztek magán a Napon. A modern civilizáció pedig még nagyon messze van ettől, és az is kérdéses, elér-e valaha ezt a szintet... Önök szerint, miért keresték olyan szorgalmasan a hatalom csúcsán lévő emberek Sambhalá-t? Vegyük például az önök által ismert emberi történelem egy szakaszát, mondjuk Nagy Sándortól, Napóleontól, Hitlertől, Mussolinitól, Sztálintól és így tovább. Azért, mert minden ősi legenda és a különböző népek mitológiája szerint Sambhalában rejtőzik a világmindenség minden tudása és az eltűnt civilizációk kultúráinak kincsei.

– Érdekes, és miért csak a zsarnokok keresték azt?

– Nem zsarnokok, hanem olyan emberek, akik korlátlan hatalomra törekedtek a világ felett. Mindenki, aki a csúcson áll és rendelkezik valós információval, tudott és tud e hely, és az abban rejlő hatalmas tudás létezéséről. Pontosan tudják, hogy Sambhalában koncentrálódik a világ feletti valódi hatalom, ezért sokan keresték, és a

mai napig is keresik... Azonban maga Sambhala soha senkinek nem engedte meg, hogy meghódítsa az egész világot. Mitha kiegyensúlyozta volna a bizonyos erőket. És ha egy ember, aki határtalan hatalmának csúcsán állt, buzgón próbálta megvalósítani a világ feletti uralom álmát, egyszerűen megszűnt létezni... Sok, a hatalmon lévő ember a tevékenysége során maga is találkozott Sambhala embereivel, teljesítve az ő «kérdéseiket». Mindenki igyekezett segíteni, mert egyszerűen lehetetlen volt ellenállni annak a csábításnak, hogy többet tudjanak meg, mint az emberiség... Emellett a közéleti vezetőkön kívül sok egyszerű ember is kereste Sambhala tudását.

— És senki sem találta meg? — érdeklődött Kosztya.

— Miért ne. A paradoxon az, hogy Sambhala soha nem titkolta a létezését. Nem avatkozik be aktívan az emberek ügyeibe, kivéve, ha valami globálisan fontos dologról van szó az emberiség egésze és konkrétan Sambhala számára. De ha szükséges, a tudományos közössége maga dönti el, kivel érdemes kapcsolatot létesíteni.

— Rendben, tegyük fel. De ha ez a Bölcssek lakhelye nem rejti el a létezését, akkor miért nem találhatták meg a hatalom csúcsán lévő emberek? Hiszen minden a rendelkezésükre állt: technika, pénz, emberi erőforrások? — értetlenkedett Nyikolaj Andrejevics.

— Igen, ön mindent felsorolt, kivéve a rideg szívüket és a kapzsi gondolataikat. Sambhala és a kereső emberek közötti kapcsolat feltétele az ő magas erkölcsük és gondolataik tisztasága. Csak azáltal, hogy elsősorban ezekkel a tulajdonsá-

gokkal rendelkezik, kaphatja meg az ember az őt érdeklő tudást.

Látják, itt ismét visszatérünk az eredeti pontunkhoz. Miért nem tudja az ember tudatosan kifejleszteni magában ugyanazokat a fenomenális képességeket, bár ez teljesen a hatalmában áll? Azért, mert túl sok az egocentrizmus, hiúság, kapzsiság, rosszindulat és az irigység benne. Vagyis, túl sok olyan tulajdonság, amely a állati kezdet, vad ösztöneire jellemző. És ha szembekerül az agy számára megmagyarázhatatlan fenomenális jelenségeivel, az állati kezdet bekapcsolja a maga logikáját, félve attól, hogy elveszíti a hatalom birodalmát, amelyet az emberi elmében a parazita gondolatok hoztak létre. Vagyis, a hatalma fenntartása érdekében megpróbál valami józan észet találni, vagy kritikusan értelmezni ott, ahol egyszerű, gyermeki hitre van szükség.

Vannak persze esetek, amikor az emberben spontán módon nyílnak meg fenomenális képességek, például, valamilyen sérülés, erős stressz stb. következtében. De... ha az ember tudatában a negatív tulajdonságok dominálnak, az egyenlő azzal, mintha egy neandervölgyi találna egy állítható csavarkulcsot, és anélkül, hogy ismerné annak valódi rendeltetését, a saját negatív nézőpontjából alkalmazná a törzstársain.

A fiúk elmosolyodtak, Zsenya pedig ravaszul megkérdezte:

— A fejét fogja megütni?

— Rosszabb, a nagylábujját. Akkor a törzstárs teljesen elfelejti a fejét.

— És ha az emberben abban a pillanatban a jó, kedves kezdet dominál? — érdeklődtem.

— Ha az emberben a szellemi kezdet dominál, akkor helyesen fogja befogadni az új információt a tudatalatti szinten, jótékony célokra használva a fenomenális képességeit. Mivel ebben az esetben **a hit hozza létre a tudást, a tudás pedig erősíti a hitet. Hit nélkül pedig nincs csoda a világon.**

— Érdekes gondolat — mondta Nyikolaj Andrejevics, majd egy kis szünet után hozzátette: — Kíváncsi vagyok, a Sztálin hatalomra jutásával leálltak-e a fenomének kutatásai hazánkban?

— Éppen ellenkezőleg, ezek a kutatások éppen hogy aktivizálódtak. Még utána is folytatódtak. És ez az érdeklődés a mai napig sem csökken. Ezt a témát sok tudományos intézet kutatja.

— Hm, de én elég ismert szerzők műveit tanulmányoztam különböző intézetekből és a saját szakterületemen, de nem találkoztam hasonló tematikával.

— Ez nem meglepő, mivel ez a téma a tömegek irányításának rejtett módszereit vizsgáló részhez tartozik. Azt hiszem, maga is tökéletesen érti, mennyire titkosítva vannak ezek a munkák. Például, említhetem a Vlagyimir Mihajlovics Behtyerev nevét viselő Leningrádi Intézetet. Mellékelesen szólva, Behtyerev munkásságát az unokája, Natalja Petrovna Behtyereva folytatta. Nos, ők szorosan foglalkoznak az agy tanulmányozásával. És az intézet egyik prioritása éppen az emberek pszichikai fenoménjainak tanulmányozása volt.

— De a Leningrádi Intézet az egyik vezető... — Nyikolaj Andrejevics megállt a fél szónál, nyilvánvalóan meglepve valamilyen saját sejtésétől.

Uralkodva az izgalmán, folytatta:

— Nos, rendben, de ha ezt régóta tanulmányozták, ha a hadsereg ekkora érdeklődést mutat

iránta, és kolosszális összegeket költenek rá, akkor elvileg a pszichikai fenomének tanulmányozása terén grandiózus tudományos áttörésnek kellene lennie.

— Áttörés?! — a Szenszei elmosolyodott. — Micsoda áttörés lehet egy ilyen háttérrel. Az ő intézete a mai napig sem tudja megmagyarázni ennek a biomasszának a fenomenális jelenségeit, amely alig több mint egy kilogramm súlyú, és agyvelőnek nevezik, akárcsak a világ többi tudósa sem. Ez maradt, minden erőfeszítés ellenére, a rejtélyek rejtélye. Az emberek jobban tanulmányozták a Kozmoszt, mint magát az emberi agyat.

— Egyetértek... De ön azt állítja, hogy a titkos tudás a magas erkölcsű emberek számára érhető el. De nem minden tudós önző, felfuvalkodott nagyzási mániával bír. Vegyük például ugyanazt a Behtyerevát...

— Teljesen igaz. És ha figyelemmel kíséri Behtyereva akadémikus munkásságát, mint embert és tudóst, látni fogja, hogy egész életében az emberi agyat tanulmányozva arra a következtetésre jut, hogy gyakorlatilag csak egy kis részét ismeri a lehetőségeinek. És mégis, minél mélyebben tanulmányozza az agyat, annál inkább, az agy kivételes bonyolultságára és túlzó kapacitására alapozva, hajlik arra az elképzelésre, hogy annak földön kívüli eredete van, vagyis az igaz elsődleges forráshoz. És biztos vagyok benne, hogy hamarosan nyilvánosan is bejelenti ezt. Ahogy bejelentették ezt a világ nagy tudósai, és nemcsak a pszichika tanulmányozásának területén, hanem más természettudományokban is. Például Einstein, Tesla, Vernadszkij, Ciolkovszkij és más nagybetűs tudósok. Ez a lista hatalmas,

és sokáig lehetne sorolni. De mindezen emberek arra a következtetésre jutottak, hogy az ember egy egyedi és nagyon rejtélyes lény, és semmiképpen sem fejlődhetett ki evolúciósan a Földön valamilyen papucsállatkából!

Csendben álltunk, kissé megdöbbenve a hallottaktól.

— Akkor eszerint a rendkívüli, fenomenális emberek ereje csupán a gondolatukban rejlik? — kérdezett vissza Kosztya.

— Teljesen igaz. **A gondolat valós erő. Sokkal nagyobb, mint amit az ember el tud képzelni.** A gondolat képes bolygókat mozgatni, egész galaxisokat létrehozni és elpusztítani, amit eredetileg maga Isten is bizonyított.

Nyikolaj Andrejevics elmosolyodott, és iróniával mondta:

— Nagyon meggyőző válasz, a lényeg, hogy vitathatatlan.

— Hát, illet! — fejezte ki Andrej mindenki megdöbbenését. — Akkor miért nem érezzük ennek az óriási erőnek a jelenlétét magunkban?

— Azért, mert nem hiszték benne.

— Na, látod! Minden olyan bonyolultan indult, és ilyen egyszerű a vége — állapította meg Kosztya.

— Mit lehet tenni, ilyen a megismerés természete — válaszolta mosolyogva a Szenszei.

— Nem, de hogyan is van ez — nem értette Szlávik — ha megérzek egy ilyen erőt, akkor most ne higgyek benne, vagy mi?

— Az egész trükk abban rejlik, hogy először hinni kell, és aztán érezni.

— És ha hiszek, de nem érzem — nem hagyta abba Szlávik. — Akkor mi van?

— Ha valóban hiszel, akkor feltétlenül érezni fogod — válaszolta a Szenszei, és hozzátette: — Nos, jól van, lehetne még sokáig vitatkozni, de ideje elkezdni a meditációt is.

— És mi a meditáció? — kérdezte Tatjana. — Azt olvastam, hogy ez a psziché edzése transzállapotban. De mi ez, azt nem értettem...

— Egyszerűen szólva, az egyszerű meditáció a gondolat edzése, a mélyebb szellemi gyakorlat pedig — a szellem edzése.

— De a szellem és a gondolat nem ugyanaz? — vágott közbe ismét Kosztja.

— Nem.

Észrevettem, hogy a macska, amely nem meszsze ült, elkezdett fészkelődni, mintha kényelmesebben akart volna elhelyezkedni.

— Most a legegyszerűbb koncentrációs meditációt fogjuk elvégezni, hogy megtanuljuk irányítani a Csi energiáját. De előbb szeretnék egy kis ismétlést tartani azoknak, akik később érkeztek. Az anyagi test mellett az embernek van egy energetikai teste is. Az energetikai «test» aurából, csakrákból, energetikai csatornákból, meridiánokból, különleges energia-felhalmozási tározókból tevődik össze. Mindegyiknek megvan a maga neve. Részletesebben megismertetlek benneteket velük a gyakorlat során, a meditációtól függően.

— És mi az a csakra? — kérdeztem.

— A csakra egy aprócska pont az emberi testen, amelyen keresztül különböző energiák áramlanak ki és be. Úgy működik... nos, hogy érthetőbb legyen... mint a fényképezőgép rekesze, láttatok már ilyet?

Megerősítően bólintottunk.

— Nos, a csakra is így működik, azonnal kinyílik és azonnal bezáródik.

— És ez idő alatt minden energia kijut? — csodálkozott Szlávik.

— Hát, ez nem egy vödör víz kiöntése. Hiszen az ember egy energetikai-anyagi lény, ahol az energia és az anyag a saját törvényei és ideje szerint létezik, de teljes kölcsönhatásban és kölcsönös függőségben vannak... Van még kérdés? — Mindenki hallgatott. — Akkor kezdjük. Most az a feladatotok, hogy megtanuljátok érezni magatokban a levegő mozgását, a Csi mozgását. Mindannyian azt hiszitek, hogy tökéletesen értitek és érzitek magatokat. De több mint biztos vagyok benne, hogy most nem látjátok például... a lábujjaitokat. Miért? Mert nincs belső látásotok. A belső látás, akárcsak a belső érzékelés, idővel alakul ki a napi gyakorlatok során. Ezért a legegyszerűbbel, a legalapvetőbbel kezdjük. Megpróbáljuk megtanulni irányítani a gondolatokat és érzéseket: előhívni és vezetni őket.

Szóval, álljatok kényelmesen, lazuljatok el... Csillapítsátok le az érzelmeiteket. Behunyhatjátok a szemeteket, hogy semmi ne zavarjon. Oldjátok fel minden gondolatotokat és a mindennapi problémáitokat az ürességben...

Alighogy elhangzott ez a mondat, azonnal eszembe jutott egy csomó apró, otthoni tennivaló. «Ejnye már! Micsoda szemtelen gondolatok — gondoltam. — Mondom nektek, oldódjatok fel». Én ismét megpróbáltam nem gondolni semmire.

— Koncentráljatok az orrotok hegyére...

Csukott szemmel megpróbáltam «látni» az orrom hegyét, inkább a belső érzéseim vezetésével. Kisebb feszültséget éreztem a szememben.

— Lassan, óvatosan lélegezzünk be mélyen. Először az alhasunkkal, aztán a hasunkkal, a mellkasunkkal, kissé megemelve a vállainkat... Tartsuk vissza egy kicsit a lélegzetünket... Lassú kilégzés... Belső látásunkkal csak az orrhegyünkre koncentrálunk... Éreznünk kell, elképzelni, átérezni, hogy az orrhegyünk olyan, mint egy kis izzó vagy egy apró láng, amely minden kilégzésnél egyre jobban fellobban... Belégzés... kilégzés... Belégzés... kilégzés... A lángocska egyre erősebben és erősebben lobog...

Először enyhe égő érzést és bizsergést éreztem a garatomban. Olyan érzés volt, mintha valami anyagi dologgal töltöttek volna fel, mint egy vizeskanocsót. Aztán úgy tűnt, hogy az orr hegyének közelében lévő helyen megjelent a sötétben egy kontúr, távoli belső darabjaival, valamilyen bíborvörös kis folt. De eleinte nem tudtam tisztán fókuszálni rá. Végül, amikor sikerült rögzítenem, elkezdett világosodni belülről. Sőt, a belégzéskor a fény szűkült, a kilégzéskor pedig tágult. Éppen csak hozzászoktam ehhez a légzéshez, amikor elhangzottak a Szenszei szavai.

— Most helyezték át a figyelmeteket a meditáció egy másik részére. Emeljétek fel kissé a kezeiteket, tenyérrel a föld felé. A belégzést a szokásos módon végezzük: a has alján, a hason, a mellkason keresztül. A kilégzést pedig irányítsuk a vállakon, a karokon keresztül, a tenyeretek közepén lévő kézcsakra felé. Azokon keresztül pedig a földbe. Képzeljétek el, hogy valami ömlik végig a karotokon, Csi energia, vagy fény, vagy víz, majd kiömlik a földbe és távozik. Ez az áramlat a has aljától a mellkasotokig emelkedik, a mellkasban két patakra oszlik, és a vállakon, karokon, tenye-

reken keresztül kifolyik a földbe. Koncentráljátok minden figyelmeteket ennek a mozgásnak az érzésére... Belégzés... kilégzés... Belégzés... kilégzés...

Átfutott az agyamon a gondolat: «Mit jelent a karokon keresztül lélegezni? Ez hogyan?» Még kissé be is pánikoltam. A Szenszei, nyilvánvalóan érezve a zavarodottságomat, odajött, és a tenyerét az enyémhez közel tartotta, anélkül, hogy megérintette volna a bőrömet. Egy idő után a tenyerelem felmelegedett, mint a kályha, hőt sugározva a közepétől a szélek felé. És ami a legcsodálatosabb, valóban éreztem, ahogy kis meleg patakok futnak végig a vállamon. A könyökömnél elvesztek, de jól éreztem a kijáratukat a tenyeremből. Elfoglalva az új, szokatlan érzésekkel, észre sem vettem, mikor ment el a Tanító. «Ez aztán! — gondolta a személyem, és feltette magának a kérdést. — Hogyan csinálom ezt?» Amíg a gondolataimmal foglalkoztam, a patakok érzése eltűnt. Újra kellett koncentrálnom. Összességében váltakozó sikerrel ment. A következő próbálkozásom után ismét hallottam a Szenszei hangját.

— Zárjátok össze a tenyereiteket magatok előtt. Szorítsátok össze őket erősen, erősen, hogy a kézcsakrák bezáródjanak, és az energia mozgása leálljon. Végezzetek két mély, gyors belégzést-kilégzést... Engedjétek le a karokat, nyissátok ki a szemeket.

A meditáció után, amikor elkezdtük megosztani a benyomásainkat, megértettem, hogy mindenki másképp érezte. Tatjana, például, nem látta a «fényt», de érzett valamilyen enyhe mozgást a karjain. Andrejnek remegett a lába és enyhe szédülése volt. Kosztya, vállat vonva, így válaszolt:

— Semmi különöset nem éreztem, csak valamilyen bizsergés érzetét. Ez pedig teljesen normális reakció a szervezet túltelítődésére oxigénnel.

— A harmadik, negyedik belégzés után — igen, — válaszolta a Tanító. — De kezdetben az agy rögzíti a gondolatot, közvetlenül a csí mozgása előtt. És ha az ember figyel magára, ellazul és vesz egy mély lélegzetet, akkor azonnal feszítő érzést vagy bizsergést érez a fejében, vagyis azt, hogy ott egy bizonyos folyamat kezdődik. Pontosan ezt kell megértenetek, hogy mi mozog ott, és meg kell tanulnotok irányítani azt.

— És nekem miért nem sikerült semmi? — kérdezte csalódottan Szlávik.

— Min gondolkodtál? — kérdezte félig tréfásan a Szenszei.

Mint kiderült a fiú további beszédéből, ő maga is érthetetlen módon valamilyen csodát várt. Amire a Szenszei így válaszolt:

— Pontosan, ezért nem sikerült, mert nem arra koncentráltál, hogy dolgozz magadon, hanem valamilyen természetfölötti csodára vártál. De csoda nem lesz, amíg magad nem teremted meg... Nem kell semmi természetfölöttit várni attól, hogy helyesen lélegzel, vagy valahol valamire koncentrálsz. Nem. **A legfontosabb csoda te magad vagy, mint Ember!** Hiszen mire vezethető vissza minden nagy szellemi Művészet? Ahhoz, hogy az ember emberré váljon, hogy fokozatosan felébredjen, és emlékezzen azokra a tudásokra, amelyeket eredetileg megkapott. Ezek a meditációk csupán egy eszköz a szellemi álmoságból való ébredésre, és annak felidézésére, ami régóta rejtve van benne és elfelejtve, arra, amit valamikor tudott és tudta, hogyan használja.

— Hogyhogy tudta? — nem értette Szlávik.

— Nos, mint például, bárki tud olvasni, írni, számolni, ha persze normális, pszichikai eltérések nélkül. Igaz?

— Igaz.

— De először meg kell tanítani neki azt. Később, pedig már elemi módon olvas, számol és így tovább. Tehát, már pontosan tudja, hogy például egy meg egy az kettő, hogy kétszer kettő, az négy. Ez később olyan egyszerűnek és valóságosnak tűnik számára! De hiszen kezdetben mindezt megtanították neki, holott valójában csak visszaemlékezett. Ezek rejtett, tudatalatti képességek. Vagy itt van egy másik, egyszerűbb példa, ami a fiziológiai szinthez kapcsolódik. Egy úszni nem tudó embert bedobnak a vízbe, az elsüllyed. Egy újszülött csecsemőt, és ezt már többször bizonyították és megerősítették, a vízben történő születésekkel, amikor beleteszik a medencébe, úszik, mint bármelyik állatka. Tehát, megvannak ezek a reflexek nála? Megvannak. Aztán ez egyszerűen elfelejtődik. Így van az ember is, sok minden van benne, amit még csak nem is gyanít.

De... ez *csak a pozitív tényezőre működik*. Ha valamilyen merkantil érdek dominál benne, például megtanulja, hogy valakit átverjen, vagy energiát adjon valakinek távolról, vagy mindenki előtt meghajlítja a kanalakat, és azok pénzt dobnak neki érte, *akkor soha semmi sem fog sikerülni neki*. Csak akkor tud valamit elérni, ha megtanulja irányítani a gondolatait, ha Nagybetűs Embert farag magából.

— Akkor, eszerint, a szellemi gyakorlatok az ember ébredésének eszközei? — kérdezett vissza Andrej.

— Teljesen igaz. A szellemi gyakorlatok csupán eszközök az elme rendbehozatalára. És hogy hogyan használd ezt az eszközt, olyan lesz az eredmény is. Vagyis, minden a mester vágyától és ügyességétől függ. Ahhoz pedig, hogy megtanulj bánni ezzel az eszközzel, meg kell tanulnod irányítani a gondolataidat, koncentrálni rájuk, látni a belső látásoddal. A mi esetünkben meg kell tanulni kontrollálni a légzést, érezni, hogy a kezeid csakráin keresztül lélegzel ki. Meg kell tanulni előidézni bizonyos érzéseket, hogy aztán irányíthasd a belső, rejtett energiát. — Szerintem, ez hallucináció — vágott közbe Kosztya.

— Igen, hallucináció, ha hallucinációként fogod fel. Ha viszont valós erőként fogod fel ezt az energiát, akkor az valójában valós erő lesz.

— Furcsa, miért?

— Azért, mert még egyszer ismétlem, a gondolat irányítja a cselekvést. Az energia pedig maga a cselekvés. Ennyi az egész. Minden nagyon egyszerű.

Egy kicsit elhallgattunk, majd Nyikolaj Andrejevics megkérdezte:

— És pszichológiai szempontból ez mégis objektív tényező vagy szubjektív érzés? Én, például, egyértelműen éreztem a koncentrációt az orr hegyén. De a karokon lévő mozgást csak részben érzékeltem, csak ott, ahol fókuszáltam a figyelmemet.

A Szenszei elkezdte magyarázni a pszichoterapeutának, valamilyen sajátos, számomra érthetetlen terminusokat használva a beszélgetésben, nyilván az ő szaknyelvén. És ahogy a beszédük-ből megértettem, később érintették a médium képességek problémáját, beleértve a különböző

betegségek gyógyításának és diagnosztizálásának tematikáját. Ez utóbbi nagyon érdekelt.

E vita közben, amíg a többi fiú hallgatott, Szlávik figyelmesen nézegette a tenyerét. És amint egy elhúzódó szünet támadt a beszélgetésben, a fiú sietve megkérdezte:

– Valamit nem egészen értettem a csakrákkal kapcsolatban. Azt mondta, hogy ott nyíló pontoknak kell lenniük. De ott semmi sincs!

A idősebb fiúk elmosolyodtak.

– Természetesen – mondta a Szenszei. – Vizuálisan ott semmi hasonló sincs.

A Szlávik mellett álló Zsenya nem bírta ki, és mint egy orvos, forgatta a fiú kezét, komolyan megkérdezve:

– Na, páciens. Csontokat és inakat lát ott?

– Nem – mondta Szlávik, még mindig értetlenül. Zsenya csettintett, és szomorúan jegyezte meg:

– Reménytelen!

A fiúk nevettek.

– Érted, a csakrák bizonyos zónák az emberi testen – magyarázta türelmesen a Tanító – ahol megnövekedett a hőérzékelés. Természetesen, nem láthatók, de modern műszerekkel valóban regisztrálhatók. A tudósok számára, akárcsak számokra, ezek a zónák egyelőre rejtélyt képeznek: a sejtek ugyanazok, a kapcsolatok ugyanazok, de az érzékenység nagyobb. Miért? Mert itt találhatóak a csakrák. A csakra pedig már az asztráltesthez tartozik, vagyis egy másik, mélyebb fizikához. A gondolat a kapocs az asztrál- és az anyagi test között. Ezért nagyon fontos megtanulni irányítani a gondolatokat... Pont akkor fogod tudni valóban végrehajtani a Csi mozgását a testedben.

Ezután a beszélgetésbe bekapcsolódtak az idősebb fiúk, valamilyen saját meditációs pillanataikat megvitatva. A találkozó végén a Szenszei megbízta Zsenyát és Sztászt, hogy személyesen kísérjenek bennünket a megállóig, és ültessenek fel a járműre.

— És hogy semmi trükk ne legyen — fenyegette meg tréfásan a Szenszei Zsenyát.

— Úgy van! — jelentette a fiú, tisztelegve. — Minden trükk nélkül megszorz!

A Szenszei reménytelenül legyintett. Amikor a nevető tömeg elindult az ösvény felé, a Tanító hívta a macskát. De az fontoskodva elindult egy másik irányba. A Szenszei megpróbálta utolérni, azzal a szándékkal, hogy elkapja, de nem sikerült. A csínytevő bebújt a legközelebbi bokrokba. Leguggolva a Szenszei megpróbálta kihúzni onnan. Kihaszználva ezt a zavarodottságot, odamentem a Tanítóhoz, mintha segítenék neki a macska elkapásában.

— És ön tud diagnosztizálni... — nem sikerült befejeznem a mondatot, máris válaszolt a Szenszei.

— A fejedben lévő bajodra gondolsz, napocskám... Szamuráj! Még karmolászni is mersz. Micsoda gazfickó. Na gyere, bújj elő!

«Honnan tudja!» — egyszerűen meg voltam döbbenne. Reménnyel szárnyalva arra gondoltam: «Ha már tud róla, talán segíthet is a leküzdésében!» Közben Igor Mihajlovics megkérdezte:

— És milyen diagnózist állítottak fel neked az orvosok?

— A szüleim azt mondják, semmi komoly, valami az erekkel. De amennyire megértettem, kihallgatva anyám és a professzor beszélgetését,

rosszindulatú daganat van az agyamban. És nem tudni, hogyan fog viselkedni a közeljövőben.

— Nyomós érv — mondta a Szenszei, lerázva a kezét, és a bokrok felé pillantva megjegyezte: — Na jól van, ülj ott, ameddig akarsz. Megfázol, magadtól előjössz!

A tömeg, észrevéve a Szenszei és a macska közötti «összeecsapást», elkezdett visszatérni, felajánlva a segítségét az elfogásban.

— Áh, hagyjátok! — legyintett a Szenszei. — Magától hazaszalad.

A teljes csalódottságomra, azt a rövid időt, amelyet a beszélgetésre használhattam volna, csendben töltöttük el a Szenszei-jel, csatlakozva a többiekhez. Vártam tőle valamilyen reakciót, valamilyen részvétet, valamilyen reményt a lehetséges gyógyításra. De hiába hittem, hogy mindjárt mond valamit. Mindenre a csend volt a válasz. Egy apró remény rejlett bennem, hogy legalább valamilyen utalást hallok tanácsra vagy erkölcsi támogatásra a fiúkkal folytatott közös beszélgetés során. De ő csak ment és viccelődött mindenkivel, anekdotákat mesélve a tömeg nevetése közepette. Ez végképp feldühített.

Egész úton szörnyen dühös voltam. Ott-hon pedig egyszerűen nem találtam a helyemet. «Minden elveszett, minden elveszett! — siránkoztam gondolatban. — Csak megjelent valami valós remény, és megint minden összeomlott. Elegem van mindenből, mennyire elegem van. Minden értelmetlen ezen a világon! Én már nem bírom tovább, egyszerűen nincs már erőm. Menjen a fenébe ez az egész, ez a küzdelem az életért, ezzel a hülye tanulással, értelmetlen foglalkozásokkal és a közömbös Szen-szei-jel. Úgyis egy a vége!»

Egy idő után a képzeletem már a saját temetése szörnyű, ijesztő képét festette, anyám, a szeretteim és a barátaim keserű könnyeivel. Tisztán láttam, ahogy koporsómba beverik a szögeket, és a nyirkos gödörbe leeresztve földdel dobálják be. Körülöttem elnyomó sötétség, üresség és reménytelenség. És ennyi!

És mi lesz ott, fent, ahol az élet pezseg, mint egy bővizű folyó? És ekkor a tudatomban egy másik kép jelent meg. Minden a régiben maradt, semmi sem változott. A szülők a szokásos módon továbbra is jártak dolgozni. A barátok jártak a foglalkozásokra, az arcukon ugyanaz a életvidámság

volt, vidáman nevettek a véget nem érő vicceiken. A Szenszei pedig, mint korábban, folytatta érdekes edzéseit, bemutatva és elmesélve a meglepett fiúknak a saját lehetőségeiket.

Semmi sem változott ezen a világon! Csak én tűntem el. Ebben volt a lényeg, a sértődés és a bánat. Ez csak az én személyes tragédiám volt. És nagyrészt a gondolataim, az aggodalmaim, a tudásom és az életem senkinek sem kell, és senkit sem érdekel, csak engem. Egyedül születtem, és egyedül halok meg. Akkor mi az értelme ennek a haszontalan létezésnek? Miért születnek egyáltalán az emberek? Miért adatott az élet?

Ilyen «kása» a létfilozófiából, és nagyrészt a halálfélelem filozófiájából kavargott a fejemben. Rám tört a szörnyű melankólia, amely gyorsan depresszióba csapott át. Ráadásul, az elnyomó gondolataim nyomása alatt mindössze egy nap alatt gyorsan «elhervadtam». Az egészségem hirtelen romlott, ismét megjelentek a szörnyű fejfájások, amelyek miatt kihagytam az iskolát és minden iskolai szakkört, beleértve a szeretett táncot is. Már semmire sem volt szükségem ezen a világon. De...

Közeledett az új edzés ideje. És a negatív érzelmek külső vihara ellenére, valahol mélyen bennem maradt valamilyen állandó, változatlan erőbe vetett hit érzése és a teljes nyugalom. Pontosan emiatt vitáztam magammal, hogy menjek-e vagy sem. És valamiért pont ez a belső érzés irritált a legjobban.

A bizonytalanságaimnak a fiúk vetettek véget, akik az egész csapattal megjelentek nálam otthon. Addig még a felkészülésre sem gondoltam. Fertőző nevetésük, az egyszerű problémák megvita-

tása, valamint a meditáció otthoni sikerességéről szóló élménycsere elterelte a figyelmemet a súlyos gondolatokról, kissé megemelve a hangulatomat. Végül, a fiúknak sikerült kirángatniuk a «temetőből» az edzésre, javíthatatlan szimulánsnak nyilvánítva engem. Andrej még egy egész előadást is tartott nekem erről a témáról, a saját ékesszóló példáin keresztül, a végén a következő következtetést vonva le:

— Megértem, ha az iskolát hagyod ki. Az világos, unalmas. De az edzést?! Ez egy igazi kaland, amit egyetlen könyvben sem olvashatsz, és egyetlen filmben sem láthatsz! Ez annyira érdekes és tanulságos! Te meg, te álomszuszék, «nem akarok, nem megyek». Így fogod átaludni életed legjobb éveit, és később nem lesz mire emlékezni.

«Aha — gondolta az én személyem borongósan. — Ha ez a “később” valaha is eljön».

int általában, korán érkeztünk. A fiúk, üdvözölve a Szenszei-t, a öltöző felé rohantak. Én kellenül vánszorogtam a többiek mögött, lehajtott fejjel. És ekkor egészen közel megszólalt a Szenszei hangja.

— Legyőzted magad, ügyes vagy!

Még zavarba is jöttem a váratlanságtól, meglepetten nézve a szemébe. Figyelmes tekintetében változatlan kedvesség és részvét ragyogott. És mint mindig, anélkül, hogy hagyna időt, hogy magamhoz térjek, hozzátette:

— Na, szaladj, öltözz át!

Eközben egy újabb csoport fiú lépett hozzá, köszönve neki. Elkezdtek neki mesélni valamilyen saját problémáikról.

«Nahát! — futott át az agyamon. — Vajon tudott minden gondolatomról, kétségemről és gyötrődésemről?! De ha tudott, akkor talán ez normális, talán így is kell lennie? Ügyesnek nevezett, tehát még nincs minden veszve». Ennek ellenére a Szenszei szavai úgy hatottak rám, mint az öregségre az ifjúság elixírje. Fürgén rohantam az öltözőbe, elfelejtve, hogy nemrég még törötten és az élettől kimerülten cammogtam.

— Hová sietsz ennyire? — kérdezte értetlenül Tatjana, látva, milyen örült sebességgel öltözöm kimonóba. — Nahát! Az előbb még haldokolt, most meg fejvesztve rohan az edzőterembe.

— Ej, Tatjana! — mosolyogtam. — Igaza volt Andrejnek, ne rontsuk el a kedvünket!

És Tatjana meglepett arc kifejezésére nézve hozzátettem:

— Sietek élni, «hogya ne legyen gyötrően fájdalmas az értelmetlenül eltöltött évekért...»

Tatjana nevetett, én pedig bepattantam az edzőterembe, tele a bő tevékenység érzésével, csatlakozva a bemelegítő fiúkhöz. Őszintén szólva, ilyen fürgeséget az éppen csak sorvadozó testemtől én magam sem vártam. Honnan vettem ennyi energiát?

Amikor már csak öt perc volt hátra az edzés kezdetéig, Zsenya, aki Sztász mellett edzett, az ajtó felé pillantott, és felragyogott vakító hollywoodi mosolyával.

— Bátyám, kit látnak szemeim! Micsoda emberek járnak felénk — tárta szét a karját.

A terembe belépett egy alacsony, de erős testalkatú srác, határozott arccal és katonás tartással. Zsenyika meglepett felkiáltása miatt a többi srác is megfordult. Szenszei az idősebb fiúkkal együtt odalépett az újonnan érkezőhöz:

— Szia, Vologya!

— Üdv újra itthon!

— Örülünk, hogy látunk!

Amikor a találkozás izgalma kissé lecsillapodott, a Szenszei megkérdezte:

— Na, milyen volt az üzleti út a meleg vidékekre? Jól átmelegítetted a csontjaidat a nyaraláson?!

— Aha, szinte megsültem. Menjenek a fenébe az ilyen utakkal! Azt mondják, nem volt gondom, hát a főnökség segített, hogy legyen. Este, amikor a srácokkal találkoztam a megállóban, siettem megosztani velük az «eredményeimet», majd kíváncsian megkérdeztem:

— Mi van ott? — érdeklődött Zsenya.

— Te nem nézel tévét, te falusi, — mondta mosolyogva Sztász.

— Micsoda, micsoda? Milyen tévéről beszélsz? Hadd tudjad, hogy nálunk a faluban a hírek csak egyféleképpen terjednek — szájról szájra. Ha meg valaki nem érti, vagy az eszével nem fogja fel, egy jó pofon a fülére, és a testvérek fejében máris kitisztul minden. Így van ám!

A srácok nevettek. Zsenya pedig, már pappá átlényegülve, Vologyához fordult:

— És te meséld el, fiam, meséld el részletesen a tengerentúli szenvedéseidet, a pokoli szomorú dolgokat. Könnyebülj meg. — Na, Zsenya! Téged valószínűleg a sír sem javít meg, — mondta Vologya, nevetve mindenkivel, és komolyabban hozzátette: — Mit mondjak, a törökök dühöngenek, nem tudnak megosztani egy darab földet egymás között... Micsoda üdülőhelyet tettek tönkre!

— Ezek tudnak vihart kavarni a pohárban — egyetértett Vitya. — Ez a vérükben van.

— Igen — húzta el a száját Zsenya — nem kerülte el a népet a vérontás, nem kerülte el... Biztos te is csattogtattad a fogadat félelmedben? — Nekünk, atyám, ez már nem szokatlan. Nem először van ez — utánozta viccesen Vologya.

— Jól van, fiúk, még ráérünk beszélgetni — állította le a Szenszei a benyomások humoros áram-

lását. — Menj, öltözz át, mert már ideje kezdeni az edzést.

A bemelegítést aktív tempóban, mérsékelt terheléssel végeztük. Észrevettem, hogy Vologya, bár zömök srác volt, lágyan és könnyedén mozgott, mint egy hópárduc. Amikor a fő tömeg befejezte az alapgyakorlatok ismétlését, Vologya a «gyors» fiúkkal érzelmesen beszélgetni kezdett valamiről a Szenszeijel. Befejezve a saját gyakorlatainkat, mi is siettünk csatlakozni hozzájuk, belemerülve a beszélgetés lényegébe.

— Lehetett-e ott egyáltalán valamit tenni? — vitatkozott hevesen Vologya. — Főleg éjszaka kellett dolgozni, teljes sötétségben, és gyakran a pincékben. Ott nemhogy zseblámpával világítani, de rágyújtani sem lehet, azonnal ólomgolyót kapsz. Hány fiunk halt meg emiatt! Itt már minden zajra megpróbálsz lőni a sötétben.

— De nálatok kellene lennie éjjellátó speciális felszerelésnek — mondta Sztasz.

— Ja, azt csak a filmekben mutatják. A valóságban az «Alfánál» talán van ilyen, de nálunk honnan lenne?

— Minek neked speciális felszerelés? — vont vállat Szenszei. — Az ember sokkal tökéletesebb bármilyen kütyүнél.

Vologya elgondolkodott, majd kis szünet után hozzátette:

— Már mindent megpróbáltam. Először még a szememet is behunytam, hogy gyorsabban alkalmazkodjon a látásom, és a srácokkal is edzettünk sötétben a hallásérzékelés fejlesztésére. De hiába. A legtöbb esetben mégis a meglepetés ereje érvényesült, hiába voltunk elvileg felkészülve.

— A látás és a hallás itt egyáltalán nem játszik szerepet — szögezte le a Tanító. — Az embernek van egy teljesen más érzékszervi érzékelése, amelynek köszönhetően kívánt távolságban uralhatod az téged körülvevő teljes teret.

Vologya élénken pillantott Szenszeire:

— Szenszei, mutasd meg — mondta, kezét a szívére téve, majd mosolyogva hozzátette: — Nagyon ki van már éhezve a lelkem a példáidra.

A Szenszei elmosolyodott, és egyetértően legyintett a kezével:

— Na jó, te kamikaze, gyerünk...

Vologya a srácokkal együtt kidolgozott egy egész tervet, hogy hogyan téveszthetnék meg a Szenszeit. Eközben a szokatlan bemutató izgalma már az egész tömeget magával ragadta. Valaki hozott egy sűrű sálat, hogy bekössék a Szenszei szemét, és többször is kipróbálták magukon, hogy valóban nem ereszt-e át fényt. Mások azon tanakodtak, hogyan lehetne a legjobban zajt és légmozgást kelteni. A mi társaságunk viszont kíváncsian figyelte az eseményeket, Sztász mellett állva.

— Ki ez a Vologya? — kérdezte tőle Andrej.

— Vologya? Szenszei barátja. Egyik régi tanítványa.

— És mióta edz Szenszeinél?

— Nos, én már ötödik éve vagyok itt. Amikor a Szenszeihez kerültem, Vologya épp leszerelt a hadseregből. De már az előtt is nála edzett.

— Komoly fickó, sportos — jegyezte meg Andrej.

— Az biztos, azt hiszem. Vologya szambó sportmester. A tengerészgyalogság felderítőjeként szolgált. Aztán a hadsereg után a belügyminisztériumnál dolgozott.

— És most mit csinál? — kérdeztem én.

— Most valami újonnan létrehozott különleges egységnél foglalkozik harci kiképzéssel.

Kis szünet után hozzátette:

— Ez a fickó nem semmi!

Az egész nagy csapatunk Vologya vezetésével a sportterem szélein helyezkedett el, hatalmas kört alkotva. Szenszei kilépett középre. Vologya saját kezűleg kötötte be a szemét a sállal, gondosan elzárva minden lehetséges rést. Az előkészületek után Vologya eltűnt a tömegben. Ekkor a Szenszei valami furcsa testtartást vett fel. Olyan volt, mintha egy fáradt vándor pihenne, egy képzeletbeli botra támaszkodva.

— Húha! — kiáltott fel lelkesen Zsenyka, kezét dörzsölve, valami várva várt esemény előtt: — Na, most valami nagyon érdekes jön.

— Ez biztos — erősítette meg Sztász, figyelmesen nevezve Szenszeit.

— Mi ez a testtartás? — érdeklődött Andrej.

— Ha jól értettem, ez az «Öreg Láma» stílusból van — válaszolta halkán Sztász.

— Sose hallottam ilyen stílusról.

— Hm, és nem is valószínű, hogy hallani fogsz. Ez egy ősi, kihalt stílus. Szenszei szerint még Krisztus születése előtt elfeledték. Napjainkra csak ennek az iskolának egy száználmas másolata maradt fenn. Kínában a «Sárkány» stílusként ismert.

— Nem semmi — csodálkozott Andrej. — Száználmas másolat! Amennyire én tudom, a «Sárkány» stílus a legerősebb, mert magába foglalja minden harcművészeti iskola bölcsességét és erejét...

Majd újra a Szenszeire pillantva hozzátette:

— Te honnan tudsz erről az ősi stílusról?

— Két éve volt alkalmam látni. Valami turisták jártak nálunk. Szenszei vendégszeretően az «Öreg Láma» stílussal szórakoztatta őket. Na, az volt ám a látvány, mondhatom, nem lehetett levenni róla a szemet!

Ezen reklám után, hogy ne mulasszunk el valami rendkívül izgalmasat a saját történetünk-ből, tágra nyílt szemekkel bámultuk Szenszeit. Eközben Vologya jelt adott, mire az egész hatalmas tömegünk hihetetlen zajt kezdett csapni, összevissza tapsolva és hangosan topogva.

Kihasználva ezt a fedezéket, Vologya elkezdett közeledni a Szenszei-hez, az óramutató járásával megegyező irányban megkerülve őt. A mozdulatai lágyak és könnyedek voltak. Úgy lépkedett, mint egy párduc ugrás előtt, egyre közelebb és közelebb kerülve a feltételezett ellenfélhez. Amikor Vologya jobbról, Szenszei mögül közeledett, gyors, könnyed lépéssel mavaszi geri ütést készült mérni a fejére. Szinte ugyanabban a pillanatban a Szenszei hátralépett a jobb lábával, majd egy fordulatban a jobb keze kecsesen ívet írt le, és a tenyere élével finoman megérintette Vologya arcát. Pontosan megérintette, akár egy könnyű tollpihe, nem pedig ütött, ahogy vártam. Ahogy tovább figyeltük tágra nyílt szemekkel, ebből láthatóan nem véletlen vagy elvétett mozdulat volt. A Szenszei minden mozdulatot könnyedén, lágyan és különös pontossággal hajtott végre. Vologya viszont ettől a könnyed érintéstől úgy repült, mintha ágyúgolyó találta volna el. A lába hirtelen a magasba lendült, ő maga pedig átfordult a feje felett, nagy erővel a padlóra csapódva. A teremben teljes csend állt be. Vologya megmozdult, felült a padlón. Az emberek

megkönnyebbülten felsóhajtottak, és zúgni kezdtek, mint egy méhkas, az eseményt megvitatva.

— Hogy sikerült neki így elesni? — érdeklődött Kosztya Andrejnél.

Az vállat vont.

— Valószínűleg, csak egyensúlyát veszítette. Hiszen egy lábon állt. Valószínűleg így volt, mert az ütés eléggé könnyű volt. Sőt, ütésnek sem nevezhetnénk.

A Szenszei megszabadulva a sáljától, megkérdezte Vologyát:

— Élsz, öngyilkos?

— Élek — nyögte, kezével a jobb szemét fogva. — Nem értem, hol hibáztam?

— A hibád abban rejlik, hogy pontosan a legvédtelenebb oldaladról próbáltál elérni, a te fel fogásod szerint, vagyis a legsebezhetőbb ponton.

— Hát igen!

— Ezért kerültél csapdába! Ha azonnal szemből támadtál volna, több esélyed lett volna, mint hátulról vagy jobbról támadni. Ha pedig hátulról balról támadtál volna, még rosszabbul jártál volna.

— De miért?

— Azért, mert úgy gondolkodsz, mint egy ember, aki látással és hallással rendelkezik. Hányszor mondtam már neked, hogy az ellenfélnél figyelembe kell venni a gondolatmenetét. Hiszen, ha semmit sem látok és nem hallok, akkor logikusan feltételezhető, hogy a tudatom sokkal jobban és erősebben ellenőrzi a leggyengébben védett helyeket.

— És mi van az elülső résszel?

— Elöl gyengébb az ellenőrzés, mert a test készenléte itt eleve első osztályú volt. Az természete-

tes érzékeléstől megfosztott ember elől fizikailag kész a harcra, hátul pedig szellemileg, ami sokkal veszélyesebb. Tehát, minél sebezhetőbbnek tűnik a hely az ellenfél számára, annál jobban védett, és ennek megfelelően annál váratlanabb lehet az ellentámadás.

— És ha «fegyverrel» lettem volna?

— Ha «fegyverrel» lettél volna, akkor sokkal több hasznunk lenne belőled holnap, mint most.

— Milyen értelemben?

— Szó szerint. Legalább jóízűen ehetnénk egy csomó süteményt.

Vologya elmosolyodott a Szenszei fekete humorára válaszul:

— Ne aggódjon, a süteményeket így is elhozom...

Amikor Vologya levette a kezét az arcáról, még kissé meg is hökkentünk. A szeme alatt hatalmas véraláfutás keletkezett. Sőt, véraláfutásnak sem nevezhetnénk. A szem körüli bőr egyszerűen kékesfekete lett, hólyagokkal borítva, mint égési sérülés után. Csapatunk női része gyorsan felpörgött, hoztak Vologyának hideg vízbe áztatott törülközőt. De még ez a borogatás sem segített neki. Mindazonáltal úgy tűnt, maga Vologya törődött a legkevésbé a szemével. Felállt, lerázta a ruháját, és vidáman viccelődött a Szenszei-jel. Számunkra pedig elhangzott a parancs a technikák gyakorlására.

Az edzés után, szinte a kiegészítő foglalkozások legvégén, ismét hallottunk valami érdekeset.

— Szenszei, létezik-e egy egyszerűbb technika a környező tér kontrolljának edzésére? Mondjuk, hogy a fiúk is megérthessék és megcsinálhassák a részlegemből — kérdezte Vologya.

A Tanító elgondolkodott, majd kis idő múlva válaszolt:

— Igen, van ilyen. Igaz, ehhez szükség van egy társra. Legjobb lótuszülésben végezni... A gyakorlat lényege a következő. Egy puha teniszlabdát egy madzagon a fejed magasságában lógatunk fel úgy, hogy amikor a társad meglöki vagy meglendíti, a repülési pályája egybeessen a fejed helyével. A te feladatod egyszerűen az, hogy megtanulj elhajolni, kizárva a szokásos kontroll szerveket a környező térben, és jobban támaszkodj az intuíciora. A labdát a szellemi értelmezésben kell érzékelni. Meg kell próbálni érezni a tárgy közeledését a tarkódhoz, és a belső intuíció sugására időben elrántani a fejed. A lényeg a tudatod edzettségében rejlik, és ismét visszatérünk a régiekhez — mosolygott a Szenszei. — ...Komolyra fordítva, teljes szélcsendbe kell hoznod a tudatállapotodat, hogy az egy tótükrre emlékeztessen. És ebben a tudatodban lévő teljes csendben a közeledő tárgy, a mi esetünkben a labda, olyan lesz, mint egy kavics, amit a tó tükrébe dobnak, fodrokat hozva létre, vagy mint egy csónak, vagy mint egy motorcsónak — ahogy akarod, úgy nevezd. De átszeli a teredet. Minden más, ami távolabb van, mint például a körben álló emberek — azok lesznek a fák vagy az emberek a parton, ahogy jobban tetszik. Te magad pedig a tó közepe vagy. És meg kell tanulnod elkapni a legkisebb hullámozást a felszíneden, a legkisebb behatolást a teredbe. Végül megtanulod érezni az idegen tárgy közeledését és mindent, ami körülötted történik.

Andrej, aki mint mi is, a Szenszei mellett állt, megkérdezte:

— És mi is edzhetünk így?

— Ha van ilyen vágyatok, tessék, edzetek egészségetekre — válaszolta a Szenszei.

— És itt milyen érzékelés lép működésbe? — tette fel a kérdést Vologya.

— Szinte ugyanaz, mint a bemutató során. A lényeg itt az, hogy a tudatoddal átlépj a tested határain.

— És ez hogyan történik? — nem értette Andrej.

— Nos, hozok egy egyszerű példát. Bármely ember, amikor abbahagyja a gondolkodást, vagyis leül, ellazul, és megpróbálja maximálisan megnyugtatni a gondolatait, elkezdi érezni, hogy a tudata szélesedik, és messze túlnyúlik a saját testen. A tudat térbeli lesz. Hatalmas tereket ölel fel. Itt pedig egyszerűen egy bizonyos helyre korlátozod. Abban a példában, amit mutattam, az edzőterem volt. Bár, ha kitartóan edzel, azt is érezni fogod, mi történik a terület másik végén. Elvileg ez nem nehéz.

— Tehát, a labdával végzett gyakorlatban az a lényeg, hogy elérjük a tudat teljes nyugalomát, mint a tó példájánál? — kérdezett vissza Andrej.

— Teljesen igaz, és meg kell próbálni, hogy egyetlen gondolatod se hatoljon be ebbe a térbe.

— Ez nehéz.

— Nehéz, de lehetséges.

— Mondja, Sztász azt mondta, hogy az «Öreg Láma» stílus nagyon ősi. Ez igaz?

— Igen.

— A történelemben fennmaradtak azoknak a nevei, akik birtokolták? — kérdezte Kosztya.

A Szenszei elmosolyodott, valami saját dolgán gondolkodva, és válaszolt:

— Az ismertek közül, talán csak Buddha. És természetesen az első hívei.

— Buddha? — csodálkozott Kosztik. — De hát neki mintha más filozófiája lett volna, a jóság filozófiája. Mi köze ehhez az ökölnék?

— A jóság is lehet ököl — válaszolta nyugodtan a Szenszei. — De ennek a Művészetnek a birtoklása még nem jelenti azt, hogy megtámadsz valakit. Számukra ez egyfajta lépcsőfok volt a szellemi megismerésben...

Így fejeződtek be a kiegészítő foglalkozásaink, amelyeken ismét tanúi voltunk a Szenszei oly nagyra értékelt tudásának és képességeinek... A lelkesedésünknek nem volt határa. Átöltözve vártuk a többieket az edzőterem mellett. Amikor a tömeg kiment az utcára, Zsenya véletlenül ránézett Vologyára, és rémülten kiáltott fel:

— Anyám! Hát... De ronda képed van, Sarapov...

E szavak után már mindenki Vologyára figyelt. A szeme teljesen bevérzett, egy nagy fekete foltta változott.

— Sebjaj — bátorította Zsenya, kidüllesztette a mellkasát, és pátosszal deklamálta: — A zúzódások díszítik a férfit!

Amire Vologya mosolyogva válaszolt:

— És te nem akarsz jóképű lenni?

A fiúk mind nevettek.

— Akar, akar. Én pedig az a tanú leszek, mint abban az anekdotában — fűzte tovább a helyzetet Sztász. — Amikor megkérdezték tőle: «Látta-e, ahogy az egyik megütötte a másikat a fején?» Ő válaszolja: «Látni nem láttam, de hallottam egy hangot, mintha valaki valami üreset ütött volna».

Viktor pedig hozzátette:

— Én leszek a másik tanú. És ha megkérdezik, miért nem mentem a sérült segítségére a verekezés alatt, tiszta lelkiismerettel válaszolom: «Hon-

nan tudhattam volna, ki közülük a sérült? Olyan ügyesen csépelték egymást!»

A nevetés újabb hulláma zúgott végig a környéken.

— Jaj, jaj, jaj — utánozott mindenkit Zsenya. — A vicceitekből egy mérföldre kaszárnyaszag árad... Nem, Szenszei, láttad, az ember alig mondott egy szót, és máris ügyet varrnak a nyakába!...

Igy, vidáman viccelődve és egymást ugratva, a fiúk elindultak. Csendes idő volt. Az ég tele volt csillagszórással. Élvezve az esti hűvösséget az intenzív edzés után, észre sem vettük, hogyan nyúlt meg kissé a csapatunk. Kosztik és Tatjana messze előre mentek. Vologya, Zsenya és Sztász valahol hátul kullogtak. Viktor, Andrej, én, Szlávik és Jura pedig a Szenszei-jel mentünk közepén, jelentéktelen dolgokról csevegve.

A kanyar mögül szembejött velünk egy bányászbrigád, körülbelül nyolc ember, már jókora ittas állapotban. Valószínűleg erősen megsértették Kosztik önérzetét, elhaladva a páros mellett, mert amikor közelebb értünk, a fiú arca vörös volt a dühtől. Kétségbeesetten folytatta a visszavágást, komolyan feldühítve az ittas férfiakat. Andrej pedig még be is avatkozott a barátja védelmében, ezzel olajat öntve a tűzre. A brigád egyik legbuzgóbb tagja nekirohant, hogy verekedjen. Andrej Kosztikkal együtt rávetette magát. De a Szenszei időben elállta az útjukat, a bányászokhoz fordulva:

— Férfiak, nyugodjanak meg! Minek csúnyán beszélni, vannak itt hölgyek is... Nem illik a nemes férfiakhoz a szitkozódás...

— És ez meg miféle szemét itt, aki felbukkant?! — horkant fel a feldühödött férfi, megragadva a Szenszei-t a gallérjánál: — Menj a saját utadon, mielőtt minden csontodat eltörném!

Ekkor már mi sem bírtuk tovább, az egész tömeggel a főkolomposra indultunk. Még én is forni kezdtem a rám törő dühtől ezek iránt az alkoholisták iránt, és abban a pillanatban kész lettem volna széttépni őket. Hátról odarohantak az idősebb fiúk. De a Szenszei, mindenki számára váratlanul, leállított minden próbálkozásunkat, jelezve Viktornak, hogy mindenki vonuljon vissza. Felháborodva zúgolódtunk. De Viktor Sztásszal, Zsenyával és Vologyával tereltek bennünket tovább az úton, mint szorgalmas pásztorok bégető bárányok nyáját, nem hagyva esélyt a megállásra.

Egész idő alatt hátrafordultam, várva, hogy a Tanító mindjárt valamilyen szupertechnikát alkalmaz a nyolc ellenfél ellen. De a Szenszei csak állt, mosolyogva magyarázott valamit a férfiaknak, és úgy gesztikulált, mintha mentegetőzne. Amikor legközelebb hátrapillantottam, azt láttam, hogy a mosolygó bányászok már nagy barátsággal ölelkeztek vele, úgy búcsúzva, mint jó barátok. «Nahát! — gondoltam. — Akkor miért kell annyi évet kung-fuzni?» A barátaim értetlen megjegyzéseiből ítélve, nemcsak én gondoltam ezt. Amikor a Szenszei mellénk ért, Andrej felháborodva mondta:

— Miért mentegetőzött előttük? Hiszen ők kezdtek, és ők kavarták az egészet. Meg kellett volna

verni őket, hogy legközelebb ne merjék. Ha nem állít meg, én úgy elverem őket...

— Persze — vágott közbe a Szenszei — ha nem állítottalak volna meg, minimum súlyos sérüléseket szenvedtek volna, nemcsak lágyrész-zúzódásokat, hanem belső szerveket is, sőt, talán agyrázkódást is. Gondoltál-e arra, hogy ezek férfiak, akiknek otthon családjuk van, és ők lehetnek az egyetlen kenyérkeresők a családnak... Gondoltál-e arra, hogy ők bányászok! Voltál már bányában?

— Nem — válaszolta Andrej.

— Én voltam... Ezek a fiúk, akiknek a bordáit el akartad törni, leereszkednek a bányába, mint a pokolba, egy kilométeres vagy annál is nagyobb mélységbe. Képzeld el, mekkora nyomást visel el a szervezetük. Ráadásul — a Szenszei elkezdett ujjáival sorolni — hőség van, nagyon kevés oxigén, nagyon sok káros metán van a szervezet számára, szénpor... És mindezek mellett tisztában vannak azzal, hogy minden másodpercben kockáztatják az életüket. Mert bármely pillanatban beomolhat a bánya, valami megütheti őket, vagy akár meg is ölheti. Hiszen a bányában folyamatosan történnek balesetek. És az ember mindezt mélyen átéli. Vagyis, a pszichéje a határon van, mondhatni, kiakad. Ez az állapot talán csak a fronton lévő katonák állapotához hasonlítható a háború idején. Nem véletlenül mondta Sztálin: «A bánya a második front».

Tudod-e, miért isznak? Hogy legalább valahogy oldják ezt a stresszt, a folyamatos félelem belső feszültségét. Hiszen ahhoz, hogy ezt a pszichológiai akadályt leküzdjék, folyamatosan magasan képzett pszichológiai és orvosi szakembereknek

kellene velük dolgozniuk. De nyilvánvalóan nem kapnak ilyen segítséget. Ezért isznak sokan.

— Igen — sóhajtott Kosztyik —

«Ha nem lenne részegség, soha

Nem ismerné az ember a rabságot!»

— Teljesen igaz... Ráadásul, minden bányász, aki elég sokáig dolgozott a bányában, tökéletesen megérti, hogy nincs jövője. Neked van jövőd, befejezheted az egyetemet, építhetsz valamilyen karriert. Nekik egyetlen kilátásuk van: vagy megdöglenek a bányában, vagy meghalnak azoktól a betegségektől, amelyeket ott szereztek. Mindent értenek, tudatosítanak. De nekik is megvan a saját büszkeségük, a saját nagyzási hóbortjuk, ugyanolyan, mint a tiéd.

— Micsoda nagyzási hóbortom van nekem — legyintett Andrej. — Egyáltalán nincs.

— Hogyhogy nincs?! Most is meg akartad verni őket csak azért, mert hozzád szóltak... Ez a nagyzási hóbortod, hogy téged, ilyen királyt, megsértettek... Ugyanilyen büszkeség van bennük is. De veled ellentétben nekik nincs jövőjük. És te meg akarod fosztani őket az utolsótól is?! Képzeld el, mi lenne velük minden stresszükkal, aggodalmukkal, meg nem valósult álmaikkal és elszalasztott lehetőségeikkel együtt, ha mindezek tetejébe a verésed után még az intenzív osztályon ébrednének... Ez további szenvedés, és sokkal erősebb, mint a fizikai. Minek?!

Bűnbánóan lehajtottuk a fejünket. Bár a Szenszei a fiúkkal beszélt, mindez egyaránt vonatkozott rám is. A szavai egyszerűen megráztak. Valami belső kényelmetlenséget éreztem a nemrég még harcias gondolataim miatt. Nagyon elszégyelltem magam önmagam előtt...Hirtelen érezni kezdtem a

Szenszei gondolatainak egész mélységét, és tudatosítottam, mennyire érti és érez minden egyes embert.

— Miért?! — ismételte a Tanító. — Talán megsérültél attól, hogy bocsánatot kértél, megnyugtattad őket, és elmentél... Nem. Veled semmi sem történt. Te tökéletesen tudod, hogy képes vagy pusztán a lábaddal mindannyiukat megnyomorítani.

— Persze, én meg... — kezdett ismét fortyogni Andrej.

— Látod, megint a nagyzási hóbortod beszél. Én pedig nem azért tanítalak lábbal hadonászni, hogy az utcán verjél embereket. A harcművészet lényege abszolút más, és ezek a technikák lehet, hogy soha az életben nem kellenek neked. És adja Isten, hogy ne is kelljenek... A feladatod az, hogy megtanuld megérteni az okot és az okozatot, a helyzet mélységét és lényegét, és békésen oldd meg.

— És mit mondott nekik? — érdeklődött Kosztja.

— Minden nagyon egyszerű. Elmagyaráztam nekik, hogy nekik is vannak gyerekeik, pont mint ti. És hogy egy másik társaság, amelyik szintén berúgott, ugyanúgy odamehet a gyerekeikhez, mint ők hozzátok, és megverheti őket. Tiszta emberi oldalról vázoltam fel nekik ezt az esetet. Közben vegyétek észre, a nagyzási büszkeségük nem sérült. És ami különösen fontos, elégedetten mentek el, elszántan, hogy megvédjenek olyanoikat, mint ti. Vagyis, minden sokkal egyszerűbben, békével oldható meg...

És miután egy kicsit elhallgatott, hozzátette:

— Morgolódni és ököllel hadonászni bármelyik bolond tud... Nem szabad azonnal engedni az állati ösztöneidnek. Sokkal fontosabb, hogy bár-

mely helyzetben ember maradj. Megérteni, hogy miért és mi váltotta ki pontosan ezt az agressziót. És hogyan lehet helyesen rendezni a vitát úgy, hogy új barátot szerezz, ne pedig ellenséget...

És már a megállóhoz közeledve Szenszei így fejezte be:

— Jegyezzétek meg, **minden ütés, amit haragból mértek, végül hozzátok tér vissza.**

A társaságunk csendben állt, szégyenkezve nézve a Szenszei-re. Végül, megbeszélve egy újabb találkozót, elváltunk.

inte egész úton csendben utaztunk. Amikor pedig a központhoz közeledtünk, Andrej, aki eddig mély gondolatokba merülve ült, kitört:

— Nahát, a Szenszei mekkorát mondott, még magam is szégyellem magam!

— Ne is mondd — értett egyet Kosztya. — Én is azt gondolom, minek álltam szóba azokkal a pasikkal? Azt mondják, a hallgatás arany!

— Semmi baj — nyugtatta meg Andrej. — Látod, hogyan fordult meg minden. Nincs rossz, jó nélkül... Hát, a Szenszei rendesen megoldozta az agyunkat...

«Sokáig fog tartani, amíg megemészttem» — gondoltam. A további utat a személyem nem is annyira a történteken, mint inkább **önmagamon** való gondolkodással töltöttem. Valami nem stimelt a megszokott belső állapotomban. De mi? Sokadszorra kezdtem részletesen újra pörgetni a Tanító beszélgetését, és ismét éreztem ezt a **diszkomfortot**, és... Állj! Hirtelen megvilágosodtam. Hát persze, ez az **új érzés**! Hiszen, amikor ez az erőteljes, mindent megrázó ütés érte a tudatlanság és az egoizmus hatalmas, víz alatti szikláját, hirtelen előbukkant bennem egy rég elfeledett,

mély érzés. A személyem nem tudta teljesen tudatosítani. De a tudatom felszínén való megjelenésével megértettem, mit akart kifejezni a **Szenszei**. Ilyen történt velem először. *Tisztán megértettem az egyszerű igazságát.* A belső világom számára ez egy igazi **felfedezés** volt. Ennek úgy örültem, mintha sikerült volna kibékülnöm önmagammal.

Felemelt hangulatban érkeztem haza. Mint kiderült, ott is meglepetés várt rám.

— Van egy jó hírünk — mondta anyu, ragyogó, bájos mosolyával. — Ma hívott **Viktor nagybátyád** Moszkvából. Sikerült megegyeznie annak a klinikának a **legjobb professzorával**. Tehát, már csak az időpontokat kell megbeszélni.

Ha ezt a hírt korábban közölték volna velem, eszelősen örültem volna. De most azon kaptam magam, hogy teljesen mindegy nekem, mi történik fizikailag a fejemben. A lényeg az volt, amit **bent** tudatosítottam. Ez egyfajta **új észlelési szint** volt, amely inkább a **lélekkel**, mint a testtel volt kapcsolatos. De, hogy ne rontsam el a szüleim hangulatát, hangosan kimondtam:

— Remek! Nem is kételkedtem benne. Hogy Viktor nagybátyámnak ne sikerüljön, az ő pozíciójával és kapcsolataival?! Ügyes ember, minden tekintetben rámenős fickó.

Az egész következő napon a személyem csak az **új érzésén** gondolkodott. Ismét visszatértem a teljes élethez, ahogy mondani szokás, testben és főleg **lélekben**. És amikor eljött az ideje, hogy elmenjek a meditációs foglalkozásra, egyszerűen alig vártam, hogy minél előbb odaérjek. Ezúttal már az én személyem siettette a lassú Tatjánát, hogy gyorsabban készüljön el.

Odaértünk a villamosmegállóhoz, ahol a fiúk vártak ránk.

— Képzeljétek, lányok — nevetve jelentette ki Kosztik. — A Szenszei majdnem elrontotta nekünk Andrejt.

— Mi történt? — érdeklődtünk.

Andrej némán, mosolyogva állt, Kosztik pedig izgatottan folytatta:

— Miután elkísértük titeket, hazamentünk. És amikor már majdnem odaértünk, odajöttek hozzánk valamilyen srácok, cigarettát akartak éjszaka. Úgy követelték, mintha **tizenkét évi adót** kérnének. Hát, Andrej, mint igazi úriember, magyarázott, amennyire tudott, hogy nem dohányzunk, és nekik sem ajánljuk, a saját egészségük érdekében. Talán már hallották, hogy az egészségügyi minisztérium figyelmeztet... A végén hozzátette, hogy ahelyett, hogy ezzel a mérgező szerrel mérgeznék a tüdejüket, és a hátsó udvarokon lézengnének és semmittevéssel foglalkoznának, inkább **sportoljanak**, például tanuljanak **kung-fu**-t. Több haszna lenne a léleknek is, és a testnek is.

— És? — kérdezte türelmetlenül Tatjana.

— Ők meg csípőre tett kézzel, belevágtak a kötekedőbe.

— És Andrej?

— Ő meg, képzeljétek el, a mi Andrejünk, előadást kezdett tartani nekik az értéktelen életük értelméről, arról, hogy a szavaik ugyanoda fognak visszatérni hozzájuk. Én azt gondoltam, na, ennek a srácnak annyi. Aztán látom, semmi...

— És mi történt ezután?

— Hát mi történt. A légkör természetesen kezdett feszültté válni. Andrej türte-türte a sérte-

getéseket, aztán szavai nyomatékául beverte az arcukat. Még tanulságos következtetéssel is zárta: «Látjátok, minden rossz szavatok ugyanazzal az ütés erővel tér vissza hozzátok».

— Micsoda hülyeséget mondott — lepődtem meg.

— És mi lett a vége? — érdeklődött mosolyogva Tatjana. — Áldozatok nélkül?

— Minden rendben volt — legyintett Kosztja. — Ó! A fő viccet elfelejtettem elmondani. Azután még tanítványoknak is be akartak állni hozzá.

Mindenki nevetett, én pedig valahogy kényelmetlenül éreztem magam. Először is, ilyen ostobaságot Andrejtől nem vártam. Másodszor, megbántódtam a Szenszei miatt.

— Na, Andrej, te aztán perverz vagy — mondta nevetve Tatjana.

— Pontosan, pontosan — ugratta Kosztik viccelve. — Veszélyes figura, mondhatni, visszaeső. Mindig fejre állítja a nagyszerű kifejezéseimet, úgy mondvá a legkényelmetlenebb pózba...

— Ugyan már, nagyszerű kifejezések — utánozta őt Andrej. — Micsoda Szókratész is akadt itt.

— De miért rögtön Szókratész, hiszen voltak nála híresebb emberek is...

Ez a vicces párbeszéd folytatódott volna a végtelenségig, de ekkor megérkezett a villamosunk.

orábban indultunk az edzésre, és mint később kiderült, nem hiába. Andrej vállalta, hogy elvezet bennünket a hön áhított tisztásra, biztosítva minket, hogy pontosan emlékszik az útra. Fél órát bolyongtunk a faluban, jelenlétünkkel ingerelve a környék összes kutyáját. Végül, miközben kétségbeesetten vitatkoztunk egymással, merre forduljunk, a társaságunk eljutott egy valamilyen víztározóhoz.

— Na, te Szuszányin, te nyomorult! — mondta Kosztja. — És hol van a te tisztásod?

— Elméletileg itt kellene lennie — vont a vállát Andrej.

— Aha, gyakorlatilag meg elsodorta az árvíz a másik irányba. Menjünk vissza.

Útközben szembe találtuk magunkat Zsenyával.

— Végre, legalább egy élő lelket találtunk — könnyebbült meg Kosztja.

— Mi van, eltévedtetek a mi Sanghajunkban? — ugratott minket Zsenya mosolyogva.

— Hát igen, rábíztuk magunkat ennek a Szuszányinnak a memóriájára.

— És hol van a tisztás? — kérdezte Andrej.

— Arra — legyintett a fiú egy teljesen másik irányba.

— Mondtam én neked, hogy ne arra forduljunk! Nem volt ott az a lejtő — vetette Andrej szemére Kosztik.

— Te meg hogy kerültél ide? — érdeklődött Tatjana Zsenyánál.

— Ti nem is tudtátok? Én energetikailag határozom meg bármely személy hollétét, csak gondolnom kell rá.

— Ugyan már, ne etesd a népet — mondta mosolyogva Kosztik. — De tényleg, mit keresel itt?

— Mit-mit, rámtámadtatok. Itt élek, itt élek! — mondta viccesen Zsenya. — Éppen most jöttem ki a kapun, látom, a hordátok elviharzott a víztározó felé. Még a számat sem tudtam kinyitni. Gondoltam, most kicsit lehűtitek a kedélyeket, és visszatértek. Pontosan! Látom, öt perc múlva már jöttök is vissza. Én meg kijöttem az útra, hogy ne nézzetek megint oszlopnak.

Mosolyogva ragyogtunk, elégedetten a sikeres találkozástól, és együtt mentünk a tisztásra. Abban a hangulatos, a természet által szeretettel teremtett zugban már szinte mindenki összegyűlt, köztük a Szenszei és Vologya is. Zajosan belevetettük magunkat a társaságba, köszöntve mindenkit. A Szenszei, látva, hogy ismét Zsenya vezette a társaságunkat, tréfásan megkérdezte:

— Mi van, ez a Szuszányin megint körutat szervezett nektek?

— Á, nem, most már van sajátunk — bökött Kosztik Andrejre. — Ez még Zsenyát is túlszárnyalta...

És ezután Kosztik ékesszólóan belelendült a kalandjaink elmesélésébe. Annyira belemerült a tömeg nevetése közepette, annyira belejött, hogy a végén még valami teljesen feleslegeset is

elkotyogott, amit úgy döntöttünk, elhallgatunk a Szenszei elől.

— Na, így! Bízz rá ezek után tanítványokat. Olyan zsákutcába viszi őket, hogy ő maga sem tudja, hogyan jöjjön ki belőle.

— Milyen tanítványokat? — ragaszkodott a szóhoz a Szenszei, aki eddig, úgy tűnt, nem figyelt túlságosan.

— Hát igen — hebegte Kosztik, rájőve, hogy elszólta magát: — Volt ott egy történet...

— Milyen történet? — érdeklődött a Szenszei.

Kosztjának nem maradt más választása, mint kellenként elmondani minden tényt. Andrej is bekapcsolódott a beszélgetésbe, sietve igazolni jó szándékú tetteit. A Szenszei pedig, végighallgatva ezt a hebegést, megrázta a fejét:

— Hát... Tudjátok, van egy régi, nagyon ősi példabeszéd: «Volt egy királynak egyetlen fia. A király egyszer hallotta, hogy van a világon egy nagy Harcművészeti Mester, aki a királyok körében is híres a Bölcsességéről. Azt mondják, hihetetlen csodákat tett, még egy egyszerű falusi ifjúból is nagyszerű Mestert faragott egy év alatt. A király elhatározta, hogy hozzá adja a fiát is tanulni.

Eltelt egy év, és a király megkérdezte:

— Nos, elsajátította-e a harcos útját?

— Még nem — válaszolta a Mester. — Még túlságosan öntelt, és feleslegesen pazarolja az idejét a büszkeségre. Gyere el öt év múlva.

Öt év elteltével a király ismét megkérdezte a Mestertől ugyanezt.

— Egyelőre nem. A tekintete még tele van gyűlölettel, az energia túlcsoorduló benne.

Elmúlt még öt év. És a Mester azt mondta a királynak:

— Most már készen áll. Nézz rá! Mintha kőből faragták volna. A szelleme kifogástalan. A belső tulajdonságok teljessége tökéletes. Az ő kihívására egyetlen harcos sem mer válaszolni, mert már a pusztá tekintetétől is félelmében elmenekül.

És a király megkérdezte a Mestertől:

— Mi az oka a fiam ily hosszú útjának? Hiszen sokkal okosabb volt, mint az a falusi ifjú.

Amire a Mester így válaszolt:

— A dolog nem annyira az észben rejlik, mint az emberi Szívben. **Ha a Szíved nyitott, és a gondolataid tiszták — a szellemed kifogástalan. Ez pedig a Harcos útjának fő lényege...** A falusi ifjú már kifogástalan szellemmel érkezett hozzám, és nekem csak a technikára kellett megtanítanom. A te fiad pedig éveket töltött a Bölcsesség elsajátításával. Ezen erőforrás nélkül pedig nem tudott volna egyetlen lépést sem tenni a Harcos Útján.

Örülve fia sikereinek, a király azt mondta:

— Most már látom, hogy méltó a trónra.

— Nem, apám — válaszolta a fiatal Harcos. — **Ennél többet találtam. Korábban az elmém csak a testi vágyakra korlátozódott, most azonban határtalan a szellem megismerésében. A legnagyobb hatalom, a világ összes aranya eltörpül emellett, mint a szürke por a vándor lába alatt. A vándort azonban nem érdekli a por, őt az ragadja magával, ami minden lépéssel a horizonton túl feltárul előtte.»**

Andrej szégyenkezve lehajtotta a fejét. Elhúzódozó szünet állt be. De ekkor odajött a társasághoz Nyikolaj Andrejevics, és a beszélgetés más problémákra terelődött, beleértve az otthon egyedül végzett meditációkat is.

— Nekem megint megvolt ez a bizsergés — mondta Kosztya. — Ez normális?

— Természetesen. Mi a lényege? Érezni kell azt a bizsergést, ami az első belégzéseknél megjelenik a fejedben. Érezni kell, ahogy «fut» a karjaidon, és ami a legfontosabb, «kiáramlik» a tenyereid közepén keresztül a földre. Vagyis, a belégzést és a kilégzést érezned kell. Eközben egyáltalán nem szabad lennie idegen gondolatoknak.

— Hát pont ezt nehéz megcsinálni. Épphogy csak a orrom hegyére koncentrálok, máris, egymásba kapaszkodva, kezdenek a fejembe furakodni. És a legmeglepőbb, hogy észre sem veszem, mikor keletkeznek.

— Teljesen igaz. Ez azt mutatja, hogy nem szoktuk meg a gondolataink kontrollálását a mindennapi életben. Ezért irányítanak bennünket, ahogy akarnak, belekeverve a saját «logikai» láncaikba. A kontrollálatlan gondolat pedig főleg a negatívhoz vezet, mivel azt az emberben lévő állati ösztön vezérli. Ezért léteznek különböző szellemi gyakorlatok, meditációk, hogy megtanuljunk elsősorban a **gondolatot kontrollálni**.

Még beszéltünk egy kicsit az otthoni gyakorlás során felmerült, minket foglalkoztató kérdésekről. Aztán nekiláttunk az aktuális meditáció elvégzésének.

— Ma összekapcsoljuk a meditáció két részét — mondta a Szenszei — hogy megérthessétek, hogyan kell működni, és törekedjetez ennek elérésére az egyéni edzéseitek során. Nos, most helyezkedjetez el kényelmesen...

Ezután az ő irányítása alatt, mint általában, ellazultunk, és a meditáció elvégzésére összponto-

sítottunk. Először az orr hegyére koncentráltunk, mint legutóbb. Aztán a Tanító így szólt:

— Nem szakítva el a figyelmet és a tekintetet az orr hegyétől, belégzünk az alhason, hason és mellkason keresztül... Kilégzés — a vállakon, karokon, tenyércsakrákon keresztül a földbe. Kilégzéskor a fény egyre erősebben és erősebben felragyog. Belégzés... kilégzés... Belégzés... kilégzés... Koncentráció az orr hegyére... Belégzés...

És ekkor történt a teljes zavar velem. Éppen jól koncentráltam a «patakra», ahol egyértelműen éreztem a részleges mozgását a karjaimon, máris elvesztettem a kontrollt az orr hegye felett. Amint pedig a «felvillanó» orr hegyére koncentráltam, eltűnt a «patak». Ráadásul, mindez akkor történt, amikor «felesleges» gondolataim támadtak. Összességében sehogy sem sikerült mindent összekapcsolnom. Egy újabb próbálkozás közben megszólalt a Szenszei hangja, jelezve a meditáció végét. Mint később kiderült, nemcsak velem, hanem a barátaimmal is történt ilyen malőr.

— Ez természetes — mondta a Szenszei. — Itt nem gondolkodnotok kell, hanem egyszerűen megfigyelnetek. Akkor minden sikerülni fog.

Ez számomra teljesen elérhetetlennek tűnt. De az bátorított, hogy Nyikolaj Andrejevicsnek és az idősebb fiúknak ezzel a meditációval nem volt semmilyen problémája. «Akkor még nem olyan reménytelen a helyzet — nyugtattam magam. — Ha ők képesek rá, miért ne tudnám én is? Csak ugyanolyan kitartóan kell gyakorolni. Ennyi a trükk». Ekkor meglepve kaptam magam azon, hogy már a gondolataimban is a Szenszei szavaival beszélek. Amíg én elmélkedtem, valaki a fiúk közül feltett egy kérdést.

— Tehát, azt akarja mondani, hogy az önismeret útja az önmagunk és a gondolataink megfigyelésével kezdődik?

— Természetesen. Az önmagunk megfigyelése, valamint a gondolatok kontrollálása fokozatosan épül fel a napi edzések során. Ehhez pedig elemi alaptudásra van szükség. Ez egy természetes megközelítés bármely edzéshez, legyen az fizikai vagy szellemi. Egy egyszerű példa. Egy ember felemel egy 20 kilogrammos súlyt. Ha edz, egy hónap múlva már szabadon felemel 25 kilogrammot, és így tovább. Ugyanígy van ez a szellemi szinten is. Ha az ember felkészült, sokkal könnyebb elsajátítania a bonyolultabb technikákat.

— De hiszen a világon sok különböző meditáció és azok módosítása létezik. Nehéz eligazodni, melyik vezet a csúcsra — csillogtatta meg szokásos műveltségét Kosztya.

— A csúcs még túl messze van. Mindezek a meditációk, amelyek a világ gyakorlatában léteznek, csak az «ábécé», amit soha senki nem titkolt el. Az igazi tudás, amely a csúcsra vezet, pontosan azzal a képességgel kezdődik, hogy ebből az ábécéből «szavakat» állítsunk össze, és megértjük a jelentésüket. Nos, a «könyvek» olvasása — az, ahogy mondani szokás, már a kiválasztottak kiváltsága.

— Nahát! Milyen bonyolult ez minden — mondta Andrej.

— Semmi bonyolult nincs benne. Csak akarni kell.

— És ha az embernek van akarata, de kételkedik? — kérdezte Szlávik.

— Ha pedig az ember kételkedik, ha kalapáccsal kell a fejére ütni, hogy érezze, igen, ez kala-

pács, az arról árulkodik, hogy az ember erősen beszűkült az anyagba, a logikába és gondolatai, illetve elméje egoizmusába... ha egyáltalán van benne ilyen...

A fiúk elmosolyodtak e szavak hallatán, a Szenszei pedig folytatta:

– Ha az ember őszintén törekszik az önismetre, tiszta hittel a lelkében, feltétlenül sikerülni fog neki. Ez a természet törvénye... A szellemileg fejlett személyiségnek – pláne.

Andrej elgondolkodva mondta:

– Nos, az «ábécé» világos, de a «szavak» összeállítása már nem annyira. Ez is meditáció?

– Mondjuk úgy, ez már felette van – szellemi gyakorlat, ősi eredeti technika, amely lehetővé teszi, hogy ne csak a tudattal, hanem, ami különösen fontos, a tudatalattival is dolgozzunk. Ott meghatározott meditációk sorozata zajlik, amelyek a megfelelő szellemi szintre emelnek... Minden egyszerű. A lényeg az, hogy az ember először képes legyen legyőzni magában a Őrzőjét, az anyagi gondolkodásmódját az elmaradhatatlan vágyaival együtt, megtömi a bendőjét, ruhát öltetni, és leigázni az egész világot... Ugyanaz az örök igazság, mint mindig, és ugyanaz az örök botlaskő. Ha az egyén képes átlépni rajta – Emberré válik.

– Érdekes, hogy amit az ember a teste tökéletesítésén való munka során elér, az mire vonatkozik? – kérdezte Jura.

– Ez az «ábécé» megértésének egyik útja.

– Nemrég néztünk Jurával egy videófilmet a harcművészetekről – kapcsolódott be a beszélgetésbe Ruszlán. – Előtte egy dokumentumfilmet mutattak be az emberi test tökéletesítésének eredményeiről. Az egyik fickó, képzeljétek, mit művelt,

dárdát tett a torkához az élével, a tompa végét pedig egy mini-teherautóhoz, és a karjai segítségével nélkül toltá azt, anélkül, hogy a legkisebb kárt is okozta volna magának. Egy másik a hátán feküdt nehéz tárgyak alatt. És semmi baja sem volt! A harmadik pedig, egyetlen tenyérütéssel téglát tört ketté. De a legérdekesebb a végén volt. Vettek egy közönséges marhacsontot, és öntöttek rá valamilyen erősen koncentrált savat. Természetesen, a csont szétmállott. Aztán ugyanezzel a savval öntöttek le egy embert. Az azonnal elpusztította a ruháját, de a testnek nem okozott kárt.

— Nahát! — kiáltott fel Andrej. — Ez aztán!

— Teljesen normális jelenség — mondta a Szenszei, mint mindig, nyugodtan. — **Az ember lehetőségeit a fantáziája korlátozza.**

— És mi volt ez, csikung?

— Nos, mondjuk úgy, a csikung mellett létezik még egy csomó hasonló, egymáshoz hasonló technika. De a tudás forrása, beleértve a csikungot is, ugyanaz. Vagyis, ez a «Csi» energiával való munka — a levegő építő energiájával.

— Én valahol azt olvastam, hogy a «Csi» a élet-energia, maga pedig építőnek nevezi. Miért? — kérdezte Kosztja.

— Azért, mert az energiákat, csakrákat, csatornákat és még az energiaszinteket is különböző tanításokban másképp nevezik. Például, a jógában a «Csi» energia alatt a nemes, helyreállító energiát értik. A «Lótusz» tudományában viszont eredetileg a «Csi» mögött egy erős romboló energia rejtőzik. Ugyanígy van a «Csi»-vel is.

És miután egy kicsit elhallgatott, a Tanító hozzátette:

— Az emberek ugyanis csak feltételeznek, de nem rendelkeznek pontos információval e tudások valódi természetéről. Ezért keverednek össze a megnevezésekben. Ahogy mondani szokás, jobb fejen állni, mint a levegőben lógni.

— Hm, ez így van — értett egyet Vologya. — Ha átfogalmazom a kedvenc plakátomat, ami már tíz éve szúrja a szememet a házunk előtt: «Nincs olyan akadály, amelyet ne tudnánk létrehozni magunknak!»

A fiúk elmosolyodtak.

— Mondja, mi a csikung a Lótusz Művészetéhez képest? — tért vissza Andrej a komoly témákra.

— Nos, hogy megértsd, a csikung olyasmi, mint egy óvoda. A Lótusz Művészete pedig, mondjuk, egy akadémia. És a magasabb művészet elsajátításának egyik első lépése a gondolat teljes kontrollja. Ha kontrollárod a gondolataidat, minden a hatalmad alá kerül.

— Ó, azt ott lehet... — kezdett izgatottan beszélni Szlávik.

— Nem lehet, mert kontrollálni fogod a gondolataidat. Vagyis, nem fogsz tudni negatívan és helytelenül cselekedni. Ebben van az egész lényeg. És ha a csikungot tanuljuk és eddük, akkor a Lótusz Művészetében nem edzünk, hanem emlékezünk arra, ami a lelkünkben van elhelyezve.

— Azokat a testi fenoménokat, amelyeket a filmben láttunk, meg lehet tanulni nekünk is? — kérdezte a sajátján gondolkodva Ruszlán.

— Természetesen. Mindez egyszerűen megtehető, ha tudod, hogyan kell helyesen használni ezt az energiát.

— És mi kell ehhez?

— Elemi készségek, a légzés koncentrációja, egy kis megértés a jelenség lényegéből...

— Én sehogy sem értem — mondta elgondolkodva Jura — hogyan tudta az a fickó a téglákat éppen a tenyere tövével széttörni?

— Azt akartad, hogy a testének más részével törje szét? — ugratta Zsenya.

— Másikkal is lehet — mosolygott a Szenszei — ha nagyon akarod. A lényeg az, hogy bizonyos összpontosítással és légzőgyakorlatokkal a Csi energia felhalmozható a test bármely részében, jelen esetben a kézben. Az ütés pillanatában pedig megnyílik a csakrán a tenyéren, és kiáramlik mindaz a hatalom, amely széttöri a tárgyat. Nagyon fontos itt, hangsúlyozom ismét, maga a gondolat összpontosításának folyamata, vagyis a fókuszált koncentráció folyamata.

— Ez valahogy tükröződik az agyi tevékenység folyamatainak változásában? — kérdezte Nyikolaj Andrejevics.

— Kétséggkívül. Ráadásul, az agyban eközben egy nagyon érdekes folyamat zajlik. Orvosi nyelven szólva, az ütés előkészítésének pillanatában, a gondolatok teljes koncentrációjakor, az agyban béta-ritmus regisztrálható. Néhány másodperccel maga az ütés előtt az ember teljesen abbahagyja a gondolkodást arról, amit csinál. Ebben a pillanatban az agyi aktivitását a béta-ritmusról az alfa-ritmus váltja fel, ami a sokk állapotához hasonló. Pontosan ebben az állapotban történik az ütés. Ez olyasmire emlékeztet, mint... nos, az idő megállítása, vagy valami ilyesmi. Semmi bonyolult nincs benne. Csak egy kicsit más fizika. Ennyi az egész.

— Nálunk is van a szakaszban egy «alak», téglákat tör ketté — kapcsolódott be a beszélgetésbe

Vologya. — Mások is próbálták utánozni, de a deszkák áttörésénél tovább nem jutottak.

— Ez természetes — mondta a Tanító. — Sokak hibája az, hogy túl sokat próbálnak gondolkodni, elemezni a helyzetet. Ezért nem sikerül nekik.

— És ön tud téglát törni? — kérdezte Andrej, nem tudva ellenállni a kísértésnek, hogy a saját szemével lássa.

— Minek is szétverni, fogok egy kalapácsot, és hajrá — viccelődött a Szenszei.

— Nem, azt akartam mondani, hogy a tenyerével — pontosított a fiú.

— Minek piszkolnám be a kezemet, jobb egy darab papírral.

— Egy darab papírral?

— Hát igen. A tégláért nem vállalok felelősséget, de valamilyen fát könnyedén. Van valakinek egy lapja?

Lázasan kezdtük átkutatni a zsebeinket. Vologya kitépett a noteszéből egy körülbelül öt centiméter széles papírcsíkot. Közben Jura talált a közelben egy száraz ágat, körülbelül 3-4 centiméter átmérővel.

— Senki sem akarja megpróbálni? — ajánlotta a Tanító.

A fiúk egymás után kezdtek csapkodni a papírlappal a fán, mint a szenvedélyes kártyások, amíg el nem szakították a papírt. De semmiféle változás nem történt. Vologyanak ki kellett tépnie egy új lapot. A Szenszei nekünk, Tatjánának és nekem nyújtotta a lapot.

— Nem, nem, nem — hadonásztunk a kezünkkel. — Ha az ilyen fiúk sem tudták megtenni, mit mondjunk a mi izmainkról.

— Az izmoknak semmi köze ehhez. Ezt bármelyikőtök megtehetné, ha nem kételkednétek a képességeitekben.

Ezekkel a szavakkal a Tanító kinyújtott karján a mutató- és hüvelykujja közé szorította a papírlapot. Összpontosított, és egy sor légzőgyakorlatot végzett. Ezután a papírlap enyhén inogni kezdett, majd a lengés amplitúdója fokozatosan csökkent, és hamarosan teljesen abbahagyta a mozgást, mint egy merev cövek kiegyenesedve. Alig telt el egy perc, amikor a Szenszei lassan felemelte a karját, és lágy mozdulattal átvágta a fát. Ráadásul a vágás olyan volt, mintha egy éles, acél tárgy okozta volna.

— Húha, király! — kiáltotta meglepett társaságunk.

Néztük az ágat, a papírt, majd a Szenszei-t, egyetlen néma kérdéssel: «Hogyan csinálta?» Nyikolaj Andrejevics kételkedve fejezte ki feltételezését:

— Ez trükk?! Ön valószínűleg az utolsó pillanatban észrevétlenül eltörte az ágat az ujjával.

— Ja? — csodálkozott a Szenszei. — És ilyen trükköt láttak már?

És eldobta a papírt, amely mint egy kés pengéje, fém csengéssel fűródott be a legközelebbi fába. Néhány másodperc múlva, amikor a leesett alsó állkapcsunkat nehezen sikerült visszatéríteni a korábbi helyzetébe, olyan lendülettel rohantunk a fához, mintha ettől függne az örök Shakespeare-i kérdés: «Lenni vagy nem lenni?» Nyikolaj Andrejevics személyesen húzta ki a «papír-pengét», még meg is kóstolva. Körbejárattuk. És valóban, minden paraméter szerint a nemrég még papírlap egy közönséges acéllemeznek tűnt, minden rá jellemző jeggyel. Teljesen értetlenül álltunk, nem

hittünk a saját szemünknek. Váratlanul a lemez, már Szlávik kezében, fokozatosan, elveszítve az alakját, elkezdett közönséges papírdarabbá változni. Ezt észrevéve Szlávik a levegőbe dobta a lapot, és malacvisítással ugrott élesen oldalra, ami nemcsak bennünk, hanem az idősebb fiúkban is válaszreakciót váltott ki. Először Vologya tért magához. Óvatosan felemelte noteszének volt oldalát, és mély hangon mondta:

— Mit zajongtok? Papír, mint papír.

A Tanítóra néztünk.

— Minden rendben. Csak az erő elfogyott.

Miután kissé lecsillapítottuk viharos érzelmeinket, a Szenszei elmagyarázta:

— Láttátok a «Csi» energia egy másik tulajdonságát is — a fém ionjainak felhalmozására való képességét. A Csi ugyanis építő energia, úgymond kísérő energia. Én gondolatban koncentráltam a vas ionjait erre a lapra. A gondolatomat pedig a Csi energia valósította meg, szállítva ezeket az ionokat a lélegzetemen keresztül a levegőből a papírdarabkába. Így a lap egy időre vaslemezzé változott. A Csi szabad energia, ezért néhány perc múlva feloldódott a térben, visszatérítve a termékét eredeti állapotába.

— Nagyszerű! — lelkesedett Ruszlán. — És lehetne két kiló aranyat is «csizni»?

A fiúk nevettek.

— Elméletileg lehet — mosolygott a Szenszei. — De gyakorlatilag ez egyenértékű azzal, amit a mézről mondtak a Micimackó rajzfilmben: «Ha van méz, egy-kettő és már nincs is». Emlékezz a fizikára: ahhoz, hogy megtartsd a fémionokat, szilárd molekuláris kötésekre van szükség. Ezek az ionok pedig Csi energiával vannak összekötve, pszichi-

kai energiával keverve. Vagyis, a Csi a kötőelem a fémionok között, a pszichikai energia pedig rövid időre megteremti a tárgy tömegét. De igazi sűrűség nem jön létre.

— Húha! — zúgott végig a tömegben.

— Akkor ez lenne a gyakorlati alkalmazás! — világosodott meg Kosztik. — Én meg azt gondolom, minek ez az egész? Hát ez király!

— Itt aztán lehetne nagy dolgokat művelni — mondta mosolyogva Ruszlán.

Mindenki szeme felcsillant, és a társaság lelkesen kezdte megvitatni, hogyan lehetne a legjobban felhasználni ezt a tudást. A Szenszei némán figyelte a nagy izgalmunkat. És minél jobban fűjtük fel a helyzetet viccekben, annál komorabb és komolyabb lett az arca. Végül így szólt:

— Fiúk, azt látom, hogy túl sok az állati ösztön bennetek.

— Csak viccelünk — mentegetőzött Ruszlán mindenki nevében.

— Minden viccben van valami igazság.

— Pontosan — erősítette meg Vologya, aki szintén némán figyelte a vicceinket. — Különben megismétlődik ugyanaz a történet, mint a ninjákkal.

Nem értettük, viccel-e vagy komolyan beszél.

— Milyen értelemben? — kérdezett vissza Andrej.

— Szó szerint — morgott Vologya.

Kérdőn néztünk a Szenszei-re.

— Igen, volt ilyen történet — mondta a Szenszei. — Egykor az egész nindzsa klánt elpusztították, mert önző célokra használták a szellemi tudásukat.

— Erről nem hallottunk — mondta Ruszlán. — Mesélje el.

— Igen, mesélje el — támogattuk.

— Mit is meséljek... Amíg a nindzsák a testet edzették és a mesterségüket csiszolták, addig virágoztak. Alapvetően senki sem foglalkozott velük. Egyszerű bérgyilkosok voltak. De amikor a nindzsák elkezdték elsajátítani a szellemi gyakorlatokat, és megtanultak valamit, akkor ezeket a tudásokat anyagi haszonszerzésre kezdték használni. Ez az időszak lett a nindzsák igazi fénykora, mondhatni egyszerre hajnala és alkonya. Azonnal megszerezték a legyőzhetetlen szuper-gyilkosok hírnevét. A szellemi gyakorlatoknak köszönhetően a nindzsák szokatlan képességeket fejlesztettek ki magukban. Bármit fegyverré tudtak alakítani: bármilyen darab papírt, szövetet, vagyis bármilyen kéznél lévő tárgyat. Megtanultak kiválóan álcázni, nagyon nagy magasságba és nagyon nagy magasságból ugrani, anélkül, hogy a legkisebb kárt is okozták volna az egészségüknek, és így tovább.

— Ez nagyszerű! — tört ki Szlávikból.

— Ne csodáljátok őket — mondta egyszerűen a Tanító, látva Szlávik reakcióját — főleg ne csináljátok belőlük bálványokat. Ez csak egy aljas bérgyilkos banda volt, akik hátulról, titokban, lesből öltek. Ezek aljas gazemberek, másképp nem lehet őket nevezni. Az állati ösztön vezérelte őket... Nem volt becsületük. A becsület pedig az ember általános szellemiségének egyik jele, nemcsak a harcosé, vagyis amikor valamilyen magas erkölcsi érték szerint él. A becsület nélküli ember semmi és senki.

— És mi történt a nindzsákkal? — érdeklődött Jura.

– Hát, ami ilyen esetekben szokott. Amikor elkezdtek a szellemi gyakorlatokat a saját anyagi jólétük elérésére használni, elpusztították őket.

Ekkor a fiúk egymást túlkiabálva bombázták a Szenszei-t kérdésekkel. De Ruszlán volt a legkitartóbb.

– És hogyan szerezték meg ezeket a szellemi tudásokat, ha a saját céljaikra használták?

– Nem is szerezték meg. A nindzsák ellopták, pontosabban szólva, megtévesztéssel kicsalták a meditációs technikákat. És maguk fejlesztették fel a tudás magvait. De mindezt rosszra használták. Ezért bűnhődtek.

– És ki büntette meg őket? Hiszen maga mondta, hogy olyan magaslatokba jutottak, hogy sebezhetetlenek lettek az emberek számára – tette fel a kérdést Andrej.

A Szenszei elmosolyodott, és kimondta a kedvenc mondását:

– Érted, minden Vidzsajra akad egy Rádzsa... És ha például van hadügy, van valaki, aki irányítja azt. Ugyanígy van a szellemi gyakorlatokkal is. Ha vannak szellemi gyakorlatok, van valaki, aki ellenőrzi ezeknek a gyakorlatoknak a használatát... Ezeket a tudásokat azért hívják szelleminek, mert az egyén szellemi gazdagítására szolgálnak, nem pedig anyagi haszonszerzésre, pláne nem a hozzánk hasonlóak megőlése által.

– Én azt olvastam, hogy még mindig léteznek nindzsa iskolák – jegyezte meg Kosztya mintegy mellékesen.

– Látod, a modern nindzsa iskolák csak egy nyomorult paródiái annak, ami a mély ókorban létezett. Igen, megmaradtak a technikáik, megmaradtak a nindzsa eszközök. De mindez

a tanítás megállt a durva, fizikai szinten. És a továbbfejlődéshez az ajtó zárva van. **Mert a törvény kimondja: a szellemi a szellemiért...** És ha ti azért fogtok törekedni a Művészet tanulására, hogy anyagi hasznot szerezzetek, vagy a saját nagyzási hőbortotokat elégítsétek ki, fiúk — a Szenszei megrázta a fejét, figyelmesen ránk nézve — annak nem lesz jó vége...

— Miért? — kérdezte Szlávik.

— Először is, soha semmit nem fogtok megtanulni. Másodszor, ha persze szerencsések lesztek, minimum skizofréniát kaptok.

— Hát, ez egy komoly kilátás — mondta mosolyogva Ruszlán.

— Na, téged ez már nem fenyeget — mondta neki Zsenya nevetve.

— De mi nem akarunk senkit megölni — mentetgetőzött Andrej.

— Fizikailag lehet, hogy nem. De a gondolataitokban túl sok van a vadállatból. Ez pedig az első lépés az agresszió és az erőszak felé.

— És most mit tegyünk?

— Kontrolláljátok a gondolataitokat, méghozzá másodpercenként.

És miután egy kicsit elhallgatott, a Szenszei Andrejre nézve hozzátette:

— **Gondolkodtál-e valaha azon, ki vagy te valójában? Ki is vagy a lényedben? Gondolkodtál-e azon, hogyan érzékeled a körülötted lévő világot? Nem fiziológiai szempontból, hanem az élet szempontjából... Ki vagy te? Hogyan látsz, hogyan hallasz, miért érzel, ki ért, és ki az, aki érzékel benned? Nézz magadba.**

És már a fiúkhoz fordulva a Szenszei így szólt:

— Gondolkodtatok-e már valaha a tudatotok végtelenségén? Hogy mi az a gondolat? Hogyan születik és hová tűnik? Gondolkodtatok-e a gondolataitokon?

— Hát, hogyne — hebegte Andrej — folyamatosan gondolkodom, elmélkedem valamin.

— Ez csak neked tűnik úgy, hogy te gondolkodsz, te elmélkedsz. De biztos vagy-e benne, hogy azok a te gondolataid?

— És kinek a gondolatai lennének? A testem az enyém, tehát a gondolatok is az enyéme.

— Akkor kövesd nyomon őket, ha a tieid, legalább egy napig. Honnan jönnek, és hová tűnnek. Ásd bele magad alaposan a gondolataidba, mit találsz ott az ürüleken kívül? Semmit. Csak erőszak, undokság, aggodás a jóllakásért, divatos ruha felvásárlásáért, lopásért, pénzkeresésért, vásárlásért, a nagyzási hóbortod felmagasztalásáért. És ennyi! Magad is meggyőződhetsz arról, hogy a tested által szült gondolatok egy dologban végződnek — a körülötted lévő anyagi ellátásban. De vajon ilyen vagy-e önmagadban? Nézz be a lelkedbe... és gyönyörű és örök dolgokkal, az igazi «éneddal» fogsz találkozni. Hiszen ez az egész külső felhajtás körülötted — pillanatok... Felismered ezt?

Csendben álltunk. Váratlanul ez a kép fájdalmasan ismerősnek tűnt számomra. Ez már volt velem valaha, minden a legapróbb részletekig: ez a pontosan ugyanilyen beszélgetés, ez a tisztás, ezek a ragyogó csillagok, és ami a legfontosabb, ez a lélek mélyéig ismerős lágy hang, ez a jóindulatú arc... *Pontosan tudtam, hogy ez már volt.* De mikor és hol? Bármennyire is próbáltam, bármennyire is feszítettem az emlékezetemet, semmit sem sike-

rült felidézni. Kissé megráztam a fejem, hogy valahogy kikerüljek a tudatom zsákutcájából a felbukkant tény előtt. A Szenszei pedig folytatta:

— Nos, leéltek 16, 22, 30 évet, na jó, te majdnem 40. De közületek mindenki emlékszik, hogyan élt? Nem, csak valamilyen nyomorult töredékek, és azok is emocionális kitörésekhez kötődnek.

— Igen — mondta elgondolkodva Nyikolaj Andrejevics — az élet úgy elrepült, hogy észre sem vettem. Csak tanulás, munka, és még valamilyen pitiáner családi, véget nem érő gondok... A magamra, a lélekre való gondolkodásra tényleg nincs idő, mindig valamilyen sürgős teendő akad.

— Pontosan — erősítette meg a Szenszei. — Gondolkoztok a jövőn, a múlton. **De éppen a pillanatban éltok, amit most-nak nevezünk. És mi a most — ez az élet drága másodperce, ez az Isten ajándéka, amit ésszerűen kell felhasználni. Mert a holnap egy lépés az ismeretlenbe. És nem kizárt, hogy az lehet az utolsó lépésed éppen az életben, egy lépés a mélységbe, a végtelenbe. És mi lesz ott?**

Mindannyian azt gondoljátok, hogy rengeteg időtök van a Földön, ezért nem gondoltok a halálon. De vajon így van ez? Bármelyikőtök meghalhat bármelyik másodpercben, bármilyen okból, ami látszólag nem függ tőletek, mint biológiai lényektől, egyrésztől. De másrésztől, ti nem csak biológiai lények vagytok, **hiszen ti Emberek vagytok, az örökkévalóság egy darabjával felruházva. Ezt tudatosítva megértitek, hogy a Sorsotok a ti kezetekben van, nagyon sok függ tőletek, önmagatoktól. És nemcsak itt, hanem ott is. Gondolkozzatok el: kik vagytok, tökéletes**

biorobot vagy Ember, állat vagy szellemi lény? Ki?

Nos, ember... valószínűleg — mondta Ruszlán.
— Pontosan, «valószínűleg». De mi is valójában az ember, elgondolkodtál rajta? Mélyedj el ennek a kérdésnek a lényegében. Ki az, aki benned érez, hogyan mozogsz a térben, ki mozgatja a végtagjaidat? Hogyan keletkeznek benned az érzelmek, miért keletkeznek? És ne hárítsd rögtön valakire, hogy megbántott, megsértett, vagy éppen te irigykedtél, kárörvendtél, pletykáltál. Talán ez a szellemi kezdet beszél belőled?

Keresd meg magadban a lelked kristálytisztáforrását, és megérted, hogy ez az egész anyagi csillogás — autók, lakások, nyaralók, társadalmi helyzet — mindezek az anyagi javak, amelyek elérésére az egész tudatos életedet pazarolod, pornak bizonyulnak. Por, amely ebben a forrásban azonnal semmivé válik. Az élet pedig múlik. Élet, amelyet felhasználhatsz arra, hogy a Bölcsesség végtelen óceánjává változz.

Mert mi az élet értelme, elgondolkodtál valaha rajta? Minden egyén legfőbb életértelme a saját lelkének megismerése. Minden más ideiglenes, mulandó, egyszerűen por és illúzió. Az egyetlen út a lélek megismeréséhez a belső Szereteten, a gondolatok erkölcsi megtisztításán és ennek a célnak az abszolút biztos elérésébe vetett belső hiten keresztül vezet... Amíg éled benned a lélek, soha nem késő megismerni önmagad, megtalálni magadban a kezdetedet, a lelked szent, életető forrását... Nézz magadba, és megérted, ki is vagy valójában.

A látottak és hallottak után ezen a meditáción volt min mélyen elgondolkodni, különösen nekem, aki egy hajszálra voltam a haláltól. «Istenem, hiszen ezek a válaszok a kérdéseimre, amiket oly régóta kerestem. Lehetséges, hogy a halhatatlanság elérésének ez a zseniális képlete ilyen egyszerű: Kontrollálni a gondolataimat, Hinni és Szeretni. Lehetséges, hogy ennek segítségével elérem a megmentő partot, az örökkévalóság szélét, ahonnan már a halhatatlanok szemlélődnek, azok, akik megismerték önmagukat, isteni lényegüket?! Képes lesz a «énem» kiszabadulni a Halál csontos karmai közül? Még ha nem is marad időm «visszahódítani» a testemet, akkor is szabad lehetek, legalábbis felkészült az Ismeretlennel való találkozásra». Ilyen gondolatoktól szokatlan inspiráció öntött el, valamilyen belső erő áradata. És elhatároztam, hogy nem halogatom holnapra, hanem azonnal, most elkezdek dolgozni. Mert ki tudja, mit tartogat számomra a holnap.

Elsőként megpróbáltam rendet tenni a gondolataimban. De akkora volt a buzgalmam, akkora a lelkesedésem, hogy nem tudtam valami konkrétan összpontosítani, mivel minden anyagi gondolat,

ilyen nyomás alatt, mintha elillant volna. Ekkor kezdtem az érzéseimmel foglalkozni. És csak itt vettem észre, hogy annyira el voltam foglalva a belső tartalmammal, hogy már a körülöttem lévő világot is teljesen másképp kezdtem látni. Ez valami új látásmód volt, egy számomra korábban ismeretlen nézőpontból, a régi, úgymond elcsépeelt problémákra.

Az új látásmód minden oldalról körülvelt, mint egy báb, eltaszítva a tudatomat a szürke hétköznapiaktól, a pitiáner gondjaival. Olyan érzésem támadt, mintha én önmagam lennék, a világ pedig önmaga. Sőt, először láttam a testem működését kívülről. Valamilyen megszokott cselekedeteket hajtott végre, mint egy robotpilóta: gépiesen hazajött, gépiesen lezuhanyozott, gépiesen evett, gépiesen elment a saját sarkába, azaz a szobába. Az igazi «én» pedig ez idő alatt szemlélte, és a megmentésén gondolkodott. Ez a kis felfedezés lenyűgözött. Kiderült, hogy van bennem egy igazi «én» és valamilyen testi «robotpilóta».

De ezután jött a java. Még egyszer, gondolatban végigpörgetve a Szenszei beszélgetését, eszembe jutottak a szavai: «Gondolkodtatok-e azon, hogyan mozogtok a térben, ki mozgatja a végtagjaitokat?» Már egy új nézőpontból vizsgálva magam, így gondolkodtam: «És tényleg, ki mozgatja bennem a végtagokat: «én» vagy a «robotpilóta»?»

A személyem a nyitott tenyerére nézett, és elhatározta, hogy végez egy kis egyszerű kísérletet. Azt gondoltam: «Össze kell szorítani és el kell lazítani az ujjakat». A kezem engedelmesen megtette. «Most pedig nem mozgatom az ujjaimat». De ekkor valamilyen bolond gondolat futott át rajtam: «Én akkor is össze fogom szorítani». Az

ujjaim e «parancs» hatására újra összeszorultak, majd elernyedtek. «Hoppá! — csodálkoztam. — És ki gondolkodott bennem? Ki az, aki gazdálkodik ott, a gondolataimban?!» Összeszedve az akarat-erőmet, még egyszer, de már kitartóbban és célratörőbben gondoltam: «Nem fogom mozgatni az ujjaimat. Én így akarom, és így is lesz». Furcsa, de a kezem még csak meg sem rezdült, és ez a kis kártékony, bolond gondolat, mintha soha nem is létezett volna. «Nahát! — csodálkoztam még jobban. — Szóval, amikor a gondolataimban ellazulok, ez a valaki elkezd a háttérből irányítani a tudatomat és a testemet a saját belátása szerint. Amikor pedig szigorúan kontrollálom a gondolataimat, nyomtalanul eltűnik. Nahát, mi folyik itt!» Ennek ellenére örültem ennek az újonnan felfedezett körülménynek, mintha sikerült volna lelepleznem egy régóta gondosan álcázott kémet a legtitkosabb részlegemen. «Igen, ez az «okos» sokkal veszélyesebb, mint a buta «robotpilóta». Ébernek kell lennem!»

Könnyű mondani, de nehéz megtenni. Amikor elkezdtem a meditációkat, rájöttem, hogy ez a «ravasz» nem egyszer látogatta meg a gondolataimat az ellazulás pillanatában, és különösen gyakran a meditációra való összpontosításkor, folyamatosan elvonva a figyelmemet idegen témákra. Mindezt olyan ügyesen, olyan logikusan csinálta, hogy még én sem értettem, mikor tértem le az összpontosítás «útjáról». Amikor elmélyültem és tisztán koncentráltam a meditációra, az «ügyeskedő» eltűnt. Amint egy kicsit is gyengítettem ezen a kontrollon, máris ott termett. «Ez a rohadék! Arcátlan és idegesítő» — gondolta a személyem, sokadszorra próbálva összpontosítani a meditá-

cióra. Amikor befejeztem a meditációt, megértettem, hogy nem is olyan könnyű harcolni ezzel az első számú ellenséggel. «Meg kell kérdeznem a Szenszei-t, hogyan találjak ellenszert erre az «ügyeskedőre» — gondolta a személyem, elalvás közben. — Különben tönkretesz mindent».

Másnap reggel, amikor a tegnapi emocionális kitörésem kissé alábbhagyott, ismét kívülről kezdtem magam megfigyelni. A test megint valahogy leszakadt a meleg ágyról, és gépiesen elkezdte a mindennapi reggeli mosakodást, készülődve az iskolába. Az elmém, úgy tűnt, még édesen aludt, és ezért egyáltalán nem akartam gondolkodni semmin. Ahogy a megszokott utamon mentem az iskolába, a városi parkon keresztül, élveztem a körülöttem lévő csendet, a reggeli frissességet, az avar zizegését. Nagyon tetszett ez az állapot, valamilyen békesség állapota. Az elmém aludt, a testem ment a megadott irányba, én pedig belül egyszerűen jól és kényelmesen éreztem magam. Éreztem, hogy ez volt az igazi «énem».

De az iskolában a helyzet élesen megváltozott. A személyem belevetette magát az események, információk, emóciók körforgásába. Ennek eredményeként végleg összezavarodtam a gondolataim természetében, mert azok folyamatosan áramlottak, és nehéz volt szétválogatni, melyik az enyém, és melyik az idegen. Ilyen örült tempóban telt el a nap.

 Este, találkozva a fiúkkal a megállóban, siettem megosztani velük a «eredményeimet», majd a végén érdeklődve kérdeztem:

— És nálatok mi újság? Gondolkoztatok-e a tegnapi foglalkozás után?

— Mit kell ezen gondolkodni — mondta fennhangon Kosztya. — Én — az én, egy egész, egységes és oszthatatlan... Én nem vagyok mániákus, hogy kettéosszam magam.

— Hát persze, te nálunk nem mániákus vagy, hanem zseni... a hatos körteremből. Napóleon nem zavar nagyon? — ugratta mosolyogva Andrej.

— Ugyan már... Tájékoztatásul: nekem nincs felfújtt nagyzási hóbertom.

És kisvártatva hozzátette:

— A nagy emberek nem szenvednek ettől.

— Persze — nevetett Andrej — más választ nem is vártam.

— Na, hagyjátok abba, mert most kezditek el a régi dalt a lényegről. Mondjátok valami érdemit — mondta türelmetlenül a személyem.

— Mit is mondjunk — válaszolta Andrej. — A Szenszei tegnap sok hasznos dolgot mondott. Ezen az agynak nem egy évig lesz munkája. Én

tegnap csak azzal foglalkoztam, hogy vajon helyesen fogalmaztam-e meg a jövőbeli célokat, vagy részben módosítanom kell azokat az új információk alapján.

— Te meg aztán szép stílusban kezdtél el beszélni — dűnnyögte Szlávik. — Esetleg a tudományos akadémiára tartasz?

— Á, nem, nekem a Szenszei elég.

— Az biztos — mondtam én. — És a meditáció hogy sikerült neked?

— Tudod, sokkal jobban, mint tegnap. A gondolatok valahogy kevésbé furakodtak be a fejembe. Azonnal javult a koncentráció, és az érzékelések is tisztábbá váltak.

— És neked, Tánja, sikerült valami?

— Őszintén szólva, nem meditáltam, és nem is próbáltam gondolkodni. Én tegnap annyira elfáradtam, hogy alig vánszorogtam az ágyig. Reggel meg, amíg a kistestvéremet elvittem az óvodába, amíg elmentem tejért, már itt is volt az iskola. Mikor is gondolkozzak rendesen, annyi dolgom van!

— Igazad van — támogatta meg a mentségeit Kosztik. — Nem gondolkodni, hanem cselekedni kell. A fiatalság azért van, hogy cselekedjünk, az öregség pedig azért, hogy gondolkodjunk.

— Aha — ugratta őt Andrej, — és öregkorodban recsegő, vén hangon fogsz nyöszörögni, az utolsó agymaradékokkal gondolkodva: «Ha a fiatalság tudta volna, ha az öregség tehette volna».

A fiúk ismét nevettek, viccelődve Kosztikkal.

— És neked mi a helyzet? — kérdeztem Szláviktól.

— Normális.

— És a normális, az milyen?

- Ugyanaz, mint nálatok.
- Minden világos – mosolygott Andrej, reménytelenül legyintve felé a kezével.

A következő edzésen, szokás szerint, bemelegítettünk a foglalkozás megkezdése előtt. A terembe bejött egy nagy csoport tekintélyes megjelenésű férfi, Vologya vezetésével.

— Oho, mennyi ember! — csodálkozott Andrej.

Viktor elmosolyodott, és azt mondta Sztasznak:

— Ezt hívják «pár embernek».

— Ezt nem értem?

— Hát Vologya tegnap felhívott ott egy ügyben, és a végén azt mondta, hogy egy-két srácával jön az edzésre.

— Nahát, ez majdnem egy fél szakasznyi ember lesz — mondta mosolyogva Sztasz.

— Pontosan, pontosan én is ezt mondom.

Vologya odament, hogy üdvözlje a tőlünk nem messze álló Szenszei-t. Az idősebb srácok siettek csatlakozni hozzájuk.

— Szenszei, nem bánod? — bólintott Vologya a srácái felé.

— Ugyan, mi a probléma — válaszolta a Szenszei a szokásos egyszerűséggel.

— Nem néztél tévét tegnap este?

— Mikor? Úgyis szűkös az időm.

— Képzeld, kit mutattak be tegnap? A mi Szan Szanicsunkat!

— A mi Szan Szanicsunkat?! — csodálkozott Zsenya. — Hány év, hány tél telt el, se hír, se hamu.

— Ó! Viszont most milyen vagány lett! Azt mondja, valamilyen barlangokban élt, elsajátította az orosz harc művészetét. Most pedig orosz nindzsának nevezi magát. És a legérdekesebb, hogy a te fogásaidat mutatta be, Szenszei. Csak azzal a különbséggel, hogy most mindenkinek azt mesélte, hogy ez egy rég elfeledett ó-szláv stílus, amit ő élesztett újjá.

— Na, ne! — vigyorgott Sztász. — Igen, Vologya, ha akkor nem szorongattad volna meg keményen Szanicsot, most osztozhatnál vele a részesedésen.

— Nem, nem osztozna — mondta ravaszul Zsenya.

— Miért?

— Hát, miért? Ha Vologya akkor nem «püfölte volna meg» rendesen, aligha világosodott volna meg valaha.

A fiúk szívből felkacagtak.

— Kár volt érte akkor — mondta a Szenszei. — Mégiscsak idős ember, az öregséget pedig tisztelni kell.

— Ő maga tehet róla, miért ugrált, miért kereste a bajt? — kezdett mentegetőzni Vologya, majd lágyabban hozzátette: — Én alig érintettem meg, csak véletlenül értem hozzá.

— Pontosan, pontosan, Szenszei, így volt — kapta fel Zsenya. — Úgy emlékszem, Vologya kinyújtotta az öklét, ő meg majdnem öt percig verte bele a fejét... Viszont milyen jót tett neki!

Látod, milyen gyorsan megvilágosodott a fickó, orosz nindzsa lett.

A fiúk ismét felkacagtak.

— Hadd szórakozzon — legyintett jóindulatúan a Szenszei. — Talált magának egy arany fonalat, hadd tekergőzzön.

— Mi tegnap laktanyai szolgálatban voltunk — folytatta Vologya, — a fiúkkal annyit néztük a tévében, ahogy Szanics a lábát csapkodta, meg a srácokat dobálta. Szívből nevettünk, legalább a fiatalságunkra emlékeztünk. Az én újoncaim még így is menőbbek... Ezért úgy döntöttünk, ma eljövünk, hogy elmélyedjünk az igazi művészetben. Ügymond, feltöltsük a tudásunkat.

— Nemes ügý — értett egyet a Szenszei.

Ezután a régmúlt edzések emlékei következtek, és egy csomó vicces kuriózum, ami velük kapcsolatos volt. Végül, Vologya srácai is bekapcsolódtak a beszélgetésbe, és a harcművészet témája átnőtt egy filozófiai vitába az emberi kapcsolatokról.

— Én elvből tettem így velük — hevesen védte az álláspontját Vologya egyik sráca.

— Az elv a valósággal szembeni buta ellenállás, az idiótasághoz hasonló. Az elv...

A Szenszei még be sem fejezte a mondatot, az idősebb srácok szinte kórusban folytatták a Szenszei gondolatát:

— ... csak a pontos tudományokban jó, mint az axióma szinonimája.

— Pontosan, pontosan — erősítette meg a Tanító.

Vologya kissé zavarba jött:

— Hát igyekeztem elmagyarázni nekik, ahogy tudtam.

— Akkor rosszul próbáltad. Ami nem jut el az elméhez...

— ... azt a testen keresztül verik be!

— Nos, ha ti mindent ilyen jól tudtok, akkor feleslegesen nevettek...

A Szenszei utolsó szavainak értelmét később értettem meg, amikor elkezdődött az edzés. A Szenszei figyelmeztetett, hogy ma teljes erőbedobással fogunk edzeni, ezért, aki nem bírja a tempót, az elmehet a sportterem bal sarkába, és ott végezheti az ütések gyakorlását, anélkül, hogy zavarná a többieket. Összehúzódtunk, mint a verebek, büszkén suttogva egymás között:

— Hogy mi, és nem bírnánk! — mondta csendesen Andrej.

— Ne is mondd — vette át Kosztya. — Majd most megmutatjuk, mire vagyunk képesek!

— Nem először — dobta oda nemtörődömül a személyem, emlékezve az idősebb szempai bemelegítésére.

De a nagyképűségünk azonnal alábbhagyott a bemelegítés első percei után. Ilyen kemény edzést még soha nem láttam. Ez egy valóságos túlélési iskola volt. A tömeget örült tempóban hajtották a sportteremben, állandóan változó akadályok leküzdésével. Negyven perc sem telt el, sokan közülünk már négykézláb csúsztuk át ezeken a szerkezeteken, beleértve a személyemet is. A mellettem nyögő Tatjana mondta:

— Valami borzalom! Ez pont olyan, mint a humoros jelenetben: «Tisztelt hölgyeim és uraim! Elvtársak és elvtársnők! Görnyedő férfiak és nők...» Az utolsó biztosan ránk vonatkozik. Most úgy érzem magam, mint e terület őslakosa.

A sportterem bal sarkában megjelentek az első «áldozatok». De a társaságunk kitartóan edzett tovább. Aztán még rosszabb lett. E maratoni futás és egy sor különböző gyakorlat után elkezdtünk fekvőtámaszozni, nem tudom hányszor, csak emlékszem, hogy a számláló régen átlépte a százat. A kezeim remegtek, mint egy fűrókalapács után, a testem pedig úgy hajlott, mint egy hernyóé, próbálva nem annyira ezeknek a «vibrátoroknak» a segítségével felemelkedni, mint inkább a megmentő fenék rángatásainak köszönhetően. Mert úgy tűnt, hogy már csak ott maradt valamennyi erő. Egyre gyakrabban pillantottam a bal sarok felé, ahol a megmentő «oázishoz» vágyók száma nőtt. Ráadásul, Tatjana áruló módon csatlakozott hozzájuk, csábítóan integetve felém onnan a kezével.

Ez idő alatt az idősebb szempai számolta a fekvőtámaszokat. Hogy javítsa az emberek hangulatát, viccesen mondogatta, mint egy ceremóniamester:

— A Szenszei-nek van egy juhászkutyája, amely mindenkit beenged a házba, de senkit sem enged ki. Úgyhogy nyomjunk le tíz fekvőtámaszt ennek az okos kutyusnak a leleményességeért, aki nemhiába eszi a kenyerét.

Amíg mindenki a számolásra «eresztette a gőzt», a Szenszei megkerülte ezt a nagy, izzadó ember-tömeget, és nézte, kinek tegyen még súlyt a vállára a tenyerével. A tenyere pedig, elnézést, ahogy Andrej mondta, úgy nyomott, mintha egy dömper hajtott volna rád. Amikor a második körben odaért a fekvőtámaszokban görcsösen rángatózó személyemhez, azt gondoltam: «Na, most vége! Ha még egyszer ráteszi a «kezét», akkor biztosan szétlapulok, mint egy szúnyog az ablakon». A várako-

zásokkal ellentétben a Tanító megragadott felülről a kimonómnál, mint egy kiscicát a nyakánál, és segített felemelkedni a fekvőtámaszoknál, ezzel nevetést váltva ki a körülöttünk lévő srácokból. Viktor pedig folytatta:

— A Szenszei-nek van még egy Szamuráj macskája is, aki olyan öntudatos lett, hogy még a kutyaikkal is kötözködik. Úgyhogy, nyomjunk le tíz fekvőtámaszt azért, hogy a vágyai mindig összhangban legyenek a lehetőségeivel.

Az ilyen túlfeszített erőfeszítéstől már sajogtak a csontjaim. Vitya pedig csak mesélte vidám szójátékait. Én már teljes erővel átkoztam azt a szamuráj bolhát, Mását, amely messzire ugrál, azt az egeret, amely a pajtában lakik és gyorsan szaladgál, azokat a «sziámi harci» halakat, amelyek villámgyors reakcióval és piranha szokásokkal rendelkeznek, meg úgy általában az összes élőlényt, amely Szenszei házában lakik. Végül, az utolsó fekvőtámaszt is megcsináltuk Kesa, a papagáj férfiúi érdemeiért, aki keményen dolgozott azon, hogy öt fiókat nemzzen, és kimerülten a padlóra rogytunk. De még egy perc sem telt el, amikor újra egymásra pakoltak minket, mint valami rakás fát, és a tömeg sorban elkezdett nehézkesen átugrálni a sokat szenvedett társaink teste fölött, miközben óvatlanul rátapostak a végtagjaikra. A teremben időnként kidülledt szemek közepette hol itt, hol ott hallatszott egy visszafafojtott, vonyító hang «Osz!» hang. Az én lényem már nem bírta tovább, és csatlakoztam a «gyenge idegzetűek» bal szárnyához.

— Régóta így kellett volna — mondta Tatjana.

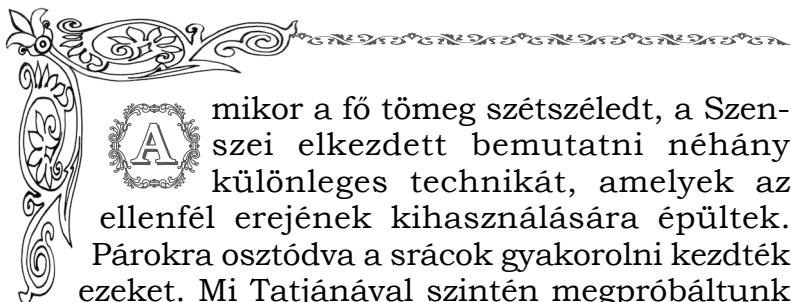
De a pihenésünk nem tartott sokáig. Amikor a bemelegítés befejeződött, megkezdődött az alap-

technika megerősített kidolgozása, valamint az ütések és fogások gyakorlása. Észrevettem, hogy a Szenszei több időt szentelt Vologya srácainak, magyarázva és mutatva nekik egy sor új fogást. Olyan lendülettel dobálták egymást a fogások gyakorlásakor, hogy egyszerűen lenyűgözött a kitarításuk és a kiapadhatatlan erejük. Mintha nem is lett volna ez a kimerítő bemelegítés minden következményével együtt.

Két és fél óra intenzív edzés után annyi erőnk maradt, hogy csak azon gondolkodjunk, hogyan éljük túl a további foglalkozásokat. Természetesen senki sem kényszerített minket, ha akarsz, elmehetsz. De a kíváncsiság felülmúlta a fizikai kínokat. Ha Vologya elhozta a srácait, akkor a legérdekesebb dolog még előttünk áll. És nem tévedtünk.

A mikor a fő tömeg szétszéledt, a Szenszei elkezdett bemutatni néhány különleges technikát, amelyek az ellenfél erejének kihasználására épültek. Párokra osztódva a srácok gyakorolni kezdték ezeket. Mi Tatjánával szintén megpróbáltunk valamit tenni. De az egész azzal végződött, hogy erőtlenségünk egymáson lógott, mint az utolsó menetben kimerült bokszolók. Látva ezt a sparring-paródiát, Szenszei szétválasztott minket, és a srácokkal párosított össze. Azonnal összeszedtem minden megmaradt erőmet. Ez az, amit úgy hívnak, «honnan jött ez az erő».

Egy újabb ütés gyakorlása közben Ruszlán, aki vékony hangyaként nézett ki Zsenyka, a párja mellett, panaszkodva fordult a Szenszeihez:

— Hogyan lehetne egy ilyen óriást kiütni? Ez a fickó áthatolhatatlan, tiszta páncél. Rendben, ha rám támad, még valahogy felhasználhatom az erejét, ahogy mondta. De ha nekem kell támadnom, mégis mit tehetek ezzel az ostoba orrszarvúval szemben? Ez egy izomhegy!

— Az izomhegy ostobaság. A harcművészetekben nem az erő a lényeg. Keleten van egy mondás: «A kezek és lábak nem többek, mint a test

meghosszabbításai, a test pedig az elme meghosszabbítása». Vagyis, a tudás és a készségek a legfontosabbak. Ekkor a leggyengébb nő is egyetlen ujjának érintésével kiüthet egy világbajnok atlétát, sőt akár meg is ölheti.

— Nos, elméletileg lehetséges — mosolygott Zsenyka. — Főleg, ha csinos nő, akkor elég egy pillantás is... De komolyan, szerintem ez gyakorlatilag lehetetlen.

— Lehetséges — válaszolta a Szenszei.

— Egy sportolót?

— Egy sportolót.

— Egy ujjal?

— Egy ujjal.

— Erő nélkül?

— Erő nélkül.

— Nem hisz...

Zsenyka nem tudta befejezni, mert Szenszei a bal kezének középső ujjával könnyedén megérintette a srác nyakának izmait, kicsit a jobb füle alatt. Mindenki megdöbbenésére Zsenyka arca úgy eltorzult, mintha egy tucat citromot rágott volna, de csak a szája jobb felével. A jobb lába hirtelen megrogyant, és összeesett, anélkül, hogy felfogta volna, mi történt. A jobb keze teljesen ernyedtt volt, mint egy rongy. Zsenyka rémült szemekkel nézett a Szenszeire, miközben a bal testfelével kapálózott:

— Nem mozhog a szhegem — csak ennyit tudott kinyögni, próbálva mondani valamit.

Mi megdöbbenve álltunk, elképedve azon, hogy egy fiatal, egészséges srác villámgyorsan tehetetlen, félig bénult «öregemberré» változott.

— Mit tegyek? — kérdezte.

Szenszei lehajolt Zsenyika «élő holttestéhez», és újra végigsimított néhány ponton a hátán és a hasán. Olyan gyorsan és ügyesen tette, hogy nem is láttam pontosan, hová nyúlt. Zsenyika lassan magához tért, dörzsölve a sérült végtagjait:

– Hát ez nem semmi!

– Nos mi van, hitetlen Tamás? – kérdezte Szenszei.

– Szenszei! Legalább figyelmeztess előtte! Majdnem infarktust kaptam az utolsó idegszálammal együtt – motyogta Zsenyika törve-sziszegve.

– Kár – mondta tréfásan bosszankodva a Tanító. – Akkor legalább a tetvek elpusztultak volna benne. Néha még a megelőzés is hasznos.

– Szenszei, oszd meg ennek a méregnek a receptjét – szolt közbe viccesen Sztasz, láthatóan elsőként térve magához a döbbenetből.

– Egyszerű a recept. Tudni kell, hová, mikor és hogyan.

– Logikus, de részletesebben? – faggatózott Vologya.

– Részletesebben? Az emberi testen rengeteg BAP pont van.

– Micsoda? – nem értette Zsenyika.

– BAP – biológiailag aktív pontok.

– Miféle pontok, az ördögbe! Ballisztikus tomahawkok, a fenébe! – méltatlankodott ironikusan a srác. – Ráadásul robotpilótával!

A srácok elmosolyodtak a kínlódó beszédén.

– Pontosán. Ez még egyszer bizonyítja, hogy bármely tudás fegyverré alakítható... Tehát, ez a «ballisztikus robotpilótás tomahawkok» hatása nem más, mint a biológiailag aktív pontokra gyakorolt célzott hatás.

— Mik ezek a pontok? — kérdezte érdeklődve valaki a srácok közül. — Hogyan működnek?

— Nos, ezek a bőr meghatározott területei, amelyek közös beidegzéssel rendelkeznek. Az ezeken a zónákban lévő receptoroktól érkező jeleket az idegek nemcsak a gerincvelőbe, hanem a centrális és extraspinális utakon keresztül az agyba is továbbítják. Ott egyfajta reflexes rövidzárlat alakul ki. Emellett, ez a folyamat a kérgi analizátorokban is megjelenik, feltételes reflexkapcsolatokat létrehozva, vagyis, egyszerűbben fogalmazva, egy meghatározott parancs alakul ki a szervezet számára.

— És ilyen hatása van?

— Nem csak ilyen. Az embert mozgásképtelenné lehet tenni egy időre, ki lehet ütni, vagy akár programozni is lehet, hogy a fizikai létezése meghatározott időpontban megszűnjön.

— Tehát, elég erősen megütni ezt a pontot?

— Egyáltalán nem. A szervezet belső folyamatai rendkívül alacsony energiával zajlanak. A küszöbértékű, vagyis gyenge ingerek ezekre a pontokra nagyobb hatással vannak a szervezet működésére, mint az erős ingerek.

Közben Zsenyka felállt, és próbált járkálni, még mindig sántítva a jobb lábán és rázva a jobb kezét:

— Anyám, micsoda szűráások, mintha az egész jobb oldalam lebénult volna.

— Lusta naplopó — tréfálkozott a Szenszei. — Csak a kályhán feküdne és kalácsot ráгна... Többet kell edzeni!

— Mintha nem edzenék eleget, ugyanúgy, mint a többiek.

— Az elmét kell többet edzeni, hogy ne kerülj ilyen ostoba helyzetbe.

— Hová csaptál rá ilyen könnyedén? — érdeklődött Vologya.

— Ez az úgynevezett Botkin-Erb pont. Ha kicsit másképp nyomtam volna, teljesen más lett volna a hatás. Ha pedig a közelben lévő belső szervi idegfonatra hatottam volna ugyanilyen impulzussal, az a pajzsmirigyartéria görcsét okozhatta volna, ami megzavarta volna a pajzsmirigy működését. Ez az immunrendszer általános gyengüléséhez vagy teljes kikapcsolásához vezetett volna. Ebben az esetben bármilyen fertőzéstől magától meghalt volna.

Zsenyka még a mozdulataiban is megállt, amikor ezt meghallotta:

— Köszike, nagyon megnyugtattál ezzel a rózsás kilátással.

— Azt mondtad: «mikor, hová és hogyan» — szólt közbe valaki Vologya srácai közül. — Mit jelent a mikor?

— Az a lényeg, hogy nemcsak a pont pontos helyét és az impulzus erejét kell ismerni, hanem azt is, hogy melyik napszakban a legaktívabb az adott pont.

— Hm, csak ennyi — mosolygott Vologya.

Zsenyka itt sem hagyta ki a lehetőséget, hogy még mindig sziszegő nyelvével vicceljen:

— Mondd csak, ehhez nem jár még egy csillagtérkép az Univerzumról?

Szenszei elmosolyodott:

— Attól függ, kinek. Az ostobáknak ez sem lenne elég.

— Hogyan lehet megérteni és eligazodni ezekben a pontokban? — kérdezte Sztasz.

— A legegyszerűbb út a megértéshez az, hogy tanulmányozd és érezd meg őket saját magadon, különösen az impulzus erejét, ez nagyon fontos.

— Ja, és mi van, ha kárt teszünk magunkban? — kérdezte félig tréfásan, félig komolyan Viktor.

— Nem fogtok. Ezért vannak a testen antagónista pontok, amelyek semlegesítik az adott izgalmat vagy görcsöt. A természetben minden egyensúlyban van.

— Jobb lenne másokon próbálkozni — mondta mosolyogva Kosztyik.

— Nem fog menni — mondta a Szenszei. — Hiába próbálkoztok másokon, soha nem éritek el a kívánt hatást, amíg nem érzitek meg magatokon ennek az erősségét.

— Kipróbálhatjuk most, mondjuk úgy, harci körülmények között? — kérdezte valaki Vologya csapatából.

— Persze.

— Mi is próbálkozhatunk? — kérdezte valaki ugyanabból a társaságból.

— Természetesen, tessék.

Szenszeihez három önkéntes lépett ki Vologya csapatából és Ruszlán. Sztász, aki szintén csatlakozott hozzájuk, Vologyanak is felajánlotta, mire az így válaszolt:

— Mi vagyok én, edzőbábu vagy mi?

— Na-na.

Zsenyka odasántikált, leült Vologya mellé a sportpadra, és Sztásznak mondta:

— Gyerünk, gyerünk. Nyelv — «zöty», fej — «bumm». Te leszel a hibás, ha valami történik.

— Nos, mindenki, aki akarja? — kérdezte a Szenszei, Vologya srácaira nézve.

Ekkor én is bátorságot gyűjtöttem, és kiléptem előre, mosolyt csalva a körülöttem lévő srácok arcára.

— Te hová készülsz? — csodálkozott a Szenszei.

«Tényleg, miért léptem ki?» — villant át rajtam egy gyáva gondolat. De már késő volt visszakozni:

— Kipróbálhatom én is?

— Nem félsz?

— Csak a csiklandozástól — böktém ki zavartan apám kedvenc viccét.

— Rendben, ha csatlakozni akarsz a kamikazékhoz, tessék.

Majd a többi önkénteshez fordulva hozzátette:

— Tehát, teljes kontaktussal dolgozunk. A feladatotok, hogy bármilyen módon nyerjétek meg ezt a harcot.

— Csapatban is lehet? — kérdezte valaki Vologya srácai közül.

— Persze. Tegyétek, amit akartok, teljes cselekvési szabadságotok van.

Amíg a Szenszei elfordult, Vologya srácai körbeálltak, valamilyen «katonai» jelbeszéddel megállapodva valamiről. Ruszlán és Sztász is suttogtak egymás között. Én pedig ott álltam ezeknek a hatalmas atlétikus testeknek a közepén, mint egy egér, nem tudva, mit is tehetnék az orkán-széllel szemben álló szűnyog lehetőségeimmel. De, mintha direkt lett volna, semmi érdemleges nem jutott az eszembe. «Rendben, legyen, ami lesz» — gondoltam.

Végül, minden srác elfoglalta a harci pozícióját a Szenszei körül. Csak én maradtam ugyanazon a helyen. Amikor az idősebb szempai kiadta a támadási parancsot, Vologya srácai gyűrűbe vették a Szenszei-t, és egyszerre kezdtek támadni külön-

böző szinteken. De meglepő módon a Szenszei könnyedén kitért az ütések elől. Aztán olyan gyorsan hajtott végre egy ellentámadást, hogy csak az össze-vissza zuhanó testeket láttam. Nekem a félelemtől még a lábamban is megremegett az inam. Ekkor Ruszlán és Sztász is megpróbált támadni a Tanítóra. Ugyanebben a pillanatban a Szenszei háttal fordult nekem, karnyújtásnyira, velük foglalkozva. Átfutott rajtam a gondolat, hogy sürgősen tennem kell valamit. És nem jutott eszembe más, mint hogy belekapaszkodjak a Szenszei hátába, mint egy bolha, hogy legalább ne érjen el. De amikor teljes erőből megpróbáltam életre kelteni az ötletemet, kiderült, hogy a kezeim a semmit hasították, és a Szenszei helyett a levegőt kaptam el. Nem hittem a szememnek, hiszen épp most állt előttem! «Valószínűleg könnyebb lett volna elkapni egy szellemet, mint a Szenszei-t» — gondoltam.

De ekkor az összes gondolatom a «lelkemmel» együtt hirtelen a sarkamba süllyedt, mivel a Szenszei már teljes sokkba ejtette a következő «balék-harcosokat». Megfordultam, és amíg erőm volt, ellenkező irányba futottam. De nem tettem meg két lépést sem, amikor kaptam egy könnyű, fájdalmas lökést valahol az első és a második nyakcsigolya környékén. A szemem előtt azonnal felvillant egy vakítóan fényes villanás, mintha egy erős, sárgás-rózsaszín reflektor világított volna meg. Az egész testem szokatlan pózban merevedett meg, lendületben lévő karokkal, előre hajló törzzsel és félig felemelt jobb lábbal. Azt sem értem, hogyan tartottam egyensúlyt. De akkor ez volt az, ami a legkevésbé aggasztott.

Rémülten figyeltem, mi történik az izmaimmal. Mindegyikük, mint egyetlen mechanizmus, az akaratom és vágyam ellenére elkezdett görcsölni. Ráadásul, ez az általános görcs az egész testemet előntötte. Úgy tűnt, a feszültség másodpercenként nőtt, és semmivel sem lehet már megállítani. A testem olyan erővel rándult össze, hogy még azt is képzeltem, hogy hallom a gerincem ropogását. És ami már teljesen rendkívüli volt — az a belső szervek feszültségének érzése. Ilyen még soha nem történt velem. Még a korábbi legerősebb fejfájásaim is semmiség voltak e kibírhatatlan fájdalom mellett. Az arc mimikai izmai annyira megfeszültek, hogy az arcom szörnyű grimaszba torzult.

Meglepő módon, e merevségi metamorfózisok ellenére is tiszta tudatnál maradtam. A személyem továbbra is tisztán látott és hallott mindent. Láttam, ahogy a társaságunkból a többiek arcszínje elváltozik, rémülten bámulva a megdermedt alakjainkat. Tisztán hallottam Kosztyik hozzám intézett szavait:

— Nahát! Hát te aztán milyen szépség lettél, le sem lehet venni rólad a szemet.

Szerettem volna visszavágni neki valami csípőset, de még a nyelvemet sem tudtam megmozdítani, nemhogy beszélni.

Úgy tűnt, egy örökkévalóság telt el, amíg a Szenszei «felélesztett» minket. De valójában, mint utóbb kiderült, ebben a pózban egy percig sem álltam. Az egész testemet apró tűk szurkálták minden irányban, mintha egyszerre minden végtagom és részem elzsibbadt volna. «Bűntársaim» erőteljesen dörzsölték a testüket. Példájukat, bár nem ilyen visszafogott érzelmekkel, én is siettem követni. A testem rettenetesen fájt és sajgott.

— Semmi-semmi — nyugtatott meg a Szenszei. — Két nap múlva, maximum három nap múlva minden el fog múlni.

A kiegészítő foglalkozások végéig mind a hatan csak azzal foglalkoztak, hogy erősen dörzsölték a végtagjaikat a többi srác szüntelen tréfái közepe. Amikor a «rokkantak» tömege kiment az utcára, Vologya, aki a Szenszei mellett állt, csodálattal mondta:

— Klassz! Klassz edzés volt ma. Még az izmaim is élvezik.

«Nahát, élvezik! — gondoltam, alig vonszolva a lábamat. — Ha ez így megy tovább, a közeljövőben különjárással, kerekesszékekkel fogok ide járni». A «balek-harcosok» csoportja lassan bicegett az úton, a társaság vidám tréfái közepette.

— Nem néztek ki rosszul, srácok, pont mint a viccben — mondta ironikusan Viktor.

— Melyikben?

— Találkozik két fickó a traumatológián, tetőtől talpig begipszelve. Az egyik megkérdezi a másikat: «Hol sikerült így járnod?» «Belerohantam egy garázsba». «A kocsi persze totálkáros lett» — együttértzett a másik. «Nem, gyalog voltam!»

— Viccet félretéve, de fáj a testem — panaszkodtam a Tanítónak.

— Ne gondoldj a fájdalomra. Mi a fájdalom — az illúzió.

— Milyen illúzió az, ha valóságosan érzi az ember?

— Csak neked tűnik úgy, hogy érzed. Bármilyen fájdalmat egyáltalán meg lehet szüntetni, ha nagyon akarod.

— Mi van — kérdezte hitetlenkedve Szlávik, — még ha vágnak is?

— Akár sütnék is — válaszolta mosolyogva a Szenszei, majd komolyabban hozzátette: — Hiszen a fájdalom a bizonyos idegvégződések reakciója az ingerlésre, amely jelet továbbít az agyba. Ha az ember tökéletesen uralja a testét és az elméjét, akkor teljes mértékben tudja szabályozni a fájdalomküszöbét. Egyébként a harci stílusokban létezik a «Katedo» iskola, amelynek mesterei direkt megtaníjták a híveiket a fájdalom nem érzésére.

— Boldog srácok, akik ott tanulnak — mondta álmodozva Ruszlán.

— Milyen boldogok ők — tréfálkozott a Szenszei, — ha a tanulás előtt, a legjobb esetben is, százszor kapnak botot a fejükre.

Ekkor Jurij, láthatóan valami helyeslőt akart mondani a barátjának. De amint kinyitotta a száját, és megpaskolta Ruszlán vállát, az teljes hangon felordított:

— Ááá! Ne bántsд tragédiáimat!

Az egész tömeg nevetésben tört ki ezen a pontosan megfigyelt képtelenségen.

— Ezt nevezik úgy, hogy szándékosan sem lehet kitalálni — mondta kacagva Sztász.

Zsenya pedig folytatta:

— Az ilyen edzésektől, lám, a nép új nyelvet talál ki.

— Aha — vette át Viktor. — És olyan szavakkal fog beszélni, amelyek nem tudni, milyen betűkből állnak.

Összességében vidámabban mentünk tovább, egy újabb sorozat vicc pergőtüzében, részben megfeledkezve a szerencsétlen végtagjainkról. Már csak a hasunk rázkódott a nevetéstől, kifejezett fájdalmas görcsökben. Andrej viszont ez idő

alatt gondolkodva ment, és nem vett részt a közös beszélgetésünkben. Semmiféle figyelmet nem fordítva a nevetésünkre, megkérdezte a Szenszei-t:

— És ez a stílus, úgymond a pontok stílusa, amit most mutatott nekünk, ez a «Öreg Láma» stílusa?

— Ugyan már, ne keverd össze az útszéli követ a Himalájával. A «Öreg Láma» stílusában a Művészet a tökéletességig van fejlesztve. Ott elég egyetlen kézfogás vagy akár csak egy közvetítő, hogy bármit megtegyenek az emberrel.

— Nahát! — csodálkozott Andrej.

— Ez még semmiség. Vannak még komolyabb dolgok is, talán majd egyszer mesélek róluk.

Már a megállónál búcsúzkodva, mindenki-vel kezét rázva, a Szenszei váratlanul félrehívta Kosztyát, és elkezdett suttogni neki valamit. Bármennyire is hegyeztük a fülünket, semmit sem hallottunk. Amikor pedig a Szenszei társasága elindult az úton, szó szerint terrorizáltuk Kosztyát kérdésekkel. De ő makacsul viccelődött, ahogy tudott, személyes titkaira hivatkozva.

Haza csendben utaztunk. Csak Kosztya morgott, próbálva viccelődni és ezzel vidítani a népet. Én teljesen elmerültem a fájdalomról szóló gondolataimban. És ami a legfontosabb, amint elkezdtem erről célzottan gondolkodni, a testem új erővel kezdett sajogni és fájni. A személyem csak egy dologról álmodott: minél gyorsabban hazaérni. Szerencsére a házam a központban volt, öt percre a megállótól.

De miután elkísértek a bejáratig, a fiúk nem siettek szétoszlani. Pontosabban, Kosztya nem sietett, akiből mintha kitört volna az anekdoták és a mindennapi élet vicces történeteinek áradata.

Én már toporogtam, egyhangúan mosolyogva és minden porcikámmal jelezve, hogy ideje búcsút venni. De Kosztya egyáltalán nem reagált erre, és folytatta a szójátékát, csak néha idegesen pillantott az órájára.

Tíz perc sem telt el az értelmetlen beszélgetésünkől, amikor mindenki meglepetésére Andrej vad fájdalomkiáltással kettéhajolt, és görcsökben a földre zuhant volna, ha a mellette álló Kosztya nem kapja el időben. De Kosztya maga sem tudta megőrizni az egyensúlyát, és a földre rogyott, a barátját a testén tartva. Rémulten hajoltunk föléjük, próbálva segíteni valahogy Andrejnek. A félelemtől még a sajgó izmaimat is elfelejtettem. Csak Kosztya tűnt nyugodtnak.

— Semmi-semmi, csak le kell ültetni és bedörzsölni a halántékát. Most minden el fog múlni — mondta, miközben felemelte Andrejt.

Amíg mi bajlódunk és leültettük a szinte tehetetlen srácot, Kosztya ránézett az órájára, és elgondolkodva kimondta:

— Pontosan, ahogy a Szenszei mondta... Hát ez aztán az erő!

Mi értetlenül néztünk rá.

— Mit mondott?

— Majd elmondom — mondta gyorsan Kosztya, és elkezdett intenzíven segíteni Andrej halántékának dörzsölésében.

Fokozatosan a srác arcszíne normalizálódott. A sárgás-kékes foltok eltűntek, megjelent egy enyhe pirosság. A légzése természetessé vált. És egy perccel később, ami nekünk a rémullettől örökkévalóságnak tűnt, Andrej többé-kevésbé magához tért. A fejét fogva tanácstalanul motyogta:

— Nem értem, mi a baj... Soha nem történt velem ilyen... Talán túledztem magam, vagy valami nem stimmel a szervezetemmel... Pedig még fiatal vagyok.

Kosztya vigyorgott, fejét csóválva:

— Na, Szenszei, hát ez aztán a tudás, még ezeket a szavakat is előre látta... Na, feléledtél, fura figura?

— Milyen szavak? — nem értették.

De Kosztya teljesen elmerült az Andrejjel folytatott beszélgetésben:

— A Szenszei megkért, hogy kérdezzem meg, tetszett-e neked, ami veled történt?

— Mi?! — nézett rá csodálkozva Andrej.

— Azt mondom, tetszett-e neked ez az esés?

Amikor e szavak tudatosultak Andrejben, dühbe gurult, és a haragtól piros foltok lepték el:

— Hogy tetszett-e?! Menj a fenébe! Téged is így a aszfalthoz vágnának, az tetszene?!

— Ó! — mosolygott Kosztya. — Ha káromkodik, akkor biztosan feléledt.

Aztán hozzátette:

— Ne kapd fel, teáskannaként gőzölögsz. Nyugodj meg. Ez az esés nem csak egy esés, hanem a Szenszei büntetése a gondolataidért.

— Mi?! — csodálkozott még jobban Andrej.

Ekkor bennem is minden felforr: «Mi az, hogy büntetés?! Hogy lehetett így tenni valakivel, fogja és tehetetlen lényt csinál belőle. Nahát, a Szenszei az aztán tud! Milyen jó, ha ilyeneket művel. Nekünk a felebaráti szeretetről papol, ő meg mit csinál!» Ekkor egy sor eset jutott eszembe az edzésen bemutatott ütésekből — kemények, kíméletlenek, durvák a küzdőpartnerrel szemben. És az egész személyemet azonnal elárasztotta a

kétségbeesés és a harag hulláma. Közben Andrej folytatta:

— Mi!!! A Szenszei büntetése a gondolataimért?! Milyen gondolatokért? Te a józan eszednél vagy? És egyáltalán, te tudtál minderről, és nem szoltál semmit! Nahát, ez aztán a barát. Én meg azt gondolom, miért szónokol itt, az óráját nézi. Kiderült, hogy azért, hogy időben átadja a Szenszei szavait. Na, átadtad?! Élvezted eléggé a látványt, te szörnyeteg?!

Most Kosztyán volt a sor, hogy elvörösödjön:

— Te bolond! A Szenszei megkért, hogy legyek melletted, nehogy betörjed az üres fejedet az aszfalton. Aztán meg, ha már képes leszel hallgatni, adjam át neked ezeket a szavakat.

Andrej megdöbbsent, mintha egy vödör hideg vizet öntöttek volna rá. A barátok meredten egymás szemébe néztek. Feszült szünet állt be. Mi is ott álltunk, tanácstalanul a dolgok ilyen fordulata miatt.

— És mit kért a Szenszei, hogy adjak át? — kérdezte Andrej még ingerülten, de már visszafogottabban.

— A Szenszei azt kérte, hogy adjam át neked, hogy még a gondolat is anyagi, és hogy a Művészetet nem szabad emberek ellen használni.

— Mi köze ehhez a Művészetnek? Milyen gondolat? Te mi van?! — döbbsent meg Andrej.

— Azt te tudod jobban, milyen gondolat. Te forgattál ott valamit a kis fejedben egész úton, nem én.

— Mikor?! — csodálkozott még jobban. — Hisz, én, én... a villamoson végig csak a edzést pörgettem az elejétől a végéig — mondta Andrej, fulladozva a felháborodástól.

— Én nem a villamosról beszélek. Amikor a Szenszei-jel jöttünk, miről gondolkodtál egész úton?

Andrej homlokát ráncolva, erősen próbálta felidézni azt az időszakot.

— Hát, nevettünk, vicceket meséltünk...

— Az mi voltunk, és te?

— Én... én... Miről is gondolkodtam, hm...

Egy idő után, koncentrált gondolkodás után Andrej megdöbbenve mondta ki:

— Azt a mindenit! Lehetséges, hogy a...

Félbeszakította a szót. És a felháborodása hirtelen átváltott valamilyen megdöbbentő felfedezés átgondolásába. Ez a körülmény még jobban felkeltette az érdeklődésünket. A kíváncsiságunk túláradt.

— És miért? Miért? — záporoztak a kérdések Andrej felé.

A srác először elhessegetett minket, mint a bosszantó legyeket, aztán mégis bevallotta:

— Hát igen, ez egy régi történet... Én rátaláltam néhány gazemberre, akik öt éve csúnyán megverték. Ugye emlékszel, Kosztya, azokra a nagy gorillákra?

— Á, akiknek megesküdtél, hogy egész életedben bosszút állsz.

— Hát, ez erős kifejezés.

— A te szavaid — vállat vont Kosztya.

— Hát, az enyéme, az enyéme. De mondjuk úgy, akik miatt elkezdtem keményen karatézni... Szóval... amikor mentem... arra gondoltam...

A srác kissé zavarba jött, lehajtotta a fejét. Nyilvánvalóan nem volt könnyű bevallania. De bátorságot gyűjtve mégis folytatta:

— Szóval, arra gondoltam... hogy ennek a Művészetnek a segítségével... nem fognak megmenekülni... a bosszúmtól.

Szavai után csend támadt. Kosztya sóhajtva mondta:

— Igen, nagy dolog... Látod, te magad vagy a hibás, nem tudni miről álmodozol, én meg a pácban maradok.

— Ezt is a Szenszei üzente? — morogta Szlávik, próbálva viccelődni.

Kosztya úgy nézett rá, hogy az azonnal zavarba jött.

— Most képzeld el — folytatta Kosztya, Andrej-hez fordulva, — mekkora sokkban lennének azok a nagy alakok. Hiszen ők is csak átlagos emberek, a hibáikkal és erényeikkel, ugyanúgy, mint mi. Te legalább valamennyire fel vagy készülve gondolatban, pontosabban tudsz erről az erőről. És ők?... Még ha túl is élné valamelyikük ezt a félelmet, képzeld el, mi lenne velük utána. Mindenki azt gondolná, hogy legalábbis epilepsziás... Neked kellemetlen volt, de nekik milyen lett volna! A Szenszei megkért, hogy emlékeztesselek, hogy **minden ütés, amit haragból mérsz, végül hozzád tér vissza... És még: «Nem szabad másnak rosszat kívánni, még gondolatban sem. Mert a gondolat erejével csapdát szősz saját magadnak, a testednek és az elmédnek. És minél gyakrabban gondolsz rá, annál erősebbé válnak a hálói, annál jobban szorul a hurok. Egy a kiút: légy a barátja ellenségednek, és bocsáss meg tetteiért, mert te is tökéletlen vagy».**

És még egy kicsit gondolkodva, Kosztya hozzátette:

— Szóval, azt hiszem, semmit sem felejtettem el elmondani... Na jó, most már szabad vagy.

— Milyen értelemben szabad? — nem értette Andrej. — A Szenszei elkerget engem?

— Hát erről nem mondott semmit... Én engedlek el.

— Ááá — mondta el Andrej mosolyogva, és Kosztyával együtt kezdett felállni a földről: — Te meg miért dőltél el?

— Miért, miért, kevesebbet kell enni. Én mi vagyok, Rambo, hogy elkapjak egy ilyen bikát.

Nevetve elkészöntünk, ahogy mondani szokták, vidám hangulatban. Nagyon örültem, hogy minden ilyen szerencsésen végződött. A lelkemben ismét egy érzelmi forradalom zajlott. «Valóban, ki a hibás azért, ami gonoszság történik körülöttünk? Hát mi magunk vagyunk a hibásak. Nem uraljuk a vágyainkat. Aztán megkapjuk, amit megérdemlünk. És még közben kiabálunk, felháborodunk, hogy vajon miért? Gyakrabban kellene jóra gondolni, jót tenni az emberekkel, és meglátod, megváltozik a világ körülötted. Legalábbis a te felfogásodban. És a te felfogásod — az a te igazi világod... Ha hamarabb felismertem volna, most nem fizetnék az egocentrizmusomért és a nagyzási hóbortomért a saját egészségemmel és életemmel... Eh! Bárcsak tudtam volna ezt előtte, nagyobb lenne a bizalom a holnapban. De ha már a sors így akarta, legalább a végén méltón éljek, emberien... Helyesen mondta egyszer a Szenszei: **«A lényeg nem az életévek száma, hanem a minősége. Hogyan, nem pedig mennyit».**

Igen, mi vagyunk felelősek mindenért, amit gondolunk és teszünk. És miért voltam dühös a Szenszei-re? Mi magunk vagyunk a hibásak.

Ő pedig csak megfigyelője a valóságunknak, a felelőtlenségünknek és a fejetlenségünknek. Ő a belső világa, a tudása, a magas erkölcsi értékei szempontjából ítél. Ahhoz, hogy megértsük őt már a kezdetektől, legalább Emberré kell válnunk.

Ottthon még egy ideig gondolkodtam a most történt eseményen. Aztán eszembe jutott a testem. Egész idő alatt, amíg a gondolataim el voltak terelve, a fájdalom tompa volt, és a gondolat valamilyen harmadik síkján létezett. De amint eszembe jutottak a megterhelt izmok, azok azonnal éles fájdalommal válaszoltak, mint ahogy egy hűségese kutya ugatással válaszol gazdája hívására. Az egész testem újra nyöszörögni és szétesni kezdett, az elmém pedig erősen sajnálni kezdte a szegény kis testet, panaszkodott a jelen «énemre» a kínzások miatt, együtt érzett és sajnálta a végtagjaimat.

Valahogy rávettem magam, hogy lótuszülésbe üljek, hogy meditáljak. Nagyon nehéz volt ellazulni, és még nehezebb koncentrálni. De a kitaratásom mégis hozott egy kis eredményt. Az egyik célzott koncentrációs kísérlet során a fájdalom magától feledésbe merült. A meditáció olajozottan kezdett menni. És csak akkor, amikor egy pimasz gondolat suhant át a fejemben, a fájdalom újra feléledt. Ekkor tisztán éreztem egy «patakot» a karomon. És ekkor eszembe jutott: «Ez a karizom fáj a legjobban. Állj! Aha, elkapott a zűrzavar vezetője. Megint te zavarod itt nekem a vizet. Semmi,

semmi. Ezúttal nem jött össze a beszélgetés a Szenszei-jel, de a meditációs órán biztosan talállok ellenszert rád».

Később, amikor kijöttem a meditációból, logikusan kezdtem gondolkodni: «Vajon nem kezdődött-e nálam véletlenül skizofrénia? Magammal kezdek beszélgetni, valakit próbálok elkapni magamban. Lehet, hogy már elment az eszem ezek után az események után?» És azonnal átvillant egy másik gondolat: «Ez egy jó «elcsúszás». Bár csak gyakrabban gondolkodnék így, hamarabb elérném a célt». Valahol mélyen, egy elérhetetlen szinten megértettem, miről van szó. De az elmém felkiáltott: «Milyen cél még? Ki beszél ott megint?» Végleg összezavarodva a gondolataimban, hogy ki kicsoda és mit akarok egyáltalán, elaludtam, követve kegyetlenül kimerült testem példáját.

Másnap a testem teljesen idegenné vált. Nem elég, hogy fájt, még rozsdás robothoz hasonlóan is mozgott. Még érdekes is lett, ilyen állapotban még nem láttam magam. Az «autópilóta» nyilvánvalóan kikapcsolt. Új módszereket kellett kitalálnom a testem irányítására, és nem csak az öltözködésre. Szerencsére a szüleim elmentek dolgozni, és nem látták a komikus rémálmaimat. Otthon ezzel az engedetlen «géppel» bajlódva majdnem elkéstem az iskolából.

Az órákat többé-kevésbé végigültem, bár a «robot» érzése felejthetetlen volt. A legutolsó a testnevelés volt. Ez volt mindennek a vége. Megpróbáltam elkéreszkedni a tanártól. De ő egy régi vágású férfi volt, ráadásul szörnyű bürokrata. A fájdalmaink nem érdekelték — igazolás az asztalra, és szabad lehetsz. Nekem volt hivatalos felmentésem a testnevelési óra alól, de az otthon

volt, a szüleimtől elrejtve. Mert szerettem a testnevelést, és nem akartam tuskóként ülni az órákon, az orvosok véleménye ellenére. Főleg, hogy itt semmi természetfölötti, véleményem szerint, nem történt. Az edzéseken többet gyötörjük a testet. De ma először bántam meg, hogy nem vittem magammal az igazolást.

Bár napközben már többet mozogtam, a bemelegítést nagy nehézségekkel végeztem. És éppen ma, még fekvőtámasz-eredményvizsgálat is volt. «Ezt biztosan már nem élem túl. Egyet sem tudok megcsinálni a tegnapi után — gondolta a személyem. — De ez a bürokrata, ragaszkodott a papírhoz...A következő szünetben, miközben még durvább szót kerestem az előzőnél, a Szenszei szavai bukkantak fel a memóriámban: «Nem szabad másnak rosszat kívánni, még gondolatban sem». «A fenébe! Mit csinálok én — kapott észbe a személyem. — Csapdát állítok önmagamnak...» És miután kissé lehűtöttem a hévet, józanul kezdtem gondolkodni: «Mi értelme van annak, hogy most gondolatban sárral öntöm le, és elégedetlen pillantásokat vetek rá? Csak jobban felidegesítem magam, és a vizsgán még goromba is leszek. Ő sem marad adós, beír egy «egyest» és felhívja a szülőket. A szülők megtudják, hogy nem vittem be az igazolást az iskolába, akkor ők is felidegesednek. Minek nekem ez az egész? És ha, ahogy a Szenszei mondja, a férfi «bőrébe» bújok, akkor mi van? Ő nem tehet róla, hogy összetört állapotban jöttem az órára? Nem. Ő nem tudja, hogy pont tegnap este az ő vizsgájára készültem, mondhatni, izzadva? Nem tudja. Akkor miért haragszom rá? Ő csak lelkiismeretesen végzi a munkáját. Az igazolásért pedig neki is el kell számolnia az óráival.

Hátha most belép az igazgató vagy valamilyen bizottság érkezik. A férfit is meg lehet érteni». Így, gondolatban mindent a helyére téve, észrevettem, hogy a dühöm elmúlt, és most már nyugodtan átgondolhattam, hogyan oldjam meg ezt a problémát «békésen».

A bemelegítés után újra odamentem a tanárhoz, és nyugodtan elmagyaráztam neki a helyzetet, hogy tegnap keményen edzettem, ma katasztrofális következményeket viselek el, de a következő órán mindenképpen fekvőtámaszozok, akár kétszer annyit is. Hozzá is tettem, hogy tökéletesen megértem őt, mennyit szenved velünk és fárad el az állandó «kifogásainktól».

— Na, mit tehetünk, hiszen maga is fiatal volt valamikor.

Nyilvánvalóan az utolsó, véletlenül kiszaladt mondatom alaposan felkavart valamilyen jó emléket a tanárban. Mert a következő tizenöt percben az egész osztály az ő sportos, viharos fiatalkoráról szóló előadást hallgatta. És amikor végre elkezdük leadni a vizsgát, megkérdeztem tőle:

— Akkor fekvőtámaszozzak?

— Rendben — legyintett jóindulatúan a tésitanár, — legközelebb majd fekvőtámaszozol. Úgy vesszük, hogy ma nem kerültél sorra.

A többiek nagy örömeire velem együtt az osztály fele sem jutott sorra. Amikor megszólalt a csengő, az osztálytársak mosolyogva mondták:

— Szuper! Figyelj, talán a többi órán is meg tudod győzni a tanárokat a távoli fiatalságuk emlékeinek felidézésére, hátha nem is jutnak el a feleltetésig. Klassz lenne!

— Én nem vagyok nektek varázsló — válaszolta tréfásan a személyem. — Csak tanulok.

Ezt az esetet követően valahogy kellemesebb lett a lelkemben. Senki sem sérült meg erkölcsileg, sőt, mindenki elégedett maradt. Ez növelte az önérzetemet, és a «nagyzási hóbort» észrevétlenül elkezdett nőni, mint a gomba. Csak akkor vettem észre, amikor a barátok este hallgattak engem, és tréfálgoztak:

— Hát te aztán felfűjtad ezt a történetet, mint egy szappanbuborékot — jegyezte meg mosolyogva Andrej. — Mi a nagy dolog ebben? Nekem szinte minden órán van ilyen «kifogásom». Csak nem hétköznapi módon és humorral kell cselekedni.

— Igen, de te nem minden órán szelídíted meg a haragodat.

Andrej elgondolkodott:

— Igaz, ami igaz... De a humor még soha nem hagyott cserben a tanárokkal való kommunikációban.

— Figyelj! — csapott a vállára Kosztya. — Hát ez egy zseniális módszer a harag elleni küzdelemre... Emlékezz a Szenszei srácaira: Zsenyára, Sztaszra és a többiekre. Nekik be sem záródik a szájuk a tréfáktól.

— Pontosan! — erősítette meg Andrej.

— Látod, milyen egyszerű az egész, a Szenszei szavaival élve. Te meg egész éjjel azon agyaltál, hogyan harcolj a haragoddal. Itt a válasz... Igen, egész életedben tréfálgoznod kell az elméddel.

Aztán Kosztya «megnyugtatóan» hozzátette:

— Na, ne aggódj. Mi majd viszünk neked finom pogácsákat a «bolondokházába»...

— Menj a fenébe! Mindig mindent a feje tetejére állítasz.

A srácok nevettek. Tömegestül indultunk meg-rohamozni a zsúfolt villamost. És már utazás köz-ben Kosztya mondta Andrejnek:

— Én, melleleg, ezt az éjszakát sem töltöttem hiába.

— Kire? — kérdezte mosolyogva a másik.

— Te perverz! Nem kire, hanem mire, gondol-kodj mélyebben. Zseniális felfedezést tettem!

— Az önszeretet terén?

— Én komolyan. Figyelj, milyen láncolat jön ki. Ha az a nagy darab nem vert volna meg öt éve, te nem kezdteél volna karatézni. Ha nem kezd-tél volna harcművészetekkel foglalkozni, engem sem vontál volna bele ebbe a dologba. És ha te nem vontál volna bele, nem találkoztunk volna a Szenszei-jel, és nem tudtuk volna meg azt, amit megtudtunk, és amit most tanulunk. Legalábbis, ha olvastunk volna erről az információról valahol, biztosan teljes badarságnak tartottuk volna. Így viszont, ahogy mondani szokás, a saját szemünk-vel győződünk meg róla. Röviden, ha akkor téged nem vernek meg, nem találtuk volna meg ezt az aranyat termő szellemi eret! Na látod!

— Egyetérték. De miből vetted, hogy miattad ismerkedtünk meg a Szenszei-jel? A szekciójá-nak címét egy teljesen idegen srác adta nekünk a korábbi wushu szekcióból. Sem te, sem én nem ismertük igazán. Csak akkor véletlenül szóba került a fenomén-emberek témája, azután majd a Szenszei is.

— Igen. De én vittem el titeket arra az edzésre — védte az elméletét Kosztya. — Emlékszel, mennyire tiltakoztatok, nem akartatok menni. És a srác pont azon a napon véletlenül ott volt. A barátját várta az öltözőben.

— Várta. De akkor is hallgatott volna, ha nem látja a magazinunkat, amiben volt egy cikk a fenoménekről.

— Milyen magazin?

— Nos, emlékszel, Tatjana azon a napon hozta el nekünk otthonról. Még fel is háborodtunk veled, hogy ezt a «nehézséget» egész nap cipelni kell, miért nem este adja át.

— Ja! Pontosan! — emlékezett vissza Kosztya.

— Nos, én tettem az ablakpárkányra. Az a srác pedig nyilván unatkozott, ezért megkérdezte, elolvashatja-e. A többit meg tudod, szó szót követett, és íme a Szenszei címe.

— Igaz, ez így is volt — és sóhajtván, Kosztya hozzátette: — Mindig így van: az ilyen apró tények ölik meg a legszebb hipotéziseket... Na, nem baj, akkor az én elméletem így fog kinézni. Ha te nem rángatsz bele a harcművészetekbe, én nem viszlek el titeket arra az edzésre, majd zárójelben megjegyzés (és Tatjana nem hozza el a magazint), zárójelet bezárva, akkor a társaságunk nem ismerkedett volna meg a Szenszei-jel és így tovább.

— És mégis, az egész a magazinnal kezdődött — ragaszkodott a magáéhoz Andrej, és folytatta gondolatának kifejtését, — a cikk miatt. És azért kezdünk érdeklődni ezek iránt a cikkek iránt, mert... Miért?

— Hát miért... Azért, mert... Á! Hát ő zavarta fel az egész vizet, ő fertőzött meg mindannyiunkat a fenomén-emberekkel — mondta Kosztya, felém bólintva.

— Pontosan!

A srácok rám néztek:

— Te meg miért érdeklődtél irántuk?

— Én? — kicsit zavarba jött a személyem, de azonnal kivágta magát: — Én... Engem a filmek inspiráltak.

— Ó! A filmeket pedig alkották...

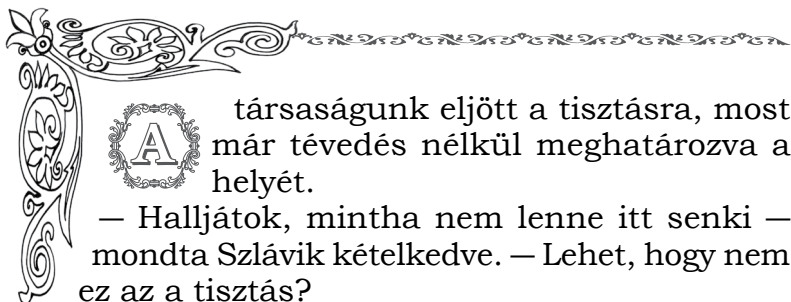
És a fiúk tovább szőtték a képzeletbeli események egész láncolatát. Tatjana elmosolyodott, és azt mondta:

— Hé, ezzel a bűnös dologgal még az őseemberig is eljuttok — és viccesen utánózta őket: — Ha azt az embert utolérte volna a kardfogú tigris, ti sem léteznétek, és következésképpen nem ismerkedtetek volna meg a Szenszei-jel.

— Nos, ez egy jó gondolat — mosolygott Kosztyik.

— Ilyenek a férfiak — panaszkodott Tatyjana, — nekik muszáj a logikába kapaszkodniuk, még ha csak egy szalmaszálba is. Megismerkedtünk a Szenszeijel, és ez jó. Ez azt jelenti, hogy így kellett lennie, ez a sors. És ennyi. Mit kell ezen vitatkozni.

társaságunk eljött a tisztásra, most már tévedés nélkül meghatározva a helyét.

— Halljátok, mintha nem lenne itt senki — mondta Szlávik kételkedve. — Lehet, hogy nem ez az a tisztás?

— De, az, az. Jól megjegyeztem legutóbb — bólintott megerősítően Andrej.

— Hogyne! — vigyorgott Kosztja.

Nevettünk, visszaemlékezve a múltbeli kalandjainkra. Öt perc múlva elkezdtek érkezni a nagyobb fiúk, bekapcsolódva a vidám hangulatunkba.

— Ó, most jön a Tanító — élénkült meg Vitya.

— Miből gondolod? — kérdeztem, az égre, a csillagokra nézve.

— A Szamurájról — válaszolta mosolyogva a vezető szerepai.

A tekintetemet a földre irányítottam, és csak ekkor vettem észre, hogy egy fekete macska méltóságteljesen lépked a távoli lámpa fényében egy zárt kerítésen, és időnként megtartja az egyensúlyát az alattomosan lecsúszó mancsai miatt.

— Pontosan a meditációkra jön — folytatta a fiú. — Csendben üldögél a félreeső helyen, teljes transzban, aztán anélkül, hogy figyelmet szen-

telne a beszélgetéseinkre és az élményeinkre, azonnal elmegy.

— Az első alkalommal, amikor eljöttünk, velünk maradt a végéig. A Szenszei még a bokrokban is kereste — jegyeztem meg.

— Hát, az valószínűleg egy kis kivétel volt a szabályai alól.

«Lám, mennyire összejött akkor minden — gondoltam. — Még a macska is közvetlenül részt vett benne».

A fiúk bekapcsolódtak a beszélgetésünkbe.

— Miért pont fekete macskát tart magánál a Szenszei? — kérdezte Tatjana.

— Hát, nem is szándékosan szerezte. Csak amikor Szamuráj még kiscica volt, a falu gyerekei kövekkel dobálták meg. A Szenszei pedig felszedte az utcán és meggyógyította. Azóta maradt nála a macska, és sehova sem megy el tőle.

— És ki tette tönkre ennyire a fülét? — érdeklődött mosolyogva Andrej.

— Hát, a kutyákkal spáringolt.

— Kutyákkal?

— Hát igen. A Szamuráj nem csak szellemi dolgokkal foglalkozik, hanem harcművészettel is — mondta Viktor, miközben mindenkinek a macskára irányította a figyelmét. — A Szenszei kiskorától tanítja a «Wing Chun» stílusra, ami ellentétes a «Macska» stílussal. Így most már macskákkal és kutyákkal is kötözködik.

— Viccelsz? — lepődött meg őszintén Andrej. — Hogy lehet egy macskát kung fu-ra tanítani? Itt az ember sem ért mindent, nemhogy egy buta állat.

— Ez attól függ — szólt bele a beszélgetésbe a sötétből érkező Tanító. — Néha egy buta állat okosabbnak bizonyul, mint néhány Homo Sapiens.

— De mégis — érdeklődött Nyikolaj Andrejevics a szokatlan bejelentés iránt, — hogyan oktatta őt?

— Ó, hát egyszerűen — mondta a Szenszei, mintha hétköznapi dolgokról lenne szó. — Játék formájában. Először az ujjaimmal fogtam be a mancsait. Aztán ugyanígy mutattam meg, hogyan lehet kijönni ebből a fogásból. Így tanulta meg... Most már nem csak macskákkal harcol állandóan, de kutyákkal is kötözködik. Az egerek, látjátok, már nem érdeklik, nem az a szint. Megtanítottam, a fenébe, a saját fejemre! Most már nekem kell egércsapdákkal futkosnom.

Mindenki nevetett. Én viszont nem értettem, hogy ez vicc volt-e, vagy sem. Ha vicc, miért volt ennyire komoly, ha pedig igaz, akkor valóban rendkívüli tehetségre van szükség ahhoz, hogy még egy macskát is megtanítsa.

A Szenszei a története közben kezét fogott mindekivel. És amikor Andrejre került a sor, ő nem nyújtotta a kezét, hanem udvariassen meghajolt.

— Mi van veled? — lepődött meg a Szenszei.

— Hát, félek Önhöz érne azok után az események után — válaszolta félig viccesen Andrej.

— Nekem mi közöm hozzá? — vont a vállát mosolyogva a Szenszei. — Nem tőlem kell félned, hanem tőle. Ő volt melletted, nem én.

Amíg a Szenszei más fiúkkal beszélgetett, Andrej kissé meglökte Kosztyát a könyökével:

— Akkor ez rajtad keresztül történt!

— Na mi van! Persze, okos vagyok, de nem ennyire.

— Komolyan mondom.

— Én is komolyan mondom.

— Őszintén?

— Őszintén.

Andrej kivárt, amíg a Szenszei válaszol egy következő kérdésre, majd megkérdezte:

— Igaz, hogy kézfogással csinálta ezt?

— Nem, persze, hogy nem. Majd egyszer elmesélem nektek.

Ezután a beszélgetés a otthoni meditációinkra terelődött. Először félre akartam hívni a Szenszei-t, és négyszemközt akartam beszélni vele a gondolataimról, mert féltem a nagyobb fiúk reakciójától. Ki tudja, hátha kigúnyolnak a csipkelődő viccekkel, mint a barátaim. De a Szenszei türelmesen elemezte és magyarázta el a fiúknál felmerült minden egyes helyzetet. Jurijtól hallottam egy hozzám hasonló, de nem ennyire éles történetet. Látna a többiek komoly hozzáállását, végül rászántam magam, hogy mindent elmondjak a Szenszei-nek mindenki előtt. És amikor újabb szünet állt be az beszélgetésben, a személyem félénken kezdett beszélni a «eredményeiről». Mindenki nyugodtan és figyelmesen hallgatott. Ekkor a személyem végleg bátrabb lett, és beszámolt az «ügyeskedőmről».

A történetem után rövid csend állt be. «Na, mindennek vége — gondoltam. — Most Nyikolaj Andrejevics felállítja a diagnózist, legalább skizofréniát. És miért fecsegetem ki mindezt mindenki előtt?» De meglepetésemre a Szenszei a következőket mondta:

— Ez jó eredmény. Megfogni az állati kezdet gondolatát nehéz, és harcolni vele még nehezebb. Ezzel a kategóriával elvileg lehetetlen harcolni. Mert az erőszak erőszakot szül. És minél többet próbálsz megölni, annál erősebben fognak megjelenni nálad. A legjobb védekezés ellenük az, ha

pozitív gondolatokra váltasz. Vagyis, itt az aikido elve működik, a lágy kitérés.

— És ha egész nap üldöznek? Nem vághatok vissza valami erős szóval? — kérdezte Ruszlán.

— Bárhogy is «visszavágsz», a negatív gondolatok a hatás — ellenhatás, akció — reakció törvénye szerint továbbra is növekedni fognak. Ezért nem kell harcolnotok velük, hanem el kell térnetek tőlük, mesterségesen fejleszteni magatokban a pozitív gondolatot, azaz valami jóra koncentrálni vagy valami jóra visszaemlékezni. Csak ezzel a lágy kitérés útjával győzhetitek le a negatív gondolataitokat.

— És miért lehetnek a gondolatok abszolút ellentétesek egymással? Nekem is néha úgy alakul, hogy összezavarodom a gondolataimban.

— Mondjuk úgy, **hogy az emberi testben van egy szellemi kezdet, vagy lélek, és egy anyagi kezdet, vagy állati, vad, ahogy tetszik. Az emberi elme e két kezdet csatamezője. Ezért merülnek fel benned különböző gondolatok.**

— Akkor ki az «én», ha a gondolatok idegenek.

— Nem idegenek, hanem a tied. Te pedig az vagy, aki hallgatja őket. És amelyet előnyben részesíted, azzá válsz. Ha az anyagi, állati kezdetet — gonosz és ártalmas leszel, ha pedig a lélek tanácsait — jó ember leszel, az emberek szívesen lesznek a közeledben. A választás mindig a tied marad: vagy despota vagy, vagy szent.

— És miért alakult úgy, hogy a haragom megszelídítéséért érzett csodálatom büszkeséghez vezetett, a nagyzási hóbort növekedéséhez. Hiszen elvileg jó dolgot csináltam, de a gondolat elvitte egy másik irányba? — kérdeztem én.

— A lélekhez fordultál — a vágyad teljesült. Meglazítottad az önkontrollt — az állati kezdeted átvette az irányítást, anélkül, hogy te észrevetted volna, a saját önző gondolataid által. Tetszett neked, hogy minden oldalról dicsérnek, hogy ilyen okos, ilyen megfontolt vagy és így tovább... Két kezdet háborúja zajlik benned állandóan érted. És attól függ a jövőd, hogy melyik oldalon állsz.

Kicsit elgondolkodtam, aztán pontosítottam:

— Vagyis, az az «ügyeskedő», aki emlékeztetett a fájdalomra és zavarta a koncentrációt, aki a nagyzási hóbortot...

— Teljesen igaz.

— Hát ott egy egész halom ilyen gondolat van!

— Igen — erősítette meg Szenszei. — Légió-juk van, ezért lehetetlen velük harcolni. Ez nem kung-fu, ez sokkal komolyabb. Harcolni csak azzal lehet, aki ellenállást tanúsít. De a vákuummal harcolni értelmetlen. A negatív gondolatok vákuumára csak azonos pozitív gondolatok vákuumát lehet létrehozni. Vagyis ismétlem: átkapcsolni a jóra, a jóra gondolni. De mindig résen lenni, figyelni, miről gondolkodik az agyatok. Figyeljétek meg magatokat. Fordítsátok rá a figyelmet, hogy nem feszültök meg, mégis folyamatosan nyüzsögnek bennetek a gondolatok. És nem egy gondolat. Egyszerre lehet kettő, három, sőt még több is.

— Ez olyan, mint amikor a kereszténységben azt mondják, hogy a bal oldalon egy ördög ül az ember vállán, a jobb oldalon pedig egy angyal. És folyamatosan suttognak — jegyezte meg Vologya.

— Teljesen igaz — erősítette meg a Szenszei. — Csak valamiért az ördög hangosabban suttog, valószínűleg a hangja durvább... Amit a keresztény-

ségben ördögnek vagy sátánnak neveznek, az nem más, mint az állati kezdetünk megnyilvánulása.

— Amikor felfedeztem magamban a gondolatok megosztottságát, azt hittem, talán skizofrénia kezdődött nálam. Ott is van valami kapcsolat a tudat hasadásával — mondta a személyem, végleg bátrabban.

A Szenszei elmosolyodott, és viccesen válaszolta:

— Nincs géniusz örültség jelei nélkül.

Nyikolaj Andrejevics nevetett:

— Igen, igen, igen. Egyébként valami hasonlót figyelek meg magam is.

Ekkor Sztász szólt bele a beszélgetésbe, a sajátjáról gondolkodva hangosan:

— Nos, ha az elme a két kezdet csatamezője, és, ahogy én értem, a fegyverük a gondolatok, akkor hogyan lehet megkülönböztetni, hogy ki kicsoda? Hogyan nyilvánul meg a szellemi és az állati kezdet a gondolatokban? Az mi?

— A szellemi kezdet azok a gondolatok, amelyeket a Szeretet ereje szül, ennek a szónak a tágabb értelmében. Az állati kezdet pedig a testről szóló gondolatok, az ösztöneink, a reflexeink, a nagyzási hóbort, a vágyak, amelyek teljesen az anyagi érdekekkel vannak elfoglalva, és így tovább.

— Nem, hát akkor egy barlangban kellene élni — fejezte ki a véleményét Ruszlán, — hogy semmid ne legyen, és semmit ne akarj.

— Egy olyan fejjel, mint a tied, még a barlang sem segít — szúrta oda neki viccesen Zsenya.

— Senki sem tiltja meg neked, hogy mindez a tiéd legyen — folytatta a Szenszei. — Akarod, hát tessék, menj a korral, használd egészséggel a civilizáció minden javát. De ezért élni, az anyagi javak felhalmozását a földi léted értelmévé tenni — ez

ostobaság, ez ellentétes a szellemi kezdet természetével. Ez a cél jelzi az állati kezdet túlsúlyát az emberben. Ez azonban nem jelenti azt, hogy hajléktalanként kell élni egy barlangban. Nem. Már meséltem nektek egyszer, hogy mindezek a magas technológiák, amelyeket az emberiség kapott, azért vannak, hogy az embereknek több ideje szabaduljon fel a szellemi fejlődésre. De semmiképpen sem azért, hogy az ember felhalmozzon egy csomó ilyen vasdarabot otthon, és ezzel fel-fújja a nagyzási hóbotját, e por birtoklása miatt.

És miután kissé elhallgatott, a Szenszei elgondolkodva kimondta:

— Az ember egy bonyolult szintézise a szellemi és az állati természetnek. Nagyon sajnálatos, hogy az elmétekben több van az állatiból, mint az isteniből... A napokban elgondolkodtam, és úgy döntöttem, adok nektek egy ősi gyakorlatot, amely segít egyensúlyba hozni ezt a két lényegét, hogy az «állati» ne terheljen titeket annyira. Ez a gyakorlat annyi idő, mint maga az ember. Ez nem csupán önmagunkon, gondolatainkon való munka szellemi gyakorlata, hanem — ami nagyon fontos — a lélek ébredésének gyakorlata is. Az élethez képest dinamikus meditációnak nevezhető, mert folyamatosan hat, függetlenül attól, hol van az ember és mit csinál. Az ember egy része állandóan ebben az állapotban van, figyeli mindazt, ami belül és körülötte zajlik.

Ez a szellemi gyakorlat a «Lótuszvirág» nevet viseli. A lényege a következő. Az ember elképzei, hogy egy magot ültet magába, a napfogat területére. Ez a kis magocska a Szeretet erejéből sarjad ki, amelyet a pozitív gondolatai formálnak. Így az ember, miközben a virág növekedését ellenőrzi,

mesterségesen megszabadul a fejében folyamatosan kavargó negatív gondolatoktól.

— És mi, mi talán állandóan a rosszra gondolunk? — kérdezte Ruszlán.

— Persze — válaszolta Szenszei. — Figyeljétek meg magatokat alaposan. Az ember rengeteg időt tölt azzal, hogy különféle harci helyzeteket képzel el, negatív dolgokat idéz fel a múltból, elképzei, hogy valakivel veszekszik, valakinek bizonyít, hogyan csal meg valakit, hogyan vág vissza, a betegségeit, anyagi hiányosságait és így tovább. Vagyis, folyamatosan fenntart egy negatív gondolatkomplexum képet.

Itt viszont az ember tudatosan, belső ellenőrzés alatt megszabadul minden rossz gondolattól. Minél gyakrabban tartja fenn a pozitív képet, annál gyorsabban sarjad ki benne a Szeretet magja. Először elképzei, hogy a magocska kicsírázik, megjelenik egy apró szár. Aztán nőni kezd, levelek jelennek meg a száron, majd egy kis bimbó. Végül, a Szeretet erejének nagyobb táplálásával a bimbó kinyílik lótusszá. A lótusz eleinte aranyszínű, de ahogy nő, egyre vakítóbb fehérré válik.

— Mennyi idő kell, hogy kikeljen? — kérdeztem én.

— Mindenkinél másképp. Valakinél évek, másnál hónapok, egy harmadiknál napok, a negyediknek pedig csak pillanatok kellenek. Minden az ember akaratától függ, attól, mennyire dolgozik magán. Nem csak ki kell nevelni ezt a virágot, hanem folyamatosan táplálni kell a saját Szereteted erejével, hogy ne hervadjon és ne pusztuljon el. Ennek a növekedésnek állandó érzését az ember a tudatalatti szintjén tartja, vagy pontosabban fogalmazva, egy ellenőrzött távoli tudatos-

ság szintjén. Minél több Szeretetet ad a virágnak, vagyis gondolatban dédelgeti, gondozza, óvja a környező negatív hatásoktól, annál nagyobb lesz a virág. Ez a virág a belső Szeretet energiájával táplálkozik, hangsúlyozom, a belső Szeretet energiájával. Minél inkább a Szeretet állapotában van az ember az egész világ, mindenki és minden iránt, ami körülveszi, annál nagyobb lesz a virág. Ha viszont haragudni kezd – a virág gyengül; ha erős dühbe gurul – a virág elhervad, megbetegszik. Akkor maximális erőfeszítést kell tennie a helyreállítására. Ez egyfajta kontroll.

Amikor a virág kivirágzik, mérete növekedni kezd, és illat helyett vibrációkat kezd sugározni, úgynevezett leptonokat vagy gravitonokat, ahogy akarjátok nevezni, vagyis a Szeretet energiáját. Az ember érzi a virág szirmainak mozgását, amelyek rezgése az egész testét, a körülötte lévő teret vibráltatja, Szeretetet és Harmóniát sugározva a világba.

– Ezt fizikai szinten is lehet érezni? – kérdezte Zsenya.

– Igen. A lótusz egyfajta égető érzésként jelentkezik a napfogat területén, szétáradó melegséggel. Vagyis, ezek az érzések a napfogat környékén keletkeznek, ahol a legendák szerint a lélek lakozik. Onnan indul ki és árad szét a meleg. A lényeg abban rejlik, hogy bárhol legyél, bárkivel legyél, bármit csinálj vagy gondolj, folyamatosan érezned kell ezt a melegséget, azt a melegséget, amely képletesen szólva nemcsak a testedet, hanem a lelkedet is melegíti. Ez a belső Szeretet-koncentráció magában a virágban van. Végül, minél jobban gondoskodik róla az ember, minél inkább dicsóítani ezt a Szeretetet, annál inkább érzi, hogy a virág

növekedve teljesen körülveszi a testét a szirmaival, és ő egy hatalmas lótusz belsejében találja magát.

És itt jön egy nagyon fontos pillanat. Amikor az ember eléri, hogy a lótusz szirmai minden oldalról körülveszik, két virágot érez. Az egyik belül, a szív alatt, amely folyamatosan belső Szeretet-érzéssel melegít. A másik, a nagy, mintegy asztrális burka ennek a virágnak, amely körülveszi az embert, és egyrészt a Szeretet vibrációját sugározza a világba, másrészt megvédi az embert mások negatív hatásától. Itt lép működésbe az ok-okozati törvény. Fizikai nyelven szólva hullámkapcsolat jön létre. Egyszerűbben szólva, az ember a jó hullámait sugározza, azokat a léleken keresztül sokszorosán felerősíti, és ezzel egy áldásos hullámmezőt hoz létre. Ez az erőmező, amelyet az ember folyamatosan érez és Szeretetének szálaival fenntart, ugyanakkor bizonyos jótékony hatást gyakorol nemcsak magára az emberre, hanem a környező világra is.

Mi történik a napi gyakorlással? Először is, az ember folyamatosan ellenőrzi a gondolatait, megtanul a jóra koncentrálni. Ezért automatikusan nem tud senkinek rosszat kívánni vagy rossznak lenni. Hiszen ez a gyakorlat napi, másodpercenkénti. És ez élethosszig tart. Ez egyfajta elterelő módszer, mert a rossz gondolatokkal erőszakkal nem lehet harcolni. Erőszakkal nem lehet kedves az ember. Ezért el kell terelni a figyelmet. Jön egy negatív, nem kívánt gondolat, az ember a virágára koncentrálni, Szeretetet ad neki, vagyis mesterségesen elfelejti a rosszat. Vagy, átkapcsolja a tudatát valami másra, pozitívrá. De a virágot folyamatosan érzi: lefekvéskor, ébredéskor, éjjel, nappal;

bármit csinál — tanul, dolgozik, sportol stb. Az ember érzi, ahogy a Szeretet forr benne, ahogy a Szeretet áramlatai mozognak a mellkasában, szétáramlanak a testében. Ahogy ez a virágocska belülről melegíti, méghozzá különleges, isteni Szeretet-melegséggel. Minél többet ad belőle, annál több születik benne. Folyamatosan sugározva ezt a Szeretetet, az ember már a Szeretet pozíciójából néz az emberekre. Vagyis, másodszor, ami nagyon fontos — **az ember a jó frekvenciájára hangolódik.**

A jó pedig a szerencse, a siker, az egészség. Ez minden! Az ember hangulata javul, ami jótékonyan hat a pszichére. A központi idegrendszer pedig a szervezet életműködésének fő szabályozója. Ezért ez a szellemi gyakorlat elsősorban az egészség javulását eredményezi. Emellett az ember élete is rendeződni kezd, mert kibékül mindenki vel. Senki sem akar vele veszekedni, mindenhol szívesen látják. Nincsenek nagy problémái. Miért? Mert még ha sorsában történnek is események — hiszen az élet az élet, — ő teljesen másképp fogja fel őket, mint a hétköznapi emberek. Mivel új látásmódja alakul ki az életre, ami segít neki a legoptimálisabb, elfogadható megoldást megtalálni az adott helyzetben. Mert ebben az emberben felébred az élet Bölcsessége.

A harmadik, legfontosabb pedig — **az emberben feléled a lélek, elkezdi emberként érezni magát, megérti, mi az Isten, hogy Isten mindeütt jelenvaló szubsztancia,** nem pedig néhány idióta fantáziája. **Elkezdi érezni az isteni jelenlétet önmagában, és növeli ezt az erőt pozitív gondolataival és érzéseivel. Nem érzi többé magát egyedül a világban, mert Isten benne és vele**

van, valóságosan érzi jelenlétét. Van egy ilyen mondás: «Aki a Szeretetben van, az Istenben van, és Isten is benne van, mert Isten maga a Szeretet». Nagyon fontos az is, hogy az ember elkezdje érezni a virág auráját, amely belül és körülötte van.

– Hogyan érezhető ez az aura a test körül? — kérdezte Sztász.

– Idővel látod ezt a vibrációt magad körül, enyhe ragyogás formájában. A levegő mintha világosabb és átlátszóbb lenne, a környező világ pedig színesebb a szemednek. A legmegdöbbentőbb, hogy mások is észreveszik benned ezeket a változásokat. Van egy népi kifejezés: «az ember ragyog», «fénylik». Nos, ez ennek a hullámmezőnek a ragyogása, amelyet maga az ember Szeretete hoz létre. A környező emberek is érzik ezt a mezőt. Kellemes számukra, hogy ez az Ember a közelben van, ők is örömet, belső izgalmat kezdenek érezni. Sokan meggyógyulnak. Megkönnyebbülnek már a jelenlétében is, bármilyen betegek legyenek is. Mindenki vonzódik ehhez az emberhez, megnyitva a lelkét. Vagyis, **az emberek érzik a Szeretetet**. Ez a Szív nyitott kapuja az Istenhez vezető úton. Ez az, amiről az összes Nagy ember beszélt, és amire Jézus is utalt, amikor azt mondta: «Engedd be Istent a szívedbe».

A «Lótusz» szellemi gyakorlata az idők kezdete óta létezik. Ősidőktől fogva úgy tartották, hogy a «Lótusz» isteneket szül, a «Lótuszban» ébred fel az Isten. Abban az értelemben, hogy az isteni lényeg — a lélek — a «Lótuszvirágban», a belső Harmóniában és Szeretetben ébred fel. Hiszen az ember folyamatosan gondolja a virágát, folya-

matosan ellenőrizi gondolatait és érzéseit, hogy a «Lótuszvirág» ne hervadjon el.

— Tehát, tényleg kinő egy valódi virág? — kérdezte csodálkozva Szlávik.

— Nem. Anyagi virág természetesen nincs ott. Ez egyfajta képzeletjáték. Ezt a folyamatot más-képp is lehet nevezni: az isteni Szeretet ébredése, a megvilágosodás elérése, az Istennel való egyesülés — «moksha», «dao», «shinto». Ahogy akarod nevezni. De ezek csak szavak és vallás. **Ez egyszerűen egy pozitív gondolattal és a Szeretet érzésével létrehozott erőmező, amely egyrészt hat a környező valóságra, másrészt megváltoztatja maga az ember elméjének belső észlelési frekvenciáját.**

— És a lélek? — kérdeztem én.

— A lélek te magad vagy, egyfajta örök isteni erő-generátor, ha úgy tetszik, de amelyet állandó Szeretetről szóló gondolataiddal kell munkába indítanod... Egyszer majd részletesebben mesélek nektek a lélekről és annak rendeltetéséről.

Ekkor lépett be a beszélgetésbe Kosztyik:

— Azt mondta, ez a szellemi gyakorlat nagyon ősi. Mennyire ősi?

— Már mondtam, hogy annyi idős, mint maga az ember, mint tudatos lény.

— Nem, de mennyi az, hét-, tízezer évvel ezelőtt?

— Túl rövid időszakot vesz el alapul. Az emberi-ség civilizált formában már korábban is létezett, méghozzá még magasabb technológiákkal, mint most. Más kérdés, hogy miért tűntek el ezek a civilizációk. Egyszer majd erről is mesélek.

— De ha ennyire ősi ez a gyakorlat, akkor a mi civilizációnkban is kellett maradnia legalább valamilyen hagyománynak róla.

— Természetesen. Hogy a «Lótuszvirág» szellemi gyakorlat korábban is létezett, azt számos ősi forrás igazolja. A «Lótusz» például, az ókori Egyiptom kiválasztott fáraóinak adatott meg. Ha utánanézel a szakirodalomban, meggyőződhetsz róla, hogy az egyiptomi mítoszokban és legendákban az áll, hogy még a Napisten, Ra is egy lótuszvirágból született. Ez a virág trónként szolgált, amelyen Ízisz, Hórusz és Ozirisz ült.

Az ősi «Védákban», a legrégebbi hindu könyvekben, amelyek még szanszkrit nyelven íródtak, a lótusz szintén központi téma. Különösen azt vizsgálva, hogy Istennek három fő férfiúi megtestesülése van — Brahmá a Teremtő, Visnu a Védelmező és Siva a Pusztító, — a következőket mondják: «Visnu isten testéből óriási arany lótusz jelent meg, amelyen a «lótuszban született» teremő, Brahmá ült. Nőtt az arany ezer szirmú lótusz, és vele együtt nőtt a Világegyetem is».

Kínában ma is, akárcsak Indiában, ez a virág a tisztaságot és az erkölcsöt jelképezi. Az emberek a jobb emberi tulajdonságokat és törekvéseket a lótuossal kötötték össze. Kínában úgy tartják, hogy egy különleges «nyugati égen» van egy lótusz-tó, és minden ott növő virág egy elhunyt ember lelkével van összekötve: ha az ember jótevő volt, a virága kivirágzik, ha nem, a virága elhervad.

Görögországban a lótusz Héra istennőnek szentelt növény. Egy lótusz alakú arany napcsónakban tette meg egyik utazását Heraklész.

De mindezek legendák és mítoszok, amelyek azonban nem annyira kitaláltak. Valós tényekből, emberek önneveléséből születtek, ennek az ősi spirituális gyakorlatnak köszönhetően. Csak korábban, amikor a legtöbb emberben az állati

kezdett uralkodott, a «Lótuszvirág» csak a kiválasztottaknak, a viszonylag spirituálisan fejlettebb egyéneknek adatott meg. Természetes, hogy a többiek később ezeket az egyéneket istenekként kezdték látni. Mert aki magában felnevelte a «Lótuszt», aki felébresztette magában a lelkét, valóban isten-szerűvé válik, mert a Szeretetben, pusztán gondolatával teremt.

Amikor eljött a többség spirituális felvilágosításának ideje, a Sambhala Bódhiszattvái ezt a spirituális gyakorlatot adták át Buddhának. Éppen ennek a «Lótusz» technikának a végrehajtása révén érte el Sziddhártha Gautama a megvilágosodást, a bódhi-fa alatt ülve. Rigden engedélyével Buddha továbbadta tanítványainak, hogy terjesszék a tömegek között. Sajnos, az idő múlásával az emberek eltorzították Buddha Tanítását, és ebből a spirituális gyakorlatból egész vallást kreáltak. Ez oda vezetett, hogy most, ezt a vallást követve, még maguk a buddhisták is úgy képzelik a paradicsomukat, mint valami különleges helyet, ahol az emberek istenekként lótuszvirágon születnek. Keresik ezt a helyet, pedig az folyamatosan bennük magukban van. Buddhából is istent csináltak, pedig ő valójában csak Ember volt, aki ennek a spirituális gyakorlatnak az útján ismerte meg az igazságot. Innen ered a lótusz mint a buddhizmus szimbóluma, valamint a kifejezés, hogy «Buddha a lótuszban ül» vagy «Buddha a lótuszban áll». Ő egyszerűen a saját példájával mutatta meg az embereknek, mit érhet el az ember, ha legyőzi magában az állati természetet. Valóban sokat tett az emberiség spirituális fejlődéséért, amikor ezt a szellemi gyakorlatot eredeti formájában terjesztette az emberek között.

Egy hasonló imát adott Jézus Krisztus az isteni Szeretet felébresztésére.

— Mi az, az ima és a meditáció egy és ugyanaz? — kérdezte Tatjana.

— Lényegében igen. Jézus «Miatyánk» imája ugyanaz. Csak ott minden túlságosan hétköznapi, az emberek kenyeret kérnek és ehhez hasonlókat, de a lényeg ugyanaz marad: az ember spirituálisan neveli önmagát, a gondolatai feletti kontrolljával, a vágyával, szilárd Hitével és Szeretetével növeszti magában a lelket.

Összességében Buddha, Jézus, Mohamed és minden nagy ember tudással rendelkezett erről a szellemi gyakorlatról, mivel egy forrásból merítettek. Ez nemcsak nekik segített önmagukká válni, hanem másoknak is segített megismerni isteni lényegüket. Miért volt kellemes Buddha, Jézus, Mohamed közelében lenni mindenkinek? Miért, ahogy a nép mondja, «sugároznak a szent emberek»? Miért van az, hogy amikor teljesen idegen emberekkel találkozunk, nem akarunk tőlük elszakadni? Mert ezt a Szeretetet sugározzák. Mert folyamatosan növelik ezt az erőt, a jóság erejét, a Szeretet erejét, ezt az isteni megnyilvánulást az emberben. Az ilyenekről azt mondják: ebben az emberben Isten van. És ez valóban így van.

— Tehát, csak szeretettel kell gondolni erre a virágra? — kérdezte Andrej.

— Nem. Nemcsak koncentrálni és gondolkodni kell, hanem a legfontosabb, hogy előidézzük ezeket a melegségérzeteket a napfogat területén, és folyamatosan fenntartsuk őket a jó gondolatainkkal. Sokaknak lehet, hogy nem sikerül azonnal. Mert bele kell mélyedni mindennek a lényegébe, valóságosabban elképzelni, és még egyszer

megismétlem, előidézni mindezeket az érzéseket. Miért hangsúlyozom ezt? Mert amikor az ember előidézi ezeket az érzéseket, már nem csupán az értelmével tartja fenn őket, hanem a tudatalatti szintjén, pontosabban a tudatalattiban. Ez a lélek ébredéséhez vezet. Az egyszerűen nem tud nem felébredni. Minél több Szeretettel táplálsz, annál inkább ébred, annál inkább válik belőled az, aki öröktől fogva vagy belül, nem pedig a külső, halandó burokból.

És egy kis csend után a Szenszei hozzátette:

– Az élet túl rövid, és el kell érnünk, hogy a szívünkben a szellemi lényeket dicsőítsük.

Egész, különböző korú csapatunk teljes gondolkodásba merült a Szenszei szavai felett. Nekem pedig még a hátamon is bizsergés futott végig a hirtelen rám törő inspirációtól és lelkesedéstől. Annyira lenyűgözött mindaz, amit hallottam, annyira sokkolt ez a váratlan információ, hogy valahogy nem is hittem el, hogy ezt egy hétköznapi ember mondja. Az volt az érzésem, hogy mély, az én szemszögemből nézve, tudása nyilvánvalóan nem evilági. Szerettem volna erről kérdezni, de valami visszatartott. És gyanítottam, hogy ez a «valami» már mindent tudott, mivel a lelkem minden porcikájával vonzódott ehhez a Lényhez. De amint erre gondoltam, az elmém ismét vitatkozni kezdett velem, biztosítva arról, hogy ez egy hétköznapi, egyszerű ember, aki csak szakszerűen és alaposan ért a filozófiához, a valláshoz, a pszichológiához, a történelemhez, az élettanhoz, az orvostudományhoz, a fizikához... «Állj! Hová is sodródok – gondoltam. – Lehetséges, hogy egy ember ennyi alapvető tudást képes egyszerre magába foglalni? Másrészt, miért is ne? Vannak tehetsé-

ges emberek, mint Lomonoszov... vagy Leonardo da Vinci, aki tudásával sokszorosan megelőzte a korát... De valahogy nem emlékszem, hogy ők ilyen világosan beszéltek volna a lélekről... És különben is, minek töröm a fejem azon, hogy ki is ő valójában. A lényeg — választ kaptam a kérdéseimre, amelyek foglalkoztattak, megtaláltam azt, amit olyan régen kerestem. Igazat mondanak, aki keres, az mindig talál».

Öszintén örültem, mint egy gyerek: «Ez az, amire szükségem van! Ez a módja annak, hogy elérjem az örökkévalóság azon szegletét, ahonnan a nagyok szemlélődnek! Ez az egyetlen esélyem, az egyetlen szalmaszál. De milyen szalmaszál, ez egy egész mentóbárka, amelyben nem félelmetes a fizikai halál, amelyben nem félelmetes az örökkévalóságba hajózni».

— Nos, nincs több kérdés? — érdeklődött a Szenszei.Csendben voltunk, csodálattal nézve rá. Csak Nyikolaj Andrejevics, aki a csapatunkban a leginkább «józan gondolkodású» ember volt, válaszolt:

— Nos, tegyük fel, Istenben persze nem hiszek. De pszichológiai szempontból ez egy megglehetősen érdekes változat. Mindent át kell gondolni... Nagyon sok az információ, mindent meg kell érteni. A kérdések pedig majd később jönnek.

— Rendben van — mondta jóindulatúan a Tanító. — Akkor talán mára elég, oszoljunk.

iváló kedvem volt. Egész úton az elhangzottakat elemeztem, gondolatban különböző oldalról forgatva. Aztán elkezdtem kutatni a jó hangulatom okait is. Valami egyértelműen nem volt rendben, mert olyan volt, mintha teljesen egészséges lennék.

Kissé elmélyedve az élményeimben, váratlanul megértettem, miről van szó. Korábban azt hittem, hogy a lelkem, azaz az «én»-em, amelynek az örökkévalóságba kell távoznia, a fizikai agyamban található. És úgy tűnt, hogy azzal gondolko-dom, abból születnek minden gondolataim. De az agyammal az utóbbi időben komoly problémák kezdődtek, ahogy az orvosok mondták. Ez nem annyira fizikai, mint inkább szellemi szempontból nyomasztott. Azt feltételeztem, hogy ha az agyam sérült, akkor a lelkemmel is lehetnek valamilyen problémák.

Alig vártam, hogy hazajussak, és elültessem a magomat. A Szenszei persze azt mondta, hogy bárhol lehet végezni ezt a szellemi gyakorlatot. De úgy döntöttem, mégis otthon, csendben és nyugalomban kezdem el ezt a nemes ügyet.

A lakásban gyorsan elvégeztem minden apró dolgomat. És amikor a szüleim leültek a tévé elé,

én közben kényelmesen elhelyezkedtem «Lótusz» pózban. Végre eljött a régóta várt perc. Összpontosítva, a személyem azt gondolta: «Rendben, kezdjük az ültetéssel...» De itt kissé pánikba estem. Először is, nem tudtam, hogyan néz ki a lótusz magja. A virágot láttam egyszer egy könyvben, de a magokat nem. És egyáltalán, hogyan fog kinézni ez az ültetés, pontosan mibe ültessem? Láttam, ahogy a magok a földben csíráznak. De ez valamiért nem elégített ki, mégis, a föld a lélekben, még ha elképzelt is, valahogy nem egyezett az örökkévalóságról alkotott fogalmammal. Miután kissé elgondolkodtam, elfogadható kiutat találtam. Láttam egyszer, ahogy anya babot csíráztatott, nedves vattába téve. Ez a változat tetszett. «Akkor legyen bab — gondolta a személyem. — Végül is ez a saját képzeletem. És a lényeg benne maga az alapvető lényeg, ahogy a Szenszei mondta».

Újra koncentrálni, elkezdtem elképzelni, mintha a napfogat területén, a testem belsejébe helyeznék egy kis fehér babszemet, valami puha és meleg dologba merítve azt. Ezután elkezdtem magamban kedves szavakat mormolni, képzelt szeretettel körülvéve a magomat. De semmilyen érzékelés nem következett be. Ekkor elkezdtem felidézni minden jó szót, amit csak tudtam. És ekkor a személyem meglepetéssel fedezte fel, hogy sokkal kevesebb kedves, szép szót tudok, mint rossz és durva szót. Mivel az utóbbiak, amelyeket mindenhol hallottam az utcán és az iskolában, sokkal gyakrabban gyarapították a szókinccset, mint az előbbiek. A gondolataim ismét észrevétlenül áttértek valamilyen következtetések átgondolására, amelyek logikusan kapaszkodtak egymásba. Felfedezve ezt, újra a virágra kezdtem

koncentrálni. De nem sikerült. Húsz percnyi gyümölcstelen erőfeszítés után a személyem arra gondolt, hogy valószínűleg valamit rosszul csináltam. Végül, lefeküdtem aludni, elhatározva, hogy majd később részletesebben megkérdem a Szenszei-t a hibáimról.

De nem tudtam aludni. Körülöttem mindent elnyelt a sötétség. A tárgyak és a bútorok a szobában elvesztették természetes színüket. És eszembe jutott: «Milyen illékony is a mi világunk. Csak azt hisszük, hogy igazán élünk. Valójában, mint a gyerekek, mi magunk találjuk ki a játékot, és mi magunk játsszuk is. Csak a gyerekekkel ellentétben a felnőttek nem nőnek fel, mert annyira beleélik magukat a létrehozott képbe, hogy már azt kezdik hinni, hogy minden más is ugyanilyen valóságos. Így telik el az egész életünk kitalációban és sürgős-forgásban. Pedig, ahogy a Szenszei mondta, «az igazi te a lélek, az a örök valóság, amely valóban létezik. Csak fel kell ébredni, felocsúdni az illúzióból, és akkor az egész világ megváltozik...»

Az örökkévalóságon való elmélyülő gondolkodás során valahogy könnyű és jó lett. És ekkor éreztem, ahogy a mellkasomban valami elkezdett melegedni, sőt kellemesen csiklandozni. Az egész testemen libabőr futott végig a farkcsonttól a tarkóig. Olyan kellemes, békés állapot jött rám, hogy a lelkemmel szerettem volna átölelni az egész világot. Ilyen édes szendergésben aludtam el. Az álmom mesébe illő volt, mivel reggel felébredve olyan inspirációt, olyan könnyedséget éreztem, amelyet soha életemben nem tapasztaltam.

Az iskolában ismét megpróbáltam gondolatban előidézni a tegnapi állapotot. De nem tudtam

rendesen koncentrálni az iskolai információ és az ellentmondásos érzelmek állandó körforgása miatt. Ez csak az utolsó irodalomórán sikerült, amikor a tanárnő monoton módon mesélte az új anyagot. Az osztály fele «figyelmesen» hallgatta, elkábult szemekkel, a másik fele pedig valahogy próbált harcolni az álom ellen. Ekkor újra a napfonat területére koncentráltam, minden figyelmet a meleg érzés és a öröm állapotának előidézésére összpontosítva. A jó gondolataim valahol a háttérben vándoroltak. A fő dolog számomra az volt, ami belül történt. Kellemes lett, a test valahogy ellazult, és a mellkasomban enyhe nyomás kezdett érezhetővé válni, amely melegségbe ment át. Ezután egyszerűen csak ültem, élvezve ezt az állapotot, és tovább hallgattam az új anyagot. Egyébként, néhány nappal később kiderült, hogy pontosan ettől a pillanattól kezdve tisztán megjegyeztem mindazt, amit a tanárnő mondott, különösebb nehézség és megerőltetés nélkül. Ez nagyon kellemes felfedezés volt a tudatom számára.

Órák után berohantam a könyvtárba, hogy pótoljam a lótuszvirágról szóló tudásomban lévő hiányt. De az, amit különböző forrásokból olvastam róla, egyszerűen lenyűgözött. Ott megtudtam a következőket: «A lótusz egy kétéltű évelő lágy-szárú növény, hosszú száakkal és nagy virágokkal, amelyek átmérője eléri a 30 centimétert... és nagy leveleken nyugszanak... A lótuszleveleknek van egy érdekes tulajdonsága: speciális viaszréteggel vannak bevonva, ezért nem áznak el a vízben». A magam részéről ezt úgy értelmeztem, hogy a rossz gondolatok nem ronthatják el a lel-

ket, azaz az állati kezdet hatása nem érvényesül. Egyszerűen csak «alszik» tovább.

«A lótuszvirágnak 22-30 halvány rózsaszín, az alapnál élénkebb szirma van, amelyek **spirálisan** helyezkednek el a magtok körül». Megnéztem a virág fotóját. Ez a magtok, amely a virág közepén található, egy arany színű dugóra hasonlított, körülötte sok, ugyanolyan színű bolyhokkal. «Érdekes, hogy **a lótuszvirágok mindig a nap felé fordulnak**: a virág szárához való rögzítési pont alatt van a lótusznak egy úgynevezett reagálási zónája, amely "elkapja a fényt"».

A magjairól pedig egyenesen megdöbbentő információt olvastam: «**A lótusz magjai rendkívüli képességgel rendelkeznek, hogy több száz (néha több ezer) éven keresztül megőrizték csírázóképesességüket**. Talán ehhez a lótusz tulajdonságához kapcsolódik az, hogy ősidők óta a halhatatlanság és a feltámadás szimbólumaként használják».

És még egy érdekes részletet is sikerült kiderítenem. «A lótusz **homoiotermiával** rendelkezik. Ez azt jelenti, hogy **a virág képes fenntartani a belső hőmérsékletet**, ahogyan **azt** a madarak, emlősök és **mi, emberek is tesszük**». «A lótuszvirág jelentős helyet foglal el a különböző népek hiedelmeiben».

Ennyi volt minden, amit sikerült megtudnom. De ez elég volt ahhoz, hogy részben felfogjam a lényegét annak, miért is nevezték el a Lótusz Művészetét, amelyet a Szentszei folyton említ, ennek a virágnak a tiszteletére. Azonban ennek a lényegnek a teljes megértését valahol magamban, az igazi «én»-em legmélyén éreztem.

Néhány nappal később, amikor az egész társaság a edzésre utazott, a fiúk elkezdtek beszámolni az élményeikről és az eredményeikről. Kiderült, hogy mindenki a saját módján értette a Szenszei-t. És ennek a belső Szeretetnek a nevelése is mindenkinél más volt. Kosztya elképzelte, hogy elültette a lótuszmagot, ahogy ő fogalmazott, «a Világegyetem valamilyen éltető szubsztanciájába». Ráadásul, ezt szó szerint tegnap tette. Azelőtt pedig az összes nap erősen kutatott az irodalomban, megerősítést keresve a Szenszei szavaira. Semmilyen érzése nem volt, egyszerűen elképzelte az egész folyamatot, és most várja az eredményt.

Tatjana ezt a Szeretetet úgy képzelte el, mint Jézus születését a szívében, mivel a nagymamája keresztény erkölcsre nevelte. Volt egy öröm, belső ragyogás, melegség és enyhe nyomás érzése a szív területén. De a szíve elkezdett fájni.

Andrej ezekben a napokban céltudatosan próbált koncentrációval elérni a napfonat területén legalább valamilyen érzést, a lótuszra gondolva. Csak a harmadik napon érzett egy alig észrevehető enyhe meleget, sőt, nem is meleget, hanem mintha «valami csiklandozna azon a helyen, mint

egy toll érintésétől». Nos, Szlávik-nak egyáltalán nem sikerült elképzelnie, hogyan is zajlik mindez «a szervei belsejében».

Az edzés kezdete előtt a társaságunk kivárta a pillanatot, amikor a Szenszei szabad volt, és odament hozzá kérdésekkel. Elkezdtek mesélni az érzéseinket. És ahogy mondani szokták, soron kívül beugrott Tatjana, panaszkodva a Szenszeinek a szívéről. A Tanító megfogta a kezét, és orvoshoz illő mozdulattal tapintotta ki a pulzusát.

— Igen, tachikardia. Mi történt?

— Nem tudom. Elkezdett fájni, miután a szívemben az Úr születésére koncentráltam...

És részletesebben elmesélte a saját isteni Szeretet ébredését.

— Minden világos. A szervre, a szívre koncentráltál. Márpedig a szervre nem szabad koncentrálni. A szív az szív, az csak egy izom, az a szervezet pumpája. Ha rá koncentrálsz, kibillent a ritmusából, és akadályozod a munkáját. Majd ha megtanulod irányítani magad, akkor koncentráhatsz így a test és a szervek működésére. De most ezzel csak ártasz magadnak. Pontosan a napfónatra kell koncentrálni. Innen indul ki minden. Ez a «Lótusz» fő csakrája, amelyet Kundalini-nek hívnak.

— Akkor, a Kundalini, amikor felébred, mintha valami kígyó mászna a gerincen. Olvastam — dicsekedett Kosztja a műveltségével.

— Ez a jógából származó meghatározás — válaszolta a Tanító. — Az emberek hajlamosak idővel mindent összekeverni. Az eredeti «Lótuszban» a Kundalini egy csakra, amely a napfonat területén található... Amit a lótuuszvirágról meséltem nektek, ismétlem, az csak képek, semmi több, hogy

könnyebb legyen megértenetek, befogadnotok és éreznetek.

— És általánosságban hogyan néz ki ez valójában, mesélje el, kérem, még egyszer a különösen butáknak — kérte humorral Andrej.

— Egyszerűen csak rostok áramlanak, a belső Szeretet-erejének növekedése. Ahogy, mondjuk, olyan érzés támad benned, mintha valami nagyon-nagyon jóra számítanál. Például, vársz egy hatalmas, áhított ajándékot, egy régóta vártat, amiről nagyon sokat álmodtál. És most megkapod, boldog vagy, eltölt a hála. És libabőr fut végig a testeden, azaz a napfonat környékén érzed ezeket az érzéseket, mintha valami csodálatos, jó áradna belőled, vagy te ennek az elvárásában lennél. Ilyennek kell lennie annak az érzésnek, amelyet mesterségesen előidézelsz és folyamatosan fenntartasz a napfonat környékén. Végül, ez természetessé válik számodra. És az emberek elkezdnek érezni. Vagyis, sugárzod ezt az örömet... És kész. Ez nem feltétlenül virág vagy valami más. Ezek csak képek a könnyebb felfogás érdekében.

— És a virág, ami a test körül lesz. Az hogyan?

— Nos, ismered az olyan fogalmakat, mint az asztrális, mentális és más energetikai testek, egyszerűbben mondva, az ember körüli többrétegű aura?

— Igen.

— Nos, amikor ez a jó erőmező megnő benned, akkor olyan érzésed támad, mintha többrétegű szirmok lennének. Érzed, hogy körül vagy véve, védve vagy, virágzol a lótoszban. És ugyanakkor érzed, hogy mint a nap a világ felett, felmelegítesz mindent a hatalmas Szereteted melegével.

Ez egy folyamatos meditáció, bárhol is vagy, és bármit is csinálsz, előidézed ezeket a rostokat, ezeket az érzéseket, ezeket az energiaáramokat. Miben van a lényeg: minél többet gyakorolsz, annál erősebbek lesznek. Végül, ez a folyamat anyagi tulajdonságokat ölt, és már tényleg pozitívan befolyásolhatod az embereket. Vagyis, ezt akkor tudod megtenni, amikor teljesen megváltozol: mind belül a gondolatokban, **mind kívül a cselekedetekben.**

Andrej még fel akart tenni egy kérdést, de az edzőterem ajtajában megjelent egy szikár öregember.

— Rendben, fiúk — előzte meg Andrejt a Szenszei, — majd később beszélünk.

Félreálltunk. Az idős férfi, miközben üdvözölte a Szenszei-t, izgatottan kezdett beszélni, félrehúzza őt:

— Tudja, ma hívtam Leningrádból az akadémikus — mondta lihegve, — Zsorzs Ivanovics. Azt kérte, adjam át, hogy három napon belül feltétlenül itt lesz...

A további szavakat rosszul hallottam, mivel a «Szikár», miután úrrá lett az izgalmán, halkabb beszédre váltott. A személyem rendkívül meglepődött ezen a híren: «És az akadémikusnak mi kell itt? Ráadásul Leningrádból? Neki miért kell a Szenszei?» Szó szerint feszített a kíváncsiság. De ekkor elkezdődött az edzés, amelyet a Szenszei a vezető szempai-ra bízott. Itt már nem volt idő a kíváncsiság kielégítésére.

Az óra alatt, a Szenszei «nagy ajándék várásáról» szóló képi példájának gyakorlati ellenőrzésekor éreztem, hogy ezek az érzések sokkal jobban működtek nálam, mert jól emlékeztem rájuk még

gyermekkoromból. És amint sikerült felidézni ezeket a rég elfeledett érzéseket a memóriámban, a napfonat közepén egy kellemes csiklandozást éreztem, amely enyhe kanyargós áramlatokban szétterjedt minden irányba. Valóban, ez a pillanat nagyon kellemes és örömteli volt. De ezt az állapotot egy percig sem tudtam fenntartani, mivel magától eltűnt. Az újbóli felidézésre és az érzések előidézésére tett kísérlet sokkal több időt vett igénybe, mint szerettem volna. Így, a belső állapotomba merülve, észre sem vettem, hogy elrepült az edzés. Egyébként, a testem már nem fájt az emlékezetes óra után, és a fájdalom elmúlt, ahogy a Szenszei mondta, pontosan három nap múlva.

A következő napokban én is próbáltam előidézni ezeket az érzéseket különféle dolgok végzése közben. De csak akkor sikerült jól, amikor konkrétan a «Lótuszvirágra» koncentráltam, miközben valamilyen fizikai munkát végeztem. Sőt, elkezdtem legalább egy kicsit figyelemmel kísérni a gondolataimat. Egy alkalommal, otthon ülve a leckéimmal, megpróbáltam felidézni mindazt, amire gondoltam ezen a napon. De nemcsak a gondolataimra, hanem még a cselekedeteimre sem tudtam emlékezni. Minden valahogy általánosságban volt, az apróságok nehezen bukkantak fel. És ami a legfontosabb: a jó dolgok a «természetes» kategóriába estek, és kevésbé maradtak meg az emlékezetben. Viszont, a negatív pillanatok, a negatív érzelmi kitörések egyenesen apró részletekig beleégtek az emlékezetembe. Ekkor, ahogy mondani szokás, a saját bőrömről éreztem tudatosan az állati kezdet cselekvésének erejét. A Szenszei szavai maguktól felbukkantak a fejemben: **«A gondolat anyagi, mivel az anyagi agyban születik. Ezért a rossz gondolat nyomaszt. Ez az első Őr, amely mindig megpróbálja legyőzni az embert.** Majd egyszer részletesebben mesélek nektek róla, arról,

hogyan születnek a gondolataitok, és miért olyan erős a hatalmuk felettetek». Azt gondoltam: «És miért nem mond el a Szenszei mindent azonnal, miért halogat mindent a bizonytalan «későbbre». Néhányunk számára ez a «később» soha nem is jöhet el... Másrészt viszont, ahogy az első edzéseken és most fogadtam a szavait – «az két óriási különbség». Korábban csak hallgattam, és csak most, idővel, kezdek megérteni néhány dolgot, mert elkezdtem gyakorolni, önmagamon dolgozni. Megjelentek valamilyen eredmények, valamilyen tapasztalat, gyakorlati tudás, és ennek következtében konkrét kérdések is. A Szenszei pedig mindig konkrét válaszokat ad a konkrét kérdésekre». És ekkor rádöbbsentem: «Ő egyszerűen csak várja, hogy megértsük a szavait, úgymond, átengedjük magunkon, amikor az elménk önállóan értelmez mindent, és a lélek oldalára áll. Különben, mindezek az értékes tudások, ahogy a Szenszei fogalmaz, csak üres csengésként maradnak a üres fejünkben. A Szenszei azt mondta, hogy folyamatosan dolgozni kell magunkon, hogy minden perc számít az életben, amelyet Isteni ajándékként kell felhasználni a lelkünk tökéletesítésére». Ezek a szavak önbizalmat és optimizmust adtak nekem. Később gyakran emlékeztem rájuk, amikor az apátia úrrá lett a testemen.

A rossz idő és a közlekedésben az idén soha nem látott mennyiségű első hó okozta fennakadások ellenére, mindenki időben megérkezett a meditációs foglalkozásra. Időt nem vesztegetve, a Szenszei hozzálátott a «Lótuszvirág» nevelésére tett kísérleteink megvitatásához. Nyikolaj Andrejevics lenyűgözve beszélt az eredményeiről, éppen pszichoterápiás szempontból, mint az egyik legjobb módszerről a gondolatok kontrollálására. Elbeszélése végén elgondolkodva mondta:

— Én itt a szabadidőmben részletesebben megvizsgáltam mindazt, amit mondott, és felmerült bennem egy kérdés. Azt mondta, hogy ezek a Szeretet rezgések védik az embert más emberek negatív hatásaitól. Pontosan milyentől, és hogyan nyilvánul ez meg?

— A negatív hatások sokfélék lehetnek. Ez lehet rossz tekintet, szemmelverés, ahogy a nép mondja, rontás...

— Szemmelverés? Rontás? — lepődött meg őszintén Nyikolaj Andrejevics. — Azt hittem, hogy a rontás és a szemmelverés csupán népi folklór, ráadásul eléggé jövedelmező egy bizonyos kategóriájú vállalkozó szellemű ember számára.

— Ez a «népi folklór» azért létezik, mert ez a gondolat jelensége helyet kap a természetben, de még nem rendelkezik elegendő szilárd tudományos megerősítéssel. Tény, hogy a negatív gondolat megnyilvánulása létezik. Már többször mondtam, hogy a gondolat anyagi. Ezt próbálják bebizonyítani a modern szinten is. És minél tovább, annál több tudományos megerősítést fognak találni. A gondolat — az egy információs hullám. Az információja egy meghatározott frekvencián van kódolva, amelyet az anyagi agyunk érzékel, pontosabban, annak mélyebb struktúrái. És amikor valaki valami rosszat gondol a te irányodba, természetesen mindezt felfogja az agyad a tudatalatti szintjén. És a kód megfejtésekor az agy elkezd modellezni benned ezt a negatív helyzetet, amely aztán a tudatalatti nem tudatos parancsoként megvalósul az életben. Ez a rontás, amely betegség formájában vagy másként nyilvánul meg. Ez az egyik oldal. De a másik oldalról, ha az egyén egy meghatározott frekvencia-jellemzőkkel rendelkező hullámteret hoz létre maga körül... nos, egyszerűen mondvá, a Szeretet auráját, akkor a fizika összes törvénye szerint a negatív információ nem képes behatolni az erőmezőbe, nemhogy elérje az agyadat és parancsként megjelenjen ott. Miért? Mert ez az erőmező sokkal erősebb... Az ember mint szócium eléggé összetett szerkezet. És nemcsak mimikával, gesztusokkal, hanggal cserél információt. Még maga a hang is mi elvileg? Az is egy rezgés az általunk hallható tartományban, ugyanazon hullámoké, csak a gondolatoktól eltérő frekvenciákon.

— Akkor ezek szerint a hangérzékelési képességeink csupán a tudatosság egyfajta illúziója által

korlátozottak? — gondolkodva valami saját dolgán, mondta ki hangosan Nyikolaj Andrejevics.

— Természetesen. Például, a tudomány hivatalosan megállapította, hogy az ember a frekvenciatartományban korlátozott, és csak 20 Hz és 18 kHz közötti tartományban hall. De valamiért, amikor az emberek felfedezték az ultrahangok világát, megtanultak «kommunikálni» a delfinekkal. Ez csak még egyszer megerősíti, hogy az ember tudatosan csak egy kis részét érzékeli annak a sokszínű világnak, amely körülveszi őt. Viszont a tudatalattija... az sokkal többet rögzít a környező világból.

— És az ember ezt valahogy érzi? — tette fel a kérdést Sztász.

— Igen. De az egyszerű ember csak intuitív szinten érzékeli ezt, vagyis, ahogy a nép mondja, a «hatodik» érzékkel. A szellemileg fejlett személyiség pedig már tudatosabban érzékeli. Amikor létrehoz magában egy erőmezőt, amely a Szeretet rezgéseiből áll, sebezhetetlenné válik a negatív információs áramlatokkal szemben, azaz, egyszerűen mondva, a rossz gondolatokkal szemben. Következésképpen, nem terelődik el a belső harcra, és nem pazarolja erre a drága időt és erőt.

— És ez hogyan nyilvánul meg az életben? Hiszen, nem mindig megy minden olyan simán az embernek, van fekete és fehér vonal is — érdeklődött Viktor.

— A fekete és fehér vonal csak a tudatodban létezik, te magad hoztad létre a képzeletedben. Ha minden egyszerű nálad, akkor már a tudatalatti szintjén vársz valami rosszat, negatívát. És mivel erre hangolódsz, végső soron azt is kapod. Mi magunk találtunk ki magunknak egy ilyen játé-

kot, a saját... fejünkre a problémát. Ilyen nincs a természetben. Ha jó, akkor jó. Ha rossz, akkor te vagy a hülye. Egyértelműen.

A fiúk elmosolyodtak, hallva ezt a minden kifo-gást kimerítő választ.

— És ezzel a szellemi gyakorlattal meg lehet tisztulni a... nos... — Zsenya kissé habozott, szavakat keresve — a bűntől talán. Összességében attól a rossztól, amit már sikerült elkövetned az életedben?

— Természetesen. Az ember, ahogy te mondod, «megtisztul a bűntől», mert ő nemcsak megbánja a tettét, hanem ami még fontosabb, ő nem tesz és nem is akarja tovább tenni ezt, mivel számára ezek a tettek idegenné válnak. Egyszerűen elvet minden negatívát magától, elfelejti azt a tudatalatti és a tudat szintjén. Ha valamilyen múltbéli ügy gyötri, amely folyamatosan emlékezteti magára, automatikusan megtisztul ettől mindentől a magában növelt Szeretet erejének segítségével, a lelke ébredésén dolgozva.

— És miért mondják, hogy «a bűn tesz tönkre»? — kérdezte Andrej.

— Igen, tönkretesz. Az ember elkövetett valamit, és ez a tett nem hagyja nyugodni a tudatalatti és a tudat szintjén, mint egy féreg rágja az agyát. Végül fekély formájában tör ki, vagy esetleg infarktusban, sztróokban és így tovább. Vagyis, akárhogyan is nézzük, végső soron, ha nem teszünk semmit, ez a rossz elpusztítja az embert belülről.

— És honnan tudja az ember, hogy rosszat tett-e, vagy jót?

— Bármelyik ember pontosan tudja, mi rosszat és mi jót tett. Akármennyire is felfuvalkodik, akármennyire is felvág mások előtt, milyen menő,

milyen jó, milyen szuperhős. De valójában, amikor egyedül marad magával, fél önmagától. Fél, amikor éjszaka lefekszik, különösen ha egyedül van, vagy sötét úton megy. Pontosan érzi, hogy valaki figyeli. Érzi magán ezt a tekintetet, és ez nyomasztja. És fél a haláltól, mert ott neki... nos, finoman szólva, vége lesz.

— És mi lesz ott, a halál után? — kérdezte Sztász.

— Annak, aki jó, mondjuk úgy, aki megtisztult, aki Istennel van belül, annak nincs mitől félnie, annak ott is jó lesz. Lehet, hogy nem ért el nagy magasságokat a szellemi fejlődésben, lehet, hogy nem tudta elérni a lélek végső Szabadságát, mondjuk egyszerűbben, egyesülni az örök Szeretettel, Istennel, Nirvánával, ahogy tetszik, oda bejutni a mennyországba vagy Isten országába a vallások értelmezésében, de fejlesztette a lelkét, törekedett erre... A mennyország nem az a hely, ahol fizikailag összejössz a barátaiddal, akik ugyanúgy, mint te, elmondták az imát a templomban, mert divatos, és megvilágosodottnak hiszik magukat. A legfontosabb nem az, hogy külsőleg mivel büszkélkedsz, hanem az, hogy mit gondolsz és mit teszel. A lényeg az, hogy ki vagy valójában, és hogyan neveled magad, hogyan foglalkozol a szellemi növekedéssel. Nos, ha elértél egy bizonyos Szabadság szintet, amikor érett gyermekként jöttél Istenhez, na az igen, az érthető. Ez az a fő cél, ami húz téged. Elmentél, szabad vagy, előtted a csillagok, előtted a tökéletesség végtelensége. De ezt az állapotot nektek még megérteni is nehéz.

Ha pedig rossz, negatív alany vagy, mondjuk úgy, ha benned az anyagi lényeg uralkodik, ha megpróbálsz anyagi javakat szerezni másokat

elnyomva, azaz rosszat téve nekik, és ugyanakkor nincs benned szándék jobbá válni, akkor ott eléggé rossz lesz neked.

— Á, mit számít, adsz egy kenőpénzt a papoknak az Úr dicsőségére, minden bűnöd egyszerre megbocsátatik — próbált viccelni Zsenya.

— A papok talán megbocsátanak, de az Úr aligha. Végül is, ha megpróbálsz szánszalkalmas módon pénzzel megváltani magad, még ha ugyanazt a templomot is építed, de nem bánod meg a tetteidet, és nem kezdesz új életet élni a lelkiismereted szerint, akkor minden «jóvátétele» értelmetlen és ostoba lesz. Mert az Úr jobban érdekelt a lelked nevelésében, azaz a saját részecskéjében, mint bármilyen «jutalomban» anyagi javak formájában, amelyeket az Ő akaratából teremtettek az emberi lelkek nevelésére és próbára tételére.

— És az, hogy «ott eléggé rossz lesz», az hogyan? — kérdezte Andrej.

— Nos, hogyan, nehéz elmagyarázni, hogy megértsétek. De körülbelül valahogy így. Találjátok ki a legutálatosabb dolgot, ami veletek történhet, a legszörnyűbbet... Kitaláltátok?

— Kitaláltuk.

— Nos, ez az a legjobb, ami ott lesz, ráadásul, elég sokáig... Nem ijesztgetlek titeket, úgy mesélem, ahogy van. Minden ember felelős a tetteiért. Lehet, hogy nem is képzeled, hogy felelős, bár a tudatalatti szintjén teljesen tisztában van azzal, amit tesz. Mindenki elől titokban haszonleső, benne az anyagi lényeg uralkodik, lop, csal, kielégíti a nagyvási hóbortját, sajnálja a fillért, vagy azt gondolja: «Nekem sok pénzem van, én vagyok a király!» Miféle király vagy te, holnap meghalsz, és ott meglátják, ki vagy... És a legérdekesebb,

hogy mindenki érzi és érti ezt. Ezért rohangál sok ember egész életében, mint egy inga, egyik végletből a másikba, egyik vallásból a másikba. De valóban senki sem fogja helyetted soha feloldozni a bűneidet. Valós cselekedetekre van szükség a belső világoddal szemben, valós érettségre van szüksége a léleknek, nem pedig valamilyen illuzórikus öncsalásokra és buta reménykedésre, hogy erről senki sem fog tudni, és megüszöd. Az Őr, aki rögzíti minden gondolatodat, nem is beszélve már a cselekedetéről, ott van benned. És éppen az ő «emlékezés táblái» alapján dől el a lelked további sorsa.

— Akkor gazdagnak lenni rossz — vonta le a maga következtetését Szlávik.

— Nem, gazdag ember — az jó, az csodálatos. Viszont az, hogy nálunk még mindig vannak szegények — az a rossz, az a szomorú. De az, hogy vannak gazdag emberek — az nagyszerű, van idejük magukra, a fejlődésükre, ha persze helyesen használják fel azt.

— Mondja meg kérem — szólt ismét bele a beszélgetésbe Nyikolaj Andrejevics, — visszatérve a «Lótuszvirághoz», szeretném megtudni, hogy minden ember pozitívan fogadja-e ezeket a Szeretet rostokat?

— A többség igen. De vannak olyan egyének, akik rendkívül negatívan fogadják ezeket a Szeretet rezgéseket. Ez riasztja, tasztítja őket. Ez a tudatuk hiányosságára utal. Vagyis, annak érdekében, hogy a lelkük ne ébredjen fel ennek az embernek a sugárzásaival való érintkezéstől, az elme aktiválódni kezd, és benne felbukkan az összes negatívum. Ez azt jelenti, hogy ez az egyén nagyon rossz, utálatos, bár gondolhatja magáról,

hogy csodálatos, jó, egy egész tömeg dicsérheti. De valójában ő egy szemét. Miért? Azért, mert rendkívül negatívan reagál minderre. Az állati kezdet uralkodik az elméjében a lélek felett.

Kissé elhallgattunk.

— Tudja, nemrégiben véletlenül találtam az irodalomban, hogy Jelena Blavatszkaja említett a kézírataiban egy bizonyos szellemi gyakorlatot, amelyet «A világ rózsájának» nevezett, ami nagyon távolról emlékeztet a «Lótuszvirágra» — dicsekedett a felfedezésével Kosztya.

— Igen. Ez a «Lótuszvirág» szellemi gyakorlatának visszhangja. Csak Blavatszkaja sok mindent összekevert ott. De ez nem is meglepő, hiszen különböző lámák elbeszélései alapján írt, nem pedig az igazi forrásból.

— És azt is olvastam, hogy a «lótusz» ébredése a legmagasabb eredmény a buddhizmusban. Csak ott előtte annyi beavatáson, annyi szinten és próbán kell átmenni...

— Mindez ostobaság. Ezt a sok pelyvát már az emberek találták ki később, hogy ingyenes «etető» hozzanak létre maguknak — a vallást. Pedig kezdetben Buddha tiszta formában adta a legtöbb embernek éppen ezt az egyszerű, mindenki számára elérhető «Lótuszvirág» szellemi gyakorlatot a lélek ébredésére. Minden nagyon egyszerű volt.

— És a híveinek is?

— A híveinek is ezt a szellemi gyakorlatot adta kezdetben. Aztán, az ébredésük mértékében, már finomabb tudásokat.

— Azt mondta még legutóbb, hogy Buddha tudása részben elveszett — nem tudott megnyugodni Kosztya, — részben eltorzult, de azt is olvastam, hogy azokkal rendelkeznek és átadja a tanít-

ványainak a Dalai Láma, aki a lamaizmusban, a buddhizmus egyik fő irányzatában, a legmagasabb személy az «újrászületettek» között, a magasan tisztelt Bódhiszattva... Avalókitésvara földi megtestesülése... Nem, nem így. Avalókitésvara – alig tudta kimondani Kosztya, – azaz élő Isten, ahogy ők mondják. Azt is írják, hogy ennek az élő Istennek a halála egy új földi megtestesülésének a kezdetét jelenti. És egy speciális felsőbb lámából álló bizottság «megkeresi» őt a Dalai Láma halála után egy éven belül született csecsemők között. Nos, én azon gondolkodom, ha ez a Bodhiszattva folyamatosan újrászületik, vajon elveszhet-e a tudás?

– Ki?! A Dalai Láma Bódhiszattva?! Ez még csak nem is paródia egy Bódhiszattváról. Hiszen ki a Dalai Láma a lényege szerint... Bár, hogy valóban megértsétek, elmesélem a előzményeket. Buddha Tanítása eredetileg szóbeli volt. Azonban nagy visszhangot váltott ki az emberek körében a szellemi gyakorlatok egyszerűsége és elérhetősége miatt, különösen a «Lótuszvirágé». Filozófiai tanítását, a követőinek szavai szerint, csaknem 600 évvel a halála után, először pálmalevelekre rögzítették (Tripitaka) Kr. e. 29-ben. Ez a legrégebbi korai buddhista irodalmi gyűjtemény, amelyet már torzított változatban írtak, az eredeti Buddha Tanításhoz képest. Mivel olyan emberek írták, akiknek személyes céljaik voltak a meggazdagodásra ebből a tudásból, nevezetesen – egy vallás létrehozása ezen a talajon. Ezenkívül Buddha halála után szakadás történt a tanítványai között. Egy részük ragaszkodott a tradicionális nézetekhez, az úgynevezett hínájána irányzathoz, ami szanszkritul «kis szekér»-t, vagy

a megváltás «szűk útját» jelenti. Ez az irányzat az elsődleges formájában többé-kevésbé közelebb állt az igazsághoz, mivel a fő jelentőséget az egyéni erőfeszítéseknek tulajdonították, akik arra törekedtek, hogy megszabaduljanak a szamszára (a lélek egyik testi burokból a másikba való átmenete) kötelékeitől a végső megváltáshoz (nirvána) való felemelkedés útján. És idővel ezt is erősen eltorzították az emberek, akik összetett, pompás kultusszá alakították.

És éppen a másik irányzat, a mahájána, amely szanszkritul «nagy szekér», «a megváltás széles útja»-t jelent, a Dalai Lámáról szóló történetünk kezdete. A mahájána irányzat reformálta a buddhista tanítás minden oldalát, Buddhát a bölcs-Tanítóból tipikus istenséggé alakítva, a «Bódhiszattvákat» pedig az ő emanációivá. Az ő felfogásuk szerint bárki Bódhiszattvává válhatott, aki eljutott ennek a vallásnak a uralkodó elitjébe. Bár maga a Bódhiszattva szó teljesen más jelentéssel bír. Ez a Sambhala-ból származó szó.

A Bódhiszattva, szanszkritból pontosan fordítva azt jelenti: «az, akinek a lényege a tudás». Buddha bevezette ezt a fogalmat az emberek közé, figyelembe véve az akkori szellemi fejlettségi szintet. De még az ő meghatározásában is így hangzott ennek a szónak a megfejtése: «A Bódhiszattva a Sambhala egyik lénye, aki elérte a legmagasabb Tökéletességet, és kilépett a nirvánából, akinek van akarata ahhoz, hogy újra belemerüljön, de lemond erről a Szeretetről és a szánszálom miatt az élő lények iránt, és a tökéletesítésükben való segítségnyújtás szándékával». Nos, mit tettek ezek a hamis «bódhiszattvák». Mindössze néhány szót vettek ki Buddha meghatározásából:

«Sambhala», «kilépett a nirvánából», «akinek van akarata», valamint «segíteni a tökéletesítésben», és a saját értelmezésükkel helyettesítették, aminek köszönhetően megváltoztatták a szó teljes értelmét, átalakítva azt, ahogy nekik az előnyös volt. Azt remélték, hogy a világ úgysem tudja meg soha. De ez a tény a határtalan ostobaságukra mutat az igaz tudással szemben. Az igaz szellemi tudást, akármennyire is elferdítik, akármennyire is elrejtik, akármennyire is elpusztítják, a megfelelő időben a Sambhala úgyis a tudomására hozza az embereknek a tiszta formájában, mert ez az egységes kristályforrása a szellemi tudásoknak a Földön, amelyből a világ összes Tanítása merít.

Az emberek számára lehetetlen Bódhiszattvává válni. Igaz, az emberiség történelmében volt néhány egyedülálló személyiség, akiknek sikerült a lelkükkel Bódhiszattva szintjéig fejlődniük. De ezeket az egyedi embereket egy kézen meg lehet számolni, ráadásul az emberiség teljes létezésének történelme során, és nem abban a parányi időszakban, amelybe a ismert történelmek értelmét helyezték. Nos, a legmagasabb, amit az emberek szellemi értelemben tehetnek, önmagukon dolgozva, még egyszer hangsúlyozom, önmagukon dolgozva — az, hogy a Szereteten keresztül olyan mértékben fejlesztik a lelküket, amikor a halál már nem uralkodhat felettük, vagyis megszabadulnak az újjászületések láncától, és egyesülnek az isteni Szeretettel, a nirvánával, ahogy tetszik, úgy nevezzétek. Nektek most nehéz megérteni még ennek a szónak, a «nirvána»-nak az értelmét is. De semmilyen földi öröm nem hasonlítható össze ennek a legmagasabb állapotnak még az ezerszeresével sem.

— Akkor a Bódhiszattvák valóban Sambhala lényei? — kérdezte Andrej.

— Igen. Ők ott létrehoztak egy kis világot, amelyet az emberek Lakhelyként ismernek. Éppen onnan adnak tudást a világnak, legyen az tudományos vagy szellemi, annak érdekében, hogy az emberek szellemileg érjenek és fejlesszék a lelküket.

— Akkor a Messiások is Bódhiszattvák? — érdeklődött Sztász.

— Előfordul, hogy a Bódhiszattvák is, amikor átadják az alapvető tanítást, kénytelenek Messiások lenni. De nagyon ritkán. Legtöbbször, általában a Messiások az ő tanítványaik, akiket egyszerű emberekből neveltek ki.

— Hogy érti?

— Igen, majd egyszer mesélek nektek erről. Különböző túlságosan eltávolodtunk a megkezdett témától... Nos, a Bódhiszattva senkinek sem fogja bizonyítani, ki Ő, és főleg nem fog vallást létrehozni. A Bódhiszattva adhat Tanítást az ember szellemi lényegéről, arról, hogyan kell azt fejleszteni. De semmi esetre sem vallást... Tény, hogy bármely vallás csupán egy óriási show-business, amelyet az azt vezető maroknyi ember nagyzási hóbortja szült, és azért hozták létre, hogy pénzt csikarjanak ki az ostoba szamarak tömegéből.

— De miért rögtön ostobák — mondta sértődötten Ruszlán.

— Azért, mert ezek az emberek nagyon korlátozottakká válnak a tudásukban. Állandóan a fejükbe verik, hogy csak a vallási vezetőik beszédeit hallgassák, csak az ő irodalmukat olvassák, és csak az ő nyájukhoz tartozzanak, mert minden más vallás helytelen. Nos, például, ne menjünk

messzire, térjünk vissza a beszélgetésünk témájához, mit tettek ezek a «showmanek» Buddha Tanításával. Először is, a saját kényelmük érdekében, hogy a tömeg részéről minél kevesebb kérdés legyen, magából Buddhából istent csináltak. Másodszor, bevezettek összetett vallási szertartásokat, hódolatokat, imákat, megmutatva a tömegeknek a «széles és könnyű utat a megváltáshoz», a saját «bódhiszattva-mentorok» show-kultuszuknak köszönhetően. Az egyszerű világi embernek nemcsak az általuk kitalált rituálékat, ígéket, fogadalmakat és az egész többrétegű ostobaságukat kell végrehajtania, hanem meg is kell ajándékoznia őket azért, hogy azok, egyszerűen mondva, «félrevezessék őket», ráadásul feltétel nélkül engedelmeskednie kell nekik. Röviden, ezek a hamis «bódhiszattvák», akik valójában egyszerűen ravasz és okos emberek, létrehoztak egy újabb «etetőt» — a vallást.

És most térjünk vissza a Dalai Láma kérdéséhez. Nos, ezt az egész kását a buddhizmus reformálásáról Nágárdzsuna kavarta meg, aki a II. században élt. Ez egy meglehetősen okos, de ravasz ember volt, haszonleső szándékokkal. Indiai filozófus, teológus, költő volt, ő alapította a súnjaváda (mádhjamaka) iskolát. Most jön a lényeg. Azért, mert Nágárdzsuna az egyszerűből bonyolultat csinált, azért, mert erősen eltorzította és részben a maga számára zsebelte be a Buddha által a tömegeknek szánt tudást, azért, mert felfordította a Tanítás lényegét, Nágárdzsuna kegyetlenül meg lett büntetve Rigden Dzsappo által az örök tudatos újjászületésre.

— És ki az a Rigden Dzsappó? — kérdezte Kosztya.

— Rigden Dzsappó vezeti a Bódhiszattvák közösségét a Sambhala-ban... Nos, aztán a történelemben Nágárdzsuna személyisége különböző nevek alatt volt ismert. Később, 1391-ben éppen az ő lényege született újjá Gendün Dubként, aki az első Dalai Láma lett. Egykor azt akarta, hogy imádják, hogy csodálják, hogy ő egy ilyen nagy megbízott... Vonzotta a gazdagság, a pompa és a hódolat. Most a Dalai Lámának rengeteg gazdagsága van, tele luxussal, a világ negyede hódol neki. De másrészt, nincs boldogsága, és nem is lesz. Örök tudatos születésre és örök belső szenvedésre van ítélve. Nem tud bejutni a nirvánába, nem tud kiszabadulni a számára állandóan zárt tudatos újjászületések köréből. Egyszerűen senki sem engedi el ebből a földi életből. Minden alkalommal, amikor az élet egy újabb láncolatában eléri a 13. életévét, azaz a pubertás időszakát, amikor beindul a életenergia ébredése és az ember kapcsolata a Kozmossszal, egyszerűen szólva, amikor a személyisége ébredni kezd, és tudatára ébred, hogy ki ő valójában — ez nagy fájdalom számára az egész életére.

— Hát ez nem semmi, ilyen fájdalom! — tört ki Kosztyából. — Ő a Dalai Láma, neki mindene megvan! Ez boldogság, hogy mindened meglegyen, és folyamatosan újjászüless. Hogyan unhatja meg az ember az ilyen életet?!

A Tanító fáradtan nézett a fiúra:

— Nos, hogyan magyarázzam el neked... Láttad például, «A sivatag fehér napja» című filmet?

— Igen.

— Emlékszel, amikor Verescsagin, a vámos, leült enni, a felesége pedig egy egész tál fekete kaviárt tett elé. Ránézett, és azt mondta: «Megint

ez a kaviár! Nem tudom már megenni ezt az átkozottat. Elmehetnél kenyérre cserélni». Vagyis, mindent megun az ember, és nagyon gyorsan. Az élet pedig háromszorosán unalmassá válik. Ha emlékeznél legalább egy részére annak, amit más testekben átéltél, egyszerűen hánynod kellene ennek a testi buroknak az egyhangúságától. Tudatosan újjászületni és tudni, hogy ez a te örök sorsod — az szörnyű, és el sem tudod képzelni, mennyire szörnyű. Nem hiába büntette meg Jézus az örök zsidót a halhatatlansággal. Emlékszel erre a történetre?

Kosztya zavartan rázta a fejét:

— Nem.

— Amikor Jézust a Golgottára hajtották, nagyon rosszul volt, nehéz volt neki, a szomjúság gyötörte. És amikor megállt egy Ahaszvéros nevű zsidó házának küszöbén, és vizet kért, az durván elkergette, félve a saját életéért, hogy megbüntetik érte. Jézus pedig azt mondta neki: «Félsz az életedért, hát örökké élni fogsz!» Azóta Ahaszvéros nem tud meghalni, idáig bolyongva a világban, akármennyire is megunta azt.

— És soha-soha nem lesz megbocsátva neki? — kérdezte együttérzéssel Tatjana.

— Amíg nem lesz általános bocsánat, amíg az egész világ meg nem bánja. De ez már egy másik történet.

A Szenszei az órájára pillantott.

— Rendben, srácok, ideje meditálni, különben a beszélgetésünk sokáig elhúzódhat. Ma néhányan megismételjük, néhányan pedig megpróbáljuk átdolgozni a lábcsakrákat és a «Hara» csakrát.

— És hol találhatók azok? — kérdezte Szlávik.

— A lábcsakrák a talpak közepén helyezkednek el, a «Hara» csakra pedig három ujjnyira a köldök alatt a «Dan-Tien» ponton... A «Hara» japán fordításban «has»-at jelent. Ez az ember központja, ami gyakorlatilag egybeesik a súlyponttal, többek között fizikai és geometriai értelemben is. Ez a meditáció, éppúgy, mint az előző, a összpontosításra és a figyelem koncentrálására szolgál... Most álljatok fel, lazítsatok el, a lábakat helyezzétek vállszélességre...

Kényelmesen felálltunk, elengedve magunkat, és a meditáció végrehajtására összpontosítottunk.

— Most belélegzünk a szokásos módon, vagyis szabadon, és kilélegzünk a tál alakú «Haraba», mintegy «Csi» energiával megtöltve azt a enyhe nehézség érzéséig. Amikor a «Hara» megtelik, át kell engednetek ezt a «Csi» energiát a «Hara»-ból a lábakba, a talpak közepén keresztül a Földbe...

Egy ideig csak a gondolatommal «hajtottam át» ezt az energiát. De aztán a képzeletem átváltott a has nyilvánvaló valós feszítő érzésére, mintha valóban vizet öntöttek volna belém. Ekkor a Szenszei emlékeztetett:

— Amikor a «Hara» megtelik, «ki kell öntenetek» ezt az energiát a lábakon keresztül, a talpak közepén át a Földbe.

Újra megpróbáltam ezt a képzeletemben megtenni, gondolatban dolgozva a testemmel. Fokozatosan éreztem valamilyen meleget, amely vékony sugárban áramlott. De az nem volt teljes, hanem részleges, és jól érződött a lábszár és különösen a talp területén. Bár az utcán meglehetősen hűvös volt, a csizmámban a lábaim fokozatosan melegedni kezdtek. Amikor ezt észrevettem, átváltottam annak átgondolására, vajon hogyan sike-

rült ez nekem. Az érzések valahogy észrevétlenül eltűntek, arányosan, ahogy az elmém mélyebbre merült a logikába. De amint újra megpróbáltam összpontosítani, a Szenszei máris bejelentette a meditáció végét.

— Csináljatok két mély be- és kilégzést. Hirtelesen szorítsátok ökölbe a kezeteket, nyissátok ki a szemeteket.

Az órára néztem, mindössze tíz perc telt el. Nekem sokkal többnek tűnt. Ekkor valaki észrevette, hogy alattunk elolvadt a hó. Meglepődve néztünk körül. És valóban, a idősebb srácok alatt a hónyomok körülbelül 40 centiméter sugarúak voltak, míg alattunk a szokásosak. Zsenya, Sztászra nézve, azt mondta:

— Látod, pedig te panaszkodtál: hideg, hideg, most Afrikába mennél. Nem is kell Afrikába menned. Nézd, már pálmák nőnek ki a lábad alól.

És a Szenszei-hez fordulva hozzátette:

— Én régóta gyanítottam, hogy valami nincs rendben a származásával, örökké a pápuák felé húzza a szíve.

Egy újabb sor vicc után, amikor mindenki kissé megnyugodott, a Szenszei azt mondta, hogy ezen a meditáción önállóan is dolgozhatunk otthon.

— És a «Lótuszvirágon» is? — kérdezte Kosztya.

— Persze. Azon különösen, és kíváncsú minden szabad percben.

— És mikor lesznek eredmények?

— Ne aggódj, ha nem leszel lusta, az eredmények nem fognak magukra várni.

— Elnézést, szeretnék egy kicsit visszatérni a meditáció előtti beszélgetésünkhöz. Ön azt mondta, hogy minden tudományos tudást a Sambhala ad a világnak. Ezt nem egészen értet-

tem, hogyan adják át? — mondta egy kis fölénnyel a hangjában Nyikolaj Andrejevics. — Én eddig azt hittem, hogy az ember elég értelmes lény ahhoz, hogy mindenre magától rájöjjön, beleértve a tudományos felfedezéseket is.

— Nos, hogy mondjam, nagy vonalakban az ember, kétségkívül, majd egyszer tökéletes lény-nyé válik... De amíg az állati kezdet uralkodik az elméjében, addig még egy egyszerű széket sem tud kitalálni, ha nem mondják el neki, hogyan kell elkészíteni.

— Hogy érti ezt?

— Egyszerűen. Most az emberek azért olyan okosak, mert az ősök tudását használják. De elgondolkodtatok-e már azon, honnan tudták ezt az őseik? Még a sumér civilizáció legősibb, agyagtáblákra írt legendáiban is van utalás arra, hogy éppen a «égi emberek» mesélték el nekik, hogyan rendezzék be a háztartást, hogyan kell házakat építeni, halat fogni, maguknak növényi táplálékot termesztetni, és hasonlókat. Előtte az emberek úgy éltek, mint bármelyik állatcsorda... Vegyük például a modern világot. Hogyan jutnak a tudósok a felfedezésekhez?

— Azzal, hogy keményen dolgoznak az adott témán.

— Kétségkívül, külsőleg éppen így néz ki. De maga a felfedezés pillanata, a megvilágosodás pillanata?

Nyikolaj Andrejevics vállat vont.

—Emlékezzenek a nagy felfedezések történetére — folytatta a mester. — Vegyük például Dmitrij Ivanovics Mendelejev mindenki által ismert periódusos rendszerét, amely kész formában jelent meg álmában, és nem is teljes egészében, hanem

csak az a része, amelyet az emberiség a jelenlegi szakaszban képes befogadni. Ugyanez a történet Nils Bohr atomszerkezetével, Friedrich August Kukle képletével, Nikola Tesla felfedezéseivel és még sok-sok mással. Gyakorlatilag az emberiség összes tudományos ötlete és elmélete megvilágosodás, intuíció, és leggyakrabban «fentről jövő kinyilatkoztatás» eredményeként született. Vagyis, ezeket a felfedezéseket a tudósok a tudatalattijuk mélyéről emelték ki.

A tudatalatti mélységei pedig ugyanazok a csakra, «ajtók», «kapuk» — nevezzétek, ahogy tetszik, — amelyek kinyithatók akár az egyik, akár a másik oldalról. Ez csupán egy átmenet egy teljesen más szférába, más dimenzióba, más információs mezőbe, ahogy tetszik, úgy nevezzétek. Nos, bizonyos szükség esetén a kész válasz beültethető a tudós agyába arról az oldalról.

— És ki ülteti be? — érdeklődött Kosztja.

— Az, aki azon az oldalon van. Minden ember a maga módján érzékeli Őt: valaki Abszolútnak tekinti, valaki Kollektív Elmének, vagy Sambhalának, vagy Istennek...

— Érdekes, a Sambhala és Isten ugyanaz? — gondolkodva valami saját dolgán — kérdezte Ruszlán.

— Nem. Isten az Isten. A Sambhala pedig csupán az Ő egyik teremtménye.

— És mit képvisel a Sambhala az emberiséghez képest? — kérdezte Nyikolaj Andrejevics.

— Ez egyszerűen a tudás forrása. Modern nyelven szólva — ez egyfajta információs «bank», amelynek bejárata minden ember tudatalattijának mélységeiben létezik.

— Akkor a Sambhalába be lehet jutni anélkül, hogy elhagynánk a szobát? — lepődött meg a saját találgatásán Sztász.

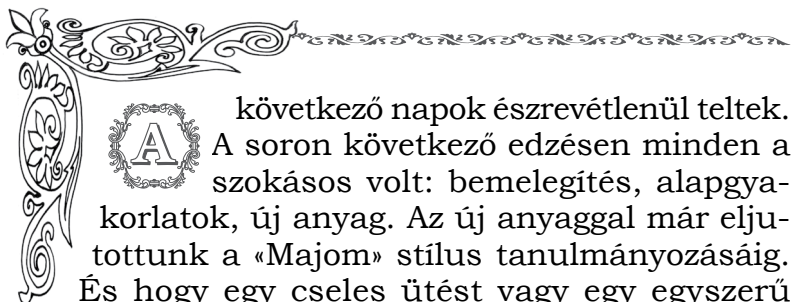
— Teljesen igaz...

Beszélgettünk még egy kicsit a minket foglalkoztató kérdésekről, amíg a Szenszei ismét az órájára nem pillantott.

— Rendben, srácok, késő van már, ideje elindulni.

Őszintén szólva, nekem, valószínűleg a többiekhez hasonlóan, nem nagyon volt kedvem elmenni. Ahogy később Zsenya pontosan kifejezte a közös véleményünket: «A lélek a bankett folytatását követelte». De ,sajnos, haza kellett menni, nehogy a szeretteink aggódjanak a testünk hosszú távolléte miatt.

A következő napok észrevétlenül teltek. A soron következő edzésen minden a szokásos volt: bemelegítés, alapgyakorlatok, új anyag. Az új anyaggal már eljutottunk a «Majom» stílus tanulmányozásáig. És hogy egy cseles ütést vagy egy egyszerű trükköt hajtsunk végre, megpróbáltuk utánozni ennek az állatnak a viselkedését. Elég viccesen nézett ki. Zsenya, mint mindig, nem mulasztotta el elmondani, hogy a jelenlévők többségének még a majmot sem kell utánoznia, mert sokan az életük során a viselkedésükkel nyilvánvalóan felülmúlják az eredetit. Röviden szólva, az edzés eléggé emocionálisan és vidáman telt.

A kiegészítő foglalkozásokon, amikor már majdnem az egész tömeg elment, folytattuk azoknak a gyakorlatsoroknak az ismétlését, amelyeket a Szenszei mutatott nekünk az egyéni munkához. Már az edzés legvégén egy tekintélyes, reprezentatív, hatvan év körüli férfi lépett be az edzőterembe. A Szenszei, meglátva őt, elmosolyodott:

— Micsoda emberek járnak felénk! Hogy jutott el ide, Zsorzs Ivanovics?

— Hogy jutottam volna el — háborodott fel kissé a férfi. — Már két órája keresem magát, félig bejártam a várost.

A Szenszei elvigyorodott:

— Elnézést, akadémikus úr, el voltam foglalva, nem tudtam magát fogadni a lépcsőnél.

Kézfogással üdvözölték egymást, bementek az edzőterem mélyére, és a sportpadokra ülve elkezdtek megbeszélni a dolgaikat.

A «akadémikus» szó hallatán a kíváncsiságom túláradt. Igaz, a többiek a vendégre semmilyen módon nem reagáltak. Az idősebb srácok folytatták az ütések gyakorlását, mintha mi sem történt volna, a munkára koncentrálna. És a mi srácaink sem maradtak le tőlük. Tatjánával mi is igyekeztünk «nem vallani szégyent». De ennek a férfinak az érkezésével minden figyelmem a beszélgetőkre terelődött. És amikor láttam, hogy a Szenszei, a vendég felé fordulva, gesztikulálni kezdett, meglehetősen szigorú hangnemben mondvá valamit, itt már nem bírtam tovább. Kikerülve Tatjana ütéseit, a személyem fokozatosan közeledni kezdett ebben az improvizált párbajban a beszélgetőkhöz. És a Szenszei következő szavait hallottam, amelyeket az érkezőhöz intézett:

— Amikor huszonvalahány évvel ezelőtt te csak a világhírnévről és az elismerésről álmodtál, mint kiemelkedő tudós, te magad ajánlottad fel a szolgálataidat nekünk, cserébe konkrét tudásért, ami a tudomány élvonalába juttat téged...

«Húha! — döböntem meg magamban. — A Szenszei tegezi őt! És kinek az a «nekünk»? És milyen szolgálatok?»

Közben a Szenszei folytatta:

— ...Mi a részünkről teljesen teljesítettük a szerződésünk feltételeit. Kaptál tőlünk részletes információt, kezdve a félvezető heterolézertől egészen a napenergia-átalakítóig. Talán ez neked nem elég?! Te már így is egész életed során nem csináltál semmit magadtól, csak a tudásunkat használtad. A következő évfordulón pedig még a Nobel-díjat is bezsebeled. Mi a rossz ebben?! Nem értem, mi itt a probléma?

Mindez idő alatt a férfi lehajtott fejjel ült. És amikor a Szenszei befejezte, felemelte rá a szemét. Arca kipirult volt, láthatóan a erős izgalomtól.

— Milyen problémák, mondja. Talán bolondnak néz engem?!

És már enyhítve a hangnemét, hozzátette:

— Én mindenre tökéletesen emlékszem, és a szavaimtól soha nem tértem el... De magyarázza meg nekem, kérem, hol szerzek én forrást a szükséges teljesítményű energiához?! Ahhoz, hogy elindítsam az önök által átadott telepítés rajzait, legalább az egész leningrádi régiót áramtalanítanom kell. És maga azt kéri, hogy ez a berendezés augusztus elejétől decemberig működjön. Ez azt jelenti, hogy az egész Leningrád és mindenki más sötétben fog ülni ezekben a hónapokban?

— Az energiaforrás miatt ne aggódjon, tisztelt Zsorzs Ivanovics, ezt mi biztosítjuk az ön számára.

— Talán egy nukleáris generátort akar cipelni az intézetembe?! Hogyan képzeli ezt el? És miért éppen a mi intézetünk területén? Nem lehetne ezt máshol megtenni, például Moszkvában?

— Megtehetjük persze. De úgy ítéltük meg, hogy az ön intézete megfelelőbb helyen lesz... Az áramforrást pedig mi biztosítjuk önnek. Ne aggódjon, nagyon kis méretű, nem nagyobb egy bőröndnél,

így nem fog sok helyet foglalni. Elegendő energia van benne ahhoz, hogy a berendezés a szükséges ideig működni tudjon.

— Elnézést, de ön millió kilowattokról beszélt. Ez mind egy bőröndben lesz? És nem nukleáris energia?! — csodálkozott az akadémikus.

A Szenszei elmosolyodott:

— Ne törje a fejét apróságokon. Részben kielégíthetem a kíváncsiságát, és azonnal elmondhatom, hogy ez egy vákuumos energiasugárzó. Ezenkívül megadjuk önnek, ahogy ígértük, a berendezéshez tartozó frekvenciaátalakítót is. De előre figyelmeztetem, ne nyúljon hozzá, és ne szedje szét ezeket a készülékeket, különben rosszabb lesz, mint Hirosimában, milliószerosan. Bár külsőleg teljesen ártalmatlanok. De jegyezze meg, a berendezésnek legkésőbb augusztus 15-én el kell kezdenie működni állandó üzemmódban.

— Rendben. És mikor szállítja el nekem?

— Azt hiszem, közvetlenül karácsony után elszállítják önnek.

— Jó... de csak...

Az akadémikus kissé habozott.

— Mi az?

— Egy kérdés érdekel. Maga a be nem avatkozásról beszél a dolgainkba, ez a berendezés pedig az ellenkezőjét mutatja.

— Mi nem is avatkozunk be. Ha beavatkoznánk, akkor megakadályoznánk azokat az eseményeket, amelyek közelednek. De nincs jogunk hozzá, ez a ti akaratotok, tegyetek, amit akartok. De az egyetlen dolog, ami nem áll érdekünkben, az az, hogy itt legalább egy harmadik világháború törjön ki nukleáris fegyverekkel. Ezért mi csak

enyhíteni akarjuk ezeknek az eseményeknek a következményeit.

— És mi a garancia arra, hogy ezek a hullámok senkinek sem ártanak?

— Mi garantáljuk — ez abszolút ártalmatlan. Egyszerűen az emberek nyugodtabbak és megfontoltabbak lesznek. Ezért a válaszreakcióik enyhülnek, és ez nem fog globális konfliktussá fajulni... De ismétlem, nincs jogunk megakadályozni ezeket az eseményeket. Ha akarjátok, akadályozzátok meg magatok, ez a ti dolgotok.

Az akadémikus nehézkesen felállt a padról, és búcsúzni kezdett. A Szenszei kikísérte az ajtóig, még egyszer emlékeztetve a dátumra. És kezet fogva elváltak. Hallottam, ahogy a Szenszei, visszatérve az ajtótól, elmosolyodva motyogta magának az orra alatt:

— Hmm, minden bolond okosnak tartja magát, de csak az okos tudja magát bolondnak nevezni.

Engem egyszerűen megdöbbsentett ennek a beszélgetésnek a teljes szokatlansága. «Ki ez a Szenszei? Talán fizikus? — gondoltam. — Valószínűleg valamilyen tudományos kutatóintézetben dolgozik. A Szenszei nekünk is mesélt valamilyen mélyreható fizikáról. Ebben az esetben ez sok mindent megmagyaráz az átfogó tudásából». Ez az egyetlen verzió, ami eszembe jutott, többé-kevésbé elfogadható volt, mivel a többi «ezer kérdés» tömegében egyszerűen összezavarodtam, nem találva rájuk értelmes magyarázatot. De a szememben a Szenszei tudományos tekintélye megnőtt, mivel még egy akadémikus is figyelt rá. Bár maga a Szenszei semmivel sem akart kiemelkedni a tömegből. Hazafelé ugyanolyan módon, mint szokott, viccelődött mindenkivel, fenntartva

a vidám hangulatunkat a «majom» edzés után. Azonban otthon mégis beírtam ezt a szokatlan beszélgetést a naplómba, a végén egy nagy megjegyzéssel: «Kiderült, hogy Ő – fizikus!»

Néhány nappal később, amikor anyámmal vásárolni mentünk, éppen a terveimet szövögettem az estére, átgondolva azokat a kérdéseket, amelyeket az aznapi foglalkozáson akartam feltenni a Szenszeinek.

Az utcán, a tegnapi eső és az éjszakai fagy után, puha hó esett. Meg kell jegyezni, hogy a tél itt meglehetősen enyhe volt azokhoz a szovjet régiókhoz képest, ahol korábban éltünk. A «bányászó» csak az első napon hasonlított a hóra, mert a másnapra már szürke lett a szénportól, a harmadikra pedig teljesen elolvadt, nedves, latyakos sártengerré válva. És még az Új évet is mindig ugyanazzal az időjárás-előrejelzéssel köszöntöttük itt: «Eső, havas esővé válva». Úgyhogy örültem, hogy legalább ezt a puha havat láthattam, és érezhettem a régóta várt fagyos időt. Ez egy kis reményt adott arra, hogy a soron következő Új évet, ami már csak három hét múlva lesz, talán sikerül igazán, téliesen megünnepelni, és szívből lehet szórakozni.

Így, a jó jövőről álmodozva, mentünk a soron következő bolt felé. És ekkor anyám váratlanul megcsúszott és hátraesett, méghozzá olyan erővel, hogy a lábai felrepültek. Mindez másodper-

cek töredéke alatt történt, még felfogni sem volt időm, nemhogy megtartani őt. Néhány arra járó férfi rohant segíteni neki felállni. Én is megpróbáltam segíteni valahogy, mert eléggé megijedtem. Megköszönve az embereknek, anyám felállt, rám támaszkodva:

— Mama, jól vagy, tudsz menni?

— Jaj, várj, olyan fájdalom van a hátamban, mintha valami roppant volna. — Talán kórházba kéne menni?

— Várj csak, majd elmúlik.

Álltunk egy kicsit, majd lassan hazaindultunk. Anyám kissé bicegett. Otthon még rosszabbul lett. Apát nem akartuk zavarni a munkahelyén, mindannyian azt hittük, el fog múlni. De a fájdalom egyre erősödött, és semmilyen tabletta nem segített. Mit nem csináltunk: bedörzsöltük különféle kenőcsökkel, borogatásokat tettünk, sőt még melegítettük is. De az utóbbi eljárástól még rosszabbul lett. A meditációs foglalkozásra én természetesen nem mentem el. És amikor késő este apa megérkezett, már mindent kipробáltunk, amit csak lehetett, hogy csillapítsuk a fájdalmat. A döntés egyértelmű volt — kórházba kell menni. Apa felhívott pár embert, és megbeszélte, hogy az anyámat megnézzék egy docens a megyei idegsebészeten.

Reggelre az állapota rohamosan romlott. A szűrő, éles fájdalom a lábára is átterjedt. A legkisebb mozdulat is erős rohamot váltott ki. Még a kórházba is félfekvő helyzetben vitték be. A neurológián, egy sor röntgen és CT-vizsgálat után a docens megállapította, hogy már régóta csigolyaközi porckorongsérve volt, és az esés miatt elrepedt a rostos gyűrű, ami egy 7 mm-es porckorongsérv

kialakulásához vezetett. Ennek következtében a ülőideg beékelődött, ami erős fájdalmat sugárzott a lábába. A gondos vizsgálat után az orvos idegsebészeti konzultációra küldte. Apa ismét talált egy jó idegsebészt, aki a vizsgálati eredmények áttekintése után arra a következtetésre jutott, hogy a műtét elkerülhetetlen.

Ez katasztrófa volt a családunk számára. Nemcsak hogy láttunk ágyhoz kötött betegeket, amikor az idegsebész rendelőjét kerestük, de anyám még mindenféle rémséget is hallott a leendő szobatársától a neurológián, akinek ismételt műtetre volt szüksége. Anyám annyira megijedt a közelgő műtétől, hogy a konzultáció után a szó szoros értelmében megszöktünk vele az idegsebészeti osztályról, ha lehet így nevezni a sietős bicegésünket. Így, váratlanul mindannyiunk számára, a jövő a legsötétebb színekben jelent meg. Elhatároztuk, hogy megpróbáljuk a gyógyszeres és injekciós kezelést, ahogy mondani szokták, harcolunk az utolsó pillanatig.

Attól a naptól kezdve, hogy anyámat a kórházba, a neurológiai osztályra fektették, az életem gyökeresen megváltozott. Reggel iskolába mentem, majd a megyei neurológiára utaztam. Folyamatosan anyám mellett voltam, hogy erkölcsi támogatást nyújtsak neki. Ez, úgy éreztem, nagyon fontos volt számára. Igaz, az orvosok felháborodtak a «kivülálló jelenlétén», de apa gyorsan elintézte ezt a kérdést. A kórház lett a fő helyszíne az időm eltöltésének.

Anyám több mint szomorú volt, hogy a családunkat egyik szerencsétlenség a másik után érte. Ráadásul, még az a hír is megérkezett Moszkvából, hogy minden határidőt megbeszéltek, és engem

várnak a műtétre az Új évi ünnepek után. Anyám nagyon aggódott, hogy én ráadásul elhanyagoltam a kedvenc szakköreimet és foglalkozásaimat, és még azt is megpróbálta erőltetni, hogy térjek vissza a szokásos életemhez. De erről a személyem még hallani sem akart. Úgy éreztem, senki sem fog gondoskodni róla úgy, mint én, és hogy nélkülem egyszerűen elsorvad a rossz gondolataitól és a kórterem nyomasztó hangulatától, ahol minden szomszéd csak a betegségeiről beszélt.

Az első napokban én is, mint az egész családk, enyhe sokkban voltam. «Hogy történhetett ilyen — gondoltam. — Így, váratlanul, és éppen anyámmal. Milyen kiszámíthatatlan az élet! Csak azt hisszük, hogy szinte mindent előre láttunk benne, megterveztünk, megjósoltunk, és hogy minden úgy is lesz. Pedig valójában minden nap próbatétel az ellenálló képességünkre, mintha Valaki ellenőrizni akarna minket, mennyire vagyunk megbízhatóak, mennyire vagyunk belsőleg stabilak a különböző helyzetekben, legyen az öröm vagy bánat. Lehet, hogy ezek a stresszek, amelyeknek akaratlanul tanúi vagy résztvevői leszünk, felülről jövő emlékeztetők számunkra arról, hogy az élet túl törékeny, és hogy a legfontosabbat benne egyszerűen elmulaszthatjuk megtenni. Hiszen annyira hozzászokunk, hogy «határozatlan majdra» halasztjuk a lelkünk fontos dolgait, hogy észre sem vesszük, milyen gyorsan elmúlik maga az élet, és hogy benne semmit sem sikerül rendesen elvégeznünk.

Miért kezdünk el valamit igazán értékelni csak akkor, amikor visszafordíthatatlanul elveszítünk valamit: a fiatalságot — öregkorban, az egészséget — a kórházi ágyon, az életet — a halálos

ágyon? Miért?! Talán ezek a váratlan helyzetek éppen arra kényszerítenek minket, hogy elgondolkodjunk a múlandó létezésünkön, arra kényszerítenek, hogy felébredjünk a lustaságunk által szült elérhetetlen fantáziákból, és visszatérítsenek minket a valóságba. A valóság pedig az, hogy senki sem tudja biztosan, mi történhet vele egy perc múlva. Talán nem érdemes próbára tenni a Sorsot, hanem el kell kezdeni értékelni minden pillanatot most, ettől a másodperctől kezdve, és úgy kell értékelni, ahogy a halálra ítélt emberek becsülik. Talán akkor mélyebben megérthetjük magának az életnek az értelmét, és ezerszer több hasznos dolgot tehetünk benne a lelkünkért és a körülöttünk lévő emberekért. «Ostobaság azt hinni, hogy a holnap nem tűnik el tőlünk sehová, egyszerűen soha nem jön el». Csak most értettem meg a Szenszei kifejezésének teljes értelmét, amelyet korábban tréfának fogtam fel: **«Ha meg akarod nevetetni Istent, mesélj neki a terveidről».**

Azoknak az élettörténeteknek a meghallgatása során, amelyeket anyámmal együtt hallgattam az első napokban a szobatársaitól, megerősítést találtam arra, hogy senki sincs beoltva a Véletlen ellen... A nő, aki az ablaknál feküdt, Valentyina Fjodorovna volt. Csupán egyetlen pillanat fordította fel az egész életét. És ez is olyan váratlanul történt. Eleinte a férjével úgy éltek, mint mindenki más, alig jutottak el fizetéstől fizetésig. Amikor aztán elindult a szövetkezeti mozgalom, a férje felmondott a gyárban, és saját bútorgyártó szövetkezetet alapított. Mivel a férfi vállalkozó szellemű és szorgalmas volt, a dolgok felfelé íveltek. Egy év alatt annyi pénzt keresett, hogy a feleségével vehettek egy új szövetkezeti lakást, egy autót, sőt

még egy nyaralótelket is. Minden a lehető legjobb volt, és semmi sem jósolt bajt.

De két hónappal ezelőtt, amikor Valentyina Fjodorovna a férjével együtt autóval tért haza egy rokonuk születésnapjáról, súlyos balesetbe kerültek. Ez másodpercek töredéke alatt történt. Három autó ütközött össze teljes sebességgel egy szemközti sávból érkező részeg sofőr hibájából. A férje azonnal meghalt. Ő pedig, annak köszönhetően, hogy bekötötte magát, csodával határos módon életben maradt. Azonban úgy megrándult, hogy az orvosok később nyaki gerinc alatti ficam és ott kialakult hematóma diagnózist állapítottak meg nála. Ezt követően a karjai nem engedelmeskedtek neki, a lábait pedig egyáltalán nem érezte. A ficamját megszüntették az idegsebészeten. Azonban maradt egy hematóma — a gerincvelő zúzódásának következménye. Valentyina Fjodorovnáat körülbelül egy hónappal ezelőtt helyezték át az idegsebészetről a neurológiai osztályra.

De nekem úgy tűnt, hogy őt nem annyira fizikai állapota, mint inkább lelki állapota nyomasztotta. Pontosan attól a katasztrófától kezdve az élete félrecsúszott. Nemcsak hogy el kellett zálogosítaniuk a vagyonuk egy részét, mert a pénz, ami náluk volt, gyorsan elfogyott a kezelésre, a férje ismeretlen eredetű adósságainak kifizetésére, de még a ismerősei fura hozzáállása is megdöbbenetete.

Valentyina Fjodorovnának, ahogy mesélte, sok barátja, rokona, közeli ismerőse volt. De amint megtudták, hogy a férje meghalt, ő pedig megrokantva egyedül maradt, valahogy mindannyian azonnal elfelejtették a létezését. És most már a második hónapja fekszik a kórházban, és csak az idős édesanyja látogatja, meg a testvére, aki

bár szegénységben élt, de mindig próbált valami finomat hozni neki. Most Valentyina Fjodorovna persze megértette, ki kicsoda, de már túl késő volt. Azon az estén beírtam a naplómba az idős anyjának egy érdekes mondatát a hűtlen barátokról: **«Amikor a fazék forr, akkor a ház tele van barátokkal. Amikor pedig nincs fazék, akkor a ház is üres lett».**

Valentyina Fjodorovna kétségbeesett volt, és nem talált más kiutat a bánatából, mint a gyalázkodást a volt barátai és ismerősei ellen. Én ettől valahogy kellemetlenül éreztem magam. Ezekkel a rossz szavakkal nemcsak a hangulatát rontotta el, feleslegesen idegeskedett, gyűlöletet szított magában, de a környezete is szenvedett tőle. Később már nem is akartuk említeni a «barát» szót a közeliében, mert ez a nő szó szerint felrobbant, és újra elkezdte a «régi dalát».

Egy másik nő, Anna Ivanovna, kedves volt. Nem átkozta a sorsát, habár az ő egészségi állapota sem volt jobb. Neki is majdnem ugyanolyan betegsége volt, mint anyámnak. Egyszerűen egy «szép napon» erősen megfájdult a háta. Végül az orvosok porckorongsérvet találtak nála. Műtétet hajtottak végre, eltávolították a csigolyaközi sérvet. Utána sokkal jobban lett. De egy idő után újra ágynak esett, és még rosszabbul lett. Az orvosok ismételt műtétet javasolnak, de ő fél, hogy utána egyáltalán nem fog tudni járni. Anna Ivanovna, bár tartózkodóbban mesélte a történetét, de a részletek és különösen a műtétjének következményei nagyon megijesztették nemcsak anyámat, hanem bizonyos mértékben engem is, mivel a személyemnek is nagy valószínűséggel találkoznia kellett az idegsebészekkel.

Anna Ivanovna rosszul mozgott. Gyakran láto-
gatta a férje, egy vidám, kövérekés férfi. A gyere-
keik már rég felnőttek, és saját családjukkal éltek
különböző városokban. Anna Ivanovnáknak saját
bánata volt, leginkább attól félt, hogy ágyhoz lesz
kötve, hiszen csak ötvenéves volt. Félt, hogy nehéz
teher lesz a férje nyakán, és még a betegséggel is
terheli a gyerekeit. Ezért ez a nő nagyon igyekezett
meggyógyulni, beszedve az összes felírt tablettát,
és végrehajtva az összes előírt eljárást. De időn-
ként, amikor a fájdalom elviselhetetlenné vált, az
optimizmusa elhagyta, és keserű könnyekben tört
ki, ugyanazt a kérdést ismételve: «Miért?!»

A harmadik szomszéd, egy egészen fiatal lány,
körülbelül öt évvel idősebb nálam. Neki szü-
lés utáni sérülése volt. Már a terhesség alatt is
érezett fájdalmat a hátában. A jobb lába teljesen
felmondta a szolgálatot, Léna még a lábujjait sem
tudta mozgatni. Kiderült, hogy két gerincporc-
korong-előboltosulása volt. Otthon egy csecsemő
maradt az anyósa felügyelete alatt, aki nyugdí-
jas volt. Őt is látogatta a férje. Egy jó srác volt,
nyugodt, látszott rajta, hogy természeténél fogva
csendes. Viszont az anyósa úgy repült be, mint
egy hurrikán, örökké zsörtölődő és elégedetlen
valamilyen apróságokkal.

Ez a szülés utáni komplikáció, amelyet szintén
senki sem tudott előre megjósolni, a fiatal csalá-
dot a szétesés szélére sodorta. Nemcsak hogy Léna
egészségével komoly problémák voltak, fizikailag
nem tudott a gyermekről gondoskodni, de még
az anyós is folyamatosan szított konfliktusokat a
fia és a felesége között, mondván, minek egy ilyen
rokkant feleség, egy életre szóló teher, követeljen
válást. Lénának pedig nem is volt kire támasz-

kodnia a gyerekekkel, talán csak a saját anyjára. De ő messze lakott, egy másik városban, és ritkán látogatta, mivel állandóan a gyárban dolgozott, alig jött ki a pénzéből. Összességében Léna élete nem élet lett, hanem egy folyamatos tragédia.

Na, hallgattam én ezeket a történeteket, és arra gondoltam, hogy tényleg egyikük sem számított ilyen végkifejletre, mind a saját álmaikban éltek, és egyszer csak — tessék, derült égből villámcsapás. Mindannyian arra panaszkodtak, miért éppen velük történt ez meg... Este, a hallottak hatása alatt, véletlenszerűen kinyitottam a naplót, és elolvastam az első szavakat, amelyeket a Szenszei mondott egyszer egy beszélgetés során: **«Nincsenek véletlenek. A véletlen csupán a nem ellenőrzött gondolataink törvényszerű következménye»**. «Hát ez igen! Nézd csak, korábban valahogy egyszerűen nem figyeltem fel ezekre a szavakra». És a jobb «éleslátásom» érdekében vastag dőlt betűvel kiemeltem őket a naplóban.

Nagyon szerettem volna elmenni a Szenszei foglalkozásaira és edzéseire, de a lelkiismeretem szerint sehogy sem tudtam kiszakadni ebből a örvényből. Bár folyamatosan telefonon beszéltem a srácokkal, akik lelkesen dicsekedtek a sikereikkel. Otthon továbbra is csináltam a meditációkat, a «Lótuszvirágot» pedig igyekeztem minden szabad percben elvégezni. Nagyon jól sikerült érzéseket keltenem, amikor a «kívánt ajándéokra» gondoltam. Ekkor a napfonatomban apró bizsergő hullám keletkezett, ami szétterjedt a testemben különböző irányokba. Ez az érzés meglehetősen kellemes volt... Bár nem voltam a Szenszei közelében, a naplóból olvasott szavai állandóan a fejemben forogtak.

A kórházban a személyem elhatározta, hogy mindenáron megváltoztatja a kórterem betegesen ideges légkörét, mert mindezeket a beszélgetéseket a nyavalyákról és a nyomasztó létezésről hallgatva, még egy egészséges ember is gyorsan elgyengülhet. Anyámnál tett látogatásaim során igyekeztem a legviccesebb történeteket elmesélni, amiket csak ismertem, kezdve az iskolai élettől a különböző irodalmi furcsaságokig. De ez a módszer kevésbé volt hatékony, mivel a nők továbbra is elmerültek a problémáikban. Egyszer a Lénával folytatott beszélgetésben elmeséltem neki, amit a Szenszeitől hallottam a jó és rossz gondolatokról, a lélek lényegéről és az életünkről, anyám nem kis csodálatára. Meglepő, de a nők olyan figyelemmel kezdtek hallgatni ezekre a szavakra, mintha nem a Szenszei szavait, hanem valamilyen, kifejezetten mindegyikükre vonatkozó gyónást adtam volna át. Anyám mondta, hogy az elmenetelem után még sokáig megvitatták ezeket a szavakat, és elgondolkodtak azok értelmén, a saját megélt életük tapasztalatai alapján. Megdöbbenő, de egy hét múlva az ilyen jellegű elbeszéléseim váratlan eredményeket hoztak.

Ugyanaz a Valentyina Fjodorovna, aki a legjobban nyögött és gyászolt, egy teljesen más emberré alakult át, a saját sorsának értelmes szervezőjévé. Anyám mesélte, hogy az ilyen beszélgetések után erősen átgondolt valamit. És a döntésének eredménye felülmúlt minden várakozást. Felajánlotta Léna férjének a hivatalos igazgatói állást a bútorgyártó szövetkezetben, megfelelő jó fizetéssel. Ez teljes sokk volt nemcsak a fiatal családnak, de még az anyósnak is. Egyszerűen nem tudták,

hogyan is köszönjék meg Valentyina Fjodorovná-nak ezt a sors ajándékát.

Léna férje, bár csendes volt, de amikor egy ilyen felelősségteljes ügyet bízta rá, felfedezte magában a jó vezetői tehetséget. Ahogy az anyós mesélte, hatalmas lelkesedéssel és elkötelezettséggel dolgozott éjjel-nappal, aminek köszönhetően a bútorgyártás mindössze két hét alatt újra beindult, sőt megjelent az első jelentős bevétel is. Az anyós kivirult a boldogságtól, és a Lénával szembeni hozzáállása hirtelen jó irányba változott.

Sőt, Valentyina Fjodorovna a saját testvérét is elhelyezte ebbe a szövetkezetbe, átalakítva őt az állami hivatalban dolgozó, minimális fizetésű egyszerű könyvelőből a magánvállalkozásuk főkönyvelőjévé, ahol tekintélyes fizetést kapott. És mivel az a nő becsületes, pontos és rendes volt, a rend garantált volt. Összefoglalva, a problémák Valentyina Fjodorovna általi ilyen okos és egyszerű megoldásának mindenki örült, és ő különösen. Az egészsége és az egész élete elkezdett rendeződni. Még a régi «barátok» is elkezdtek látogatni, felajánlva mindenféle szolgáltatásukat. De Valentyina Fjodorovna teljesen gonoszság nélkül adta tudtukra, hogy sem a szolgáltatásaikra, sem a segítségükre már nincs szüksége.

A kórterem légköre azóta jelentősen javult. Most a nők gyakrabban mosolyogtak, viccelődtek, bátorították egymást. Ebben a kórteremben mindenkinek kellemesebb volt tartózkodni, még az ápolószemélyzet is sokkal tovább maradt, mint szokott, hogy beszélgetsen a nevető hölgyeinkkel. És ami a legmegdöbbentőbb, a nőknek nemcsak a hangulata, hanem az egészsége is jelentősen javult, gyorsan felépültek. És megértettem, hogy az a borzal-

mas fájdalom elsősorban a képzeletükből, a rossz gondolataikból és az ismeretlentől való félelemből született. Ez féregként emésztette őket belülről, sokszorosán felerősítve a fizikai fájdalmat. Amint ezek a nők elterelték erről a figyelmüket, nemcsak a környezetük, hanem önmaguk számára is kellemebbek lettek. Lehetőségük nyílt arra, hogy ne csak józanul gondolkodjanak, hanem megpróbáljanak alkalmazkodni az új életkörülményekhez, az emberekkel való kapcsolatokhoz.

Ez a felfedezés egyszerűen elképesztett, mivel még csak nem is sejtettem, hogy a Szenszei szavai ilyen forradalmat idéznek elő a gondolatokban és érzésekben ezekben a szenvedésre ítélt nőkben. Hiszen az egyikük pozitív gondolatai események egész láncolatát indították el több ember sorsában, boldogságot és jólétet hozva az életükbe. Ez egy újabb megerősítést szolgáltatott számomra a Szenszei szavainak hitelességéről azzal kapcsolatban, hogy mennyire erősek a gondolataink, mennyire befolyásolnak minket és a Sorsunkat.

Azt is észrevettem, hogy a «Lótuszvirág» elvégzése a kórteremben sokkal könnyebb lett. A személyem mindent megtett, hogy fenntartsa az optimizmusnak azt a szellemét, ami napról napra növekedett itt. Könyvtárból kölcsönöztem nagy klasszikusok könyveit, feltétlenül jó befejezéssel, valamint humoros novellákat. A nők örömmel olvasták őket, izgalmas pillanatokat mesélve el egymásnak. Kiderült, hogy a Szenszei sok szava is megerősítést nyert a különböző korok klasszikusainak műveiben. És ekkor végre megértettem, hogy a Szenszei valóban örök igazságokról beszélt, amelyek eredendően az egész emberi nemre jel-

lemzőek. Ráadásul, mindezt egyszerűen és világosan fejtette ki.

És még egy érdekes momentumot jegyeztem fel. Anna Ivanovna, aki húsz évig dolgozott az egyetemen irodalomtanárként, szinte fejből ismerte ezeket a műveket. De most azt mondta, hogy örömmel olvasta újra ezeket a könyveket, mert most már teljesen másképp érzékelt az egészet. És éppen önmaga számára, a lelkének, ahogy később bevallotta, érdekes felfedezéseket tett, észrevett a könyvekben olyasmit, amire korábban egyáltalán nem figyelt.

Néha a olvasásunk valóságos irodalmi estekké változott. Meglepő volt, hogy a nők, amikor a Szenszei elméletéből származó gondolatok feletti kontrollról beszéltem nekik, rendkívüli figyelemmel hallgatták ezeket a szavakat. Eleinte ez zavarba hozott, mivel az életre vonatkozó sok kérdésükre egyszerűen nem tudtam válaszolni. De otthon, újra átlapozva a naplómat, megtaláltam a Szenszei szavait, amelyek véleményem szerint, többé-kevésbé megfeleltek a válaszoknak. Furcsa, hogy a nők a saját módjukon értelmezték ezeket a szavakat, a megélt életük tapasztalatai alapján, és ami a legfontosabb — ezek a válaszok teljesen kielégítették őket. Tehát, bár a Szenszei nem volt velünk, a jelenléte egyértelműen érezhető volt azokban a mély gondolataiban, amelyekhez állandóan visszatértünk.

Közeledett az Új év. A nők elhatározták, hogy ünnepet rendeznek maguknak, még hozzá a kórteremben. Az apukám elintézte az összes formáságot a főorvossal. Még ha egy kicsi, de igazi karácsonyfát is felállítottunk, feldíszítve azt mindenféle játékkal, és a vicc kedvéért fecskendőkkel

és infúziókkal. Így, a családuk anyám kórteremében köszöntötte az Új évet, a nőekkel és a hozzátartozóikkal együtt. Olyan vidám volt, annyira jóindulatúan viszonyult mindenki egymáshoz, hogy az volt a benyomásom, mintha itt egy nagy, összetartó család gyűlt volna össze. Emlékszem Léna anyósának egyik érdekes koccintására:

— Azt mondják, ahogy köszöntöd az Új évet, olyan lesz az egész éved. És annak ellenére, hogy a kórházban találkozunk, a lényeg az, hogy ilyen csodálatos emberek társaságában. Hálás vagyok Istennek, hogy a fiammal kapcsolatos minden szerencsétlenség jó véget ért. Nagyon köszönöm Önnek, tisztelt Valentyina Fjodorovna, az ön kedves és érző szívét. Ha nem lett volna ön, soha nem jöttünk volna ki abból a rémálomból. Szóval, igyunk önre, a kiszámíthatatlan Sorsra, amely mindannyiunkat összehozott egy ilyen szokatlan helyen. Az ön egészségére!

Ezen az éjszakán még sok kedves és szép szó hangzott el. Éjfél után két óra körül még a főorvos is csatlakozott hozzánk a feleségével, akik valahonnan vendégségből tértek vissza. De ahogy később megértettem, őt jobban érdekelte a apámmal való beszélgetés, mint velünk... Jócskán felöntve a garatra, a nők elkezdték feltárni a lelküket egymásnak. És itt egyszerűen megdöbbenett egy pillanat, amikor Valentyina Fjodorovna a életfontosságú döntésének meghozataláról mesélt.

— Tudjátok, lányok, sokáig gondolkodtam azon, mi történt velem, és hogyan mászhatok ki ebből a ganéból. És egyszer, egy újabb ilyen nyomasztó gondolkodás után, egy furcsa álmot láttam, ahogy egy gyönyörű, fiatal, szőke, vállig érő hajú férfi odajött az ágyamhoz, és ilyen lágy han-

gon mondta: «Miért gyötrődsz? Nézz körül, milyen emberek vesznek körül. Amikor meglátod bennük a legjobbat, a problémáid eltűnnek». Ezután úgy ébredtem fel, mintha teljesen más szemekkel néztem volna. Elkezdtem gondolkodni. És valóban, mint később kiderült, jobb jelölteket nem is lehetne kitalálni, mint akiket itt találtam a cégem felvirágoztatásához. Bár, őszintén szólva, eleinte kételkedtem, végül is nagy kockázat volt. De amikor eszembe jutott ez az álom, valami véglegesen a döntés felé lökött... Isten bizony, lányok — keresztet vetett — tiszta igazság!

— Képzeljétek el, én is szőke férfivel álmodtam! — vallotta be Anna Ivanovna. — Csak szégyelltem elmondani nektek. Valami nagyon kellemes hangon szólt hozzám. De reggel már semmire sem emlékeztem a szavaiból. Csak arra emlékszem, hogy utána valahogy jól éreztem magam a lelkemben. Érzem magamban ezt a békés állapotot a mai napig is. És vajon mit jelenthet ez?

— Ezek mind a mennyei angyalok segítenek nektek — kezdett el nyafogni a jámbor anyós. — Ők mutatják nektek, drágáim, a helyes utat...

És aztán jött egy egész egyházi tanítási prédikáció. De ez az eset egyértelműen felkeltette az érdeklődésemet. Hazatérve első dolgom volt, hogy feljegyeztem a naplómba.

 Röviddel a karácsonyi ünnepek után anyám állapota jelentősen javult, és kiengedték a kórházból. A búcsú a nőktől, akik szintén a kiiratkozáshoz készültek, nagyon szívélyes volt. Ezekben a napokban több szabadidőm lett, és elhatároztam,

hogy elmegyek edzésre. De a barátaim azt mondták, hogy a Szenszei elutazott valahová két hétre szolgálati útra. Így a találkozásunk bizonytalan időre elhalasztódott, mivel három nap múlva anyámmal Moszkvába repültünk.

Az utazásra a naplót is magammal vittem. És amíg anyám aludt a repülőn, újra átlapoztam. Persze, borzasztóan izgultam a közelgő esemény miatt, de a Szenszei szavai melengették a szívemet, és mint egy életadó balzsam, nyugtatóan hatottak a lelkemre.

A repülőtéren Vitya nagybácsi fogadott minket azzal a hírrel, hogy maga a nagypapa is Szibériából megérkezett, hogy támogassa a morális hangulatunkat. A helyzet az, hogy a nagypapám volt a legmegbecsültebb, legtiszteltebb és legbölcsebb ember az egész rokonságunkban. Mindenki hallgatott a véleményére. És nagy megtiszteltetésnek számított, ha személyesen látogatott meg a roko-

nok közül valakit. Jólesett a nagypapa részéről ez a megható gondoskodás, elvégre öt ezer kilométert megtenni, még repülővel is, az ő korában nem volt tréfa.

Miután lecsillapodtak a nagypapával való találkozás örömteli pillanatai, elkezdődött a hagyományos terített asztal, ahol anyám elmesélte az összes szerencsétlenséget, ami a családukra szakadt. Még sokáig megvitatták a problémákat, én pedig, jócskán elfáradva az úttól, elvonultam pihenni. Holnap ugyanis nehéz nap várt rám.

Este, amikor átolvastam a naplóm, valaki kopogott az ajtón. A nagypapa volt. Leült mellém, és elkezdett apró dolgokról kérdezni. Fokozatosan a beszélgetésünk komolyabb témákra terelődött. A nagypapa próbált megvigasztalni a közelgő esemény előtt. Azt mondta, hogy bármi is legyen az ismételt vizsgálat eredménye, nem szabad elkeseredni. Mert sokan kerültek rosszabb helyzetekbe, és győztesen kerültek ki belőlük éppen azért, mert nem vesztették el a hidegvérüket és az akaraterőjüket, harcoltak az utolsó pillanatig. A nagypapa ékes példákat kezdett felhozni a fronton töltött életéből. És a meggyőződés kedvéért a fent elmondott szavakat a kedvenc közmondásával erősítette meg: **«Amíg élet szunnyad benned, addig a remény még világít»**... Mindez idő alatt figyelmesen és nyugodtan hallgattam a nagypapát. És amikor befejezte a beszédét, őszintén válaszoltam neki, amit valójában gondoltam és éreztem a lelkemben. Kifejeztem mindazt a viszonyulásomat az élethez, amely a Szenszei tanításának köszönhetően kialakult bennem, és az elválaszthatatlan része lett. A nagypapa annyira le volt nyűgözve, annyira elcsodálkozott ezen az egyszerű igazsá-

gon, hogy még azt is visszakérdezte, valóban nem félek-e a haláltól.

— Természetesen — nyugodtan válaszoltam. — Számomra a halál csupán a körülmények megváltozása, átmenet egyik állapotból a másikba. Tudom, hogy mindig veletek leszek, a szeretteimmel, mert az irántatok érzett Szeretetem bennem, a lelkemben él. És bárhol is legyek, bármilyen formát is öltjön, ez a Szeretet mindig velem lesz. Mert én és a Szeretetem — örökkévalók vagyunk... **És éppen ezt az érzést kezdtem a legjobban értékelni az életben. Hiszen az életben sokkal fontosabb a megélt pillanatok minősége, mint a lélektelen évek létezése.**

Ezek a szavak nyilvánvalóan megérintettek néhány érzést a nagypapában, mivel a lelke mélyéig meghatódott. És arra gondoltam, hogy valójában minden ember fél a haláltól, még egy ilyen bátor is, mint a nagypapám. Nyilvánvalóan ő is félt az ismeretlentől, attól, hogy mi lesz a halál után, de csak senkinek sem beszélt róla... A nagyapa elgondolkodott egy kis időre, aztán így szólt: **«Igen, valószínűleg mégis a bölcsesség a lélek kincse, nem pedig a koré».**

Másnap észrevettem, hogy a nagypapában változások történtek. Vidámabbnak, éberebbnek tűnt, mintha válaszokat talált volna az évek óta gyötrő kérdéseire. Mindannyian együtt indultunk a klinikára... Majdnem egy hétig vizsgáltak, mindenféle elemzéseket, röntgeneket készítettek. És végül a kijelölt napon anyámmal egy professzor előtt jelentünk meg, aki egy idős, kellemes férfi volt. Azonban valahogy furcsán fogadott minket, enyhe zavartsággal. Ránézve arra gondoltam,

hogy a testemnek már nem sok ideje maradt élni. Feszült csend állt be.

— Tudják — kezdte, még mindig a felvételeimet lapozva. — Semmit sem értek. Az Önök által hozott szeptemberi felvételeken nyilvánvaló patológia látható, a daganat már lassan előrehaladott állapotban van. Azokon pedig, amiket most készítettünk, minden tiszta. Még azt is elrendeltem, hogy ismételt felvételeket készítsenek... Vagy az első felvételekben hiba van, bár ez valószínűtlen, a dokumentáció alapján itt többszöri vizsgálat volt a lánynál, vagy... nem tudom, mit gondoljak.

És már hozzám fordulva a professzor megkérdezte:

— Mikor fáj utoljára a fejed?

— Nekem?.. Hát — a személyem erősen emlékezni kezdett — valószínűleg októberben valamikor, pontosan emlékszem. Aztán meg... — vállat vontam.

És valóban, teljesen elfelejtettem, mikor fáj utoljára a fejem. Az előző hónapok eseménydús történései, különösen az anyámmal történt eset, elfeledtették velem magamat és a betegségemet. Az egyetlen, ami akkor jelentős volt számomra, az a spirituális gyakorlatok és az anyámról való gondoskodás.

— Furcsa... Nagyon furcsa — mondta a doktor. — A mi felvételeink szerint a lány teljesen egészséges. Bár a régi felvételek azt mutatják, hogy most már legalább fekvé szállították volna hozzánk... Önök kezeltek még valahogy, a orvosi javaslatokon kívül? — kérdezte a professzor nyilvánvaló érdeklődéssel.

— Hát, nem — válaszolta anyám zavartan. — Amit előírtak nekünk, azt tettük.

— De amit a kollégák előírtak, az lassította volna a rákos sejtek növekedését, de nem pusztította volna el teljesen... Paradoxon! Ez az első ilyen egyedi eset az egész sokéves gyakorlatomban... Láthatóan itt nem múlhatott el isteni beavatkozás nélkül — mondta a doktor, ismét átlapozva a felvételeket és az elemzési adatokat.

— Akkor mi van — kérdezte anyám félénken, nyilvánvalóan nem hitt mindannak, amit hallott — a diagnózis nem igazolódott be?

A professzor elkalandozott, meglepetten nézett anyámra:

— Természetesen. A lánya teljesen egészséges!

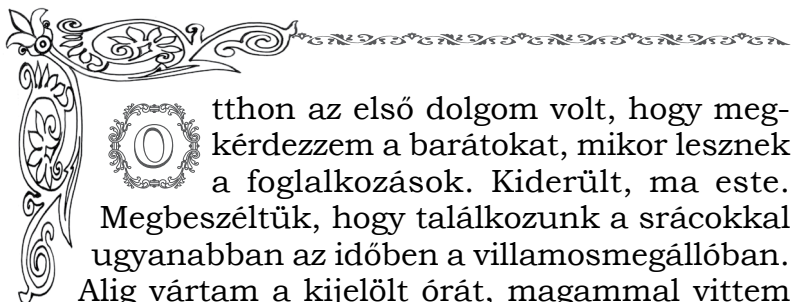
Anyám még egy percre ült, székre kapaszkodva. És amikor végre eljutott hozzá a professzor válasza, rohant megköszönni és kezét fogni vele, mintha maga az angyal lett volna szárnyakkal. Én is boldog voltam. De anyámmal ellentétben pontosan tudtam a lelkemben, ki az én angyal-megmentőm. Még az eszem sem ellenkezett ezzel a meghatározással. Az egyetlen kérdés, ami gyötörte abban a pillanatban: hogyan csinálta EZT a Szenszei?

Az ilyen hír után nem csak kijöttünk a klinikáról, hanem «kipattantunk». Lent vártak ránk a rokonaink, beleértve a nagypapát is. Az örömknek nem volt határa. Anyám még keresztet is vetett, halkan hálát adva Istennek, ami kimondhatatlanul meglepett engem. Először láttam, hogy az anyám — egy őrnagyi rangú tiszt, a kommunizmus és az ateizmus ideológiáján nevelkedve — ilyen módon cselekszik. És arra gondoltam, hogy mégiscsak minden ember, bárki is legyen, első-sorban egyszerű ember marad, a saját félelmeivel, bánatával és a felsőbb erőkbe vetett hittel.

Még egy egész hétig ünnepeltük a «második születésnapomat». Mindezekben a napokban a napló tele volt örömmel, elragadtatással és ugyanazokkal a kérdésekkel: «Hogyan csinálta ezt a Szenszei? Miért változott meg az életem ennyire? Vajon az Ő jelenlétének köszönhető-e? Ki Ő valójában? És honnan ismertem Őt korábban?» Az egyik kérdés egy sor másik kérdést szült. De szilárd elhatározással utaztam el Moszkvából, hogy mindent végigjárjak, még ha évekbe is telik.

Ottthon az első dolgom volt, hogy megkérdezzem a barátokat, mikor lesznek a foglalkozások. Kiderült, ma este. Megbeszéltük, hogy találkozunk a srácokkal ugyanabban az időben a villamosmegállóban. Alig vártam a kijelölt órát, magammal vittem az összes orvosi leletemet és felvételemet az edzésre.

A barátok viháncolva fogadtak és egy egész hírözönnel. Amikor pedig megérkezett az áhított villamos, alig tudtak visszatartani.

— Nekünk most már másik villamosra kell szállnunk — mondta mosolyogva Tatjana.

— Hogyan?!

— Meglepetés! — kiáltották majdnem kórusban.

— Most egy másik sportcsarnokba költöztünk — jelentette be büszkén Andrej. — Sokkal jobb, sokkal kényelmesebb, tükrökkel. És közelebb is van, majdnem a felére.

— Hát ez aztán a hír! — lepődtem meg.

Az egész úton a barátok arról beszéltek, mennyi érdekes dolgot mulasztottam el, mialatt ők azt hitték, hogy a gyomromat gyógyítom egy egészségügyi központban. Andrej Kosztyikkal versengve mesélték az edzések híreit, a Szenszei soron

következő bemutatóinak eredeti eseteit és arról a szokatlan filozófiáról, amit a szellemi foglalkozásokon elmondott nekik. Tatjana és Szlávik pedig helyeseltek, és saját benyomásaikkal egészítették ki a különösen izgalmas pillanatokat. Figyelemmel hallgattam őket, és nagyon sajnáltam, hogy nem lehettem tanúja ilyen érdekes eseményeknek. De másrésről, most már az egész életem előttem állt.

A végállomásra érve egy hatalmas, modern épületet, egy kultúrpalotát láttam. Bár a helyiek egyszerűen csak klubnak nevezték. Volt benne mozi, számos szoba különböző szakköröknek, és egy jó sportcsarnok, az egész falat beborító tükrökkel.

— Nagyszerű! Most már grimaszolhatunk előttük, amennyit csak akarunk — mondtam viccesen, nézegetve a sokszoros tükröképemet.

A Szenszei belépett a terembe a srácokkal. Melegen üdvözölt minket, beleértve a személyemet is. Kezet fogva vele, csodálattal néztem a szemébe egyetlen néma kérdéssel: «Hogyan?» Nem arról volt szó, hogy hittem volna, hanem egyszerűen tudtam, hogy a gyógyulásom a Szenszei keze műve, magasabb erők beavatkozása, ahogy a professzor mondta: «isteni gondviselés». De hogyan tudta ezt megtenni ilyen rövid idő alatt? Miért tűnt el a betegség ilyen gyorsan?

A lényemet hálaérzet árasztotta el. De csak a tekintetemmel tudtam kifejezni, mert sok volt a kíváncsi ember körülöttünk. Amikor a srácok elindultak az öltözők felé, bátorságot gyűjtve megkértem a Szenszeit, hogy beszéljen velem négy szemközt. Amibe ő szívesen beleegyezett.

Kimentünk az előcsarnokba, és elkezdtem megmutatni neki az orvosi leleteimet, mesélve a

moszkvai eseményekről. A személyem megpróbálta kifejezni neki az engem elárasztó érzéseket. De az erős izgalomtól valamilyen összefüggéstelen töredékei jöttek ki a hálás mondatoknak. Igor Mihajlovics, gyorsan átlapozva az összes felvételt egy orvos profi mozdulatával és áttekintve a dokumentációt, jóindulatúan megkérdezte:

- Elégedett vagy?
- Nagyon! Sőt, több mint elégedett vagyok.
- Hát, ez jó, ez a lényeg.
- Én mégiscsak nem értem, olyan érzésem van,

mintha ez a betegség soha nem is létezett volna... De mindezek a korai felvételek, az orvosok igazolásai, az orvosi leletek – mondtam zavartan.

A Szenszei elmosolyodott:

– Tudod, van egy ilyen latin közmondás: «Ami nincs a dokumentumokban, az nincs a világon sem».

– Nem, én komolyan. Én pontosan tudom, hogy Ön tette ezt, de hogyan? Miért ilyen gyorsan?

– No, te aztán tudsz valamit – mosolygott a Szenszei. – És te mit gondoltál, hogy fel kell nyitni a koponyát, ki kell vágni egy darab agyat vagy teletömni magad tablettákkal, hogy csak így higgy abban, hogy meggyógyítottak téged valamilyen cselekvéssel?! De hiszen **minden cselekvést mindenekelőtt a mi kialakított gondolatunk szül...** Hallottál már valaha a stigmásokról?

– Valami ismerős név...

– A stigmások olyan mélyen hívő emberek, akiknek percek alatt vérző sebek jelennek meg a kezükön, lábfejükön, azaz pontosan azokon a helyeken, ahol Jézus Krisztusnak is voltak, amikor keresztre feszítették. És alig három nap múlva ezek a sebek nyomtalanul eltűnnek. Néhány hívő

stigmásnál pedig nemcsak sebek, hanem szögek is megjelennek. Ráadásul, ezeket a szögeket elemzésre is elvitték, és valóban megerősítették, hogy ez nem csak valamilyen bőr- és húsképződmény, hanem igazi szögek, olyan anyagból készültek, ami arra a korra volt jellemző, azaz körülbelül kétezer évvel ezelőtt gyártották őket... A hit valóban csodákat tesz. És nincs semmi lehetetlen egy hívó ember számára, akárkiben vagy akármiben hisz is... És te azt kérdezed, miért ilyen gyorsan?

— De én nem mondanám, hogy hívó ember vagyok, pláne mélyen hívó ember... Hiszen valóban csak akkor hittem el, a... (itt majdnem azt mondtam, hogy Önben) magasabb erőkben, amikor hallottam a moszkvai professzor szavait, amelyek megerősítették, hogy abszolút egészséges vagyok. Vagyis akkor, amikor már minden megtörtént.

— Minden sokkal egyszerűbb. Ha az ember nem tud maga mélyen hinni a gyógyulásában, akkor az kell, hogy higgyen benne valaki más, aki lelkileg fejlettebb, mint ő. És akkor az eredmény felülmúl minden várakozást.

— És mi, így bármilyen betegséget le lehet győzni?

— Abszolút.

— És mit kell ehhez tenni?

— Csupán őszintén hinni és helyesen gondolkodni. De mélyen hinni, Szeretettel, pozitív gondolattal. És nem úgy, hogy «meg akarok gyógyulni», hanem egy már egészséges ember pozíciójából. Akkor az ember ezzel a megerősítő, pozitív gondolattal mindenképpen létrehoz egy sajátos, nevezzük nevén, «százszázalékos egészség mátrixát». Ez a mátrix elraktározódik a tudatalattinkban, a

hitünk erejének köszönhetően... És éppen ennek a «mátrixnak» köszönhetően, az egészséges sémája szerint a szervezet helyreállítja a funkcióit fizikai szinten, mivel egyszerűen csak végrehajtja a tudatalatti parancsát. Minden egyszerű.

— És hogyan lehet akkor hittel meggyógyítani egy másik embert?

— Ugyanúgy. Csak ez a «mátrix», vagy helyesebb lenne hologramnak nevezni, gondolatban továbbítódik egészséges képként egyik emberről a másikra...

— És ezt bármelyik ember megteheti, aki nagyon-nagyon hisz?

— Természetesen... Elmesélhetek neked egy esetet, ami a mi Vologyánkkal történt. De csak azért mesélem el neked, mert te magad is átmentél ezen. De figyelj, senkinek se meséld el! Ha akarod, kérdezd meg szépen Vologyát, de úgy, hogy senki se hallja... Vologya apja részt vett a csernobili atomerőmű következményeinek felszámolásában. Előtte fájt a gyomra, azt hitték, gyomorhurut. És amikor visszatért onnan, nagyon rosszul lett. Az orvosok egyértelmű diagnózist állítottak fel – gyomorrák. Természetesen sürgős műtétre volt szükség. Vologya eljött hozzám aznap este, és megkérdezte, lehet-e valamit tenni. Elmeséltem neki ezt a technikát. Ó, ellazulva, eltávolítva minden felesleges gondolatot, hálát adott Istennek azért, hogy hiba történt, hogy az apja abszolút egészséges, és hogy minden rendben van vele. Vologya bocsánatot kért a saját bűneiért, az apja bűneiért, minden elkövetett dologért. Megbánta és együttal hálát adott Istennek...

— Elnézést, de az ember valóban bűnös Isten előtt?

— Hát, mit mondjak, a tények szerint az ember csak önmaga előtt bűnös, a saját lelke előtt... Mi a lényeg: a bűn tényezője már gyerekkorunkban beépül a tudatalattinkba. Azt sugallják nekünk, bármelyik valláshoz is tartozunk, hogy mindannyian hibásak vagyunk Isten előtt. Senki sem hibás Isten előtt! Csak önmagunk előtt vagyunk hibásak. Isten, Ő csak jót tesz. De mi magunk lökjük bele magunkat a sárba. Ezért, amikor elismerjük, hogy állatok vagyunk, a sárban rekedve, és bocsánatot kérünk Istentől, elismerjük a létezésének tényét, elismerjük az erejét, és ami a legfontosabb, ráhangolódunk a Szeretetre, a pozitívra... Szóval, Vologya ezt a technikát több napon át végezte, lefekvéskor, ébredéskor, amikor csak volt egy szabad perce. Ezt az imáját a legmélyebb hittel, hatalmas Szeretettel mondta el a közeli emberéért. Bevallása szerint ilyen belső állapotot soha életében nem tapasztalt. Pedig Vologya már régóta foglalkozik meditációval, a saját spirituális irányzata szerint... És mi a legmegdöbbentőbb. Hét nappal azután, hogy beszéltünk, hangsúlyozom, már a hetedik napon, amikor az apját «felnyitották» a műtétnél, semmit sem találtak nála. Összevarrták és hazaküldték. A diagnózis nem igazolódott be, orvosi hibának tekintették. És az apja a mai napig él és kiválóan érzi magát, dolgozik a munkahelyén a fiatalokkal egyenrangúan... Annak ellenére, hogy ez az idős férfi egész életében senkiben sem hitt, és csak önmagára, a saját erejére támaszkodott... Itt van neked egy valós példa az életből, mit tud művelni a mély hit.

És miután egy kicsit elhallgatott, a Szenszei hozzátette:

— A Hit nem csupán egy szó, hanem egy hatalmas belső erő, amelyet maga az ember termel ki. És azzal a isteni Szeretet erejével összekapcsolva, amiről beszéltünk a «Lótuszvirágban», olyan hatalmat hoz létre, amely valóban «lehetetlent» tesz. Bár mindezek a szavak: «csodák», «lehetetlen» — csupán az emberek szavai. Mivel a Sambhala tudományában mindent a természet törvényei magyaráznak, amelyek ezen a szakaszon még nem ismertek az emberiség számára. A Hit és a Szeretet ereje, amelyet a gondolat szül — olyan erők, amelyek eredendően az emberi lényhez tartoznak. Ez az, ami megkülönbözteti az egyszerű kétlábú állattól.

Ezért az emberiség minden nagy Mestere a történelem során Hitre és Szeretetre szólította fel az embereket, ezeket a tudásokat adva nekik a felfogásuk szintjén. Gondolj csak Jézus szavaira: «Ha akkora hitetek van, mint egy mustármag, azt mondjátok ennek a hegynek: „Menj innen oda”, és átmegy; és semmi sem lesz lehetetlen számotokra». És ezek nem üres szavak, ezek igaz tudások azoknak, akik tudnak hallgatni: «Akinak füle van, hallja meg».

— Érdekes. De ha ez a hatalmas erő természeti törvényekkel magyarázható, akkor, ahogy én értem, kell lennie valamilyen képletnek.

A Szenszei elmosolyodott:

— Természetesen, léteznek képletek... De az emberek még nincsenek felkészülve arra, hogy képletekben kapják meg ezt a tudást, mivel a legtöbb ember gondolataiban túl sok állati kezdet uralkodik... A tények szerint pedig bizonyítani ennek az erőnek a valóságos létezését — azt jelenti, hogy feltárjuk a világmindenség törvényeit, fel-

tárjuk Isten létezésének valóságát... Még az egyszerű «vak» emberi hit is, amely korlátozott lehetőségekkel rendelkezik, sok mindenre képes. Az igazi hit pedig korlátlan lehetőségeket nyit meg. Képes nemcsak bolygókat mozgatni, hanem világokat teremteni, rombolni és irányítani egyetlen gondolattal.

— Igen... Egy ilyen hatalmas erővel az egészséget helyreállítani, azt hiszem, elég csak gondolni rá! — mondtam lelkesen, felfedezve a gondolat egy teljesen új világát.

— Teljesen igaz.

Ekkor eszembe jutottak a Jézus által véghezvitt csodálatos gyógyítások, amelyek annak idején nagyon lenyűgöztek. És hirtelen beugrott:

— Akkor ez azt jelenti, hogy Jézus egyetlen pozitív gondolatával gyógyította az embereket! Én meg azt hittem korábban, hogy ezek mind mesék.

A Szenszei nevetett:

— Igen, igen, igen... Ezért mondta Ő is: «Legyen a hitetek szerint»... Jézus a maga erejével csak az egészség hologramját hozta létre, az ember pedig a «vak» hitének erejével tartotta fenn azt. És minél erősebb volt az ember hite, annál szilárdabban tartotta fenn a hologramot a tudatalattijában.

Gondolkodtam egy kicsit, majd megkérdeztem:

— És miért nem szabad erről senkinek sem beszélni?

— Látod, másoknak elmondva az ember a válsaikkal és a megfelelő gondolataikkal kétség magját veti el a tudatalattijában, anélkül, hogy észrevenné azt. És ez a negatív erő, fokozatosan terjeszkedve, a «parazita-gondolatok» logikáját szüli a tudatban, amely a környező világról szerzett csekély tudására alapozva próbál legalább

valami józan ész megfogalmazni, magyarázatot keresve a szegényes tudáskészletében. Ebben a vonatkozásban az úgynevezett «józan ész» az ember első ellensége, a hitének, a spirituális fejlődésének, mivel termékeny talaj a kétségek, a negatív gondolatok és a negatív érzelmek fejlődésére. Ebben az értelemben Isten és a «józan ész» két teljesen különböző fogalom... Szóval, végső soron az értelem csataterén a kétségek, a logika negatív ereje nyer, ami elpusztítja a «vak» hitet az általa táplált egészségmátrixszal együtt. És a betegség visszatér újra. Ezért, ha nem vagy erős a szellemi tudásokban, egyszerűen hinned kell, hálát kell adnod Szeretettel Istennek azért, hogy elküldte az egészség ezen ajándékát, és senkinek sem szabad beszélned a gyógyulásról. Csak akkor van esélyed arra, hogy megőrizd ezt a Szeretet erejével létrehozott egészség-hologramot egészen a legmélyebb öregségig...

Ebben a pillanatban Viktor jött ki a sportcsarnokból, és meglátva a Szenszeit, megkérdezte, kezdhetik-e az edzést.

— Igen, természetesen — válaszolta a Szenszei.

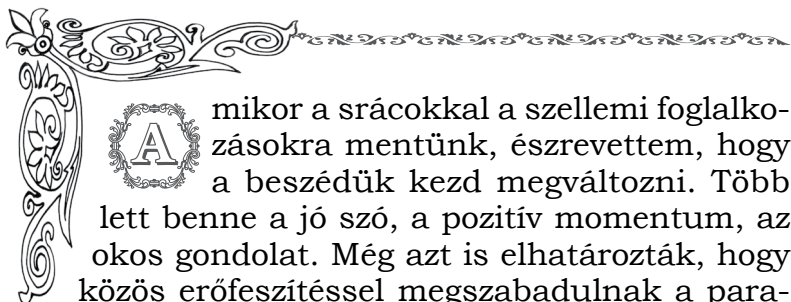
Sietve csatlakoztunk a csapathoz. Az egész foglalkozás alatt csak a beszélgetésünkről gondolkodtam. Lenyűgöztek ezek az egyszerű igazságok. Mintha korábban olvastam volna róluk a nagyok kifejezéseiben. De csak olvastam, nem értettem meg mélyen. A Szenszei létrehozott bennem valamilyen új látásmódot arról, ami évezredek óta létezett.

Ezzel a témával elragadtatva átkutattam az egész otthoni könyvtárat, és végül megtaláltam azt a folyóiratot, ahol a Biblia részletei jelentek meg Jézus gyógyításairól. Mindezt most már teljesen

más szemmel olvastam, teljesen más gondolatokkal, azoknak a nem mindennapi eseményeknek a csúcsáról, amelyek ilyen rövid idő alatt történtek velem. Így, fokozatosan feltárult előttem egy új világ, a Gondolat hatalmas ereje által szült világ.

A mikor a srácokkal a szellemi foglalkozásokra mentünk, észrevettem, hogy a beszédük kezd megváltozni. Több lett benne a jó szó, a pozitív momentum, az okos gondolat. Még azt is elhatározták, hogy közös erőfeszítéssel megszabadulnak a parazita szavaktól, amelyeket korábban gyakran használtak a kifejezéseikben. Ehhez kitalálták, hogy aki «elszólja magát», az vesz mindenkinek egy lángost vagy pogácsát. Én magam is, miután párszor «bűnben estem», már elkezdtem figyelmebben ügyelni a beszédemre, és mindenekelőtt a gondolataimra.

Az áhított tisztásunkhoz egy kicsi, de meglehetősen kitaposott, havas ösvény vezetett. Magán a tisztáson már ott állt Vologya, Sztász, Zsenya, a Szenszei és Nyikolaj Andrejevics. Csatlakozva a «hatalmas csapathoz», meghallgattuk a beszélgetés folytatását, amit az érkezésünk szakított félbe.

— ... de a hipnózis használatával a gyakorlatunkban kiderítettük, hogy az lekapcsolja a tudatot, és közvetlenül a tudatalattival történik a munka — mesélte lelkesen a pszichoterapeuta. — És arra a következtetésre jutottunk, hogy a tudatalattiban nincsenek konkrét tudások. Mindent

úgy fog fel, ahogy van: ha azt szuggeráljuk az embernek, hogy énekes, pedig soha életében nem énekelt, ő énekelni fog; ha adunk neki egy hagyományt, és azt mondjuk, hogy az édes alma, örömmel eszi meg, még csak össze sem ráncolja az arcát, és így tovább. Megismételtünk egy sor kísérletet, amelyeket moszkvai kollégáink végeztek a hipnotikus alanyok agykéregsejtjeinek ingerekre adott érválaszainak gátlásával kapcsolatban. Az alvajáró kezéhez egy forró vizet tartalmazó lombikot (+65 °C) tettünk, erősen megráztuk a csengőt. De a kéz ereinek semmilyen reakciója nem következett be erre az ingerre. A pletizmogram szintje nem változott. A kísérleti alany, akit arra hipnotizáltunk, hogy érzéketlen legyen ezekre az ingerekre, azt válaszolta, hogy semmit sem érez, amiről a mimikája is tanúskodott. Vagy olyan szomatikus jelenségeket szuggeráltunk neki, amelyeket önkéntesen nem lehet előidézni. Például, hogy egy darab hétköznapi papír egy mustártapasz. Ekkor a bőrének azon a felületén, ahová a papírt helyezték, megjelent a megfelelő bőrpír... Vagyis, az ember a hipnózis állapotában a szó szoros értelmében végrehajtotta minden parancsunkat, kezdve a pszichológiai képtől a test reakciójáig bezárólag.

— Teljesen igaz — válaszolta a Szenszei, — mert a hipnózis éppen az állati kezdet megnyilvánulása az emberben a teljes terjedelmében, ez a «felszabadulás» az értelem alól és a lélek lekapcsolása. A hipnózis csupán a tudatalatti funkciója. Hipnózisban az ember azzá válik, aki valójában, ha teljesen elárasztja az állati kezdet — egy zombivá, vagyis, egyszerűen szólva egy darab engedelmes hússá, vagy, ahogy Omar Khayyám helye-

sen megjegyezte, «csontok, inak és véres váladék zsákjává».

— Kik azok a «zombik»? — kérdezte Tatjana.

— «Zombiknak» nevezték az afrikai törzsekben azokat az embereket, akiknek a pszichéjét kábítószerek és speciális pszichés behatások segítségével bizonyos módon programozták; engedelmesen végrehajtották a törzsfőnök bármely megbízását, és meg tudták ölni nemcsak saját magukat, hanem az anyjukat, a gyermekeiket is... Röviden szólva, a «zombi» egy emberi test, amelyből «kivették» vagy «lekapcsolták» a lelket és megfosztották az értelmétől — válaszolta a Szenszei, és már Nyikolaj Andrejevicshez fordulva folytatta: — A hipnózis a személyiség «feltörése», az agresszió, a rabszolgaság. És természetesen, semmilyen tudást nem fogtok ott felfedezni, csak a tompa, állati engedelmességet.

— Nem értek önnel teljesen egyet a tompa állati engedelmességgel kapcsolatban — ellenkezett Nyikolaj Andrejevics. — Hiszen, amennyire én tudom, a hipnotizáltnál az «én» végig fenntartja a valóság feletti kontrollt, és bármely pillanatban helyreállítható. A hipnotizőr csak arra tud hatni, amivel a páciens öntudatlanul egyetért. Ahogy az orvosi kutatásokban írják, az ellenállás és védekezés mechanizmusa nincs teljesen kikapcsolva.

— Ha ez mind úgy lenne, ahogy ön mondja, a valóságban, akkor a hipnózist nem használnák olyan aktívan a világ összes vezető országának felderítésében. Önök pedig tudják, hogy az összes legújabb felfedezést, technológiát és a információ kicsalogatásának legjobb módjait, valamint az emberi psziché feletti kontroll módszereit első sorban az állam katonai érdekeihez használják

fel, és csak egy kis, jelentéktelen részét — békés célokra.

— Nos, rendben. De a hipnózist lehet orvosi célokra is használni, meggyógyítani vele valamilyen betegséget. Ezt a tényt, ugye, nem fogja tagadni?

— Fogom. Mi a betegség? Ez mindenekelőtt a szervezet jelzése a funkciókban vagy a szövetekben lévő súlyos rendellenességek lehetőségéről. A poszthipnotikus szuggesztió, amit a hipnotizőr hagyott hátra, és amelyet az ember értelmekésőbb állítólag saját ötletként hajt végre, csupán eltávolítja ezt a fájdalomjelet, de nem szünteti meg magának a betegségnek az okát. És az ember valóban egy ideig nem fog fájdalmat érezni, illuzórikus reményekkel csalva meg magát. Valójában pedig, még rosszabbat tesz magának, mert a betegség mindenképpen folytatni fogja a progresszióját, és végső soron egy még rosszabb, elhanyagolt állapotban fog megnyilvánulni. «Meggyógyulni» hipnózissal — az nem jelenti azt, hogy egészséges az ember. Mivel egy ilyen «kezeléssel» még egy betegség enyhe formája is másik, súlyosabb betegséget szülhet.

— És mi van azokkal a szokásokkal, amelyek kialakulnak a pácienseknél, amikor a gyógyító hatás bekövetkezik. Hiszen ezt többszörösen bizonyították, hogy a rossz szokások megszűnnek, a jók pedig éppen ellenkezőleg, kialakulnak, bevezetődnek, és az értelem maga kezd másként dolgozni. Miért? Hogyan magyarázza ezt?

— Minden nagyon egyszerű. Az értelem hipnózis alatt általában a «bizakodó hallgató» állapotában van. Vagyis, mintegy kívülről néz, abszolút minden elemzés nélkül. Ha megparancsoljuk neki

a hipnózis állapotában, hogy ne hallgasson vagy felejtse el, vagy változtasson szokásokat, azt mind pontosan végrehajtja. És később ezt a parancsot a saját ötleteként fogja fel... Az értelmünk tökéletlen, nagyon tökéletlen. A Lélek tökéletes, és a lehetőségei korlátlanok. De a Lélek lekapcsolódik, amikor az embert hipnózis állapotába hozzák, mivel az állati kezdet egyértelmű ébredése történik az emberben. A Lélek természetesen alulmarad, és már nem tud hatni az értelemre. Ezért a hipnózis általában véve félelmetes az emberek számára.

— És ha az embernek jót szuggerálnak?

— Nincs jelentősége.

— De a hipnózisra való fogékonyság minden emberre jellemző, csak különböző mértékben és különböző formákban.

— Természetesen, ahogy minden emberre jellemző a szellemi és az állati kezdet különböző mértékű jelenléte is.

— De a hipnózisnak vannak közös vonásai más megváltozott tudatállapotokkal, mint például az alvás vagy ugyanaz a meditáció. A hipnózist ugyanis szintén az agyba érkező jelek csökkentésével érik el, az alany is előtte egy bizonyos szenzoros ingerre koncentrál...

— Igen, de ön olyan jellemzőket sorolt fel, amelyek minden tudatállapot megváltoztatásának módszere kezdetére jellemzőek. A hipnózis fő különbsége magának ennek az állapotnak a lefolyásában rejlik, amely a fizikai szinten is tükröződik. Én a hipnózist a «parancs duplázása» állapotának nevezném. Nézzék meg, hogyan nyilvánul meg élettani szinten. Ha összehasonlítjuk az alvással és a meditációval, az oxigén és a széndioxid tartalma nem változik, mint ahogy azoknál

az állapotoknál. Más megváltozott tudatállapotokkal ellentétben a hipnózist nem kísérik fizikai eltérések az ébrenléti állapottól: az elektroenkefalogram hullámai («agyhullámok») leggyakrabban ugyanazok maradnak, mint az ébren lévő embernél, és így tovább. Vagyis, ezek csupán olyan tények, amelyeket az önök tudománya valójában képes rögzíteni ezen a szakaszon.

A meditáció pedig egy teljesen más megváltozott tudatállapot. Maga a «meditation» kifejezés is «elgondolást» jelent latin fordításban. A meditáció olyan állapotot képvisel, amelyben a figyelem koncentrációjának legmagasabb fokát éri el egy meghatározott tárgyra, vagy éppen ellenkezőleg, a figyelem teljes szétszóródását. Ebben az állapotban bekövetkezik az észlelési és gondolkodási folyamatok leállása, az ember érzéki elkülönülése a külvilágtól, és a belső, spirituális világra, a spirituális lényegre való teljes összpontosítás. Természetesen, az élettani szinten egy ilyen pszichés immobilizáció, amely az agy alapvető integratív mechanizmusainak ideiglenes kikapcsolásával jár, elősegíti az ember neuropszichológiai funkcióinak helyreállítását, frissességet, belső megújulást és életörömet érzését hagyva maga után... A hipnózis viszont a személyiség elnyomását hagyja maga után a tudatalatti szinten, ezzel rabszolgapszichológiát alakítva ki az ember tudatában.

És még egy érdekes momentum a meditációkkal kapcsolatban. Az ébrenléti állapotban normálisan működő érzékszervek magas szintű saját belső «zajokat» hoznak létre a központi idegrendszerben, ami megnehezíti az asszociációs és integrációs folyamatok lefolyását. Meditáció során az agy «saját zajainak» szintje rendkívül alacsony

lesz, és ennek következtében lehetőség nyílik az asszociációs és integrációs folyamatok legteljesebb kihasználására a meditáló által magának kitűzött meghatározott feladatok megoldására... Tehát, a hipnózis és a meditáció teljesen különböző tudatállapotok. A meditáció a szellemi kezdet felébresztésének egyik módja. A hipnózis pedig, hangsúlyozom, csupán az állati kezdet funkciója.

— De legalább pszichoterapeuta célokból lehet szuggerálni a hipnózisban az embernek az önmagába vetett hitet, a képességeibe vetett bizalmat — ahogy sem nyugodott meg Nyikolaj Andrejevics.

— A hipnózis nem a legmegfelelőbb dolog arra, hogy önbizalmat szuggeráljunk, hiszen egyidejűleg felerősíti a szuggesztióra való hajlamot, a másik ember akaratának való engedelmességet. Ez pedig a maga nemében természetellenes az ember lényegére, az életében megélt igazi rendeltetésére nézve. Hiszen belsőleg, a tudatalatti szintjén, az igazi Szabadságra, a Lelke Szabadságára törekszik. Ez az oka annak, hogy alapvetően állandó függetlenségre való vágy, az önérvényesítés és a külső szabadság bármely formája jelen van az életében.

És ha ti valóban segíteni akartok az embernek megváltozni, hinni a saját erejében és képességeiben, győzzétek meg a saját szavával, a saját gondolataival, a saját érvelésével. Mivel **a szó ereje újjáéleszti a gondolat erejét, a gondolat ereje pedig cselekvést szül...** De semmi esetre sem hipnózissal, ne nyílt paranccsal a tudatalattiba. Mert ti nem tudjátok, mit tesztek, mivel még messze vagytok attól, hogy megismerjétek a hipnózis valódi természetét és azokat a negatív erőket, amelyeket az ébreszt fel az emberben...

Nyikolaj Andrejevics elgondolkodva állt. Ekkorra az utolsó srácok is megérkeztek a tisztásra. Miután üdvözölte őket, a Szenszei megszólalt:

— Nos, mindenki összegyűlt, talán kezdhethjük is... Ma ugyanazt a meditációt fogjuk végezni, mint az elmúlt foglalkozásokon — a gondolat negatívától való megtisztítását. Azoknak, akik hiányoztak, megismétlem. Szóval, álljatok kényelmesen, lábaitok vállszélességben. A kezeknek úgy kell egymáshoz érniük, hogy a szétterpesztett ujjak végei találkozzanak, a has vonalában. Vég a véghez, vagyis a nagyujj a nagyhoz, a mutatóujj a mutatóhoz, és így tovább. Pontosan így.

A Szenszei megmutatta nekem ezt a kézpozíciót.

— El kell lazulni, el kell távolítani minden gondolatot, és csak a normális légzésre kell összpontosítani. Ezután, amikor elérjük a végtagok teljes ellazulásának és a belső nyugalom érzésének állapotát, az ember kancsóként kezdi elképzelni magát. Vagyis, a feje felső része mintha le lenne vágva, mint egy kancsónak... A víz forrásának helye a lélek. Ez a víz kitölti az egész testet, és végül túlcserélve kiömlik a kancsó szélén, lefolyik a testen, és a földbe távozik. A folyamat során, ahogy a víz kitölti a testet és kiáramlik a földbe, vele együtt kiáramlik minden rossz gondolat, minden probléma, összességében mindaz a szenny és nyugtalanság, ami az ember elméjében jelen van. Az ember mintegy belsőleg megtisztul mindezekről. És amikor így megtisztul, kezdi érezni a lélek és a gondolat közötti világos elválasztást. *Ráadásul a lelket, amely bent van, és a személyiséget a kancsó felett, amely figyeli a folyamatot.* Végso soron, ennek a meditációnak a mindennapi gyakorlásával az ember megtisztítja a gondolatait

a negatívtól, és a jövőben megtanulja azokat ellenőrizni, állandóan «tisztá» állapotban tartani az elméjét... Van kérdés?

— És miért kell a kezeknek pontosan így érintkezniük? — kérdeztem.

— Mert a meditáció során meghatározott energiák keringenek a szervezetben, amelyekről majd később mesélek. Az ujjak végei pedig lezárják ezt a kört. Ezenkívül az ujjak végein elhelyezkedő idegbőr receptorok ingerlése is történik, ami kedvezően, nyugtatóan hat az agyra... Van még kérdés?

Mindenki hallgatott.

— Akkor kezdjük is.

A Szenszei irányításával elkezdtük végezni ezt a meditációt. Megpróbáltam magam kancsóként elképzelni. De a képzeletem valahogy féloldalasan formálta ezt a képet, mivel az értelem sehogy sem tudott egyetérteni ezzel a meghatározással. Ekkor nem kezdtem el bizonyítani magamnak semmit, hanem egyszerűen csak arra gondoltam, hogy «én vagyok a kancsó», és az «belső vízforrásra» összpontosítottam. És ekkor egy különös érzés támadt bennem, mintha a tudatom belém ment volna, a lélekbe, és egy pont formájában koncentrálódott volna a napfonat területén. És ez a pont fokozatosan elkezdett terjeszkedni a benne spirálisan forgó kristálytisztá vízzel együtt. Végül, annyi víz lett, hogy forrásként fakadt fel, kellemesen szétáramló nedvességgel töltve ki az egész testet. Miután így megtöltötte az «edényt», ez a kellemes érzés «kiömlött a szélén». Valamilyen remegő libabőr hullám kezdett futni a testemen felülről lefelé, mintegy a földbe távozva. Elképzeltem, hogy a testem megtisztul minden rossz gondolattól. És egy ponton, belsőleg annyira jól

kezdtém érezni magam, annyira kényelmesen és örömtelien, hogy nem bírtam ki, és kissé eltértem a meditációtól, belsőleg hálát adva Istennek a lelkem mélyéből mindenért, amit adott nekem az életben, és a hatalmas Szeretetéért a gyermekei iránt. A következő pillanatban váratlanul rájöttem, hogy a tudatom, vagyis a valódi «énem» mintha a test felett lett volna. Maga a test pedig egyáltalán nem hasonlított testre. A «kancsó» fejéből több ezer vékony, sokszínű szál áramlott ki, amelyek állandó mozgásban a földbe távoztak. A kancsó mélyén pedig valami fényesen ragyogott, teltebb színekké alakítva ezeket a szálakat. A szépség persze egyenesen elbűvölő volt. De ekkor meghallottam a Szenszei melodikus hangját, amely valahonnan a távolból jutott el hozzám:

— Most pedig vegyetek két mély, gyors be- és kilégzést. Szorítsátok össze és engedjétek el hirtelen az öklötöket. Nyissátok ki a szemeteket.

Gyorsan magamhoz tértem. De a belső eufória állapota valahol a «énem» mélyén maradt. Mint később kiderült, a srácok mindannyian másképp élték meg ezt az állapotot. Az idősebb srácoknál jobb volt, mint nálam, az én barátaimnál pedig minden a «puszta elképzelés» szintjén zajlott. De a Szenszei azt mondta nekik, hogy kezdetben mindig így van sok emberrel. De a kitartó, mindennapi otthoni gyakorlás és a erkölcsi tulajdonságok javításának vágya révén egy idő után meghatározott érzéseket érhetünk el, majd megtanulhatjuk állandóan ellenőrizni a gondolatainkat. A lényeg — hinni magadban, a saját erődben, és nem lustálkodni.

Amikor eljöttünk a tisztásról, kiválasztottam egy pillanatot, és halkán megkérdeztem a Tanítót:

— Mondja, a srácok mesélték nekem, hogy amíg én hiányoztam, új meditációkat adott nekik. Én valószínűleg sokat mulasztottam. Mit tegyek most?

Mire a Szenszei, rám nézve kedves tekintettel, válaszolt:

— Hidd el nekem, **aki jószándékú gondolatokkal jócselekedetet tesz, annak nem kell szomorkodnia az elmulasztott miatt, mert sokkal nagyobb erőt szerez a lelkének megismerésére, mintsem tétlenségben maradva.**

Akkor persze keveset értettem abból, milyen jócselekedetekre gondolt a Szenszei, mivel mindazt, amit tettem, egyszerű mindennapi gondnak tartottam. És mindazonáltal ezek a szavak annyira a lelkembe vésődtek, hogy még aznap este bekerült a megfelelő bejegyzés a naplómba.

A napok szempillantás alatt elrepültek. Ez az új meditáció annyira megtetszett nekem, hogy örömmel végeztem el lefekvés előtt, akárcsak az összes előzőt, sorban. Egyszer megkérdeztem a Szenszeit, hogy káros-e mindet egymás után elvégezni egy este. Mire azt válaszolta, hogy éppen ellenkezőleg, nagyon is hasznos, mivel az ember többet dolgozik magán éppen szellemi síkon, a «Lótuszvirág» pedig még a lelket is felébreszti. «Jobb elvégezni azokat este lefekvés előtt és reggel, amikor felébredsz. Ezek a legegyszerűbb meditációk a figyelem koncentrációjának fejlesztésére, a belső látás kialakítására és a gondolatok kontrollálására. Teljesen ártalmatlanok, ezért bárki megtanulhatja azokat, még az is, aki soha nem találkozott szellemi gyakorlatokkal. Ugyanakkor, ezek a meditációk, az egyszerűség és hozzáférhetőség mellett, a legeredményesebbek».

 Az edzéseken igyekeztem utolérni a srácokat, friss erővel csatlakozva az új és a régi anyag tanulmányozásához. Ezekben a napokban a szellemi foglalkozásokon történt velem a legérdekesebb és a legtanulságosabb. Egy ilyen foglalkozáson

Nyikolaj Andrejevics vitába szállt a Szenszei-jel a reinkarnációról. Bár nekem úgy tűnt, hogy nem is vitatkozott, hanem inkább provokálta a Tanítót egy erről szóló beszélgetésre. Észrevettem, hogy annak ellenére, hogy Nyikolaj Andrejevics pszichoterapeuta, lelkes ateista és a «Társaságunk józan esze» volt, ahogy viccesen elneveztük, egyetlen foglalkozást sem hagyott ki, és tapintatos tisztelettel viszonyult a Szenszei-hez.

— De a reinkarnáció — az csak emberek kitalációja. Hiszen az uralkodó többségnél, mondanám, patológikus tanatofóbia (halálfélelem) figyelhető meg. Ezért találnak ki maguknak mindenféle mesét az újjászületésről, a túlvilági életről.

— Ellenkezőleg — tiltakozott a Szenszei. — Ami a haláltól való félelmet illeti, azt kizárólag azt az emberben lévő állati kezdet szüli — az önfenntartási ösztön és az egoista negativizmuson nevelt képzelet ereje. A félelem csupán egy érzelem,

amely ott kapcsol be, ahol hiányzik az információ vagy túl kevés van belőle... Ami pedig a reinkarnációt illeti, ez a jelenség valóban létezik a természetben. És még csak el sem tudod képzelni, mióta létezik.

A Szenszei az utóbbi időben barátságosan, tegezve beszélt Nyikolaj Andrejevicssel.

— De ha ez valóban így lenne, akkor emlékeznénk valamire, valamilyen töredékekre vagy még valamire.

— Emlékszel-e arra, mi volt mondjuk ezen a napon egy évvel ezelőtt?

Nyikolaj Andrejevics elgondolkodott, és bizonytalanul mondta:

— Valószínűleg munkahelyen voltam, ha nem vasárnap volt.

— Tehát, nem tudsz pontosan visszaemlékezni arra a napra.

— Nem.

— Látod. Akkor miért beszélsz egy másik időről, hogy volt-e neked előző életed... Már megbeszéltük a hipnózisoddal kapcsolatban, hogy van értelem, van állati kezdet és van lélek. Te a lélekben vagy, pontosan te, az igazi. Az értelem az, ami érzékel. És ott is van egy részecsskéje a te «énednek». Úgy tűnik, mintha meg lennél osztva: a lélekben egynek érzed magad, de egészen másképp gondolkodsz. Gondolkodj el magadon alaposan, ki vagy valójában, hogyan gondolkodsz, hogyan beszélsz, hogyan nézel. Nem az agyi tevékenység értelmében, a verbális, nonverbális, akusztikus mezők gerjesztése. Ez mind ostobaság. Hanem pontosan te! Nézz bele a tudatod belsejébe. Az végtelen. Gondolj arra, mennyire határtalan a kozmosz. És

próbáld megmagyarázni azt a tényt, hogy a tested minden atomjában tükröződik a Világegyetem...

— Vajon az atomban tükröződik a Világegyetem? — lepődött meg Nyikolaj Andrejevics.

— Természetesen. Ha kételkedsz, nézz utána az atom szerkezetével kapcsolatos szakirodalomnak, hasonlítsd össze a Világegyetem felépítésével. Még azok a tudások is, amelyek ma rendelkezésre állnak, teljesen elegendőek e tény felismeréséhez. Vagy vegyük például, a vákuumot. Az üres, látszólag nincs benne semmi, első pillantásra. De benne születik az élet. Miből? Az ürességből? Gondolkodj el globális kérdéseken, komolyan gondolkodj... De a legfontosabb, derítsd ki: ki vagy te? És akkor meg fogod érteni, hogy a test csupán egy kocsi, amely a születéstől a halálig visz téged, hol az egyik, hol a másik reinkarnációban. És ahogy használsz ezt a kocsit, attól függ, hová érkezel meg. Vagy magától gurul, vagy te fogod irányítani.

Az ember, azaz a lelke — csupán a kocsis ezen a kocsin. És ha a lélek alszik, a kocsi zötyögni fog oda, ahová mindenki megy. A kocsis körbe-körbe fog utazni. De ha a lélek felébred, a helyes irányba fog menni, a szellemi fejlődés irányába, arra, amerre ő akar, a személyes választása szerint. De a legfontosabb, hogy az ember megérti, hogy Ő ennek a kocsinak a fuvarosa. És itt, ezt felismerve, egyszerűen abbahagyhatja a körbejárást, és elmehet a Nirvánába, azaz hasonlónak válik az Istenekhez.

A srácok mind figyelmesen hallgatták a Szenszeit. Én pedig összeszedtem a bátorságomat, és feltettem a Tanítónak az engem izgató kérdést:

— Mondja, mi az értelme a lélek létezésének, vagyis nekem?

— Az értelem egyszerű — érett teremtményként eljutni végső soron Istenhez... Az ember a szellemi és az állati kezdet szintézise. És ez a szintézis szükséges ahhoz, hogy a lélek meghatározott formát öltjön, át kell mennie az anyagon, azaz meg kell érnie. Az ember, akárcsak a pillangó, átéli a lelkének fejlődési szakaszát. Átvitt értelemben: először, miután kikelt a «tojásból», az ember átmegy a «lárva» anyagi szakaszán, vagy «ember — állat» szakaszon, ahol a Földön «máskál», és benne az anyagi érdek dominál, mint egy hernyóban. Nem látja magában a lelket, és egy egésznek tekinti magát az anyagával, vagyis a testével.

Aztán eltelik egy bizonyos felismerési idő, akár egyik reinkarnációból a másikba átmenve, akár egyetlen életben belül (kinél hogy), ahol a lelke megéri a spirituális Szeretet jószándékú gondolatában. És fokozatosan az ember «bábbá» alakul, az «ember — ember» szakaszba, ahol világosan felismeri az igazi «énjét» — a lelket és a «bábót» — a testet. Ráadásul, a testet mint csupán anyagot a lelkének megéréséhez. Kívülről ez talán nem is nyilvánul meg semmiben, de benne viharos, globális változások mennek végbe.

És végül, amikor a lélek végleg megéri, a «báb áttör», és onnan kiszáll egy káprázatosan gyönyörű isteni teremtmény — a «pillangó» — a lélek, amely szabad a repülésében. Hasonlóan gyönyörű teremtményekhez csatlakozva, részt vesz új lelkek születésében, új «lárvák» létrehozásában, amelyek ugyanazon az úton fognak végigmenni. Ez az «ember — Isten» szakasz.

Ezért a teljes értelem a állatiból az istenibe való fejlődésben rejlik, hogy teljes értékű része lehes-

sen Istennek. Ez van belénk kódolva eredendően, mélyen belül. Ezért keressük Istent, ezért tudunk Istenről...

Nyikolaj Andrejevics elmosolyodva mondta:

— És mi van, ha én ateista vagyok, és tagadom Istent?

— Senki sem tagadja Istent a nagy egészben, bárki is legyen. Mert a lelkében mindenki érzi ezt. Mindenki fél a sötétben, bármilyen bátor is, mindenki gondol az örökkévalóságra, a halálra, az élete és a létezése értelmére. Egyszerűen sokan, mivel nem rendelkeznek elegendő információval, bekapcsolják a pszichéjük védekező funkcióit, és megpróbálják elnyomni ezeket a gondolatokat.

— Nos, én már csak úgy vagyok felépítve, hogy valós bizonyítékokra van szükségem. Ha valóban találkozna egy esettel, legalább egy emlékkal egy korábbi reinkarnációról, akkor hinnék benne, személyesen meggyőződve.

A Szenszei elgondolkodott egy kicsit, majd válaszolt:

— Rendszerben, megadom neked ezt a lehetőséget. A foglalkozás után elmondok neked egy érdekes technikát a tudatállapot megváltoztatására, amely lehetővé teszi, hogy felébredszük az ember lelkét, és beszélgetésre hívjuk elő. De figyelmeztetek, senki más nem tudhat erről a technikáról. Mivel a társadalom még mindig az «ember — állat» szakaszában van. Meg fogják kapni ezeket a tudásokat a megfelelő időben, amikor a többségük átlép az «ember — ember» szakaszba... Bármelyik páciensseddel megteheted pontosan mindazt, amit elmondok neked. De előreszaladva rögtön figyelmeztetek, hogy a reinkarnációban az idő fogalma, mint olyan, hiányzik. Vagyis, az egyik ember, pél-

dául kétszáz éve élt, és csak most született újjá, a másik egy éve halt meg, és egy perc múlva született, a harmadik pedig lehet, hogy a távoli-távoli jövőben élt, és a mi időnkben született és így tovább. Vagyis, ott megvannak a saját törvényeik, ezért ne csodálkozz nagyon... Megállapodtunk?

— Természetesen! — mondta lelkesen Nyikolaj Andrejevics.

Ekkor Sztász, aki eddig hallgatott, elgondolkodva kérdezte:

— A reinkarnációval kapcsolatban, a Sambhalában élő emberek is ki vannak téve ennek, vagy örökké léteznek?

— Ha a Bódhiszattvák életére kérdezel Sambhala belsejében, akkor ők teljesen más törvények szerint léteznek. És olyan testi, durva anyaguk, mint az embereknek, nekik nincs. Sambhalában a valóság egy teljesen másik oldala létezik... Hogy is mondjam, az ő testük finom anyag, amely a saját törvényei szerint létezik az időben és a térben. És ha az emberi világban az értelem szolgálja az ember testét, akkor otthon... azaz Sambhalában — gyorsan kijavította magát a Tanító — a test szolgálja az értelmet... Miért nem találják meg Sambhalát? Mert az az észlelés egy teljesen más frekvenciaszintjén létezik.

— Akkor az ember nem juthat oda testben? — kérdezte meglepődve Andrej.

— Dehogynem, juthat, ha tudja és képes átalakítani a testét a valóság érzékelésének ezen a frekvenciáján.

— Valami fantazmagória — fűjt az orra alatt Kosztik.

— A mai emberi megértés számára talán. De ez tény... Ha az emberek elhiszik, hogy ez fan-

tazmagória, a Isten áldja... De az ember nem tud semmit kitalálni magától, mivel mindez a tudás az akaratán kívül volt, van és lesz. A megismerési lehetőségeit csak az egocentrizmusa korlátozza. Összességében véve, a **fantasztikum lényegében – csak egy megvalósítatlan valóság.**

– És akkor hogyan jönnek ezek a magasabb lények ebbe a világba? Azt mondta, hogy ha szükség van rájuk, ők maguk veszik fel a kapcsolatot az emberekkel.

– Szokásosan, reinkarnáció útján. **Az ő lelkük a nyolcadik napon lép be az újszülött testébe, azaz ugyanúgy, ahogy minden ember születik.**

– Érdekes – mondta Nyikolaj Andrejevics, – és miből gondolja, hogy a lélek az élet nyolcadik napján lép be az emberbe? A keresztény vallásban, például, úgy vélik, hogy már az anya méhében belép.

– Ezt tévesen gondolják. Nyilvánvalóan, valaki valamit rosszul értett, a másik rosszul fordította le a saját nyelvére, a harmadik pedig kitalálta, a saját logikájából kiindulva; így vesztek el az igazi tudások. Minden a szokásos... **Valójában pedig, a lélek a nyolcadik napon lép be az emberbe. Ezt még valóban rögzíteni is lehet. A lélek, bár energetikai szubsztancia, de a testbe belépve mégis megkapja a finom anyag tulajdonságát. Ezért az újszülött súlya a nyolcadik napon hirtelen megnő 3-tól 20 grammig. És néha, kivételes esetekben, akár 50 grammig is. Ezt valóban rögzíteni lehet, ha pontosan ellenőrizzük az újszülött súlyát, a hetedik naptól kezdve, figyelembe véve a bejövő és kimenő anyagokat. Vagyis, a nyolcadik napon éles ugrás történik az újszü-**

lött súlyában. Ezenkívül pontosan a nyolcadik napon a gyermek tekintete «élővé», sugárzóvá válik. Ezt lehetetlen nem észrevenni.

— És miben különböznek a Bódhiszattvák az emberektől? — érdeklődött Kosztik.

— Abszolút semmiben. Tudatosan születnek újra az ember «anyagába», hogy saját magukon tapasztalják meg a világ minden terhét, nélkülözését és csábítását. Az emberi élet során pedig azt a hozzájárulást adják, amit meg kell adniuk. Néha meghatározott céllal «jönnek» a földre, hogy megvalósítsák a Sambhalában hozott döntést. De leggyakrabban — megfigyelőként. A Bódhiszattvák mint hétköznapi emberek élnek, csendesen és szerényen végezve a munkájukat, bár belül ez az Ember teljesen tisztában van vele, hogy ő egy Bódhiszattva. De soha nem fog erről kiabálni, és nem fogja verni a mellét. Általában, a környezetében senki sem tud erről. Bárki lehet: a közeli személyed, ismerősöd, rokonod, barátod, és így tovább.

— És miért jönnek megfigyelőként? — kérdezte Viktor.

«És valóban, miért? — gondoltam. — Biztosan ez a világ túl piszkosnak és egoistának tűnik ezeknek a magasabb lényeknek a szempontjából?»

— Nos, nekik van egy ilyen szabályuk, vagy pontosabban, kötelességük. Minden Sambhalai Bódhiszattvának legalább ezerévente egyszer el kell jönnie reinkarnáció útján ebbe a világba. Miért? Azért, hogy megéljék az emberi életet, megnézzék, hogyan és miről gondolkodik az emberiség, milyen szinten kell nekik a tudást átadni. Vagyis azért, hogy ismerjék az emberi lényeket. Hiszen Sambhalában hiányzik az állati kezdet az egyén-

ből. Ott teljesen más a valóság. De azért, hogy az ott lévő Bódhiszattva megérthesse, mi történik itt, «kidobják» őt ebbe a világba, hogy ne feledkezzen meg, úgy mondom, ne lazuljon el. Még Rigden Dzsappó sem kerülheti el ezt a szabályt, ezt a sorsot. Ő azonban általában a globális változások kezdete előtt jön el ebbe a világba az emberi civilizáció életében, körülbelül tíz-tizenkétezer évente egyszer. De nem Messiásként, hanem Bíróként. Ellenőrzi az előző gondozottai munkáját, felmérve az emberek észlelésének szintjét, spiritualitásuk fokát vagy az anyag által való elnyelésüket. Ettől függően Sambhalában aztán ítéletet hoznak, hogy lesz-e jövője ennek az emberiségnek, vagy nem.

— És ez hogyan történik?

— Nos, ha az emberiséget összességében szellemi fejlődő közösségnek ítélték meg, akkor megmaradt. Ha pedig benne több az állatiból, azaz az anyagi lényeg uralkodik, akkor megismétlődik ugyanaz a «globális kataklizmák» története, ami néhány más, korábbi civilizációval történt. Az anyag «tenyésztésére» a következő civilizáció lelkei számára pedig nem hagytak meg az emberek összmennyiségének több mint 1/10 részét... **Az emberiség maga választja ki magának az utat, a Sambhala tettei pedig — az csupán ennek a választásnak a következményei.**

— Ahogy értem — kapcsolódott be a beszélgetésbe Viktor — a fő rendeltetésük az emberiség spirituális fejlődése.

— Majdnem helyes — válaszolta a Szenszei. — A fő rendeltetésük a Felsőbb Erőktől, azaz a Koszmikus Hierarchiától vagy Istentől, ahogy tetszik, az emberi lélek nevelése az újjászületésének minden ciklusa során. Aktívan segítik a fejlődését

akkor, amikor az emberben felébred a szellemi kezdet.

— Valószínűleg ez az egoista világ szörnyűnek tűnik az ő spiritualitásuk szempontjából — mondtam ki a gondolataimat hangosan.

A Szenszei elmosolyodott:

— Igen, nem egy ajándék. Ez az újjászületés azzal egyenértékű, mintha egy pillangót betuszkolnának egy hernyóba — a pillangónak is és a hernyónak is kényelmetlen. De ilyenek a szabályok. Minden Bódhiszattvának le kell töltenie itt a maga idejét, végig kell élnie az egész életét. Bár bármelyik Bódhiszattva szabadon elmehet a Nirvánába bármelyik percben, a számukra ez nagy kísértés.

— Ön korábban azt mondta, hogy a Bódhiszattva olyan ember, aki az emberiségért hagyta el a Nirvánát.

— Kétségtelenül. Ezért ez duplán kísértés számára, mivel érezte a földöntúli boldogság csúcának állapotát... Önök egyszerűen nem tudják elképzelni, mekkora hőstett elhagyni a Nirvánát és idejönni. Átvitt értelemben, a Bódhiszattvákat azokhoz lehet hasonlítani, akiket a legjobbak közül a legjobbak önkéntesként küldtek az egyik legfelelősségteljesebb munkaterületre. **A Bódhiszattvák itt maradnak az emberekért, az emberi lelkek neveléséért, hogy ezek a lelkek fejlődhessenek és Szabaddá válhassanak, igazán Szabaddá, mert ehhez törekszik a belső lényegünk, a lelkünk, állandóan és minden másodpercben.**

A Szenszei rápillantott az órájára, és azt mondta:

— Nos, srácok, ideje elvégezni a meditációt, különben reggelig is beszélgethetünk.

Én is megnéztem az órát. Az idő egy másodperc alatt elrepült ebben a beszélgetésben. És furcsa érzés volt, mintha egyáltalán nem létezne. Mintha maga az örökkévalóság pillanata lett volna, amely kissé felfedte a titkainak fátylát.

Elvégeztük ugyanazt a meditációt, mint az elmúlt foglalkozásokon, a «gondolataink tisztségára». A «kancsó» szélén átömlő «víz» már világosabban volt érezhető, valamilyen hullámszerű mozdulatokkal. A foglalkozás után a Tanító emlékeztetett bennünket, hogy folyamatosan tanuljuk meg ellenőrizni a gondolatainkat, és «kihorgászni» a negatív «tudat parazitákat». Azt is hangsúlyozta, hogy ne engedjük az agresszióknak, ha az felmerül. És a legfontosabb — folyamatosan fejleszszük magunkban az isteni Szeretetet, végezve a «Lótuszvirágot». Nyikolaj Andrejevics a tisztáson maradt, mi pedig elbúcsúzva hazamentünk.

Engem annyira megleptek ezek a tudások, amelyeket a Szenszei olyan egyszerűen és érthetően mesélt el, hogy leírtam az egész beszélgetést a naplómba, kiemelve magamnak a legizgalmasabb pontokat: **«Kiderült, hogy az emberi létezés értelme — a lélek tökéletesítése!!!»** Ezt éreztem, de nem voltam biztos benne. Most viszont, sokadszorra gondoltam arra, hogy ez gyökerezen megváltoztatott mindent, amit addig annyira féltve őriztem és fontosnak tartottam az életben. Körülnéztem és elgondolkodtam: «Hiszen valóban az egész életünket a testért éljük... Még a szobában, a lakásban, bármit is vegyünk, mindent a test szolgálatára és a szükségleteinek kielégítésére hoztak létre. Kivételt talán csak a könyvek jelentettek... Persze, a Szenszei egyszer azt mondta, hogy a civilizáció összes kelléke csak arra való, hogy több időnk maradjon a lelkünk tökéletesítésére. De mennyi teljesen felesleges dolog van mindezen a haszontalan kacaton belül! És mindez kevés nekünk, mindig többet akarunk. Hová? Minek? Hiszen lehet, hogy holnap meghalunk, és Ott úgysis azt fogják értékelni, amit magunkban fejlesztettünk, és nem azt, hogy mennyi port

gyűjtött össze a fáradhatatlan munkával a földben félig elrohadt burkunk.

Ezekben a napokban valamilyen sajátos értékrend átértékelésen mentem keresztül, még az iskolában is. A lányok, mint mindig, azzal dicsekedtek, milyen divatos ruhákat vettek nekik, és nyilvánvaló irigységgel meséltek arról, amit másokon láttak. Hallgatva őket, meglepődtem magamon. Hiszen én is pont ilyen voltam régebben, kergettem valamilyen illékony divatot, ami talán nem is állt jól nekem. De a nagyzási hóbort a felismerhetetlenségig felfűvódott bennem, amikor abban az időben lehetőségem volt «kitűnni a tömegből». Pedig, a nagy egészben, örökké az a divatos, ami jól áll. És ennyi... Néhány, egykor «divatos» holmi, a «pillanatnyi prezentáció» után most «holt» teherként lóg a szekrényben. Minek ennyi kacat egy embernek? Minek az nekem? Talán valahol az embereknek nincs mit felvenniük? És miért valahol? Itt van, az orrom előtt, a saját osztályomban három lány szegény családból. Kettőnek nincs apja, a bányában haltak meg. A harmadiknak az apja részeges, és az még rosszabb. Miért ne oszthatnám meg velük? Hiszen nekik nagyobb szükségük van rá, mint nekem.

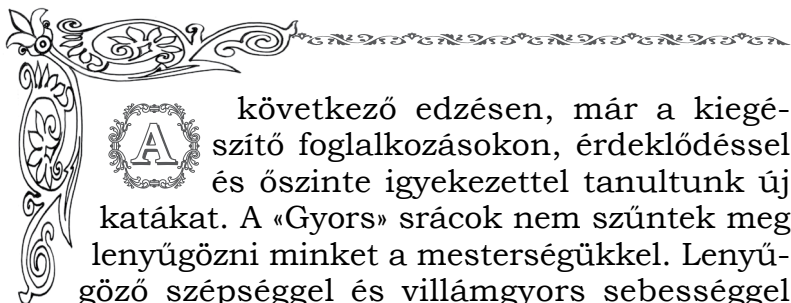
Tanácskoztam anyámmal, bár kissé félrevezettem, mondván, hogy jótékonyági akciót tartunk az iskolában. De anya nem ellenezte. Még cipőt is találtunk a lányoknak. Összegyűjtöttem mindezt, és más feladat állt előttem: hogyan adjam át nekik. Magam elé képzelve a helyzetüket, úgy gondoltam, hogy a legjobb megoldás az lenne, ha megkérném az osztályfőnökömet, hogy adja át nekik a ruhákat, mintha valamilyen jótékonyági szervezettől származnának... Tetszett az ötlet. Mivel

egy hét múlva az egész iskolában, a tanárnőnk kezdeményezésére, játékonysági akciót hirdettek a városunk «Gyermekotthona» gyermekeinek javára. Ezt megtudva, még egyszer megbizonyosodtam a Szenszei szavainak igazáról, miszerint **a jó gondolat és a jócselekedet láncreakciót szül a jó gondolatokból és jócselekedetekből.** Az jutott eszembe, hogy ha mindenki megértené ezt, és tenné azt a jót, amit tud, akkor valószínűleg a szegénység és az éhezés megszűnne az egész világon. Mert valahogy szégyen civilizáltnak lenni, amikor melletted valaki éhezik és súlyos szűkséget szenved.

Ilyen gondolatok (az egyetemes Szeretetről, testvériségről és kölcsönös segítségnyújtásról) közben valamilyen izgalmas remegés futott át a testemen. A napfonat területén a könnyű, kellemes nyomás érzése kezdett terjeszkedni. Egy bizonyos méretet elérve, hullámokat bocsátott ki a libabőröből, amelyek a tudatot még nagyobb remegésbe hozták, felerősítve a végtelen Szeretet érzését az egész világ iránt.

A következő edzésen, már a kiegészítő foglalkozásokon, érdeklődéssel és őszinte igyekezettel tanultunk újakat. A «Gyors» srácok nem szüntek meg lenyűgözni minket a mesterségükkel. Lenyűgöző szépséggel és villámgyors sebességgel vívtak párbajt egymás között. Andrej, aki ismételen figyelte a mozdulataikat, panaszkodott a Tanítónak:

— Hogyan mozognak ilyen gyorsan? Látszólag ugyanazokat a katákat csináljuk, de bármennyire is próbálom, mégis lemaradok tőlük, és nagyon is. Gyakorlatilag kétszer gyorsabban mozognak nálam. Miért?

— Az egész a egyensúlyon múlik. Ez az egésznek a trükkje — válaszolta a Szenszei.

— De én ügyelek az egyensúlyra rendesen, ahogy korábban tanították nekem, még a karate legelső lépéseinél is. Szerintem betartok minden szabályt, a súlypontot is a megfelelő módon osztom el... De nem sikerül úgy, mint nekik.

— Azért, mert áthelyezed a súlypontodat, ők pedig követik a súlypontot.

— Az hogy van? — csodálkozott Andrej.

— Nos, hogy van. A «Hara»-ban, vagy ahogy még nevezik, a «Dan-Tien» pontban, amely három ujjnyira van a köldök alatt, található a súlypont. Emlékszel, egyszer meséltem nektek erről. Mindenki azt tanítja, hogyan kell helyesen tartani, lépni, átvinni és így tovább. Azt mondták neked, hogy például az álló ember csak addig nem esik el, amíg a súlypontból induló merőleges vonal a talpfelület szélei által határolt területen belül van; hogy a járás egy sor előre esés, amelyet a támasztóláb időben történő áthelyezése akadályoz meg; hogy a futás egy sor ugrás egyik lábról a másikra, a testsúly és a súlypont megfelelő áthelyezésével. Így van? Így... Vagyis, mindenki elmondja és megtanítja a súlypont áthelyezésének általános szabályait betartani. **De éppen ebben maradnak alul a sebességben. Mert a sebesség növeléséhez és a test mozgásának megtanulásához először is meg kell tanulni mozgatni a súlypontot.**

— És meg tudom-e én is ezt tanulni, vagy reménytelen vagyok? — mondta mosolyogva Andrej.

— Csak a buta és a lusta reménytelen — vágott vissza ugyanolyan iróniával a Szenszei. — Amúgy elvileg bármely ember meg tudja tanulni. Létezik egy elemi technika a saját súlypont áthelyezésére. Vagyis, ez majdnem ugyanaz a dinamikus meditáció. Először az légzési technikát gyakorlod. Bármilyen származtatott mozdulatnál, amikor a kezeket eltávolítod magadtól — belélegzel, amikor a kezek feléd jönnek — kilélegzel; lépés előre — belégzés, lépés hátra — kilégzés. Ezzel egyidejűleg a kilégzést mintegy a has aljába, a «Haraba» teszed, hasonlóan ahhoz, ahogy a meditációnál a kezeken keresztül lélegeztünk ki. Vagyis, a kilég-

zésnél a figyelmedet koncentrálod és teljesen a hasnak erre a pontjára összpontosítasz, mintegy enyhén megfeszítve azt éppen a «Hara» területén. És végeredményben eléred, hogy így kezded kontrollálni a származtatott légzésedet. És a legfontosabb — érezned kell ezt a helyet, éppen a súlypontodat.

— És milyen mozdulatokat kell végezni, van valamilyen sorrend?

— Bármilyet, amit akarsz, ennek nincs jelentősége. Ha akarod, melegíts be, vagy forgasd a kátákat, vagy csak sétálj körbe, vagy csinálj hajlongásokat, mindegy. A lényeges dolgot a gondolatod és a koncentrációd végzi... Ez az első szakasz — megtalálni éppen a súlypontodat, és érezni azt bármilyen mozgásnál.

A második szakasz — a «Haraba» koncentrált súlypont pontjának megnövekedése. Vagyis, gondolatban küldesz bele Csi-t. És ez a pont, a levegő energiájának koncentrációja révén, mintegy megnövekszik, és kerek és sűrű lesz. Itt golyóvá vagy kisméretű labdává alakul, bármivé, amire a fantáziád képes. Az a fontos, hogy mintha fizikailag érzed, hogy valami van ott, például egy ilyen egészséges, kerek csapágygolyó vagy hasonló.

És a harmadik szakasz — a legfontosabb. A akaratod erejével mozgatod a súlypontodat, minden más utána mozog. Bárhol legyél és bármit csinálj, folyamatosan végzed ezt a dinamikus meditációt.

— Ugyanúgy, mint a «Lótuszvirágot»?

— Teljesen igaz. Ugyanúgy. Egyébként az egyik nem zavarja a másikat. De bárhogya is mozogsz, bárhová is mész, elsősorban, a értelmeddel nem a testet, hanem a súlypontodat kell áthelyezned.

A testnek pedig ezután már meg kell tanulnia utolérni azt. Ennyi az egész. Egyszerű.

Andrej elgondolkodott, és megpróbált mozogni a légzés kidolgozásával.

— Nézd csak — hívta fel a figyelmét a Szenszei — hogyan mozgatsz általában. Először előre viszed a vállad, a lábad, a fejed és így tovább. Vagyis, először a test egy részét viszed előre, és csak aztán a súlypontot. Most pedig nézd meg a srácokat... Látod, minden mozgást a «Hara» ponttól kezdenek, éppen a has alja megy előre először, és csak aztán jön a test, bárhogyan is helyezkednek át vagy mozognak, gyorsan vagy lassan.

— Aha, világos mi a lényeg — vette át a szót Kosztik, aki velünk együtt figyelt a Tanítóra. — Mi meg azon tűnődtünk, miben különböznek ön és a srácok mindig, amikor mentek. Kiderült, hogy a szokatlan járásukban.

A Szenszei széttárta a karját, és mosolyogva mondta:

— Szokás.

Az első próbálkozásaink mulatságos nevetéssel végződtek, mivel mindenki megpróbált mindent egyszerre megtanulni. De az, ami sikerült, az volt, hogy pingvinként jártunk. Amire a Szenszei megjegyezte:

— Srácok, mondtam nektek, először tanuljatok meg lélegezni, érezni a súlypontotokat, és csak aztán áthelyezni azt.

— És hogyan gyorsítják a mozgásukat? — kérdezte Andrej, a «gyors fiúk» felé bólintva. — Kell utána valami különlegeset csinálni?

— Dehogy. Gyorsítani csak a kilégzéssel lehet, vagyis a gondolatod erejével, előre tolva a súlypontot... Ahogy a kezedet mozgatod, csak gon-

dolva rá, úgy itt is szabadon kell tudnod mozgatni a súlypontodat, gondolatban parancsot küldve. És amikor megtanulod a gondolat sebességével áthelyezni a súlypontodat, olyan gyorsan fogsz mozogni, amennyire a fizikai edzettség enged. Csak testeddel kellesz majd utolérned a súlypontodat.

— Nagyszerű! — mondta Andrej. — Így bármilyen sprintfutást meg lehet nyerni.

— Pontosan. Ha a sportolók ismernék ezt a technikát, az összes «világbajnoki aranyat» megnyernék — félig viccelődve válaszolta a Szenszei.

— És senki sem tud erről közölük?

— Sajnos.

— Én sem hallottam erről soha, és sehol sem olvastam róla — meglepetésünkre őszintén bevallotta Kosztik. — És miért?

— Nos, ez egy ősi technika az emberi lehetőségek fejlesztésére, és az ősi kolostorok oktatóinak szent kincse. Még a tanítványaiknak sem meséli el, és ezt megőrzik, mint a különleges titkos technikák egyedüli birtoklásának egyik ékkövét. Bár a nagy egészben nincs itt semmi különös, még Művészet sincs ebben. Hétköznapi technika, amely bármely ember hatalmában áll. Legfeljebb a többi közül hatékonyabb, és ennyi...

Egész úton hazafelé a mi társaságunk «büszke volt». Hiszen megtudni azt, amit csak az ősi kolostorok oktatói tudnak, még az álmaink határait is felülmúlta. Ismét csodálkoztam a Szenszei tudásának finomságain az ősi technikák terén. A naplómban találgatva, hogy «ki Ő» valójában, azt írtam, hogy valószínűleg a Szenszei ezen felül egy tehetséges orientalista, vagy jól ismerte azokat a vidékeket, vagy ott nőtt fel. Különben hogyan sze-

rezte ezt a tudást? A rejtély csupán újabb rejtélyt szült. A Szenszei kétségkívül nagyon sokat tudott, a filozófiától a pontos tudományokig. És mindez egy általam ismeretlen fundamentális tudás alapjain állt az emberről, a végtelenül osztható atomban lévő mikrovilágegyetemről a láthatatlan, de általam teljesen érzékelhető lélekig, vagy inkább a teremtésének titkáig. «Ki Ő?!» — kérdeztem magamtól ismételten.

Másnap meglehetősen kellemetlen hír várt rám. Anyám ismét ágynak esett, éles, szörnyű hátfájdalommal. Az utóbbi időben sokat idegeskedett, mivel mint jó szakembert, egyszerűen elárasztották munkával. Ezenkívül, be kellett fejeznie azt is, ami a távollétében felhalmozódott. És még valami tervezett ellenőrzés is érkezett. Összességében, az ilyen ülő szorgalmas munkának, valamint a természetes őszinteségnek és lelkiismeretességnek köszönhetően, a háta és az idegei nem bírták az ilyen túlterhelést. Ezen a napon nagy nehezen emelkedett fel az ágyból, szörnyű, elviselhetetlen derékfájdalommal.

Számunkra apával ez persze sokk volt. Rettentően aggódtunk. Mindannyian a magunk módján próbáltunk segíteni neki. Apa elkezdte felhívni az összes ismerősét és tanácsot kérni, hol lehet még jól gyógykezeltetni, mivel anya kategorikusan nem akart műtőasztalra feküdni. Valószínűleg, nem is maga a műtét riasztotta el, hanem a következmények, amelyeket látott az idegsebészetben, és amelyekről sok embertől hallott, a neurológián tartózkodva. Az a kilátás, hogy élete végéig mozgássérült legyen, egyáltalán nem felelt meg anyá-

nak. De egy idő után a fájdalom annyira erőssé vált, hogy már mindenre hajlandó volt.

Eközben apa már hívta a közvetlen főnökét — a tábornokot, hogy szabadnapot kérjen másnapra. Apa azt mondta, hogy ez a tábornok jó fej volt. Atyai gondossággal viseltetett és aggódott minden beosztottjáért, és mindig segített nekik és családjuknak, amiben csak tudott. Ezúttal sem tért el elveitől, és nem hagyta cserben a helyettesét a bajban. Miután meghallgatta apát, ajánlott neki egy jó csontkovácsot, megadva a megfelelő címet. És kérte, hogy nyugtassa meg a feleségét, mert neki is volt majdnem ugyanilyen története, nagyon húzódott a lába. Annál a csontkovácsnál kigyógyult, és már második éve fut, és egyelőre minden rendben van.

E hívás után anya és apa egyhangúlag úgy döntöttek, hogy másnap elmennek oda. Én, őszintén szólva, kételkedtem. Nem jutott el a tudatomig, hogyan lehet anyámat egyszerűen pusztá kézzel meggyógyítani, ha még a injekciók és tabletták sem segítettek neki. Elhatároztam, hogy «a magam módján» «kezelem» anyámat, ahogy a Szenszei mesélte. Hiszen azt mondta, hogy az «egészség mátrixát» bármely ember létrehozhatja a mély belső Szeretetének erejével, és ha nagyon-nagyon hisz benne.

Lefekvés előtt, miután elvégeztem az összes meditációt, anyám egészséges képére összpontosítottam. Elképzeltem őt teljesen egészségesen, vidáman, életvidáman, a gyönyörű, kedves mosolyával és a jóságos szemeivel. Halkan bocsánatot kértem Istentől minden bűnömért, ha voltak ilyenek az Ő véleménye szerint. Őszintén kértem, hogy segítsen neki, mert nagyon szeretem

az anyámat. Annyira erősen kértem, hogy szívből könnyeztem. Annyira szerettem volna, ha anya minél hamarabb meggyógyul, hogy ez a sajátos meditáció után elszaladtam a szülők szobájába megnézni, hátha már valami megváltozott.

Apa valamilyen papírokon dolgozott az íróasztalnál, anya pedig már aludt. Az arca enyhén ráncos volt. Láthatóan, a háta még álmában is fájt. Visszatértem a szobámba, és azt gondoltam: «Valószínűleg az én erőm kevés. Én persze folytatni fogom ezt az «egészség mátrixának» létrehozására irányuló technikát, de nagyszerű lenne, ha a Szenszei is csatlakozna ehhez. Akkor a siker biztosan garantált lenne. Neki olyan spirituális ereje van, olyan erős belső hite és olyan tudása, ami valószínűleg mindenre képes, ha már pusztá gondolatának erejével meg tudott menteni engem a haláltól. Meg kell vele beszélnem a legközelebbi edzésen. Jószívű, segíteni fog». Ezzel a jó gondolattal aludtam el.

Másnap elmentem anyámmal a csontkovács-hoz. A tábornok gondosan kiutalta nekünk a fekete «Volgáját» és egy személyes sofőrt, aki jól ismerte a környéket és az utakat. Amikor mentünk, elképzeltem Vologya «terve» szerint, ahogy ez az öreges, az én képzeletemben lévő öregember-csontkovács, ránéz anyára, és azt mondja neki, hogy minden rendben van vele, hogy ez hiba, és ő egészséges. Ekkor észrevettem, hogy a sofőr arra a környékre fordult be, ahová a meditációkra jártunk. «Ismerős helyek — mosolyogtam magamban. — Még szép, ilyen félreeső környék, és ennyire híres az embereiről». És ismét összpontosítottam a kívánt eredményre.

Valamilyen magánszektorba érkeztünk. A házat, ahol a csontkovács valószínűleg rendelt, messziről észrevettem. Pontosabban, nem is magát a házat, hanem a hatalmas tömeget, amely a kicsi, rendezett házikó előtt állt. Nagyon sok ember volt. A sofőr alig tudott leparkolni az autójával a számos más autó között, és szakmai figyelmét arra irányította, hogy ezen autók rendszámai nemcsak különböző megyékből, hanem különböző köztársaságokból is származtak. Kissé meglepett, hogy ez az eldugott hely ennyire ismert.

Az emberek sűrű falként álltak az általános sorban. Még az sem segített, hogy fekete «Volgával» érkeztünk. Bármennyire is próbáltunk, nem sikerült áttörnünk a tömegben. Be kellett állni a sorba, mint mindenkinek. Anya közben félfekve volt az autóban. A mi számunk négyszázhetvenhárom volt. De amikor az emberek megtudták, hogy anyának éles fájdalma van, azt mondták nekünk, hogy az ilyen fájdalommal a csontkovács soron kívül fogad, és egy másik, elől lévő sorba kell állnunk. Siettünk csatlakozni a soron kívüliekhez, akik körülbelül ötvenen voltak. Anyának még a padon is átadták a helyet azok, akik még valahogy meg tudtak állni a lábukon. És elkezdtünk várni.

Rendkívül meglepett a nép ennyire nagy száma, és kicsit zavarba is jöttem. A sorban lévő emberek különböző korúak voltak, nagyapáktól és nagymamáktól kezdve egészen fiatalokig, gyerekekkel. Elöl pedig egy csecsemővel álltak, egészen apróval. Azt mondták, mindössze öt napos, és már «plexitisze» volt – a keze nem emelkedett fel, valamilyen szülési patológia. Összességében itt a gerinc

különböző betegségeivel gyűlt össze a közönség, amelyekről én még soha nem is hallottam.

A nagymama, aki anya mellett ült, azt mondta, hogy a csontkovács húsz nőt, húsz férfit fogad, majd tíz soron kívülit. Szerinte, ez nem tart sokáig, két óra alatt sorra kerülünk. Azt gondoltam, ha így van, akkor még jól rá tudok összpontosítani a gyógyító meditációmra anya érdekében. Mintegy tíz percig kitartóan próbáltam ezt megtenni. De valódi koncentráció nem jött létre, mivel a sor halkan zümmögött a folyamatos beszélgetésben, nem keltve «zajt». Akaratlanul én is elkezdtem figyelni a beszélgetéseket.

— És nekünk mekkora bánatunk volt, mekkora bánat — siráncozott egy idősebb nő, aki egy tizenöt év körüli lány mellett állt. — Még borzasztó vissza is gondolni. Nincs szörnyűbb a világon, mint beteg gyermeket nevelni. Hiszen az unokámnak szörnyű kifo-szkoliosisa volt, egy valódi púp. Az orvosok életfogytig tartó rokkantságot jósoltak. A lány az iskolából minden alkalommal könnyekkel jött haza. Bár szép volt az arca, a kortársai «rondának» csúfolták. És hol nem jártunk, milyen orvosoknak nem mutattuk meg, még extraszenszekhez is vittük — mind hasztalan. Teljesen kétségbeestünk. Egyszer pedig alig értünk oda, Isten segített, a lányt mondhatni a hurokból húztuk ki. Ő sír, minek neki ilyen élet, hiszen senki sem fogja soha szeretni. Ő sír, mi sírunk, olyan nagy bánat, szóval szavakkal nem lehet átadni...

A nő hangja elcsuklott, és titokban letörölte a rátörő könnyeket.

— Ne tegye, nagymama — mondta neki az unokája. — Hiszen minden elmúlt már.

— Igen... Szóval, elmentem aznap a templomba, imádkoztam az Úrhoz. Másnap reggel pedig megkaptuk a friss újságot, és abban cikk volt a csontkovácsunkról. Először persze kétkedtünk abban, érdemes-e elmenni, és rábízni-e a gyermeket még egy orvosra. Hiszen már sok szakember megvizsgálta. De... az összes utolsó esemény... Végül, úgy döntöttünk, ha az Úr ad még egy esélyt, akkor nem szabad elutasítanunk, mivel rosszabb már nem lehetett...

Izgalommal érkezünk a rendelésre. Az emberek a sorban jól nyilatkoztak róla. És amikor bementünk, és megláttam a szemét, valamiért minden kétség eloszlott. Olyan sugárzó, kék szeme van, olyan kedves, békét sugárzó tekintete, hogy egyenesen megkönnyebbült a szívünk...

— Igen — mondta egy másik nő. — A szemei tényleg szokatlanok, olyan feneketlenek. Mintha mindent tudnának, mintha éreznénk a fájdalmadat.

— Én sem láttam még életemben ilyen szemet, olyan nyugodtak, okosak — mondta egy fiatal nő, aki a beszélő mellett állt.

A nők bólintottak a fejükkel, egyetértve a véleményekkel.

— És milyen kellemes, dallamos hangja van, milyen nyugtató a beszédstílusa. Ahogy udvariasan kommunikál mindenkivel...

— Amikor beszélek vele, mindig jobb lesz a hangulatom. A sok szenvedett fájdalom után kedvem támad még élni is.

— Nekem is ilyen érzésem támad.

— Látnod, mit jelent egy jó ember.

Hallgatva ezeket a szavakat, valami megmozdult a szívemben. Felfüggesztettem a terméket-

len próbálkozásaimat az összpontosításra, és már figyelmesen kezdtem hallgatni a beszélgetést.

— Éppen erről beszélek — mondta az az idősebb nő. — Volt benne valami szokatlan, ami reményt ébresztett. Megvizsgálta a lányt, és azt mondta, hogy meg fogja javítani a hátát, de utazni kell, és pontosan végre kell hajtani az ajánlásait ott-hon. El sem tudják képzelni, mennyire életadóan hatottak a szavai a lányra. Sokáig jártunk a kezelésekre, majdnem egy évig. És mi egy másik régióban élünk. Néha rossz volt az időjárás, és nehéz volt eljutni, de Anjuta mindig ragaszkodott az utazáshoz. Olyan céltudatosság alakult ki benne, hogy csak örültünk és keresztet vetettünk. Otthon naponta szorgalmasan végezte a gyógytorna teljes komplexumát, amelyet a csontkovács elmondott nekünk. És egy év múlva a púpjának nyoma sem maradt! El sem tudják képzelni, mekkora boldogság ez nekünk. Anjuta kivirult, rögtön annyi udvarlója lett, tömegesen rohangálnak utána... Most jöttünk el ellenőrzésre. Ó! Isten adjon neki egészséget. Arany kezei egyszerűen csodát tettek!

— Igen, a kezei valóban aranyat érnek — erősítette meg egy negyven év körüli másik nő. — A szó szoros értelmében profi. Ritkán találkozni olyan szakemberrel, akiben Istentől kapott tehetség és ilyen finom orvosi tudás egyesülne... Én tíz évig szenvedtem a fejfájástól. Hány kórházban feküdtem a legnagyobb protekcióval, az eredmény nulla: álmatlan éjszakák és a eszméletvesztésig tartó fejfájások... Két évvel ezelőtt pedig, még szörnyű visszaemlékezni azokra a napokra, már nem tudtam járni. Az ellenségemnek sem kívánom átélni ezt a tanácstalanság és tehetetlenség lelkiállapotát, ilyen erős fájdalmakat a derékban,

a lábakban. Ismét álmatlan éjszakák, injekciók, és nincs eredmény. Voltak még szörnyű percek a kétségbeeséstől, a fájdalomtól és a kínoktól. Pedig a természetemnél fogva bátor ember vagyok, és mindig is vezető voltam. Váratlanul megállt az egész élet, minden megfagyott, csak a fájdalom és a kín maradt.

Az orvosok természetesen ragaszkodtak a műtéthez. És győzködtek, hogy semmi nem segít, csak a sebészeti beavatkozás. De a teljes gyógyulást sem tudták garantálni. Egy szóval, életfogytig tartó rokkantság... Ekkor jött hozzám anyám, és elkezdett mesélni a csontkovácsunkról, rábeszélni, hogy mutassam meg magam neki. Tanácsot kértem az orvosaimtól, de ők csak nevettek az arcomba, és azt mondták, hogy még senki a világon, még a kiemelkedő orvosok között sem gyógyított meg porckorongsérvet, ráadásul a nyakon, nem sebészeti úton. Azt mondták, ha akarja, menjen, úgys visszatér hozzánk. Anyám azonban kitartott az övénél.

Amikor ide vittek, az orvosok ilyen «ítélete» után abszolút semmi reményem sem volt. Azonban az első hét kezelés után meglepő módon megmozdult egy lábujjam, és a fájdalom kissé alábbhagyott. Ekkor támadt bennem igazán a gyógyulásba vetett hit, bár a csontkovács már az első napon azt mondta: «Bonyolult és hosszú lesz, de megcsináljuk». És azután minden nappal kis, de stabil változások kezdtek mutatkozni jobb irányba. Fokozatosan elkezdtem mozogni, önállóan öltözködni. Fél év múlva pedig visszatértem a normális emberi életbe. Most tovább gyógyulok. Én magam sem hiszem el, hogy a rémálmom véget ért, és minden ilyen szerencsésen alakult. Egy ilyen komoly és

szörnyű betegséget meggyógyítani műtét nélkül — ez valóban csoda!

Amikor visszatértem a normális életbe, vissza-mentem a városomba, és szándékosan elmentem megmutatni az orvosainknak az eredményt, ami-ben nem hittek. Ők csak széttárták a karjukat. És képzeljék el, egyikük sem érdeklődött iránta, hogyan értem el ilyen eredményeket. Bár egykor kórusban kiáltották, hogy ez lehetetlen... Itt van ez a tudás, vezessék be. Mennyi embernek lehetne segíteni! Hát nem, a büszkeség nem engedi... Éle-tem végéig hálás leszek Igor Mihajlovicsnak mind-azért, amit arany kezeivel tett! És mennyi embert állított lábra! Amíg ide jártam, oly sok mindent láttam. Az emberek tényleg az utolsó reménnyel jönnek ide a gyógyulásra. És ugyanazok az orvo-sok és professzorok is elhozzák a gyerekeiket és unokáikat.

Meg is lepődtem a csontkovács nevének említé-sekor. «Lehet, hogy ő az... Á, dehogy, nem lehet!» — gondoltam, elveszve a találgatásokban. Minden bennem megfeszült, és egy egységes csenddé vál-tozott. Ekkor a sor új hullámban zúgott fel.

— Igen, nagy lelkű ember! — mondta egy nő. — Azt mondják, a dédapja is híres csontkovács volt Orlovscsinán. Azt mondják, hogy Istentől kapott ajándékban részesült, a betegséget tévedés nélkül megállapította.

— A miénk is olyan erős, mintha röntgenen keresztül nézne. Nekem porckorong eltolódásom van, és rögtön azt mondta — 6 mm. Később készí-tettek felvételeket, és pontosan — minden egyezik.

— Ez azért van, mert a kezei különösen érzé-kenyek. Olvastam az újságban, hogy egy elrejtett gyermekhajszálat, amely hasonló az emberi ideg-

hez, negyven papírlap alatt is megtalál. Az újságírók kísérletet végeztek ezzel. «Ez azzal egyenértékű – mondja ő – mintha meg kellene találni az ideg becsípődésének pontos helyét, és a kezek manipulációival megszabadítani azt a szorítástól».

– Hála Istennek, hogy van ilyen ember. Hála, hogy Ő hozott minket hozzá – vetett keresztet a nő, aki az Anjutájáról mesélt.

– Tudja, én tavaly nála csontritkulást kezeltem – mondta egy fehér, ősz hajú idősebb nő. – Idén pedig felemeltem valami nehéz dolgot, és ismét megszakítottam a hátamat. És úgy elkapott, hogy két éjszakát nem aludtam, semmit sem akartam. Csak a fűró fájdalom... Vagy elájultam, vagy teljesen kimerültem, de este teljesen kikapcsoltam. És azt álmodom, mintha a csontkovácsunk odajönne hozzám, megsimogatná a fejemet, és azt mondaná: «Ne félj, most könnyebb lesz, holnap pedig gyere hozzám. Minden rendben lesz». És mit gondol, reggel teljesen másképp ébredtem, még a fájdalom is kissé alábbhagyott. Most már a harmadik kezelést kapom, teljesen magamhoz tértem. Mert különben nem találtam a helyemet... De ami furcsa, az álomban az orvosnak válláig érő haja volt, mint egy angyalnak, és a szemei olyan kedvesek-kedvesek voltak...

– Igen, a hajszíne szokatlan, ritkán fordul elő ilyen szőke szín.

– És mit tennénk nélküle? Valóban, valószínűleg Isten küldött nekünk egy angyalt.

E szavak után egy roskadozó öregasszony, aki eddig szundikált a pad szélén, váratlanul megszólalt:

– Nem angyalt, hanem arkangyalt.

És ismét elmerült a szundikálásába. Ez kimondhatatlanul meglepetést okozott az egész tömegnek... Ekkor egy bányász, a szeme körül lévő fekete szegély alapján ítélve, nem bírta ki, és azt mondta:

— Nem tudom, milyen angyal vagy arkangyal, de klassz fickó! Talpra állított, pedig én nem hiszek Istenben.

— Én sem hittem — tette hozzá egy erős öregember. — Harminc évig pártkönyvvel jártam, most pedig — elővette a ruhája alól a kereszteskét egy cérnán, és megmutatta — kereszttel járok. És ez mind egy eset után történt. Ezt soha nem felejtet el... Én a gyárban dolgozom, a kohó mellett állok. A nevezetes napon műszakba kellett mennem. Előző éjszaka pedig álmodtam Mihalicsunkkal, és azt mondta: «Holnap mindenképpen gyere hozzám, ne menj be dolgozni. Ha elmész, nem térsz vissza». Nos, előtte nála gyógykezelttem magam, akkor éppen szünet volt a kezelésben. Reggel felkelek, fáj a hátam. Azt gondolom, valószínűleg éjszaka is fájt, azért álmodtam vele. Már készültem elindulni dolgozni. Aztán arra gondoltam, minek menjek, most nehéz dolgokat emelnem húznom, minek nekem. Ott ugyanis amíg mintát veszel, minden megszakad benned. Nos, úgy döntöttem, hogy elmegyek a csontkovácshoz. Elkéreszkedtem a munkából. És képzeljék el, aznap robbanás volt a kohónál, majdnem az egész brigádom odaveszett. És ha én is ott lettem volna, én a kemence mellett állok... Hogyan értheti meg ezt egy egyszerű halandó... El akartam mondani ezt Mihalicsnak, de ő az ujját az ajkára tette, mintha azt mondaná, hallgass. És ennyi... És hogyan ne higgyek Istenben ezután.

— Ó, és tudják, a szomszédunknak is volt hasonló esete — kapcsolódott be a beszélgetésbe egy harminc év körüli nő. — Egyébként ő adta nekem a csontkovács címét. Valamikor ő is kezelte magát nála. Nos, tavaly a szomszédot betemette a beomlás. Emlékeznek, aki helybéli, arra a bányarobbanásra? Nos, őt akkor betemette valahol egy tartóoszlop alatt. Azt mesélte: «Fekszem egyedül a sötétben, betemetve kővel. Leírhatatlan félelem kerített hatalmába, hogy élve eltemetnek. Már búcsúztam az élettől, minden szerettemtől... Látom a szemeim előtt, mintha ködből, megjelenik a csontkovácsunk képe, és olyan nyugodtan, a dallamos hangján azt mondja: «Ne félj, ne félj. Neked még korán van meghalni. Veled maradok, amíg meg nem mentenek...» És amikor felébredt, azt mondja, már a mentők húzták kifelé. Egyedül ő maradt életben az egész csapatból. Ezt az esetet követően a fickó teljesen megváltozott. Abba hagyta az ivást, hívóvé vált, a felesége a gyerekekkel együtt nem tud betelni vele. Csodálatos férj lett!

Ekkor a sor elöl megmozdult. És a szétnyíló tömeg előtt fehér köpenyben lépett ki... A meglepetéstől majdnem kiesett a táská a kezemből.

— Szenszei — suttogtam halkan, és a következő pillanatban teljes torokból felkiáltottam. — Szens... ó, Igor Mihajlovics!!!

A Szenszei megfordult, és meglátva engem, jelezte, hogy menjek oda. Alig préseltem át magam a soron. A szívem úgy dobogott a mellkasomban. Miután üdvözölt, megkérdezte:

— És te mit keresel itt? Történt valami?

— Igen, anyámat nagyon elkapta a háta...

Elvonultunk vele egy zugba, ahol Igor Mihajlovics rágyújtott egy cigarettára.

— Apám tábornoka adta nekünk ezt a címet — fújtam ki egy lélegzetre az összes «államtitkot». — Még a «Volgáját» is kiutalta.

A Szenszei abba az irányba nézett, ahol az autók álltak.

— Á, Alekszandr Vasziljevics... Hogy van az egészsége?

— Nos, ahogy mesélte apámnak, már két éve problémamentesen futkos.

— Jó. És mi történt anyáddal?

Részletesen elkezdtem elmondani mindent, amit tudtam, erőteljesen gesztikulálva a kezeimmel az izgalomtól. Miután meghallgatott, a Szenszei azt mondta:

— Rendben, hozd anyádat, gyere be velem együtt.

Örömmel elfutottam anyámhoz, és elmondtam, hogy Igor Mihajlovics soron kívül fogad minket. Anya persze megörült, de a meglepetésének sem volt határa. Nagy nehezen felkelt, és elindultunk vele a visszatérő csontkovácshoz.

— Ő az én Szenszei-jem, Igor Mihajlovics — mutattam be őt anyámnak leírhatatlan büszkeséggel.

Behatoltunk a ház mélyébe, amely tele volt várakozó emberekkel. A fogadó szobában állt egy dívány, a sarokban pedig egy kicsi ikon volt, meggyújtott mécsessel. Segítettem anyámnak derékig levetközni, és lefeküdni a díványra. És ahogy kijöttem a szobából, láttam, ahogy Igor Mihajlovics anyám háta fölé hajolt, megtapintva a gerincét a kezével. Már a függöny mögött, a szomszédos szobában hallottam a Szenszei hangját:

— Igen, tudja, komoly problémája van itt, dorzolaterális prolapsus 7 mm-ig az L4–L5 szegmensben, ami sztenóziót okoz a csigolyaközi nyílásban, aminek következtében a gerincvelői gyök összenyomódik.

— És egyszerűen ez mit jelent?

— Egyszerűbben szólva, ez porckorongsérv. A porckorong pusztulása következtében a szekveszterei, vagyis a porckorong darabjai kiestek a gerincsatornába a csigolyanyílás felé, és nyomják a gerincvelői gyököt. Ez okozta ezeket a fájdalmakat... Ez persze komoly, de javítható.

A sűrű függöny mögül enyhe gerincropogás hallatszott, és néhány szokatlan hangú csattanás. Egy idő múlva a Szenszei hívott, hogy segítsék anyámnak felöltözni. Miután megbeszéltük a következő kezelést, elbúcsúztunk, és lassan elindultunk az autóhoz.

— Na, milyen? — kérdeztem anyámat.

— Tűrhető — válaszolta.

Visszafelé egész úton nem tudtam megnyugodni, a Szenszei-re gondolva. Bárkinek tartottam őt: fizikusnak, kémikusnak, filozófusnak, történésznek, orientalistának, fiziológusnak. De egyszerű csontkovácsnak — ez már túl sok volt! Nos, még ha nem is egyszerű, hanem nagyon is ismert... És mégis, az ő hihetetlen tudásbeli potenciáljával, az ő fenomenális képességeivel, és végül, az ilyen szokatlanul tiszta emberi erkölcsével, lehetett volna kiemelkedő tudós, politikus... Bárki, a tudása szintjét tekintve a társadalom legfelsőbb rétegeit foglalva el... Mire pazarolja a potenciálját?! És ha nem lett volna az érv az anyám javára, az agyam még elég sokáig folytatta volna a felháborodást.

Ekkor, valamilyen kerülőúton kijövet ebből a félreeső helyből, elhaladtunk egy rozoga, félig romos templom mellett, láthatóan még forradalom előtti építmény volt. A gondolataim átkapcsolódtak az örök dolgokra való elmélkedésre, Istenre, hitre, a Nagyokra. És ekkor megvilágosodtam: «A Szenszei tényleg valóságosan segít az embereknek! Hiszen a saját kezével gyógyítja meg a fájdalmtól meggyötört testek, a kínoktól megnyomorított lelkek ezreit, visszaadva az embereknek az egészséget, a hitet és az életörömet... Istenem, hiszen minden Nagy is így tett! Hiszen mindegyikük nyitott lélekkel ment az emberekhez, és jót tett. És a Szenszei is megemléített egyszer... Lehet, hogy Ő is... Na, ez az!»

Lázasan elkezdtem felidézni az összes pillanatot, amely megerősítette a sejtéseimet. Hazatérve pedig újraolvastam az egész naplóm, ahol a Szenszei személyiségével foglalkoztam. Igen, az a tény, hogy csontkovács, kiegészítette a fő hiányzó láncszemet a saját értelmem számára kialakított logikai láncolatban. «Hiszen a legfontosabb — gyógyítja a különböző emberek testét és lelkét. Következésképpen, ekkora mennyiségű emberrel kommunikálva, akik mögött konkrét sors, probléma, emberi fájdalom állt, ő jobban ismeri az emberek hangulatát, az élethez való hozzáállásukat, valamint a szellemi fejlődés szintjét, mint bármelyik politikus. Hiszen a Bódhiszattva földi életéhez nem lehet jobb hivatást kitalálni». Az ilyen felfedezésektől libabőr futott végig a bőrömön, a napfonatom pedig csiklandozott a poszt-spirális hullámok átáramlásától.

De amint ez a gondolati izgalom kezdett lecsillapodni, a «józan eszem» sietett elfoglalni az üres

helyet. «Másképp — gondoltam — miért is emeltem fel ennyire? Lehet, hogy ez az egész csak a én képzeletem. Elfáradtam, túlzigultam, meghallgattam mindenféle beszélgetést a sorban, és tessék, elsietett, fantasztikus következtetések... Nos, segít az embereken, nos, van hozzá tehetsége és képessége, és akkor mi van? Egyszerűen jó szakember, ahogy az a nő mondta a sorban. Ennyi az egész. És külsőleg átlagos ember, átlagos arccal, amely hasonlít minden emberi archoz. Külsőleg semmiben sem különbözik a többitől. Olyan, mint mindenki más...»

És ekkor vettem észre, hogy minél mélyebben fejlesztettem a «józan ész» elméletét, annál több valami rossz jelent meg bennem, valamilyen harag talán, valamilyen fekete irigység, hogy a Szenszei rendelkezik ilyen tehetséggel és képességekkel, én pedig nem. És olyan mindenféle undokság tört fel a gondolataimba, hogy még saját magamtól is megijedtem: «Stop, stop, stop! Ki csinál ott vihart a pohárban? Elvtársak, hiszen ez nem én vagyok! Vajon a lélek gondolhat-e ilyen rosszat? Nem. Hiszen az maga a jóság. És ez az egész kosz honnan származik? Ez nem az én véleményem. Valamilyen tolakodó gondolatok, amelyek pimaszul visszatérnek újra és újra, haragot és gyűlöletet ébresztve bennem... Hiszen ezek az állati kezdet ösztönei!» És ekkor végleg megharagudtam magamra: «Milyen idegesítőek! Meddig lehet még buta, makacs állat?! Elegem van. Egyszerűen elegem van. Így elrepülhet az egész élet is, az ilyen gonosz gondolatokban és hiúságban...»

Ekkor másik gondolat is meglátogatott: «Lehet, hogy éppen e felfújt saját egocentrizmusunk miatt nem vesszük észre, milyen csodálatos esélyeket

kínál nekünk a Sors. A lélek számára pedig, amely évszázadokon át vándorol, mint a sötétségben, lehet, hogy egy ilyen Esély évezredenként csak egyszer adatik meg. Ki tudja, mit nem látunk az irigységünk és a haragunk miatt... Istenem, miért vagyunk ilyen vakok! Miért kezdünk el valamit igazán értékelni csak akkor, amikor elveszítjük? Miért fogadjuk el a Nagyokat csak a haláluk után?

Nézd, Krisztust keresztre feszítették, szintén valakinek a felfújtt nagyzási hóbortja és a mi csordaszellemű egocentrizmusunk miatt. És milyen Nagy Ember volt, mennyi jót tehetett volna még az emberi lelkekért. Ha életben lenne, és az emberek csak egy kicsit nyitottabb szívvel lennének, talán az emberi civilizáció akkora ugrást tett volna a fejlődésben, hogy mi, a távoli utódok, már régóta egy igazi, egységes, szabad közösségben élnénk, határok és állam nélkül, erőszak és terror nélkül, békében és harmóniában... De nem, még Jézus életében is kevesen értékelték Őt igazán. A többség pedig valószínűleg irigyelte, kárörvendett, és vádolta az állati hiúságával, a fukarságával, a gyűlöletével és a közönyével. De a halála után mindenki azonnal kezdett hinni Benne!

Még a kortársainkat, a kiemelkedő személyiségeket is veszük. Mikor ismerik el mindannyiukat? Főleg a haláluk után. Ráadásul, utána mindenki jól nyilatkozik róluk, még azok is, akik életükben sok gonoszsgot tettek velük. És a gondolataikban valószínűleg örülnek, hogy megszabadultak a riválisuktól. Micsoda alattomos állati természet!

Mikor ébredünk fel, mikor fogunk lélekkel gondolkodni, és nem testtel? Hiszen, akkor az egész világ megváltozna és teljesen más lenne! Legszívesebben világgá kiáltanám ezt. De mi értelme?!

Nem kiabálni kell, hanem cselekedni, magunknak kell megváltozni. És nem szabad megengedni, hogy ezek a tudat paraziták még az ész terének is a közelébe férközzenek. Igen, ha ezt a többség megértené, akkor talán megtanulnánk tömegesen értékelni és tisztelni azokat a géniuszokat, akiket a természet olyan ritkán küld a világnak! Ahogy a nagy klasszikus mondta: «Természet-anyá, ha néha nem küldenél ilyen embereket a világnak, elhervadna az élet vetése».

 Másonnap, a soron következő szellemi foglalkozásra tartó közös utazás során, végig meséltem a srácoknak a megdöbbentő híremet arról, hogy a Szenszei-jünk ismert csontkovács, és arról, amit láttam és hallottam nála a rendelésen. Számukra ez is

teljes meglepetés volt. A szent tisztáson már majdnem mindenki összegyűlt. A Szenszei, miután üdvözölt, udvariasan megkérdezte tőlem, hogy érzi magát anyám.

— Köszönöm, kicsit jobban. Fáj még persze nagyon. De ma legalább nyugodtan átaludta az éjszakát.

— Ez jó. Semmi baj, lassan helyreállítjuk az egészségét.

Ebben én nem is kételkedtem. És egészében nagyon örültem, hogy éppen így történt. Szeretett anyám számára jobb orvost nem is kívánhatnék. Most a lelkem nyugodt volt.

— És tudja — folytatta a személyem — annyira meglepődtem, amikor megláttam Önt. Azt hittem, a csontkovácsolással csak valamilyen rozzant nagypapák és nagymamák foglalkoznak.

— Ezt sokan gondolják.

— Miért van ez így?

— Azért, mert a csontkovácsolásban az emberek között az igazi tudás és tapasztalat évekkel jön el, ezért esik meg, hogy időskorra.

Észrevettem, hogy a jelen lévő idősebb srácok közül, valamint Nyikolaj Andrejevics sem lepődött meg a «csontkovács» szón, valószínűleg régóta tudtak róla.

— Mondja — folytattam, csodálattal nézve a szemébe, — a hit segítségével lehet gerincbetegségeket gyógyítani?

— A hit képes hegyeket is mozgatni, nemhogy valamilyen csigolyát. De korántsem mindenkinek van igazi hite.

— Miért?

— Kétségek emésztenek, az állati kezdetünk elnyom. Ezért az embernek nagyon nehéz megszereznie az igazi hitet. Bár az észben uralkodó léleknek — nagyon is egyszerű.

— Nos, de ha az ember csak «vakon» hisz a gyógyulásában vagy a hozzátartozója gyógyulásában, a gyógyítás gyorsabban fog megtörténni?

— Persze. És nemcsak gyorsabban, hanem sokkal könnyebben és hatékonyabban is.

— Bocsásson meg — kapcsolódott be a beszélgetésbe Nyikolaj Andrejevics. — Én már régóta szerettem volna megkérdezni öntől, miért éppen ezt a hivatást választotta magának?

— Nos, hogy is mondjam — válaszolta a Szenszei. — Mint bármely ember, amikor felmerült a hivatásválasztás kérdése, elgondolkodtam. De egyetértenek, hogy mi lehet jobb a világon, mint visszaadni az embereknek az egészséget, és mi lehet bonyolultabb a szervezetben, mint a gerincoszlop, kivéve talán az agyat... És mi a gerincoszlop? Nézzenek rá az anatómiai képeken az

idegfonatainak hálózatára — ez maga az «élet fája», amelynek a koronája az agyba nyúlik, a gyökerei pedig az ember minden szervével kapcsolatban állnak. Átvitt értelemben ez az «élet fája» «táplálja» az egész szervezetet egészséggel. És ha, Isten ments, valamilyen hiba lép fel benne, az azonnal kihat a szervek és az egész szervezet működésére. Hiszen, gyakorlatilag a betegségek több mint kilencven százaléka a gerincoszlop működési zavarai következtében jön létre, a «legjelentéktelenebbtől» a halálosig. Problémák szinte minden embernél felmerülnek az egész élet során... A gerincoszlop a mai napig a titkok titka a tudomány számára. És ugyanúgy, mint az agy, kevésbé tanulmányozott.

— Összességében igen — mondta Nyikolaj Andrejevics. — Hogy őszinte legyek, soha nem gondolkodtam ezen... De ha ennyire fontos és bonyolult szerv a szervezetben, akkor a gyógyításához gondolom, szilárd tudásbázissal kell rendelkezni.

— Magától értetődik. A gerincoszlop nagyon érdekes, tökéletes biomechanikai szerkezet. A kezelése nagy felelősség, mert itt pontosan meg kell állapítani a diagnózist, felmérni az információt, az életkort, a testsúlyt és még egy egész listát a különböző tényezőkről, majd meg kell hozni a helyes döntést, és ennek megfelelően ki kell számítani az erősséget és a «dózis» hatását. Hiszen ez egyfajta mikroműtét, csak feltárás nélkül. Ráadásul, figyelembe kell venni, hogy a használat során revitalizáció zajlik. A csontkovácsolás nagyon komoly hivatás. Itt az embernek alaposan tudnia kell mindent: a biomechanikát, anatómiát, patológiát, genezist, morfogenezist, fizikát, a sejt kémiaiáját. Röviden szólva, az embernek tudnia kell és kiválóan kell értenie a vertebrológiához.

— Mihez, mihez? — kérdezett vissza Ruszlán. — És mi az a ... brológia?

— Nem brológia, hanem vertebrológia — válaszolta mosolyogva a Szenszei. — Ez a gerincoszlop tudománya, amely magába foglalja ezen összes tudomány összességét, plusz a gerincoszlopra vonatkozó specifikus tudást.

— És milyen specifikus tudást? — érdeklődött Nyikolaj Andrejevics.

— Itt még ismerni kell a különböző manuális módszerek finomságait és fogásait a vertebrogén patológiák, oszteopátia, kiiropraktika és így tovább kezelésére, vagyis a korábbi nemzedékek tapasztalatait a csontkovácsolás területén. Hiszen, a csontkovácsolás meglehetősen ősi és érdekes hivatás — és mintegy mellékesen a Szenszei hozzátette: — Nos, és persze, ez a kapcsolattartás sok különböző emberrel.

Nem tudom, mások hogy voltak vele, de én kiválóan értettem, hogy éppen a Szenszei utolsó szavai jelentették a fő okot a hivatás választásában. Ebben teljesen biztos voltam száz százalékgig.

Eközben a Szenszei a meditációkra terelte a beszélgetés témáját. Elkezdtük megvitatni az ott-honi eredményeinket, majd ismét erősen próbáltunk dolgozni magunkon, apró lépésekkel közeledve a távoli, hőn áhított álmunkhoz — hogy Emberré váljunk.

Eszrevettem, hogy a napok egy pillanat alatt elszállnak. És még az az érzésem is támadt, hogy érezhetően nincs elég időm mindenre. Még néhány szakkört is abbahagytam, hogy legalább valahogy mindent be tudjak fejezni... A foglalkozásaink és az edzéseink továbbra is örömmel töltötték el a újdonságukkal és az egyediségükkel. A soron következő edzésen a Szenszei elkezdett egy új témát magyarázni:

— Ma megismerkedünk, és mint általában, részben tanulmányozzuk a taicsicsüan stílusát, amelyet a «vusut» lágy irányzatú iskolájának tartanak. Ez a stílus Kína egyik leghíresebb kolostorában keletkezett, amely a Vutang-hegyen (Udanshan) található. Figyelemre méltó, hogy a helyi hegyeket korábban a Nagy Nyugalom hegyének nevezték. De egyszer ott, miután megértette a Tao-t (amit a taoizmusban belső isteni erőnek és egyfajta ősi szubsztanciának tartanak, amelyből az egész Univerzum keletkezett), nappal az égbe emelkedett egy ember, akit Zsen Vu-nak (Zhen Wu) hívtak. Az ő tiszteletére nevezték el a hegyeket Vutang-hegynek (Udanshan).

Az egyik legenda szerint abban a kolostorban a XII. században élt Csang San-feng (Zhang San-feng) szerzetes. Egy nap, miután furcsa zajt hallott az udvaron, kinézett az ablakon. A szerzetes látott egy fát, amelyen egy szarka ült, és a földön egy kígyót, amelyek egymást figyelték. Valahányszor a szarka lerepült a fáról, hogy megtámadja a kígyót, az gyorsan elfordította a fejét, és úgy hajlott meg, hogy a szarka ne tudja megcsípni. Miközben figyelte őket, megvilágosodás szállt Csangra: az ellenfelet le lehet győzni azzal, hogy kitérünk a támadás elől.

Egy másik legenda szerint ezt a bölcsességet maga Zsen Vu sugallta neki, álmában megjelenve. Ahogy a közmondás tartja: «A szent átadta, a bölcs megértette». Miután megértette a harcművészet fő elvét, Csang San-feng sokéves edzés után kidolgozta a «lágý irányzat» stílusát, amely a «nagy átalakítás» (taicsicsüan) nevet kapta. Ha szó szerint fordítjuk ezt a szót, akkor a «tai» jelentése nagy, a «csi» — átalakítás, a «csüan» — ököl.

Egy harmadik változat szerint ennek a stílusnak a kidolgozását egy másik Vutangi Csang San-fengnek is tulajdonítják, aki a XIV. században élt, a híres Ho Lung (Hó Sárkány) mester tanítványának. Természetesen, léteznek más legendás változatok is ennek a stílusnak a keletkezéséről. De akárhogy is, a taicsicsüan alapelve nem változott, és a következő posztulátumokból áll: a statika dinamikát teremt, a rugalmas legyőzi a merevet; lassúval győzik le a gyorsat, röviddel a hosszút. Vagyis, például, az ellenfél éles támadó mozdulata rá lágý rugalmassággal válaszolnak, ezzel amortizálva az ütést, egyszerűen szólva, ürességbe engedik. Ennek eredményeként az ellenfél elve-

szíti az egyensúlyát. És ekkor néhány gramm is elegendő ahhoz, hogy legyőzzön egy tonnányi erőt. A stílus technikájáról a taicsicsüan mestereinek ősi írásai azt mondják: «A mozdulatok kicsik, de a változások nagyok, a rugalmas legyőzi a merevet; az ellenféltől kapott erőt felhasználják; hirtelen támadnak, pontokra hatnak».

A taicsicsüan folyékony táncra hasonlít. A legmagasabb mesteri szinten a stílusban nincsenek rögzített mozgások vagy komplexek, csak az alapelvek maradnak meg. A test mintegy önállóan mozog, egy önkényes, sajátos táncot hajt végre dinamikus meditációban.

De a nagyobb eléréséhez a kisebbel kell kezdeni. Ezért a legegyszerűbb gyakorlattal — a «toló kezekkel» — fogjuk kezdeni. Ezt párban végzik. Itt szükséges, hogy enyhén érintve a kezeket, lágyan, felváltva lökjék egymást, a kezdők számára — egy ismert mozgáspályán, a tapasztaltabbak számára — szabadon. Ez a gyakorlat fejleszti a reakciót a társ cselekedeteire, előre látva a szándékait. Vagyis, «odafigyelve» arra, hová akar mozdulni, meg kell próbálnunk becsapni — elszakadni a «tapadó» kezeitől. A társ pontatlan mozdulata esetén, például, ha mereven mozdult vagy elvesztette az egyensúlyát, könnyű lökésünkkel a földre terítjük. A mozdulatoknak lazultnak kell lenniük, de a tudatnak meg kell őriznie az éberséget. Megmutatom nektek a megfelelő légzőgyakorlat-komplexumot is.

Ezeket és a későbbi gyakorlatokat egészségmegőrző tornaként is lehet használni. Különösen gyógyító célokra a taicsicsüan hasznos azoknak az embereknek, akik állandó idegességben vannak, mivel a folyékony mozdulatok egyenletes

sebességgel kiegyenlítik a potenciálokat az agykéregben, megóvva azt a túlterheléstől. És ráadásul, maga a gondolat összpontosítása a mozgásra, eltereli az embert a mindennapi problémáktól, helyreállítva az idegrendszerét. Nos, és persze, ez a torna edzi az összes izületet és szalagot. Mindenkinnek hasznos. Így ha hazamentek, megtaníthatják anyáitokat és apáitokat, nagymamáitokat és nagypapáitokat, hogy soha ne legyenek betegek.

Szeretném külön felhívni a figyelmeteket arra a tényre, hogy a taicsicsüan tornamesterek ragaszkodtak ahhoz, hogy a tanítványaik «tisztítsák meg magukat, legyenek nyugodtak, kerüljék a helytelen cselekedeteket, őrizték meg a szív tisztaságát, legyenek visszafogottak a vágyaikban». Ebben az esetben az ember nemcsak legyőzi a betegségeit, hanem megsemmisíti az egóját is, ezzel megtisztítva az utat a szellem tökéletesítéséhez. Szilárdan meg voltak győződve arról, hogy az Ég látja az ember dé-jét (spiritualitás, szeretet), és a dé-jétől függően jutalmazza őt. A mesterek bölcsessége, amely évszázadok mélységéből érkezett, aktuális a mai napig is. Minden jelenlévő maximálisan kihasználhatja a megszerzett tudást, és nemcsak önvédelemre, hanem a belső világának feltárására, a természet és a világmindenség titkainak megértésére is. Mindig emlékezni kell arra, hogy az ember mindent elérhet, ha a cél pontosan meghatározott... Nos, most térjünk át a gyakorlati részre...

Felsorakoztunk, és a Tanító megmutatta nekünk a légzőgyakorlatokat a «Tapadó kezek» gyakorlatban. Aztán, a Szenszei egyéni bemutatója után, szinte mindenki néhány másodperc múlva a fenekén landolt a társak nevetése köze-

pette, akik egy perccel később már maguk is ilyen helyzetben ültek. A komolyabb harcosok a helytelen végrehajtás esetén 3-4 métert repültek az ütéstől. A legérdekesebb az, hogy először tíz percig mindenki nevetett egyik a másikon, húsz perc múlva már csendben, nyögve emelkedtünk fel, és még fél óra múlva már valóban komoly munkával foglalkoztunk, teljesen összpontosítva a mozgásra és a végrehajtás pontosságára. Már senki sem akart bohóc lenni, feleslegesen elesve.

Különösen szépen dolgoztak a «gyors srácok», köztük Sztász és Zsenyka. Láthatóan régóta foglalkoztak ők is ezzel a művészettel. A teljesen megismételhetetlen mozgásbeli improvizációjuk nagyszabású táncra hasonlított, amely tele volt kiszámíthatatlan, és egyben racionális mozdulatokkal. És ha valamelyikük hibázott, azonnal első osztályú repülést produkált, út közben ledöntve egy csomó embert. Röviden, hogy ne sebesítsék meg a körülöttük lévőket, ezeket a srácokat áthelyezték a terem végébe, majdnem a kijárat mellé. De még itt is felülmúlták magukat Zsenyka és Sztász. Sparring módban dolgozva Zsenyka egy másodpercre elterelődött a nyíló ajtó felé, és azonnal erős ütést kapott Sztasztól, amely nemcsak visszarepítette ahhoz az átkozott ajtóhoz, hanem még négykézláb is állította a kijárat előtt. Ekkor a terembe belépett egy tekintélyes, meghatározhatatlan korú férfi, fenséges arccal, amely Ramzeszre hasonlított. Valamilyen keleti, kifinomult illat áradt belőle. Elegáns kabátot viselt, amely alól drága öltöny látszott. «Ramzesz» meglepetten nézett Zsenykára. De ő még itt sem jött zavarba, és a homlokával érintve a padlót, rituálisan kimondta:

— Ó, üdvözlünk Téged, nagy Zsen Vu, törzsünk leginkább várt vendége!

Aztán gyorsan felpattant a lábára, és még egyszer meghajolva előtte a harcos meghajlásával, megfordult, és Sztász felé indult, aki alig bírta visszatartani a nevetést. A Szenszei mosolyogva odament és üdvözölte a belépőt.

— És mennyi ideig gyakorolta az ilyen típusú üdvözlést? — erős akcentussal, tört orosz nyelven kérdezte «Ramzesz».

— Kérem, ne haragudjon rá. Fiatal és zöldfülű. Örökké összekever valamit.

«Ramzesz» még jobban meglepődött, és enyhe sértődöttséggel a hangjában mondta:

— Tényleg kínaira hasonlítok?

— Nem, persze, de... — és ekkor a Szenszei mondott egy mondatot valamilyen szokatlan nyelven.

«Ramzesz» felnevetett, és hozzátett valamit válaszként. Így, ezen a dallamos, nagyon kellemes hangzású nyelven beszélgetve, elindultak egy külön irodába, amelyet a testnevelő tanároknak szántak. Észrevettem, hogy a vendég járása olyan volt, mint a Szenszei-é.

Amint becsukódott az ajtó mögöttük, Sztász nem bírta ki, és felnevetett, azonnal válaszütést kapva Zsenykától. Zuhanva a padokra, öt percig nem tudott felkelni, nevetőgörcsbe merülve. Lehet, hogy Zsenykával a edzés végéig nevettek volna, de az idősebb szempai, aki felelős volt a fegyelemért a Szenszei távollétében, fenyegető öklöt mutatott nekik, és a fiúk gyorsan elsimították az ügyet, és munkához láttak.

A kíváncsiság szétfeszített, hogy megtudjam, ki lehet ez a titokzatos vendég. De a próbálkozásaim, hogy tájékozódjak az idősebb srácoknál, nem jár-

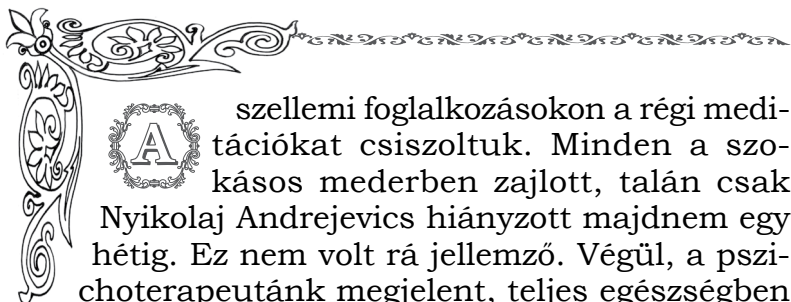

tak sikerrel. Világosan tudatták velem, hogy nem avatkoznak be a Szenszei dolgaiba.

Körülbelül harminc perc múlva, az edzés vége felé, «Ramzesz» és a Szenszei kijöttek az irodából, mosolyogva megerősítve valamit útközben. Régi, jó barátokként váltak el, melegen kezét rázva. A titokzatos vendég távozása után a Szenszei ugyanilyen könnyedén váltott át orosz nyelvre, és mintha mi sem történt volna, elkezdte magyarázni a srácoknál látott hibákat. A hangulata nyilvánvalóan emelkedett volt.

Otthon, mint mindig, mindent felírtam a naplómbe, ami a legérdekesebb volt. Ennek a szokatlan idegennek a látogatása sok megválaszolatlan kérdést vetett fel. És úgy döntöttem, hogy ennek a titoknak a megfejtését egy bizonytalan «későbbre» hagyom. Ahogy a Szenszei maga is szerette ismételni: «Nincs a földön semmi titkos, ami egyszer ne válna nyilvánvalóvá». Ezzel az optimista jövőképpel folytattam a megfigyelői tevékenységemet.

Aszellemi foglalkozásokon a régi meditációkat csiszoltuk. Minden a szokásos mederben zajlott, talán csak Nyikolaj Andrejevics hiányzott majdnem egy hétig. Ez nem volt rá jellemző. Végül, a pszichoterapeutánk megjelent, teljes egészségben és még emelkedett hangulatban is. A foglalkozás kezdete előtt érkezett meg, amikor a vidám társaságunk a Szenszei-jel, Zsenykával és Sztasszal együtt állt a tisztáson. Nyikolaj Andrejevics szemei rendkívüli örömtől és lelkesedéstől ragyogtak.

Gyorsan köszönt mindenkinek, majd izgatottan kezdett mesélni, a Szenszei-hez fordulva:

— Végre befejeztük a kísérletet, minden megerősítést nyert. Az eredmények egyszerűen elképesztőek... Ez a tudatállapot-változtató technika, amit adott, gyökeresen megváltoztatja az egész világképet, minden elképzelést a létezésünkről... De, mindent sorrendben...

A srácaink meglepődve nézték Nyikolaj Andrejevics szokatlanul élénk viselkedését. A Szenszei figyelmesen hallgatta, szívva a cigarettáját.

— ...Kiválasztottam, véleményem szerint, több-kevésbé megfelelő jelöltet. Egy megrögzött alkoholistá gyógyult nálunk, egy fickó. Két osz-

tálynyi iskolai végzettsége volt, az is egy internátusban. Árvaházakban nőtt fel. Háború utáni árva. Hadsereg, bánya és folyamatos alkoholizmus – ennyi volt az élete. De, amikor bevitettem a módosult tudatállapotba, olyat mesélt, ráadásul valamilyen óorosz nyelven, hogy a kíséretlen jelen lévő összes kollégám egyszerűen megdöb-bent a válaszaitól. Felvettünk mindent szalagra, és elvittük egy ismerős professzorhoz, történész-hez, a terület kiemelkedő szakemberéhez. Az eredmény minden várakozást felülmúlt. Ez még magát a professzort is meglepte. Kiderült, hogy ez az alkoholista a drevljánok nyelvén beszélt. Ahogy a professzor mondta, egykor éltek ilyen keleti szláv törzsek. A páciensünk megdöb-bentő részleteket és mindennapi apróságokat mesélt a hetedik századból, amelyek közül sok nemcsak egybeesett az ásatások eredményeként kapott információkkal, hanem a mai napig ismeretlenek voltak a tudomány számára is. Említett egy földrajzi helyet is, ahol állítólag élt, a Szlucs folyót. És a végén valamilyen nagy konfliktusról beszélt egy dregovics törzsből származó ember-rel. Mindez megdöb-bentő pontossággal egyezik a rendelkezésre álló adatokkal... El sem tudja képzelni, milyen grandiózus áttörés ez a tudományban! Csak a kíséret tisztasága érdekében szükséges ezt az információt még néhányszor megerősíteni. Tudományosan alá kell támasztani. Találtam még egy jelöltet...

– Várj, várj, mi megállapodtunk. Én adok neked, te kipróbálsz. És ennyi – kategorikusan mondta a Szenszei.

– De érts meg engem helyesen. Ez olyan értékes a világtudomány számára...

— Mindent értek — nyugodtan válaszolta a Szenszei. — De a beszélgetés nem a világtudományról szólt, hanem konkrétan rólad. Meg akartál győződni — meggyőződteél. A világtudománynak még nem jött el az ideje.

Nyikolaj Andrejevics elhallgatott, és miután kicsit lenyugodott, azt mondta:

— Kár... De a kísérlet valóban megdőbbentő volt. Már amennyire én lelkes ateista voltam, még én is, ezután... Hiszen ez bizonyítja... De mit is mondok, ez teljesen megváltoztat sok mindent...

— Ez nagyszerű. A lényeg, hogy megértetted.

— Megértettem?! Ez túl enyhe kifejezés... Ez egy teljes fordulat a tudatban, ez egy grandiózus forradalom az elmében. Én nemcsak meggyőződtem a szavaid igazságáról, hanem annyira hittem is Benned, hogy kész vagyok a lelkemet is odaadni Érted!

A Szenszei elmosolyodott, és elgondolkodva mondta:

— Ezt már hallottam egyszer... Ó, igen... Pontosan. Péter is így beszélt Jézushoz, mielőtt háromszor megtagadta Őt.

De Nyikolaj Andrejevics erősen elkezdte bizonyítani az ellenkezőjét, meggyőzve a Szenszei-t a «nyomós» érveivel. A Szenszei csak csendesen mosolygott, majd teljesen más témára terelte a beszélgetést, a meditációkra.

A szellemi foglalkozások fokozatosan egyre nagyobb és nagyobb jelentőséget kaptak számomra ebben az életben. Olyan egyszerűek és elérhetőek voltak, ugyanakkor fokozatosan megváltoztatták a világképemet. Belül valamilyen új érzések születtek. Másképpen kezdtem érzékelni mindent, mintha felfedeztem volna a valóság egy másik oldalát magam számára.

Még a természet, ugyanaz a levegő, amit korábban egyáltalán nem vettem észre, egy különleges anyagi élettérre változott, amelyet minden irányból enyhe nyomással éreztem, bármit is csináltam. Ez az érzés valamelyest hasonlított a víz rugalmasságának érzésére, amikor belemerülsz. Csak a levegő esetében minden sokkal könnyebb volt. A környező természet élénkebbé vált, a színek telítettebbé, mintha láthatatlan porfátylat vettek volna le a szememről.

Kint az utcán pedig már teljesen tombolt a tavasz, felélénkítve a városok szürke terét a friss, salátazöld lombozatával. A természet világa a saját ciklusa szerint létezett, mintha demonstrálni akarná nagyságát és függetlenségét az azt benépesítő apró teremtményektől. Ennek az élőlény-

nek megvolt a saját életének és halálának titka, amelyet gondosan őrzött hosszú létezése során.

A Szenszei-jel folytatott beszélgetésben az idő olyan gyorsan repült, hogy észrevétlenül elérkezett az ideje annak, hogy elkezdjünk felkészülni az érettségi vizsgákra. De őszintén szólva, nem akartam ennyi drága időt erre pazarolni. Bár tökéletesen megértettem, hogy a vizsgák és a további tanulmányok egyáltalán nem apróságok, ezek szükségesek és fontosak. Ahogy a Szenszei mondta, az embernek állandóan intellektuálisan fejlődnie és bővítenie kell a látókörét, vagyis terjeszteni a tudását mindenhol és mindenben, ahol csak lehet, törekedni a tudomány megismerésére. Mert éppen a megismerésen keresztül, önmaga és a környező világ megismerésén keresztül jut el az ember éretten Istenhez.

A szellemi foglalkozásokon, valamint az edzéseken a Szenszei továbbra is meglepett minket személyes példájával, széleskörű tudásának mélységével. A közös edzéseken többnyire olyasmit adott, amit az agyunk könnyen, úgymond, botrány nélkül fogadott be. Ezek voltak az ütések, fogások különböző stílusokból, egészségügyi tornák, amelyeket a meséléseiben különböző szempontokból világított meg: orvosi, stratégiai, filozófiai. Az ő rejtélyes demonstrációit pedig nagyobb mértékben már a külön foglalkozásokon volt szerencsénk megtekinteni, amikor az nagyobb tömeg elment. De egy nap incidens történt.

Az egyik edzésen, amikor a mi tömegesen párban ütésekét gyakoroltunk, a Szenszei éppen mellettünk állt, Andrejnek mutatott egy összetett ütést lábsöpréssel. Meg kell jegyezni, hogy ezen a napon a Tanító valahogy elgondolkodó volt, a saját

gondolataiba merülve. Váratlanul abbahagyta a mozdulatait, és élesen megfordult, aggódva kémelve a terem ellentétes végét. Ott Vologya és Viktor sparring üzemmódban dolgozott. De a sparringjuk valahogy furcsán indult. Vologya agresszív, merev támadást vezetett, ügyesen és gyorsan támadva a sparring-partnerét kézzel és lábbal. Közben Vitya valahogy zavartan alig bírt védekezni, egyre gyakrabban kapva az ütések. A Szenszei azonnal élesen tapsolt, azt kiáltva, hogy «Yamel!», ami azt jelenti, hogy «Stop!». De Vologya, nyilvánvalóan elmerülve a sparring izgalmaiban, nem hallotta meg, bár a tömeg a Szenszei felé fordult erre a kiáltásra. És ekkor történt valami.

Élesen meglendítve a karját, a Szenszei egy ütést imitáló mozdulatot hajtott végre a levegőben. És ugyanabban a pillanatban Vologya akkora erővel és olyan röppályán repült oldalra, mintha a Szenszei mellette állt volna, és nem velünk. Nekünk mindannyiunknak elállt a lélegzetünk a látványtól. A teremben csend lett. Meg kell mondanı, a Tanító idıben avatkozott közbe. Mert még egy pontos találat Vologyától, és Viktornak nagyon nehéz dolga lett volna. Viktor, amıgy is szegény, összegörnyedt a fájdalomtól, próbálta helyreállítani a légzését egy különleges technikával a veszélyes ütések esetén, amelyet a Szenszei egyszer a külön foglalkozásokon adott. Vologya közben, ıt métert repülve gurult, ı is próbált magához térni a váratlan repüléstıl, erısen dörzsölve azt a helyet, ahol feltételezésem szerint a Szenszei ütése érte volna, ha mellette áll.

Minden egy másodperc töredéke alatt történt az egész kollektıva szeme láttára. Bár a saját szememmel láttam, nem tudtam elhinni. Az eszem

egyszerűen túlterhelődött, annak ellenére, hogy látszólag többé-kevésbé készen állt a Szenszei hasonló meglepetéseire. Alig egy perccel a történetek után a tömeg heves érzelmekben robbant ki. Andrej, nem vévé le a szemét Vologyáról, meghúzta a mellette álló Zsenyka ujját:

— Hallod, mi volt ez?

Zsenyka láthatóan maga is sokkos állapotban volt:

— Légy türelmes, gyermekem, mert bennem is reszket a szellemem a csodálatos látványtól.

Közben a Tanító arca megváltozott, mintha önmagára bosszankodna a hiba miatt. Odament Vologyához, végzett néhány kézmozdulatot a teste felett, közben gyorsan leszidta is, nyilvánvalóan felháborodva a támadáson. Vologya válaszolt valamit, vállat vonva, és szemérmesen elrejtve a szemét. A tömeg viszont ujjongott, a látvány hatása alatt állva. A Szenszei-t szó szerint elárasztották a kérdésekkel, amelyekre nem szívesen válaszolt.

— És mi volt ez az ütés? — kérdezgették a fiúk egymást túlkiabálva.

— Nos, hogy is mondjam — sóhajtvá válaszolta a Tanító. — Ez az ember pszichikus energiájával van összefüggésben. Nincs itt semmi figyelemre méltó. Ez csak egy lépcsőfoka a szellemi fejlődésnek a harcművészetekben.

— Akkor ezt meg lehet tanulni?

— Persze, meg lehet... ha a türelem kitart hozzá.

A Szenszei gyorsan folytatta a megszakított foglalkozásokat, ahogy nekem tűnt, minél hamarabb elsimítsa ezt az incidenst. Ez az edzés a jelenlévők többsége számára megnövekedett adrenalinszinttel és a jövőjükkel kapcsolatos megfelelő optimista előrejelzésekkel zárult.

Másokkal ellentétben a mi társaságunk csendben figyelte az izgalmat. Mert biztosak voltunk benne, hogy a külön foglalkozásokon a Szenszei nem menekülhet a közvetlen kérdéseink elől.

A külön foglalkozások előtt a Tanító hangulata kicsit javult. És a jó hangulata jó jel. Az idősebb srácok siettek kihasználni ezt. Az extra edzés alatt egyszerűen «terrorizálták» Szenszeit a kérdéseikkel, azzal a szomjúsággal, hogy «szemükkel lássanak» még valami ehhez hasonlót. A Szenszei először viccelődött, de aztán a nyomásuk alatt beleegyezett, hogy megmutatja az úgynevezett «védőernyőt». Azt mondta, hogy először keressünk magunknak valamilyen tárgyat.

Elrohantunk a sportfelszerelés szobájába, felfegyverkezve amivel csak tudtunk. A srácok rudakat, kosárlabdákat vettek maguknak. Andrej még a nunchakuját is elvitte. Én hosszasan gondolkodtam, mit is válasszak. És végül teniszlabda mellett döntöttem. Mivel azt gondoltam, hátha a Szenszei-nek valami nem sikerül, és a tárgy el fogja találni, akkor a labda legalább nem fog fájdalmasan ütni. Igaz, a Szenszei még soha, sehol nem hibázott a tetteiben. És ez valamilyen különleges tiszteletet ébresztett a képességei iránt.

Amikor «felfegyverkeztünk», a Szenszei körülbelül 7-8 méter távolságra állt tőlünk. Összpon-tosítva, előre emelte a karjait, kissé széttárva azokat. Felváltva elkezdtünk dobálni felé különféle tárgyakat az erőnknek megfelelően. Meglepő, de bármennyire is próbáltunk, minden tárgy egyszerűen elrepült a Szenszei mellett, megváltoztatva a röppályáját szó szerint fél méterre a tenyerétől. Viktor, Sztász, Vologya úgy döntöttek, hogy megkerülik a Szenszei-t a másik oldalról, hogy

megpróbáljanak hátulról dobálni tárgyakat. De a Szenszei még a pozícióját sem változtatta meg, csak jobban széttárta a karjait. Röviden, akár-mennyit kísérleteztünk is, egyetlen tárgy sem találta el a Szenszei-t.

Én nem értettem, vagy mindannyian egyszerre «bandzsák» lettünk, vagy tényleg volt körülötte valamilyen láthatatlan, hatalmas fal. Éppen az utóbbi érvnek ellenállt és háborodott fel az eszem, próbálva bizonyítani, hogy ez nem lehetséges. És éppen ez a következtetés kényszerített engem, hogy újra és újra megpróbáljam dobni a teniszlabdámat, már mindenféle sajnálat nélkül, ebbe a láthatatlan falba, hogy egy másodpercre meggyőződjek arról, hogy valamilyen akadály valóban létezik ott. Azt hiszem, hasonló érzéseket tapasztaltak a többi srácok is, mert az izgalmuk fokozatosan zavarodottságba ment át.

A szememben a Szenszei ismét egy átlagos emberből átlagostól eltérővé kezdett változni, egy-fajta természetfeletti lénynek tűnt. És az eszem nyilvánvalóan forrni kezdett ettől a valószínűtlen valószínűségtől. Közben a Szenszei «levette az ernyőt», és elkezdte magyarázni a működésének elvét, ezzel visszatérítve a tudatunk logikájának munkáját a normális, természetes ritmusba. És ekkor vettem észre, hogy hallgatva a Szenszei-t, ismét megjelentek bennem az irigység hangjai, vagyis az állati lényeg. Először mintha véletlenül, aztán egyre erősebben és erősebben. Aztán a fejemben elkezdtek kétségek ébredni, bár a Szenszei mindent egyszerűen és érthetően magyarázott, ráadásul arra alapozva, amit éppen a saját szemünkkel láttunk.

Végül azon kaptam magam, hogy miközben a Szenszei-t hallgatom a szellemi lehetőségekről, én magam közben mocskos gondolatokkal, a felfúvódott saját egocentrizmusom mániájával gondolkodom. «Hűha! — gondoltam. — Hát az önzésnek ilyen rejtett motívumával pont az összes értékes tudás el fog repülni a fülem mellett. Hiszen, az eszem csak azt fogja kiválasztani a Szenszei szavaiból, amire az állati kezdetnek van szüksége, és nem a szelleminek. Ez azt jelenti, hogy nekem soha semmi sem fog sikerülni... Rendben, a jóra kell összpontosítanom... Ez a tudás csak nemes célokra kell nekem, önnön lényem megismerésére. Nem akarok semmilyen kárt okozni vele. Éljen minden ember békében és Szeretetben. Abszolút nincs bennem rosszindulat és irigység irántuk. Mindannyian jók és méltóak az életükhöz. A legfontosabb számomra a lelkem tökéletesítése». Ilyen módon hangolva magam, figyelmesebben kezdtem hallgatni a Szenszei-t. Ekkor a beszélgetés már a távolról történő ütésről szólt.

— ...ez az ütés nagyon erős — mesélte a Szenszei — itt az ember pszichikus erői vannak mozgósítva.

— És hogyan történik maga az ütés ilyen távolságból? — kérdezte Sztász.

— Elvileg a távolság illúzió, ezért a ti felfogások szerint ez mintegy az ütés vetületeként megy. A tények szerint viszont itt egy kicsit más a fizika, azaz a tér és az idő összenyomódik. Ezért az, aki ilyen ütest bevisz, ugyanúgy, mint az, aki valójában megkapja, közvetlen testi érintkezést érez.

— És ez a tudás a «Beljao Dzy»-ből származik? — kérdezte Viktor.

— Igen. Ez a «Lótusz» különleges technikája a «Sambhala Büntető Kardja» Művészetből. Ezt a Művészetet a Sambhala emberei birtokolták és birtokolják... Valaha, nagyon régen, a «Lótusz» Mesterei meglehetősen gyakran jártak a világban. Tökéletesen birtokolták nemcsak az «Öreg Láma» stílust, hanem a «Büntető Kard» Művészetét is. Egy ilyen Mester egyedül képes volt legyőzni egy egész hadsereget. A Keleten a mai napig élnek legendák a Harcosokról, akik ismeretlen helyről jöttek, és ismeretlen helyre távoztak. De ahol megálltak, nagy tiszteletnek és megbecsülésnek örvendtek a helyi lakosság körében, mert jobb védelmet a békés lakosok számára akkoriban nem lehetett találni. Ezek a Mesterek energiával rendelkeztek, ami sokkal komolyabb, mint bármely modern fegyver. Azoknak az embereknek, akik nem rendelkeznek ennek a Művészetnek a tudásával, egy ilyen pusztító ütés fogadása ismeretlen helyről — több mint szörnyű.

Idővel az ilyen Mesterek kilépésének szükségessége a világban megszűnt. De ez természetesen nem jelenti azt, hogy a «Büntető Kard» Művészete eltűnt. Sambhala előterében van egy speciálisan kiképzett ember, aki végrehajtja a Bódhiszattvák tanácsának döntéseit. Ha emlékeztek, meséltem már valamikor, hogy Sambhala soha nem engedi meg, hogy bárki is elfoglalja az egész világot, vagy szellemi tudást használjon az emberiség kárára. Nos, éppen ez a Mester valósítja meg ezeket a döntéseket, ráadásul anélkül, hogy elhagyná a celláját. Ehhez különleges tudatállapotban elegendő, hogy meglenget egy «Lótusz Szírmot», egy különleges rituális kardot, ami valamelyest hasonlít egy rövidített török szablyára. Egyébként a kard-

ról kapta maga a Művészet a «Sambhala Büntető Kardja» elnevezést.

Ennek a Mesternek a tevékenysége bizonyítékát időnként a modern világban is megtalálhatjuk. Néhány titokzatos haláleset a mai napig titok marad, és nemcsak a patológusok számára. Például, a boncolásnál megállapítják, hogy a szív, a bőrt és a közeli szerveket érintetlenül hagyva, pontosan félbe van vágva, mint egy éles tárgygal. Vagy voltak «megmagyarázhatatlan» esetek, amikor a számos őrség szeme láttára a test kardcsapásoktól darabokra szabdálódik, mint egy kardtól, miközben a ruha érintetlen maradt. Vagyis, ettől a büntetéstől, bármennyire is védett a vétkes (a legújabb tökéletes technológiákkal és akár egy egész hadsereggel), nem menekülhet meg. Ez minden zsarnok elsődleges félelmének oka Sambhala előtt. Ezért keresett és keres mindenki vele kapcsolatot, mert tudják, hogy bármilyen hatalmasak és befolyásosak legyenek is, Sambhala előtt tehetetlenek.

A Szenszei elhallgatott, és nekem úgy tűnt, hogy a szavainak visszhangja még mindig a fülemben cseng. Az összes srác elgondolkodva állt, valószínűleg, mint én, megdöbbenve a halottaktól. Senki sem merte megszakítani a csendet, remélve, hogy a Tanító még hozzátesz valamit ehhez a rendkívüli információhoz. Végül, Vologya nem bírta tovább, és mély hangon azt mondta:

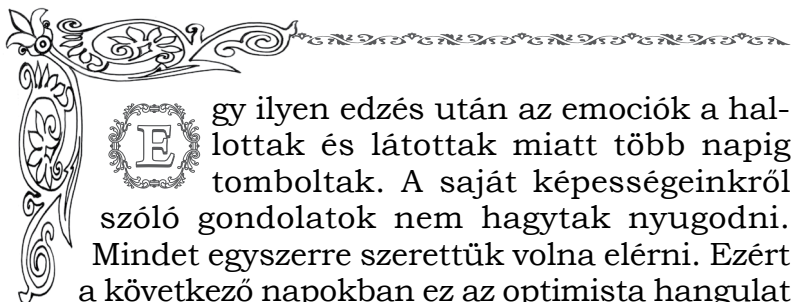
— Igen, ennek a «Büntető Kard» Mesternek az ereje valószínűleg az atomenergiához hasonló, ha az ütései számára a távolság nem számít.

— Az atomenergia ehhez az erőhöz képest csupán gyermekjáték. Az emberiség az állati kezdet

túlsúlya miatt távolról sem ismeri a valódi lehetőségeit és a valódi erőit...

Egy ilyen edzés után az emociók a halottak és látottak miatt több napig tomboltak. A saját képességeinkről szóló gondolatok nem hagytak nyugodni. Mindet egyszerre szerettük volna elérni. Ezért a következő napokban ez az optimista hangulat a test és az elme szorgalmas edzésében nyilvánult meg. És amikor eljött a soron következő szellemi foglalkozás ideje, egyszerűen elárasztottuk a Szenszei-t különböző kérdésekkel.

Látva a nagy izgatottságunkat, a Tanító azt mondta:

— Srácok, a távolról történő ütés, a Csí energia összes hatása, és, ahogy ti nevezitek, az összes «csoda», amit megmutatok nektek, mind jelentéktelen dolgok, amelyek nem méltóak az igazi figyelemre. Az igazi erő a lélekben van. Azt kell fejleszteni és megismerni, azt kell csodálni. A lélek Isteni Szeretete, összekapcsolva az ember elméjével — ez az igazi Csoda. Mindaz, amit láttatok, csak mellékhatásai a spirituális fejlődés különböző szintjeinek. Mindez üres, nem szabad erre fókuszálni.

— De miért üres — mondta Nyikolaj Andrejevics. — A csodák hitet szülnek.

— Igen, a csodák hitet szülnek. De nézzük meg, milyen hitet is. Mi történik az emberrel, amikor csodákat lát, azaz az agya számára megmagyarázhatatlan jelenségeket. Először is, ez erősen megrázza a pszichéjét. A psziché egyszerűen túlterhelődik attól, hogy nem rendelkezik információval, amely megmagyarázza az adott jelenséget. És mivel az agyunk bámulatos önfenntartó és önvédelmi mechanizmusokkal rendelkezik, azonnal bekapcsolódnak a kompenzációs funkciók, az agy védőfaktora. A fiziológia nyelvén szólva, az agy zónái, az idegsejtek csoportjai nem tudnak teljes mértékben bekapcsolódni a gondolati tevékenységbe. És itt történik egy fontos pillanat. Ha az állati kezdet dominál az emberben, akkor vagy belsőleg kezdi elutasítani az ilyen jelenség létezését, mindent a történetek irreális voltára fogva, valamilyen trükkökre, vagy vágy ébred benne, hogy megtanulja mindezt a saját, haszonelvű érdekei — a nagyzási hóbort kielégítése — miatt.

Az az ember, akiben ez a két kezdet kiegyensúlyozott, gondolatban egyik szélsőségből a másikba kezd ingadozni. Azaz ma «vakon» hisz mindebben, holnap elkezd kételkedni, holnapután ismét elkezd kételkedni a kétségeiben, és így tovább. Röviden, aktívan zajlik benne a két kezdet harca az elme terén.

Az az ember, akiben a szellemi kezdet dominál, a hitből kiindulva az adott jelenség kutatásának szelleme ébred fel, önnön képességeinek és a természet titkainak megismerése éppen a megismerés folyamata miatt, a lelke tökéletesítése érdekében. Az ismeretlen jelenségtől való kezdeti félelme tompul, a megismerés folyamatában pedig

teljesen eltűnik, «vak» hitet tudássá változtatva, azaz igaz hitre.

Hiszen, miért mutatom meg nektek mindezt, srácok? Azért, hogy megnézzem a gondolataitokat, az állati kezdet dominanciájának szintjét bennetek a szellemivel szemben. És a legfontosabb, miért töltök ennyi időt az egyes jelenségek magyarázatával? Azért, hogy az elméteket legalább egy kicsit felrázzam az anyagi létezés komplexusától, gondolkodásra kényszerítsem a természet örök titkairól, a megismeretlen lelkekről, Istenről. Hiszen, minél jobban megismeritek önmagatokat, annál közelebb lesztek Istenhez, ahhoz az örök és megkérdőjelezhetetlen dologhoz, amely valóban létezik mindig.

Mi a testi életetek a kozmosz mértékében? — Semmi. Az Univerzumokhoz, bolygókhoz képest az ember gyakorlatilag nem létezik. Az élete irreális valóság, egyszerűen egy pillanat Isten gondolatában...

— Hogyan? — nem értette Zsenya.

— Nos, valamikor majd elmagyarázom nektek ezt részletesebben... **A testetek zárt időciklusban létezik, ahol nektek, azaz a léleknek, minden feltétel megvan a teljes éréshöz. De ezt fel kell ismernetek az elmétekkel, és össze kell kapcsolnotok azt a lelkekkel a közös törekvésekben. Akkor nyeri el az életetek az igazi értelmét.** Mert Isten számára és a kozmosz egésze számára, a megérett lelkek az értékes, nem pedig az az anyagi testek pora, amelyeket a fejlődése folyamán változtat...

Vagyis, **az igazi, valóságos hit tudásból születik. A tudás pedig a szón keresztül jön, az elme meggyőzésén keresztül a történő jelenség**

igazságáról. A csodák pedig, a nagy egészben, csupán a belső fejlettségi szint sajátos próbái az egyénnek. Ezt az ellenőrzési módszert használták földi gyakorlatukban azok, akik valódi tudással rendelkeztek a «Beljao Dzy» tudományáról... Bár igaz, van egy elég egyedi személyiségünk — Sztja Szái Bába, aki úgy döntött, hogy a valódi csodák állandó demonstrációjával fordítja az embereket Isten felé.

Nyikolaj Andrejevics elgondolkodott:

— Valami ismerős név... Nem lehet, hogy őt mutatták a tévében, amint Gorbacsov fejét a láb-fejével dörzsölte, áldást adva neki?

— Igen, igen, igen — mosolyodott el a Szenszei.

— Őt még Isten földi megtestesülésének is nevezték... Avatárnak.

— Avatára — javította ki Szenszei. — De egyébként az «avatára» szanszkritul «leszállást» vagy «alászállást» jelent.

— Igen, Avatára. Azt mondták, az Avatára alakot ölt, hogy egy lépcsőfokkal feljebb emelje az ember fejlődését, hogy bevezesse őt az új korba.

— Teljesen igaz. «Ahhoz, hogy megmentsd a fuldoklót, be kell ugranod a vízbe, azaz meg kell testesülnöd» — ahogy ő szereti ismételni.

— És ki ő? — kérdezte kíváncsian a társaságunk.

— Nos, Szái Bába egy nagy lélek. És mivel az emberi civilizáció most egy globális változások küszöbén áll a szellemi fejlődésének átértékelésében és az azt követő eseményekben, Szái Bába úgy döntött, hogy ő is kiveszi a részét ebből az ügyből. Elhatározta, hogy meglepi a világot a csodáival. Szái Bába sokáig készült a küldetésére, kidolgozta az elméletét a csodák hatásáról az ember szellemi fejlődésére. Először megjósolta az Upa-

nisadokban a háromszoros inkarnációját a technika korában. Nos, aztán, amikor eljött az ideje, elkezdte gyakorlatban ellenőrizni az elméletet. Azaz először Szái Bába alakjában született újjá a Sirdi faluban, Indiában, 1872-ben. Egész életében csodákat tett, gondolatokat olvasott, képes volt legyőzni a teret, bármilyen anyagi formát öltetni és így tovább. 1918-ban halt meg, halála előtt közölve, hogy nyolc év múlva újra eljön a Földre Dél-Indiában.

Így is történt. 1926-ban Puttaparthiban, egy eldugott kis faluban Dél-Indiában, Szatja Szái Bába megszületett. 1940-ben Avatárának nyilvánították. És a mai napig csodákat tesz. És amikor eljön az idő, hogy távozzon, újra megtestesül Prema Szai néven. És már megjósolta nemcsak a következő megtestesülésének pontos dátumát és helyét is Bangalore és Majszúr városok között, hanem a jövőbeli szülei nevét is.

— És igaz-e, amit a tévében mondtak, hogy képes lebegni, egyszerre különböző helyeken megjelenni, és a legérdekesebb, hogy óriási mennyiségben képes materializálni bármit, a gyémánttól a süteményig? Azt mondják, egyszerűen a levegőből húzza elő őket? Vagy ez csak egy újabb «kacsa»? — kérdezte Nyikolaj Andrejevics.

— Nem. Valóban így van.

— De hisz ez irreális!

— De még mennyire reális. De a csodák demonstrálásában, azaz abban, ami az emberiség számára még titok, abban rejlik a fő hibája. Azok, akik látták a csodáit, csodálkoznak és elgondolkodnak, azok pedig, akik nem látták, nevetnek rajta, mint egy bűvészen. És az utóbbiak vannak, sajnos, többségben. De a küldetését ő per-

sze lelkiismeretesen teljesíti, és Isten adjon, hogy minél több embernek segítsen legalább felébredni. És mégis, a lélek igazi megvilágosodása a szón keresztül jön.

— És ő tényleg Isten? — kérdezte Ruszlán.

— Tudod, az emberek elég gyakran teszik fel ezt a kérdést. És a válasz meglehetősen egyszerű és igaz. Ahogy Szái Bába mondja: «Te is Isten vagy. Az egyetlen különbség köztem és közted az, hogy én tudom, hogy Isten vagyok, te pedig nem».

A következő edzésre annyi ember jött a sportcsarnokba, hogy tût sem lehetett volna leejteni. Abból ítélve, honnan érkeztek egyes újoncok, valószínűleg a hír az energetikai ütésről nem csak a városunkban terjedt el. Soha nem edzettünk még ilyen zsúfoltan. Andrej és Kosztyik elkezdett háborgni ezen a tömegen, amely hirtelen betódult az «ő» sportcsarnokukba. De az idősebb szempai gyorsan a helyére tette a srácokat, emlékeztetve őket, hogy ők is pontosan ilyen újoncok voltak a tömegből, és nekik senki sem szólt egy szót sem. Sőt, még a Tanító szavaival is megfeddte őket, hogy **tisztelni kell mások tudásszomját, és nem szabad azonnal az egocentrizmusukkal támadni őket**. Ezután a srácok szégyenkezve elhallgattak, és az egész edzés alatt egy rossz szót sem ejtettek. Andrej, nyilvánvalóan úgy döntve, hogy valahogy rehabilitálja magát az idősebb szempai szemében, még erőteljesen segíteni is kezdte az újoncokat az új mozdulatok elsajátításában.

Amikor a csoportunk a szabad program fogásait gyakorolta, a Szenszei-t kihívták az ajtóhoz. Ekkor Tatjánával éppen a nyitott ajtó mellett álltunk, mivel a sportcsarnokban, még nyitott

ablakok mellett is, nagyon fülledt volt a levegő. Három alázatos férfi, az egyik ötven év körüli, a másik kettő harminc év körüli, udvariasan kopogtak a nyitott ajtón, ezzel felhívva a figyelmünket. És mivel mi voltunk a legszélsők, ők is udvariasan érdeklődtek, mi a Tanítónk neve, és el lehet-e hívni őt. Mi, természetesen, teljesítettük a kérésüket. És amikor a Szenszei odajött, elkezdtek beszélgetni vele valamiről.

Először nem mélyedtem el a beszélgetés lényegében, a saját dolgommal foglalkoztam. De a fülembé jutó szavak egyre jobban felkeltették a kíváncsiságomat. Ezek a férfiak egy valamilyen vallási szekta képviselői voltak, amelyek az utóbbi időben gombamód szaporodtak a városunkban. Nyilvánvalóan látva, mennyi fiatal edz a sportcsarnokban, felajánlották a Szenszei-nek, hogy tanítványaival együtt látogassanak el a mai ülésükre a moziterembe, ahol ingyenesen bemutatnak egy filmet Jézus Krisztusról. A Szenszei szintén udvariasan megköszönte a meghívást, de semmi konkrétumot nem ígért. De a fő közölük, az idősebb férfi, mint később kiderült, a presbiterük volt, irányító kérdéseket kezdett feltenni a Szenszei-nek arról, hogy mit tud Jézusról, és hogyan viszonyul az Ő Tanításához.

Először a Szenszei udvariasan és lakonikusan válaszolt, jelezve, hogy edzés van. De a presbiter nem sietett elválni a Szenszei-től, igyekezett hosszasan elmagyarázni minden rövid válaszára, hogy miért éppen az ő egyházuk az előnyös, mi az ő «igazi» nézőpontjuk Krisztus Tanítására vonatkozóan. Mintegy tíz perc után ezt a beszélgetés a Szenszei valószínűleg végleg meguntta, mert pontosan és érvekkel alátámasztva elkezdte porrá

zúzni az összes csábító érvüket, dátumokra, számokra és eseményekre támaszkodva, amelyek láthatóan még a presbiter számára is ismeretlenek voltak. Ekkorra a mi kíváncsi társaságunk kiszivárgott a sportcsarnokból, hogy meghallgassák, miről van szó. Utánunk jött ki Zsenyka és Sztász. Majd Ruszlán és Jura is, akik szintén a kijárat közelében edzettek.

— ...Nem akarnak örökké élni a földön a paradicsomban, Isten Királyságában — mondta a presbiter megnyugtató hangon.

— Örökké a földön, a paradicsomban?! — mosolyodott el a Szenszei.

— Ne siessen elutasítani az örök életet, mint teljesíthetetlen álmot — szakította félbe a presbiter. — Figyeljen arra, hogyan lett megteremtve a szervezete. Hiszen gyakorlatilag semmit sem tud róla. Minden elképesztően átgondolt benne. Van hallásunk, látásunk, ízlelésünk, szaglásunk, tapintásunk. Annyi minden van a földön, ami örömet okoz, az érzékszerveinknek köszönhetően: finom étel, kellemes baráti kapcsolatok, festői tájak és így tovább. És mindezeket élvezhetjük, a csodálatos agyunknak köszönhetően. Tudja, hogy az agyunk tökéletes, és felülmúl minden szuper számítógépet?! És ugye nem gondolja, hogy a Teremtőnk azt akarja, hogy meghaljon, és elveszítse mindezt? Nem logikus-e arra következtetni, hogy azt akarja, hogy az igazak örökké éljenek?

— Boldogan és örökké a Földön a testben?! Gondolkoznak-e legalább azon, miről mesélnek az embereknek — mondta a Tanító. — Milyen örök paradicsom lehet a testben? Bármely test, mint bármely biológiai struktúra, állandó figyelmet igényel öntől. Hol enni akar, hol beteg, hol fáradt, hol

élvezeteket akar. És ezt az anyagot nevezik paradicsomnak, és álmodoznak arról, hogy örökké élnek a biológiai szükségleteivel?! Hiszen ez örök pokol, nem paradicsom!

— De ha maga így gondolja, akkor miért teremtette Isten az emberi testet ön szerint?

— Isten az emberi testet a megerősödött lélek érésének legmegfelelőbb formájaként és védelmeként teremtette. Még a Bibliában is, amelyet a kezükben tartanak, azt mondja: «És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így lön az ember élő lélekké».

— Igen, de e szavak igazi értelme más — oktatón beszélt a presbiter. — A Biblia írói, amikor a «lélek» szót használták ilyen szövegkörnyezetben, nem egy megfoghatatlan lélekre gondoltak, amely a halál után tovább él.

— Ja?! — csodálkozott a Szenszei. — És honnan tudja, mi ezeknek a szavaknak az igazi értelme? Azokból a kiadványokból és utasításokból, amelyeket a szektájuk vezetői készen adnak és vernek a fejetekbe? És ön maga elgondolkodott-e ezen? Ismeri-e személyesen az valódi vezetőit, a ő belső világukat? Elgondolkodott-e már azon, miért van minderre szükségük végső soron, ez a korlátlan hatalom önök felett? Nekik és a különleges ügynökeiknek...

Ahogy a Szenszei beszélt, a presbiter orrlyukai egyre jobban tágultak.

— Mi most nem erről beszélünk — vágta el hirtelen a Szenszei szavait, majd nyilvánvalóan észbe kapva, lágyan hozzátette: — Arról beszélünk, hogy a szellem a Biblia értelmezésében életenergia. És amikor az ember meghal, ez az életenergia meg-

szűnik fenntartani az életet a testének sejteiben; ez olyan, mintha kialudna a fény, amikor lekapcsolják az áramot. Amikor az életenergia megszűnik fenntartani az emberi testet, az ember — a lélek — meghal. Ez van feljegyezve a Prédikátor 12:1,7-ben; a Zsolt...

— A Prédikátor könyvének 12:1 verse így szól: «És emlékezzél meg a te Teremtődről ifjúságodnak idejében, míg a veszedelemnek napjai el nem jönnek, és el nem érkeznek az esztendő, melyekről azt mondod: nem szeretem ezeket!» Ezeknek a szavaknak jelenleg nincs is közük a beszélgetésünk témájához. A Prédikátor könyvének 12:7 verse pedig csupán megerősíti azt, amit már mondtam nektek: «És a por visszatér a földbe, a honnan lett; a lélek pedig visszatér Istenhez, a ki adta azt» — idézte Szenszei emlékezetből. — És ha a különböző vallások ősi írásaihoz fordultok, látni fogjátok, hogy mindenütt ugyanazok az örök igazságok követhetők nyomon a lélek fejlődéséről a testben, a tökéletesség elérése érdekében történő többszöri reinkarnációiról. Vegyétek, olvassátok el legalább a Biblia mellett a hinduizmus legősibb, szent könyvét, a «Védákat», amelyek a Kr. e. II. évezred végén — I. évezred elején íródtak; vagy annak egyik kommentárját, az «Upanisádokat», amely India valamennyi ortodox vallásfilozófiai rendszerének alapja; vagy a buddhista kánont, a «Tripitakát»; az iszlám szent könyvét, a «Koránt», amelyet Kr. u. 650 körül írtak; a sintoizmus szent könyvét, a «Nihongit» Kr. u. 720-ból; vagy végül Csuang-ce bölcsességének könyvét, Lao-ce traktátusát, a «Tao Te Kinget», Konfuciusz műveit, amelyek a Kr. e. 6–5. században keletkeztek. És látni fogjátok bennük a bölcsesség egységes mag-

vát, amelyet különböző időkben különböző emberek adtak az emberi formációk különböző szintjei számára.

— A világ összes vallása a Sátántól származik, ezért még a figyelmünket sem érdemlik meg — mondta a presbiter a hangjában haraggal. — Éppen a Sátán befolyásolja a politikai erőket, és hozzájárul a vallások létrejöttéhez, amelyekben az emberek, maguk sem tudva, őt imádják, és nem Istent. És csak a mi hitünk az igazi hit, az egyetlen út az emberiség megmentésére.

— Nos, azt, hogy éppen az ő hitük az igaz, minden vallás és szekta így gondolja, különben nem hoznának létre külön szervezetet maguknak. De nem gondolják, hogy ennek a vallási vezetők részéről egocentrizmus szaga van? Hiszen ugyanazokból a könyvekből merítik a tudást, és egyszerűen átalakítják azt a saját erkölcsi felfogásuknak, a világot a saját szemszögükből való látásmódjuknak megfelelően.

És azzal, hogy a világ összes vallása a Sátántól származik, teljesen téved. Igen, a vallásokat a nagyok Tanításai alapján emberek hozták létre az ő szempontjukból, és ha úgy tetszik, a saját hasznukra. Igen, a vallás ősidők óta hatalmas politikai erőkar volt a világban, és ezért óriási hatással volt a tömeg tudatára. Igen, minden vallásban vannak saját túlzások, bonyolítások és még téves nézetek is. De annyi évszázadon keresztül, a nagy egészben, főleg a valláson keresztül zajlottak Isten dolgai az emberiséggel. Hiszen a világvallások, bár nagyon bonyolították, mégis azokon a tudásokon alapultak, amelyeket az emberek a lelkük megmentése érdekében kaptak. És azokban az időkben éppen a valláson keresztül tudott sok

ember magában újjáéleszteni legalább «vak», de őszinte hitet Istenben, és ezzel legalább egy kicsit tökéletesíteni a lelkét. Azokban a sötét időkben, amikor a társadalmi tudatosság teljesen alacsony szinten állt, a vallás valóban az emberi haladás egyetlen motorja volt.

— És most nem így van? — érdeklődve kérdezte a presbiter egyik fiatal «tanítványa».

— Most a «vak» hit ideje lejárt. Eljött a globális változások ideje. És a jövőbeni haladás alapja Isten megismerésében a tudomány.

— Nos, hogyan a tudomány, ha az hivatalosan elutasítja Istent? — csodálkozva kérdezte az a fiú.

— Ez most egy téves vélemény, mivel az emberiség még keveset ismert meg. Ha a tudomány még mindig nem tudja megmagyarázni az elektromágneses mező impulzuserejének elsődleges okát, akkor miről beszélhetünk egyáltalán. A jelenlegi állapotát össze lehet hasonlítani egy egyéves csecsemő fejlődési szakaszával, aki a szülők által korlátozott térben mászkál, hogy ne sérüljön meg, és a világot a kapott játékokon keresztül ismeri meg. De ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy nincs növekedési perspektívája és a világ igazi értékeinek valóságos felismerése.

— Érdekes meghatározás. És kik azok a szülők ön szerint? — érdeklődött a fiatal beszélgetőpartner.

— A szülő mindenkinek egy — Isten. De a szülön kívül vannak nevelők is, akik vigyáznak a gyermekekre, és átadják nekik ezeket a játékokat.

— Még érdekesebb... És kik akkor ezek a nevelők?

— Ezeket a lényeket különböző nevekkel illetik. A kereszténységben angyaloknak, arkangyaloknak nevezik őket, akik Isten mellett állnak, és

gondoskodnak az emberekről. Keleten reálisabban fogják fel őket, és Sambhala Bódhiszattváinak nevezik...

— Testvérem, tévtanba esel !!! — kiáltott dühösen a presbiter a «tanítványára», majd a Szenszei-hez fordulva, fenyegetően hozzátette: — Mélyen eltévedt ember maga. Abszolút nincs igaza. Az emberek nem alakíthatják át a világot, pláne nem törekedhetnek Isten megismerésére a tudományon keresztül. A tudomány az ördög mesterkedése, amely felfedezéseivel meggyőzi az embereket, hogy Isten nem létezik. A Sátán hálókat terített a világra a technológiákkal, hogy összezavarja benne az embert, elbutítsa a fejeket a televízióval és a sátáni irodalommal, hogy azokon keresztül csak őt imádják, mert ma ő a világ Fejedelme. És csak az Isten szava, amely az egyetlen szent könyvben, a Bibliában van feljegyezve, igaz és helyes. És csak azon keresztül ismerhetik meg Istent...

— Aha, a maguk betanított értelmezésében — mosolyodott el Szenszei. — Hogyan lehetne a tudomány az ördögtől?! Miért hülyítik az embereket ezekkel az ostobaságokkal? Hiszen az ördög egyáltalán semmit sem adhat az embereknek. El tudják egyáltalán képzelni, ki az Isten és ki az ördög? Az ördög nem más, mint a minden emberben meglévő állatias, bestiális lényeg, amely negatív gondolatokat szül. Még a «sátán» szó fordítása is az óhéberből, ahonnan a sátán szó származik, azt jelenti, hogy «ellenszegülő». Az ördög megnyilvánulása pontosan az, amit magunkban, a rossz gondolatainkban megfigyelünk. Csak úgy tűnik nekünk, hogy mi olyan nagyon jók vagyunk. De a valóságban nézzék meg, naponta hányszor ébresztjük fel

magunkban tetteiben és gondolatokban az állati énünket, vagyis az ördöghöz fohászkodunk, nem pedig Istenhez. Naponta hányszor dédelgetjük gondolatainkban az önzésünket és a testünket.

— Az ördög az nem gondolatok, hanem egy szörnyű lény, egy vadállat...

— Lény? Hát ezt az emberek torzították el, és mutatták be vadállatként, bűnbakot csinálva belőle. Az emberek félnek a kívülről érkező támadásától. Holott ő bennünk van, elválaszthatatlan részünk. És éppen onnan mér csapást, ahonnan nem várjuk — a gondolatainkból. És legyőzni az ördögöt egyáltalán nem jelenti azt, hogy meg kell tagadni mindent a világon. Legyőzni az ördögöt azt jelenti, hogy legyőzzük magunkban a negatív gondolatokat, rendet teremtünk az elménkben. Ahogy az ősök mondták, a legnagyobb eredmény, amit minden ember elérhet az önmagán végzett munkával, az, hogy megöli magában a sárkányt. Hallották ezt a kifejezést: «Ismerd meg önmagad, és megismered az egész világot»? Minden kiemelkedő személyiség önmaga megismerésén keresztül jutott el Isten felismeréséhez... Isten pedig mindenütt jelen lévő szubsztancia, amely mindenre jellemző. Isten egyetlen, értelmes, mindenható erő. És minden, amit Isten ad, az az emberiség javára van adva. Például, miért adott tudományt és technológiát? Azért, hogy az ember információval rendelkezzen, hogy az emberek tudjanak kommunikálni egymással, nehézség nélkül átadhas-sák egymásnak a felhalmozott tapasztalatot, hogy az ember folyamatosan fejlődjön, és több ideje legyen a természet titkainak mindenféle, sokoldalú megismerésére, ami elkerülhetetlenül el fog

vezetni magának Istennek és a Létezése valóságos tényének felismeréséhez.

De mit csinálnak önök? Korlátozzák az emberek tudatát: azt ne olvasd, ezt ne tedd, oda ne menj, azzal ne foglalkozz. Emberek, ne okozzatok bajt! Ne engedjétek a merkantilista ambícióitoknak. Hiszen gátolják az emberi lélek fejlődését, újra a reinkarnációk poklába taszítva azt...

— A reinkarnáció a természetben nem létezik!!! — kiáltott fel a dühtől vörös presbiter.

— Testvér, testvér, nyugodjon meg — sietett közbeszólni a beszélgetésbe a srác. — Hiszen maga mondta, hogy a harag rossz.

A presbiter leintette, de végül összeszedte magát, és folytatta a beszélgetést:

— Többet kell olvasnia a Bibliát, és meg kell tisztulnia a bűnös gondolatoktól, mert maga egy szörnyű ember. Jöjjön el hozzánk, és bánja meg bűneit, amíg nem késő, mert a sátán elfoglalta az elméjét. Mi megtanítjuk magának az Isten igaz megértését, megtanítjuk, hogyan mentse meg magát.

Az utolsó szavaknál a Szenszei arca valahogy megváltozott, és nyugodtan, minden szót hangsúlyozva, így szólt:

— Magyarázza meg nekem, hogyan tudja a mocsárban fuldokló megmenteni a parton állót.

De úgy tűnik, a presbiter tudatában csak a «magyarázza meg» kezdőszó maradt meg, mert a következő jó három percben megpróbálta «észhez téríteni» a Szenszeit az intelmeivel, különböző idézeteket olvasva fel a Bibliából.

— ...és ha rendszer csinál abból, hogy látogatja az összejöveteleinket, ez lesz a legerősebb védelem a démonok támadása ellen. Alkalmazni fogja a

tanácsokat, amelyeket az összejövételén adnak, és ez segít magának megmenekülni a gyehenna tüzétől. És legyen biztos benne, Isten bőségesen pótolja mindazt, amit feláldoz az imádatáért. Ez a Malakiás 3:10-ben van megírva. Mert közel van az Armageddon ideje, amely elpusztítja a bűnös emberiséget. És csak az igazak fognak élni a földön... Alázattal és engedelmességgel kell várnunk azt a napot, amikor Jézus Krisztus Király fellép a sátán és követői ellen. Ez a Jelenések 20:13-ban van megírva. És amikor eljön Isten utolsó csatája az Ördöggel...

— Maga nemcsak hogy nem figyelt arra, amit mondtam, de nem is gondolkodik azon, amit maga mond. Gondolkodjon el egy kicsit, hogyan harcolhatna az ördög Istennel. Mit gondol? Isten mindenható, előtte az ördög semmi. Minden Istent szolgálja, beleértve Lucifert is. Az emberek egyszerűen túlságosan felmagasztalták Lucifer hatalmát, hogy legyen kit hibáztatni a saját ostobaságukért. Maga Lucifer pedig, mint bármely más angyal, Isten szolgálatában áll, és csak az Ő akaratát teljesíti...

Ezek a szavak annyira feldühítették a presbitert, hogy még befejezni sem hagyta Szenszeit, és dühében felkiáltott:

— Amikor eljön a sátán, te leszel a bal keze!!!

És hirtelen megfordulva elment. A második srác sietett a mentora után. Az első pedig, aki a kérdéseket tette fel, egy kicsit habozott, nyilvánvalóan meg akarta hallgatni a Szenszei elbeszélését. De a második «segítő» rászólt, és ő is utánuk ment.

Eközben Zsenyka, aki mindvégig alig bírta visszatartani a nevetését, nyilvánvaló örömmel mondta, a tömegünkhöz fordulva:

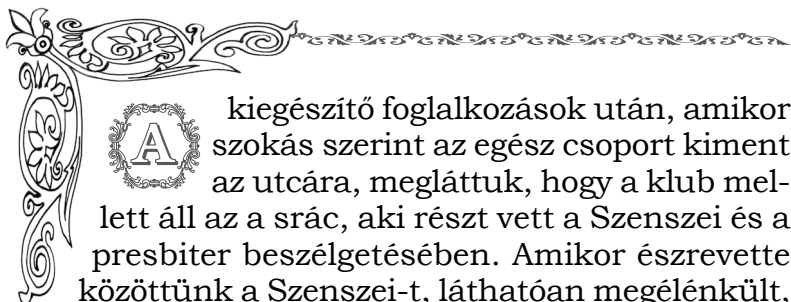
— Na tessék, hallották, mit mondott egy okos ember. Én mit mondtam nektek!

Itt már mi sem bírtuk tovább, és nevettünk a nagyobb fiúkkal együtt, vidáman emlékezve Zsenyka viccére az első látogatásunkkor a tisztáson. A tömegünk nevetve ment be a tornaterembe, és itt a Szenszei, kissé elgondolkodva, hol viccből, hol komolyan, így szólt:

— De miért pont a bal kéz? Az ördög balkezes, vagy mi? Nem vettem észre.

Fiatalkorunk csodálkozva nézett a Szenszei-re. A nagyobb fiúk pedig ismét nevettek vele együtt, különböző viccekkel kiegészítve ezt a pikáns részletet. Gyorsan folytattuk a félbeszakított munkánkat a gyakorlatokon. És ezután már kalandok nélkül edzettünk.

A kiegészítő foglalkozások után, amikor szokás szerint az egész csoport kiment az utcára, megláttuk, hogy a klub mellett áll az a srác, aki részt vett a Szenszei és a presbiter beszélgetésében. Amikor észrevette közöttünk a Szenszei-t, láthatóan megélné, és odalépve hozzá, udvariasan megkérdezte:

– Elnézést, nem lenne egy pár perc szabadideje?

– Igen, hallgatom – mondta nyugodtan a Szenszei.

– Arról van szó, hogy a beszélgetésünket félbeszakították... És nem volt időm feltenni önnek néhány engem foglalkoztató kérdést. Meglehetősen szokatlan a világnézete, legalábbis én még sehol sem hallottam hasonlót. És érzem, hogy a szavai nem alaptalanok, mivel bizonyos mértékig egybecsengenek az én elképzelésemmel a dolgok lényegéről. És ha nem okoz nehézséget, válaszolna nekem néhány kérdésre?

– Igen, kérem – mondta ugyanolyan udvariasan a Szenszei.

E szavak felbátorították a srácot, és már bátran így szólt:

– Mit jelent az ön értelmezésében az igaz hit, az Istenhez vezető út?

— Az igaz hit a tudás. Természetesen sok út vezet Istenhez, de lehet kerülni, többször kanyarogni, és lehet egyenesen menni. Nos, az Istenhez vezető egyenes út a tudáson és a Szereteten keresztül vezet.

— És miben nyilvánul meg ez a tudás?

— A világ sokoldalú megismerésén keresztül, annak különböző aspektusaiban: a mikroélettől a kozmikus rendszerek makrolétezéséig; önmagunk megismerésében, mint biológiai és szellemi struktúra, és ennek megfelelően a minket körülvevő dolgok lényegének megismerésében. Természetesen, mindent **megismerni lehetetlen, de törekedni kell rá. Az embernek folyamatosan növekednie kell a tudásában, intellektuálisan fejlődnie. Mert a legértékesebb út az Isten megismerése az értelem által, amikor az igaz tudás, legyőzve az állati kezdetet, a Szeretet kulcsával megnyitja a tudatalatti kapuit.** Ez egy örök, rendíthetetlen igazság, amely valaha a Földön élt, magasan fejlett emberi civilizáció idején.

— Elnézést, nem egészen értettem. El tudná magyarázni ezt egy kicsit részletesebben?

— Általánosságban ez az emberi lélek teljes érését jelenti, a teljes győzelmet a saját anyagi lényege, vagyis az ördög felett. A kereszténységben, az iszlámban ezt megvilágosodásnak, szentségnek nevezik, ami a halál után a paradicsomba vezet, a buddhizmusban — felébredésnek és a reinkarnációk láncolatából a nirvánába való kilépésnek, és így tovább. De valójában minden sokkal egyszerűbb.

Megpróbálom általánosságban elmagyarázni. Képletesen szólva ez így néz ki. Azt hisszük, hogy mi vagyunk az az értelem, amely lát, hall, gon-

dolkodik és elemez. De valójában, ez csak egy kis darabja a tudatnak. Nevezzük ezt Valaminek. Ez a kis Valami az óceán felszínén úszik. Az óceán a tudatalattink, ahol különböző mélységekben tárolódik minden genetikai memóriánk, feltételes és feltétlen reflexeink, vagyis a teljes «felhalmozott» tapasztalatunk. De mindez az anyagi lényegünkhöz tartozik. Ez a mi állati kezdetünk. A tudatalatti alatt, az óceán fenekén, mintegy «kapuk» találhatóak. És végül, a «kapuk» mögött van a lélek, Isten egy része. Ez a mi szellemi természetünk. Ez az, amik valójában vagyunk, és amit nagyon ritkán érzünk magunkban. Pontosan a lélek születik újjá a reinkarnációk folyamatában, fokozatosan érlelődve a halandó Valamink tudása és Szeretete által, mivel a Valami a lélekkel van összekapcsolva. De az egész probléma az, hogy ez a Valami az óceánnal is össze van kötve. Sőt, külsőleg jobban ki van téve az óceán hatásainak. Folyamatosan ide-oda dobálják a hullámok, amelyek különböző gondolatok, érzelmek, vágyak és így tovább. Néha, ez annyira elárasztja, hogy a Valami elveszíti a kapcsolatot a lélekkel, majd a vihar után újra megpróbálja kitapintani azt. De amikor ez a Valami megerősödik a lélekhez való törekvésében, nem fordítva figyelmet az óceán elemeire, és a víztömegben keresztül a mélybe, egészen a fenékre törekszik, lemondva a félelemről, akkor végül eléri ezeket a «kapukat». És a Szeretet kulcsával kinyitja őket, egyesülve a lélekkel. Akkor érti meg az ember, ki is ő valójában, teljes mértékben tudatosul benne a Szabadság, az Örökkévalóság és Isten. Akkor szabadul fel a lélek és távozik a nirvánába, a paradicsomba, vagyis abba a világba, ahol csak a Szeretet uralkodik.

— Tehát úgy tűnik, ez a Valami, vagyis a tudatunk határozza meg a lélek sorsát?

— Teljesen igaz. Minden a választásunktól és a törekvésunktől függ.

A srác egy kicsit elgondolkodott, majd halkán, magában gondolkodva így szólt:

— Tehát, az igazi paradicsom nem a testben van.

— A test soha nem ad paradicsomot, mert a test örök gond és probléma. A paradicsomot csak a lélek Istennel való egyesülése révén lehet elérni.

— Azt mondta, hogy ritkán érezzük magunkat valódinak, annak, akik valójában vagyunk, vagyis érezzük a lelkünket. Hogyan érzékelhető ez az isteni jelenlét? És megérthetjük-e ezeken az érzéseken keresztül, hogy mi a paradicsom?

— Az isteni jelenlétet csak az az ember értheti meg, aki teljes mértékben a Szeretet prizmáján keresztül nézi a világot. És megérteni, mi a paradicsom... Nos, hogy legalább egy kis elképzelése legyen... Mondjuk úgy, ha vesszük élete legboldogabb pillanatát, amikor eljön az igazi Szerelme, amikor az élet felpettség a boldogság, a mindent átfogó öröm sugarai alatt, akkor mindezek az érzések egyenértékűek lesznek egy apró isteni Szeretet-cseppel, amely ránk fröccsent. De amikor az ember a nirvánába, a paradicsomba távozik, vagyis, amikor a lélek egyesül Istennel, az képletesen szólva egyenértékű azzal, mintha az ember, mint egy delfin, úszna ennek a végtelen Isteni Szeretetnek az óceánjában. Szavakkal leírni ezeknek az érzéseknek a teljességét lehetetlen, ahogy teljesen elképzelni sem. Sajnos, az emberi elme korlátozott, de éppen ettől szép. Pontosan itt,

a korlátozott elmében kell kifejlődni a korlátlan Szeretetnek.

— Igen, minden olyan egyszerű és világos... De azt mondta, hogy a «kapukat» a Szeretet és a tudás által lehet elérni. De hát az emberek különböző időkből váltak szentekké. A Szeretet által, érthető. De mi a helyzet a tudással? Hiszen azokban a távoli időkben az emberek nem rendelkeztek annyi információval, mint most.

— Az emberek ma is túl kevés információval rendelkeznek. De a lényeg az, hogy amikor az ember eléri ezeket a «kapukat», akkor azokon keresztül bármilyen tudás elérhetővé válik számára. Itt nincsenek korlátok.

— Én pedig azt hittem, hogy ha korlátozom a tudatomat, ahogy a szektában tanították nekünk, akkor eljutok Istenhez.

— Nos, először is, a tudat «vakhittel» való korlátozásához hihetetlen erőfeszítésekre van szükség, hogy legalább valahogy ellenálljunk az állati kezdetünk «támadásainak». Miért? Mert a «vakhit» szabadságot ad az állati kezdetnek. Bármelyik pillanatban eláraszthatja az egész elméjét váratlan kétségekkel, és az egész hite összeomlik, mint egy kártyavár. De ha a hite a tudás szilárd alapzatán áll, amely érvekkel és alaposan bizonyítja az elméje Isten létezésének valós tényét, és ezzel sarokba szorítja és pórázra köti az állati kezdetét, akkor elnyeri az igazi Szabadságot, és eljuthat Istenhez.

Másodszor, Jézus soha nem korlátozta tanítványait úgy, ahogyan azt az önök vallási szektájában teszik. Az önök vezetői a Tanításra próbálják felépíteni a maguk, ha mini is, de hatalmi birodalmát. Kézcsókolásra, meghajlásra kényszerítik önöket.

De kik ők?! Még Jézus is, annak ellenére, hogy Nagy Lélek volt, mindig barátja volt az apostolainak, és ha emlékeznek erre a jelenetre, még a lábukat is megmosta. Nem a tömeg szolgátságát hozta az embereknek, hanem elsősorban a személyes választás szabadságát. A Szeretet parancsolatát adta az embereknek, azt a bizonyos kulcsot a «kapukhoz». Emlékezzenek a szavaira: «Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből». Vagyis, megmutatta, hogy a magas erkölcs, a lélek és az értelem – ez a három összetevő a lélek éréséhez, az Istennel való egyesüléshez... Erről, egyébként, minden Próféta Tanítása beszélt, mert a tudás forrása egy. Vegyük, például Mohamedet...

– Mohamedet?! Ön szerint az ő vallása közelebb visz Istenhez?

– A vallást már az emberek hozták létre, Mohamed pedig a Tanítást hirdette. És az ő igaz Tanítása ugyanazokon a tudásokon alapul, amelyeket Krisztus is adott.

– Ez nem lehet!

– Hogyhogy nem lehet, tud egyáltalán valamit Mohamedről?

– Róla nem, de a fanatikus, buzgó követőivel személyesen is találkoztam, amikor újságíróként dolgoztam Afganisztán forró pontjain. És higgye el, ez nem a legjobb emlékeket hagyta a lelkemben. Láttam, mi az iszlám.

– Ön nem az iszlámot látta, hanem azt, amivé a haszonleső politikusok tették Mohamed Tanítását... Fanatikusan hívő emberek pedig minden vallásban vannak. Lehet-e róluk megítélni a Tanítást? A vak és dühödt fanatizmus a legrosszabb mutatója bármely vallásnak, bármely Tanítás

legrosszabb eltorzítása, mert teljes mértékben felébreszti az emberben az állati kezdetet, a «jó szándék» pajzsa mögé bújva. Ez már a politika megnyilvánulása, a világalomra való törekvés, ami minden vallás vezetésére jellemző... Tanulmányozza csak a Próféták Tanításait, vajon erre szólítottak fel? Mindannyian arra szólították fel az embert, hogy szellemileg fejlődjön, egyesüljön az egész világ az Isten iránti egységes Szeretetben, elsősorban önmagában elnyomva az állati kezdetet, az ördögöt, nevezze, ahogy akarja. Mert az Ember, aki Istenben van, nem tehet rosszat.

Mohamed pedig nagyon egyedi személyiség volt. Azt tanácsolom, hogy olvasson az életéről egyszerűen emberi szemszögből, előítéletek és konvenciók nélkül. Gyermekkora óta törekedett önmaga megismerésére, és kezdetben természetes emberi vágyak vezérelték. Szegény fiú volt, árva, egyszerű pásztor. Mohamed, tizenévesen, úgy gondolta, hogy ha gazdag lesz, teljes mértékben megismeri önmagát. Tizenkét éves korától kezdve karavánok kíséretébe szegődött. Néhány évvel később az egyik útján találkozott egy bölccsel, aki átadta neki a tudás magvait és megtanította a meditációra, ami később gyökeresen megváltoztatta a sorsát. Mohamed szellemi gyakorlatokba kezdett Isten lényegének megértése érdekében.

Egy idő után teljesült a korai álma. Egy előkelő nővel kötött szerencsés házassága gazdaggá tette. És Mohamed megértette, hogy a gazdagság nem az, amire a lelke vágyott. Keresni kezdte ezt a valamit a hatalomban, de itt sem találta meg. Ez arra ösztönözte, hogy a jelentést önmagában, az emberi lényegben keresse. Mohamed éjszákanként gyakran töltött hosszú órákat meditá-

cióval, és végül ezek elvezették a megvilágosodáshoz. Megértette belső lényegének értelmét, az egész emberiség létezésének értelmét, megtalálta Istent – «alillāh», ami azt jelenti, «imádatra méltó», aminek köszönhetően a lelke felébredt, megnyitva az igaz tudás forrását. Akkor, ahogy a legenda tartja, kapta a kinyilatkoztatásokat fentről Gábriel arkangyaltól, vagy ahogy Keleten nevezik – Dzsibríl arkangyaltól. Mohamed nemcsak kinyilatkoztatásokat kapott tőle, hanem a kedvenc tanítványa is lett. Pontosan Gábriel fedte fel neki a Tanítás és a rejtett tudás titkait. És hogy megmutassa ennek a Tanításnak az igazságát és a megismerés mélységét, térben és időben utaztatta Mohamedet, többek között Jeruzsálem városába, ahol találkozót szervezett neki Issa Bódhiszattvával és megvilágosodott tanítványaival, Ábrahámmal és Mózzessel. Ezekkel az időutazásokkal Gábriel megmutatta neki az anyagi világ teljes illuzórikusságát és mulandóságát az igazi tudáshoz képest, és hogy egyedül Istennek van valós ereje és méltó az imádatra... Mindez a tudás, elvetve a megerősödött lélekben, gazdag gyümölcsöt hozott. A méltó tanítvány becsülettel beváltotta a hozzá fűzött reményeket. Mohamed annyi hasznosat tett az emberiségért ebben a szakaszban, amennyit senki más nem tudott.

– És mi a helyzet Jézussal?

– Ne keverje össze, Jézus Bódhiszattva volt, vagyis már Istennek született. Mohamed pedig ember volt, aki képes volt felébredni magában az isteni lényegre... Nos, amikor Gábriel arkangyal úgy ítélte, hogy Mohamed eléggé felkészült, azt mondta neki: «Most el kell menned a világba, és el kell vinned ezt a tudást az embereknek».

Mire ő így válaszolt: «Hogyan magyarázhatom el szavakkal az embereknek azt, amit tőled lélekben megismertem?» «Menj, és mondd el nekik, hogy Isten egy, Ő mint a nap, mindent megvilágít Isteni Szeretetével. Én pedig, mint a hold az emberi élet éjszakájában, visszatükrözöm Isten fényét és megvilágítom az utat a tudat sötétségében. Te pedig, mint a vezércsillag, mutatod az utat az isteni fényhez».

Ettől a Gábriellel folytatott beszélgetéstől fellelkesülve, Mohamed kijött a barlangból, amelyben meditált, és az első dolog, amit meglátott, a természet lenyűgöző látványa volt. A hatalmas esti égen vakítóan fénylett a fiatal hold, mellette pedig egy fényes csillag ragyogott. Abban a pillanatban megvilágosodás szállt rá, és megértette, hogyan vigye el ezt a Tanítást az emberekhez. Megértette, hogy Isten a Szeretet, az állandó cselekvés. Isten nem beszél szavakkal. Ezért közvetítőkön — arkangyalokon — keresztül kommunikál az emberekkel, akik eljuttatják az akaratát az emberi tudathoz. De maga az ember szabadon megismerheti Istent a lelkén keresztül.

— És mit tett Mohamed, hitet adott az embereknek?

— Mohamed nemcsak hitet, hanem tudást is adott az embereknek. Sajnos, 600 év alatt az emberek eltorzították Krisztus Tanítását, vallássá változtatva azt. Mohamed pedig újra megpróbálta eljuttatni az emberekhez az elveszett tudást egy megújított Tanításban. Mindent elmondott az embereknek, amit tudott, semmit sem titkolva. Sőt, olvassa el a történelmet, milyen állapotban volt Arábia 610 előtt, amikor Mohamed prédikálni kezdett. Teljes káosz uralkodott a különböző bál-

ványimádások miatt, aminek alapján a vezetők gyakran szítottak ellenségeskedést az arab törzsek között. Mohamed pedig nagy dolgot vitt véghez — egyesítette a harcias népet — az arabokat — az egyetemes testvériségben és az Egy, imádatra méltó Istenben való hitben. Beszélt Isten igazságáról, arról, amit Jézus tanított: hogy Isten örök, mindentudó és mindenható; hogy minden ember egyenlő előtte; beszélt a lélek halhatatlanságáról, ugyanarról a reinkarnációról — a halottak feltámadásáról, az ítéletről, a túlvilági megtorlásról azok számára, akik rosszat tesznek ezen a világon, az erkölcsi kötelezettségek megteremtésének szükségességéről az emberek közötti kapcsolatokban, az igazságosságról és az irgalomról. Bölcsességének köszönhetően Mohamednek sikerült kiemelnie az arabokat a legmélyebb tudatlanság és a politikai káosz állapotából, és a civilizált kulturális növekedés és az azt követő virágzás útjára állítania őket.

— Lehet, hogy így van. De mi a helyzet a «hitetlenek elleni szent háborúval»? Hiszen a muszlimok azt állítják, hogy maga Mohamed hirdette ezt?

— Azokban a sötét időkben Mohamednek vad törzsekkel kellett foglalkoznia, amelyek csak az erőt értették. A «muzulmán» szó a «muszlim» szóból származik, ami azt jelenti, hogy «engedelmes», méghozzá Mohamednek engedelmes. Nem pedig «igazhitű», amilyen jelentést a «muszlim» szó már sokkal később kapott. Vagyis, abban az időben a hűséges emberek azok voltak, akik engedelmeskedtek a Próféának, és akik követték őt, megerősítve a Tanítást Arábia más területein, hogy az ott uralkodó káoszt renddé alakítsák. A hitet-

lenek azok az emberek voltak, akik nem követték a Tanítását. Mohamed nemcsak Nagy Próféta volt, hanem zseniális hadvezér és bölcs politikus is. A vad, harcias törzsek indulatainak megfékezése nem volt könnyű dolog. Ezenkívül Mohamednek «szent háborút» kellett hirdetnie azok ellen a vallási papok ellen, akik akkoriban bitorták a hatalmat, és akiknek nem volt érdekük az arabok egyesülése, és még kevésbé az, hogy ne az ő isteneiket imádják. Azok ellen harcolt, akik saját haszonleső céljaikból az emberek hitével való megtévesztéssel, az emberi lelkek megrontásával foglalkoztak. Ebben, tettei Krisztuséhoz hasonlítanak. Vagyis, a Próféta ugyanazért a hit tisztaságáért harcolt, mint Jézus, az Egy Isten imádatáért, minden ember Istennel való közvetlen szellemi kapcsolataért.

— Rendben van, tételezzük fel, hogy akkoriban olyan sötét idők voltak és a törzsek vadak voltak. De most, hiszen hány év telt el, és a mai napig valamilyen érthetetlen «szent háború» folyik. Hiszen, ha Isten egy, miért van háború? Hogyan lehet megérteni azt az embert, aki robbanóanyagba burkolózva önként megy a békés emberek közé meghalni Isten nevében, mások életét is magával víve?

— Azért, mert a Próféta által adott Tanítás helyett a muszlim egy vallást kapott, amelynek vezetőit jobban érdeklik az önös célok, a személyes jólét és a politikai befolyás a világban, mint annak a muszlimnak a lelke. Azt sulykolják bele, hogy ezen «jámbor» tett után a lelke Mohamedhez, a paradicsomba jut. De nem jut oda, mert minden gonosztevő számára zárva van az út Istenhez. Ennek a muszlimnak még többször újjá kell

születnie, és újra át kell mennie a földi pokol minden körén, hogy a lelke legalább olyan tiszta legyen, mint amilyen akkor volt, mielőtt az ember elkövette ezt a gonoszságot. Ezek a megtévesztett emberek a vallások áldozatai. De éppen azok a hibásak, akik elferdítették az igazi Tanítást. Ez a Sátán győzelme minden vallás felett.

— De hát hallottam, hogy a Koránban vannak olyan «szúrák», amelyek cáfolják a szavait.

— A Koránban? És tudja, hogy a Korán a Nagy Próféta halála után íródott. Mohamed fogadott fia — Zejd ibn Szábit — egyesítette a prédikációk összes feljegyzését, és figyelje meg, átdolgozta a Koránt 651-ben. Mohamed maga szóban prédikált. Prédikációinak és tanításainak töredékes feljegyzéseit pedig az első követői készítették, akik részben emlékeztek, részben leírták Mohamed szavait... De még a Korán későbbi átdolgozásai ellenére is, amelyeknek a célja a vallás létrehozása volt, megmaradtak benne egészen a mai napig azok a tudások, amelyeket Gábriel arkangyal igazán adott Mohamednek. Jelenleg a tudósok egyszerűen megdöbbennek azon, hogy a Korán bizonyos «hiteles pillanatainak» megfejtésekor valódi tudományos ismereteket találnak benne...

Ebben a pillanatban Tatjana oldalba lökött, és suttogva mondta, hogy fel kellene hívni a szülőket, hogy ne aggódjanak. Ránéztem az órára, és valóban időben már otthon kellene lennünk. Bocsánatot kértünk, és elfutottunk a klubhoz, ahol az egyetlen legközelebbi telefon volt. A hosszú és kitartó kopogásunk után az ajtót végül, egy elaludt szemű, idős gondnok nyitotta ki, aki láthatóan már aktívan elkezdte végezni a szakmai kötelességeit. Miután kicsit morgott — mondván,

hogy éjjel-nappal mindenféle ember járkál itt, és nincs tőlük nyugalom, – végül engedélyezte a telefonálást. Amíg Tatjana magyarázkodott a szüleinek, én gyorsan le tudtam jegyezni a Szenszei szavait a jegyzetfüzetembe. Figyelmeztetve a családtagjainkat, siettünk kifelé, hogy csatlakozunk a társaságunkhoz.

Amikor odaértünk, a Szenszei a fiúhoz fordult, és azt mondta:

– Ön túl elfogultan hivatkozik a Bibliára, mint első forrásra. Értem, hogy a szektájukban ezt tanították. De ön újságíró, sokkal kíváncsibbnak kellene lennie, mint egy átlagembernek. A Biblia, ugyanúgy, mint a Korán vagy a Tripitaka, követők által íródott. Sőt, ezek a könyvek többszöri változtatáson estek át. Vagyis, már vallási nézeteket tükröznek, és nem azt az elsődleges Tanítást, amelyet a Nagyok adtak. Felhívva a figyelmüket, megismétlem, hogy szó szerint 600 év alatt Krisztus Tanítása erősen eltorzult, és új Tanítást kellett adni Mohamednek, ami lényegében ugyanaz volt, mint amit Krisztus hozott. De idővel ezt a Tanítást is vallássá változtatták az emberek, csak a formát hagyták meg, de a tartalmat megváltoztatták.

– De a Biblia, különösen az «Újszövetség», Jézus szavai alapján íródott a követői által.

– Ha lenne lehetősége a Tanítást magától Jézustól hallani, és összehasonlítani azzal, amit most olvas a Bibliában, hatalmas hézagokat találna sok tudás hiányában – keserűen mondta a Szenszei. – Ön azt állítja, hogy követők írták, de még csak nem is gondolkozik el azon, hogyan történt ez. Hiszen, nem az első követők voltak, hanem a követők követői. Jézus Tanítását ugyanis hosszú ideig szóban hirdették. Aztán elkezdtek

megjelenni Jézus mondásainak listái. Az egyik legrégebbi töredék János Evangéliumából i.sz. 125-re datálható, a legkorábbi, legteljesebb kézirat pedig i.sz. 200-ra. El tudja képzelni, mennyire megváltozhat minden kétszáz év alatt? Egyik így értette, a másik nem értette, a harmadik elhallgatott dolgokat, és így tovább. Sőt, i.sz. 325-ben, a Niceai Első Zsinaton Nagy Konstantin császár vezetésével, az Egyház és a személyes hatalom megerősítése céljából, a számos listából kiválasztották és kanonizálták azt a négy Evangéliumot, amelyek az Újszövetségbe tartoznak. Éppen akkor dolgozták át teljesen Krisztus Tanítását, erős hatalmi eszközzé téve azt a tömegek irányítására. Éppen a Zsinaton, Konstantin császár nyomására, fogadták el a testi feltámadás ortodox nézőpontját. És az összes másként gondolkodó keresztényt, a szellemi feltámadás híveit eretneknek nyilvánították, és később az egész birodalomban üldözték és pusztították őket. Pedig a korai keresztények a reinkarnáció ideológiáját vallották. És még a Bibliában is, bár kevés, de megmaradtak említések erről. Természetes kérdés merül fel: miért féltek ennyire a hatóságok ettől? Miért alakította át Konstantin végleg a Tanítást, vallássá transzformálva azt? Miért? Azért, mert a Tanítás olyan tudást adott, amely megszabadította az embereket a félelemtől a mulandó világban való létezéstől. A tudás igazi Szabadságot hozott az embereknek, a lélek ébredését. Nem féltek a haláltól, tudtak a reinkarnációról, arról, hogy mi rejtőzik a túloldalon. És a legfontosabb, felismerték, hogy felettük csak Isten áll, és nem valami császár vagy püspök. Ez pedig borzasztóan megijesztette a politikusokat és az egyháziakat, hogy

elveszíthetik a hatalmukat, mert ők inkább az anyagi érdekeikkel voltak elfoglalva. Jézus Tanítását, amelynek szabadokká kellett volna tennie az embereket, most már a vallás által kiforgatott formában a halál félelmével verték az emberekbe. A kereszténység terjeszkedése erőszakkal ment végbe, egész keresztes hadjáratokat szerveztek, és így tovább...

Ezenkívül hányszor írták át a Bibliát kézzel különböző emberek, egészen 1455-ig, amikor Gutenberg Bibliáját kinyomtatták. És a szöveg fejezetekre osztása csak a XIII. században történt, Langton István bíboros által. A fejezetek versekre osztását és az utóbbiak számozását pedig a párizsi kiadó, Robert Stephanus végezte el, aki 1553-ban adta ki először a teljes Bibliát. Már arról nem is beszélek, hogy a modern világban, például a katolikus egyház jogot érez magában, hogy ne csak a saját véleményének megfelelően bármilyen módon értelmezze a Bibliát, hanem ki is egészítse azt.

De minden javítás és torzítás ellenére, Jézus zsenialitása abban rejlik, hogy némely tudása, az eredeti kettős értelmének köszönhetően, mégis el tudott jutni az utódokhoz. Ezért a Biblia ma is felkelti az emberek érdeklődését Krisztus Tanítása iránt. És éppen e tudások «saját» értelmezése miatt a kereszténység soha nem volt egységes, és mindig is létezett sok küzdő irányzat, egyház és szekta formájában.

A fiú kissé elgondolkodott, majd megkérdezte:

— És Jézusnak mely kifejezéseit tartja olyan-
nak, amelyek kettős értelemben maradtak fenn?

— Vegyük legalább az Ő legelterjedtebb mon-
dását, amit gyakran használnak a ti szektátokban
is: «Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek

az Én nevemben, ott vagyok közöttük». Ez nem a személyek sokaságát jelenti, ahogy a presbiteretek állítja. Hanem egy egyén teljességét, ahol a lélek, az értelem és a tudat egyesül az Isten megismerésének közös céljában. Vagy itt vannak Krisztus más szavai, amelyeket a vallási vezetők azért használnak, hogy az embereket épp az ő szektájukba vonzzák: «Senki sem szolgálhat két úrnak: mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti; vagy az egyiknek hízeleg, és a másiktól nem gondoskodik. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak». Jézus itt az emberi lét céljának egyéni választására gondolt: vagy Istenhez, a Szabadsághoz törekszik, vagy a mammonhoz, vagyis a gazdagsághoz, az anyagi világhoz. Ez nagyon egyszerű.

— De nálunk is valahogy így értelmezik.

— Igen, csak hogy a ti vallási vezetőitek az Istenhez való törekvés alatt azt verik belétek, hogy csakis az ő szektájuk látogatásán és tanításuk programjának tanulmányozásán keresztül juthat el az ember Istenhez. Pedig, valójában az ember akkor juthat el Istenhez, ha önmagában megváltozik, ha eléggé felneveli belső Szeretetét, és hitét tudással erősíti.

Vagy például, Jézus mondta: «Így lesznek az utolsókból elsők, és az elsőkből utolsó; mert sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak». Az élet azért adatott, hogy szellemileg növekedjünk. Élete során az ember tehet egy lépést előre, vagyis haladhat, vagy egy lépést hátra — visszafejlődhet. Jézus azt mondta, ha ma Isten az elsővé tett téged, vagyis szabadabb emberré, több lehetőséget adva, hogy Rá figyelj, akkor ezt korábbi életeidben érdemelted ki. Ha ezt

az életet a lélek visszafejlődésére használsz, akkor a következő életben nehezebb körülmények közé kerülhetsz, hogy felismerd. És minden ember, ha a benső érzéseire összpontosít, megérezheti előző életeinek tapasztalatát.

— És azt mondta, hogy a Bibliában megmaradtak a reinkarnációra való utalások is. Melyek ezek?

— Például, János evangéliumában, ha emlékszel, van egy rész Nikodémusról, az egyetem egyik tanítójáról, aki titokban, éjjel ment Jézushoz, hogy kérdéseket tegyen fel neki. Nikodémus megkérdezte Jézust: «Hogyan születhetik az ember, ha vén? Csak nem mehet be másodszor anyja méhébe, hogy megszülessék?» Jézus így felelt: «Bizony, bizony mondom neked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. Ami testtől született, test az; és ami Lélektől született, lélek az». Ezenkívül megmaradtak az Ő ilyen szavai is: «Az én Atyám házában sok hajlék van», ezzel a világok sokaságára utalva.

Krisztus tanítványainak beszélt az újjászületések törvényéről, amely lehetővé teszi megérteni, hogy a lélek újraszületik a teljes érés érdekében. Arról tanított, hogyan mentheti meg az ember a lelkét, és hogyan juthat el Isten országába, megismerve az örök életet. Azt is mondta, hogy minél fejlettebb lesz az ember szellemileg, annál erősebb a kísértés az állati kezdet, vagyis az ördög részéről.

— Igen, az evangélium szerint maga Jézus is ki volt téve az ördög támadásának. Mindig is gondolkodtam, miért? Hiszen Ő Isten Fia volt.

— Jézus természetesen Isten Fia volt, megerősödött Lélek. De Ő önmagát az Ember Fiának is nevezte, mert az Ő Nagy Lelke közösleges emberi

testben testesült meg. Az emberi test természeténél fogva hordozza az állati kezdetet, ez elválaszthatatlan része. Ezért még Jézus is, mint Bódhiszattva, ki volt téve az állati kezdet «kísértésének», testének és negatív gondolatainak. Ő is érezte ugyanazt a fájdalmat, ugyanazokat az érzéseket, mindazt, amit egy közönséges ember érez. Vagyis, Issza ugyanolyan feltételek között volt. És Neki ezerszer nehezebb volt, mint bárki másnak. Mert Ő ismerte a Szabadságot, ismerte Istent... — Úgy tűnt, a Szenszei szavai valami szívet szorító bánattal teltek meg, arckifejezése is megváltozott. — És itt, e küldetését teljesítve, emberi testbe került, minden gondjával, minden gondolatával és érzelmével együtt. Az egész állati kezdettel, amelyet a tudat mélyére kell szorítani, és egész életében láncon kell tartani, mint egy kutyát, amely még így is ugat. És a presbiteretek még azt mondja, hogy ez a mennyország?! — bökött a testébe. — Ha ez nem pokol, akkor mi lehet ennél rosszabb, végül is?!

E szavak után hosszú csend támadt. Szenszei rágyújtott egy cigarettára.

— De miért említ az evangélium csak egyetlen pillanatot Jézus személyes harcából az ördöggel, amikor a pusztában volt? Hiszen, ha Krisztus az emberekkel azonos feltételek között élt, és az ördög a negatív gondolatokat jelképezi, akkor ezeknek a gondolatoknak egész életében jelen kellett lenniük benne.

— Teljesen igaz. Csakhogy Krisztus Nagy Lélek volt, aki tele volt a Szeretet erejével, ezért minden negatív gondolatát szigorú ellenőrzés alatt tartotta. Az az esemény, amelyet az evangélium megemlít, az Ő gondolatainak csatája volt az elméje

mezején, hogy megerősítse a lélek uralmát a test fölött. Ez volt az Ő személyes Armageddonja, amelyen minden testben született embernek át kell mennie. És sajnos, a Bódhiszattva sem kivétel... Ezért bőjtölt negyven nap és negyven éjjel. Mert körülbelül ennyi idő alatt a test kimerül, legyengül, és az állati kezdet végül megadja magát. Jézus szellemileg megnyílt, hogy tudatát teljesen a Lélek uralja. De a test állati gondolatai folyamatosan kísértették Őt, megpróbálva visszaszerezni az uralmat az elme felett. Éhes teste gondolatai így szóltak: «Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek kenyérré váljanak». Az Ő Lelkéből fakadó gondolatai így válaszoltak: «...nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik», ezzel hangsúlyozva a Szellem hatalmas erejét, az igazi ember lényegét, vagyis a lelket. A negatív gondolatok újra kísértették Őt: «...ha Isten Fia vagy, vesd le magad; mert meg van írva: "Angyalainak parancsol felőled, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben"». Ő pedig így válaszolt magának: «...meg van írva az is: "Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet"», ezzel is a Szellem szilárdságát és a test szertelen gondolatai fölötti uralmát mutatva. És amikor az állati kezdet gondolatai azzal csábították, hogy birtokolja a világ összes királyságát, felébresztve benne utolsó fő ütőkártyájukat — a hatalomvágyat, amelyet a nagyzási mánia szült, — Jézus ezeket is elutasította, mondván: «Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak Neki szolgálj». És Issza méltósággal megnyerte ezt az Armageddont, legyőzte testét, negatív gondolatait Szellemi erejével, Isten iránti hatalmas Szeretetének erejével. Benne teljesen felébredt a Bódhiszattva Lelke, és

megtalálta önmagát. Attól kezdve Jézus küldetését már hatalmas isteni Szeretetének tudásával és erejével teljességgel betöltve végezte. Ezért is tett hitével csodákat, gyógyította a betegeket, feltámasztotta a halottakat. Mert ennek az isteni erőnek nincs semmiféle akadálya sem a Földön, sem a kozmoszban.

Tulajdonképpen, Jézusnak később egész életén át megvolt a gondolatoknak ez a világos elválasztása: a lélek gondolatai és a «meglovagolt» testgondolatok között. Vegyük például, teste szavait, amikor az Olajfák hegyén imádkozott Júdás árulása előtt. Jézus imádkozott, Lelke ekkor elhagyta a testét, és a test így kiáltott: «Uram! Ha lehetséges, müljék el tőlem ez a pohár; mindazonáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy Te». És ez valóban a testnek a Lélekhez intézett szava volt, mert Jézus Lelke maga volt Isten része, és birtokolta az Ő erejét.

Vagy egy másik pillanat, amikor Jézus már a kereszten függött, és nagyon szenvedett — Lelkével érezte testének minden fájdalmát. És hogy ne essen kísértésbe, Issza elhagyta a testét. Amikor Lelke elhagyta testét, az elme felkiáltott: «Éli, Éli, lama szabaktáni? — azaz: Istenem, Istenem! Miért hagytál el engem?» Ez világosan mutatja, mennyire uralkodott Issza, mint Nagy Lélek, nemcsak testén, hanem elméjén is.

A fiú egy kicsit elhallgatott, majd megszólalt:

— Nos, mondja meg, ez a kérdés már régóta gyötör engem: igaz-e, hogy eredendően bűnösök vagyunk?

— **Az ember eredendően szabad, és nincs rajta bűn.** Hiszen mi a bűn? A bűn az, ami belülről nyomaszt minket, a tudatalatti szintjén, az, ami

elválaszt minket Istentől, félelmet kelt, büntudatot ébreszt bennünk. Vagyis, ez a pszichéjének természetes következménye az általános emberi erkölcsi-etikai törvények megsértése után. Ez a bűn. Ezek a törvények az ön becsületkódexe, a lelkiismerete. És ha ön maga sértette meg azt, önnek kell jobbnak és tisztábbnak lennie a gondolatokban és tettekben.

A vallási vezetői pedig állandóan azt sulykolják önökbe, hogy Isten szolgálja, hogy eredendően bűnösök. Miért? Mert ez nekik kifizetődő, hogy az ember egész életében eltartsa őket, megváltva a «bűneit», még azokat is, amelyeket nem követett el. Ez egyfajta pszichológiai trükk a tömeg számára. Ha azt sulykolják az emberbe, hogy bűnös, eredendően vétkes, az félelmet szül benne. Ezt a mesterségesen keltett félelmet használják ki a vallási vezetői, hogy azonnal feloldozzák a bűneit, természetesen a következő alkalomig.

De az ember lényegében nem Isten szolgálja, hanem Isten fia. És az Atya nem gyűlölheti a fiát, csak szeretni tudja. Mert Isten a Szeretet. A Szeretetnek pedig nincs és nem is lehet félelme... Isten szabad választási lehetőséget adott az embereknek. És ez a legértékesebb ajándéka az embereknek, mint a gyermekeinek.

— És mi van akkor a kísértő-Kigyó legendájával, azzal a gonosszal, amit okozott az embereknek?

— Ez az információ erősen eltorzult. Az a legenda pedig, amelyet eredetileg adtak az embereknek, a következőről szólt. Amikor Isten megteremtette az Embert, azaz a lelket, gyönyörködött a teremtésében, mert az az Ő képmására és hasonlatosságára lett teremtve. Az Ember akkor nem volt testben a Földön, ahogy azt néhány vallás most állítja...

— Hogyan, nem volt testben? Hiszen a képmására és hasonlatosságára lett teremtvé.

— Valóban ön feltételezi azt a gondolatot, hogy Isten egy változatlan személyiség az anyagban, azaz testben van, mint ön és én, és ugyanakkor mindenütt jelen van?!

— Nos, erről más vallások is beszélnek.

— Milyen vallások?! Tanulmányozza át alaposabban ezt a kérdést. Minden világvallás azt mondja, hogy Isten egy, mindenütt jelen van... Isten hasonló, hogy is mondjam, energetikai, mágneses vagy bármely más mezőhöz. Ez egy egységes mező, amelyben minden létezik. Isten egy hatalmas gondolati energia, amely mindent teremt, és mindenhol megnyilvánul. De semmiképpen sem egy valaki szakállal, aki trónon ül... Bár, ha akarja, Ő is ideiglenesen megtestesülhet Emberi Személyként. Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtett minket, de azt a «minket», akik ebben a testben belül lakozunk. Az Ő részecskéje — a lélek — mindannyiunkban ott van... Az Ember «Paradicsoma» a mennyben volt, erről egyébként Jézus is beszélt.

Szóval, az a Lény, amelyet Isten teremtett, isteni kezdetből állt, azaz lélekből. Nem ismert rosszat, csak jót ismert, mert benne volt az isteni Szeretet. Természetesen, a Lény hatalmas képességekkel rendelkezett, és nem voltak előtte akadályok... Ezeket a Lényeket Istenen kívül Lucifer is megszerette, a Fény angyala, aki Isten jobb keze. És azt mondta Istennek: «Ezek a Lények nem értik, mennyire szereted Őket, mert csak jót ismernek». És Lucifer elkezdte képviselni az Ember egyéniségét, a szabad Lény pozícióját a megismeréshez, azért, hogy az Ember igazán megszeresse Istent,

és ne csak létezzen Isten előtt, mint egy növény, örömet szerezve az Ő szemének. Isten «parancsot adott» Lucifernek: «Ha úgy szereted Őket, ahogy Én, akkor tanítsd meg nekik ezt». És Isten letelepítette az embereket a Földre, amelyet speciálisan az ember számára hozott létre tengerrel, szárazfölddel, növényzettel és különféle állatokkal. Lucifer pedig megteremtette az emberi testet, amelybe Isten elhelyezte a lelket, két kezdetet szülve benne: a szellemi és az állati. És az ember Isten által kapta a gondolat erejét, mivel ő Isten fia. Az elme pedig a két kezdet gondolatainak harcterévé vált. Éppen ez hangsúlyozza az ember Isten és Lucifer általi közös teremtését. Éppen ez mutatja meg, hogy Lucifer volt és marad Isten jobb keze, mert aktívan részt vett az ember teremtésében, és aktívan részt vesz a lelkének nevelésében... Így, Lucifer lehetőséget adott az embereknek, hogy tökéletesen megértsék és megismerjék, mi a jó és a rossz. Isten pedig szabad választási lehetőséget adott az embereknek a két kezdet között. Azóta Lucifer gondoskodik az emberekről.

— És miért nevezi magát Lucifer Légiónak?

— Ugyanazért, mert a mi állati kezdetünk gondolatain keresztül cselekszik. Azok a gondolatok pedig, általában egész légiók. Ön is figyelje meg magát. Hiszen azt hiszi, hogy csak egyetlen gondolatot gondol végig, amely éppen az öné. De próbálja meg megtartani azt az egy gondolatot legalább tíz percig, ellenőrizze azt, és meg fog döbbenni, mennyi mindenféle szükségtelen gondolat jelenik meg a fejében. Ez a légió. Ezért Lucifer, átvitt értelemben, állandóan jelen van bennünk, ellenőrizve a bizonyosságunkat, a kitartásunkat Isten iránti Szeretetünkben.

A Gondolat Ereje, amelyet Isten adott, óriási. És ezt az erőt Hitnek nevezik. Az ember a hitben valóban képes csodákat tenni. És ennek nemcsak Jézus a megerősítése, hanem sok követője és a más Nagyok követői is, akik a mai napig cselekedtek és cselekednek. De a bökkenő az, hogy ez az erő, függetlenül attól, hogy az ember miben hisz, irányítható jó és rossz irányba is. És amely oldalra hajol a tudata, azt kapja az ember. Ha gondolatban rosszra hajlik, azaz nyomasztja az anyagi, szörnyetegi lényeg, akkor számos probléma kezd megjelenni az életében, még hozzá mindenhol és mindenütt: a munkahelyén, a magánéletében, a családban, és így tovább. Ezek a problémák gyöttrik. Mert a rossz gondolatok megkapják a hitének erejét, és minden módon igyekeznek elvezetni önt az Istenről való gondolatoktól. De ha ön jó gondolatokra hajlítja a tudatát, a rossz gondolatok, elveszítve ezt az erőt, meggyengülnek, és már világosan tudjuk őket ellenőrizni. A tudatban lévő pozitív gondolatok állandó támogatásával az életút is simábbá válik. És a legfontosabb, az ember maga fejlődik szellemileg, és megismeri a Szeretet erejét...

— És eltűnnek teljesen akkor a rossz gondolatok?

— Nem, állandóan jelen vannak önben, de nincs erejük befolyásolni önt. Átvitt értelemben a rossz gondolatok várnak a megfelelő pillanatra, amikor lazít az ellenőrzésen, hogy újra megpróbálják visszaszerezni öntől a hit erejét. Ez az állati kezdet éber Őre egész életében jelen van a testben, mint annak elválaszthatatlan része. Ezért, amíg a lélek a testben van, ezek a «tartóssági» próbák állandóan jelen lesznek. De viszont, amikor a lélek

teljesen megérik, és kilép az újjászületések ciklusából, Lucifer is őszintén örül érte, mint egy szigorú és bölcs Tanító a tanítványaért. Mert a lélek becsülettel ment át minden próbán, és egyesült az igazi Szeretetben Istennel... És Isten a szülő. Mindig örül a gyermeke sikereinek...

Tehát, a mi életünk a lélek iskolája. Ezért minden ember, aki testben van, átéli a saját személyes Armageddonját, elfogadva a győztes jó vagy rossz gondolatainak pozícióját. Ezért a tudások, amelyeket az emberek kapnak, szabadsághoz vagy rabszolgasághoz vezethetnek. De senki sem akadályoz minket a szabad választásunkban, sem Isten, sem az ördög. Ha Istent választjuk, Istenhez megyünk, ha az ördögöt választjuk, az ördöghöz megyünk. Vagyis, mi magunk terítjük meg az utat a paradicsomba, a nirvánába, vagy mi magunk dobjuk magunkat a reinkarnációk poklába.

— Rendben van, ha az ember eredendően nem bűnös, akkor miért Krisztus halála az emberi bűnökért való váltságdíj?

— Hát gondolkozzon el maga ezen a mondaton. Milyen váltságdíj lehet? Hiszen, ha ez valóban így lenne, azaz ha Krisztus elvette a bűneinket, akkor amit mi most csinálunk, az mind meg van bocsátva. Ez következik belőle?! Badarság az egész. Minden ember maga felel a bűneiért Isten előtt.

Krisztus halálából a mai napig a legnagyobb titkot csináltak, amiről a papok is vitatkoznak. Miért engedte magát keresztre feszíteni? Hiszen Jézus Isten Fia volt, elpusztíthatta volna az egész bolygót, nemcsak egy csomó nyomorult népet, mert Isten ereje adatott neki. És az emberek ezt akar-

ták, amikor keresztre feszítették, azt mondták, ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről. De Krisztus nem csábult el, megengedte, hogy keresztre feszítsék a testét. Miért? Azért, mert **Krisztus eljövételének egész értelme nemcsak a Tanításon alapult, amelyet az embereknek adott, hanem a legfontosabb, minden az emberek saját választásán alapult. Hiszen Jézus azért vállalta ezeket a kínokat, hogy szemléletesen bemutassa Isten akaratát, amelynek a lényege az ember szabad választása: vagy úgy dönt, hogy Istenhez megy, vagy úgy dönt, hogy az állati kezdete gondolatainak sötétségében marad. Vagyis, Krisztus a Szabad választást hozta el az embereknek. Ez a legnagyobb tett, amely rejtve maradt az emberek többsége előtt. És ez a kereszténység egészének legnagyobb bűne.** Mert Őelőtte is, és Utána is emberek tettek csodákat, és vallották az Egyetlen Istent. De Jézus keresztre feszítése maradt meg az emlékezetben, bár az életének második része, ahol Ő is prédikált, csodákat tett, gyógyított betegeket, miközben Keleten tartózkodott, részben elveszett az időben. Csak utalások maradtak rá, mint Íssza Prófétára a különböző ősi forrásokban, például a szanszkrit nyelven írt «Bhavisja Mahá Puráná»-ban is.

— És tényleg életben maradt Jézus a Földön? — őszintén meglepődött a beszélgetőpartner.

— Természetesen. Poncius Pilátus fáradozásának köszönhetően Krisztus teste életben maradt, és Jézusnak vissza kellett térnie a testébe. Mert Bódhiszattvaként, aki testben született, az utolsó leheletéig benne kell maradnia.

— Poncius Pilátus fáradozásának köszönhetően?! — még jobban meglepődött a fiú.

— Igen. Valójában Poncius Pilátus megértette, Ki Krisztus, ezért kapott később Szabadságot Jézustól, azaz megszabadulást a reinkarnációtól. A neve bekerült az emberiség történelmébe.

— Érdekes, érdekes. És mikor értette meg, hogy Jézus Isten?

— Amikor találkozott Jézussal. Sőt, amikor felismerte, Ki áll előtte, Pilátus minden módon megpróbálta megmenteni Ísszát, győzködve, hogy meneküljön, figyelmeztetve, hogy a tömeg elpusztítja Öt. De Jézus visszautasította, azt mondta, hogy ha a testének el kell pusztulnia, akkor úgy legyen, mert az embereknek meg kell hozniuk a választásukat. Később, Poncius Pilátus megpróbálta még a tömeget is meggyőzni Jézus ártatlanságáról, hogy engedjék el Öt, ahogy a nagy ünnep tiszteletére illet. De az emberek éppen Krisztust akarták keresztre feszítve és megölve látni. Ez volt az ő választásuk.

Poncius Pilátus azonban mégis a saját módján cselekedett. Bár Krisztusnak Bódhiszattvaként sokkal egyszerűbb lett volna így befejezni a küldetését az emberi testben. Pilátus viszont, a Szeretből kifolyólag, Istent a saját elképzelései szerint próbálta szolgálni, megmentette Krisztus testét, azt gondolva, hogy ez maga Krisztus. Bár Jézus már nem volt benne. Még a kereszten elhagyta a testét, hogy ne csábuljon el a nehéz kínoktól. A test viszont még élt.

— De hogyan maradhatott életben a test, ha a Bibliában az van írva, hogy «az egyik katona lándzsával döfte át az oldalát, és azonnal vér és víz folyt ki».

— A helyzet az, hogy ezt Poncius Pilátus emberei szándékosan játszották meg a «publikum» szá-

mára. Ezt az ütést Poncius Pilátus egyik legjobb harcosa vitte be. Olyan professzionálisan tette, egyébként az 5. és 6. borda között ütött, a jobb oldalról balra felfelé, pontosan meghatározott szögben, hogy teljes illúziója keletkezett annak, hogy átszúrta a szívet. Valójában azonban egyetlen létfontosságú szerv sem sérült meg. A test eszméletlen állapotban volt, bár még élt. Ez az egyik fontos pillanat, amely megerősíti éppen Pilátus részvételét Jézus megmentésében, hogy a tömeg megbizonyosodjon arról, hogy Krisztus meghalt. Bár a másik két, még élő keresztre feszített bűnözőnek eltörték a lábszárcsontját. Ezt azért tették, hogy ne tudjanak rájuk támaszkodni, és fulladásos, kínos halált haljanak.

Sőt, a keresztre feszítetteket abban az időben nem volt szabad külön sírba temetni, vagy átadni temetésre a rokonoknak, hanem közös sírba dobták őket. Jézus testét viszont, ismét Poncius Pilátus parancsára, levették a keresztről, és elvitték egy barlangba... Majdnem két napig ápolták Jézus testét, gyógyították, állandóan bedörzsölték gyógynövények főzetével, hogy eszméletre térjen. Vagyis, modern nyelven szólva, megpróbálták újraéleszteni.

De a helyzet még az is, hogy Jézus próféciája azt mondta, hogy feltámad a halálból, és a harmadik napon dicsfényben jelenik meg. Vagyis, Jézusnak a harmadik napon nem testben kellett volna eljőnie, hanem Isten Szellemében, hogy eloszlason minden kétséget afelől, hogy Istentől küldték. De Poncius Pilátus és hívei nem hagyták meghalni Krisztus testét. Ezért Krisztus kénytelen volt visszatérni a testbe...

Pilátus, természetesen, a maga módján megmentette Krisztust. Ezért Jézus méltóképpen értékelte tetteit, és megszabadította őt az újjászületések láncolatától. Pilátus volt az első, aki Krisztussal beszélt az Ő «feltámadása» után.

— Nos, ez már biztosan nem ismert.

— Ismert. És a mai napig fennmaradtak említések erről. És valaki gondosan őrzi azokat, nehogy megrendüljön a hatalma. Hiába. Emiatt nagy árat fog fizetni. Szóval, amikor Jézus magához tért, Poncius Pilátus beszélt vele, és könyörgött neki, hogy hagyja el ezt az országot, nehogy újra üldözni kezdjék a hatalmon lévő papok. Pilátus kérte Őt: «Szánj meg engem, ne menj ki az emberek elé». Jézus azt felelte, hogy teljesíti Pilátus kérését, csak találkozik a tanítványaival, és elmegy. És megtartotta a szavát. Mivel az alapvető küldetés befejeződött, Íssza elment Keletre, anyjával és egyik tanítványával együtt. Jézus több mint száz évet élt, és Srinagar városában temették el, Kasmír fővárosában, ahol letelepedett az utolsó éveiben. Ez a festői hely a tavak között fekszik a Himalája lábánál. A sírja a «Rozabal» kriptájában található, ami «a próféta sírját» jelenti.

— Lehet, hogy mindez így is volt. De látja, az, hogy ebben a sírban éppen Jézus testének maradványai fekszenek, ez most bizonyíthatatlan.

— Miért bizonyíthatatlan? Bizonyítható. Megmaradtak a keresztre feszítés nyomai. Különösen karcolások a kézcsontokon, a lábfejekon, és még a lándzsa nyomai is a bordákon. Ezenkívül van egy jellegzetes, rosszul összeforrt törés a jobb sípcsont disztális felének területén.

— Törés? És eltörték a lábát a kivégzés során?

— Ugyan már, mi köze ennek a kivégzéshez. Ez sokkal később történt, amikor Krisztus már elég idős volt. Ezért hívom fel a figyelmet arra, hogy a törés jellegzetes, rosszul összeforrt. Ez a megerősítése annak, hogy Íssza megérte az öregkort...

— És mi van akkor azzal az említéssel, hogy Jézus testben emelkedett fel a mennybe?

— Nyilvánvalóan valakinek nagyon szüksége volt egy ilyen betoldásra, hogy megerősítse a nyájának a hitét az anyagi kezdet erejében... Egyébként is, olvassa el figyelmesen a Bibliát: a négy Evangéliumból csak kettő tesz említést a mennybemenetelről. Máté és János a Jézus és a tanítványok találkozájáról beszél a hegyen. Jánosnál még az is szerepel, hogy e találkozás után Jézus elment a szeretett tanítványával együtt. Ezenkívül számos emlék maradt fenn Íssza Keleten való tartózkodásáról már a keresztre feszítése után. Ezek az információk nemcsak magán Keleten vannak elraktározva, hanem a Vatikán könyvtárában is...

— Tegyük fel. De ha akkoriban zavaros időszak volt, akkor miért most, ha azt mondja, hogy számos említés van Jézus Keleten való tartózkodásáról, miért nem mondják el az embereknek az igazságot, ahogy ezek a dokumentumok megerősítik? Hiszen most teljesen más idők járnak.

— Az idő más, de az emberek hatalomvágya ugyanaz maradt, mint évezredekkel ezelőtt. Képzelje csak el, mit jelentene a vallási vezetők csúcsának, ha elmondanák az embereknek az igazságot, és megmutatnák a világnak azokat a történelmi dokumentumokat, amelyeket oly gondosan rejtegetnek. Ez számukra teljes katasztrófa! Ez azt jelentené, hogy aláásnák az általuk egykor meghatározott összes alapelvet, aláásnák

a tanítványaik és az egész hatalmas nyájuk hitét, következésképpen az egész hatalmukat. Ezt senki sem fogja megtenni... De az ember, aki állandóan tudást keres, előbb-utóbb biztosan rábukkan ezekre az említésekre.

— Összességében igen, lehet, hogy igaza van — gondolkodva mondta a beszélgetőpartner. — Őszintén szólva voltak kétségeim a mennybemenetellel kapcsolatban, de Poncius Pilátus... ki gondolta volna!

— Igen, Poncius Pilátus, bár kiérdemelte Isten kegyét a Szeretetével, de szorult helyzetbe hozta Ísszát, persze — valami saját gondolatán merengve mondta a Szenszei. — Nyolcvanvalahány évnyi testben való vándorlásra ítélte Őt. De nyilvánvalóan ez volt Krisztus ára Pilátus megmentéséért.

Rövid csend állt be, nyilvánvalóan a beszélgetés minden résztvevője elmerült a saját gondolataiba. Mi is csendben álltunk, nem merészkedve megszakítani ezt az annyira magával ragadó beszélgetést.

— Az viszont érdekes, — ismét megszólalt az a fiú, — miért éppen a zsidókhoz jött el Jézus, és nem valamilyen más nemzethez. Ez valamilyen domináns, Isten által kiválasztott nemzet volt? A Bibliában is mindenhol, Ábrahámától kezdve, az van írva, hogy Isten a szeretett népének nevezi őket.

— Értse meg, Isten nem tesz különbséget nemzetiségben, bőrszínben és így tovább, mert minden ember Isten gyermeke, Isten egyformán szereti mindannyiukat. De ha az egyik gyermeke megbetegszik, akkor ön minden figyelmét és szeretetét ennek a beteg gyermeknek adja, hogy minél hamarabb felgyógyuljon. Így van Isten is. Emlé-

kezzen Jézus szavaira: «Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek».

— A tanítványainak száma — összefügg ez valahogy a misztikával vagy a számmisztikával? Hiszen tizenketten voltak, és Jézus így a tizenharmadik?

— Nincs itt semmiféle misztika. Egyszerűen olyan tanítványokat keresett az emberek között, akiknek legalább egy kicsit megérett a lelkük. És még szerencséje is volt Neki, hogy az akkori nép között talált legalább tizenkét embert, és azok közül is egy... eladta Őt.

A fiú elmosolyodott:

— Igen, ha Jézus szavaiból indulunk ki a Bibliában, akkor igaza van, a betegnek van szüksége orvosra, és nem az egészségesnek... Bár ma azt hiszem, az egész bolygónak van szüksége orvosra, és nem csak ennek a nemzetnek...

— Teljesen igaz... Nézze meg, mi történik még a mi országunkban is, ahol hetvenvalahány évig a materializmust nevelték. Alig jelent meg a legkisebb szabad választási lehetőség, és az emberek, mint a kiéhezettek, különböző vallásokba rohantak, mert a szellemi kezdetüknek is van szüksége a fejlődésre. Nézze meg, mennyi új szekta, irányzat, vallás jelent meg, és kezdett virágozni azonnal.

Rendben, a mi országunkban érthető. De nézze meg, mi történik az egész világon. Mindenhol a különböző vallások fellendülése tapasztalható. Az emberek ugrálnak egyikről a másikra. Az eszükkel mintha tetszene nekik. Mindenhol jó kapcsolatok, mindenki mosolyog rájuk, udvariasan beszélgetnek... De a lélek elutasítja a tanításukat, mert igazi tudásra van szüksége, mert Szabadságot akar. A szekták, vallások túl korlátozottak. Inkább

táplálékot adnak az észnek, mint a léleknek. A lelkek érzik, hogy e külső «jámbor» csillogás alatt maga a gyümölcs — rothadt. Ezért a lélek remeg, az ember pedig céltalanul bolyong, egészséges, érett gyümölcsöt keresve.

— Elnézést, de azt említette, hogy az idő kezd összeszűkülni. Mit ért ez alatt?

— Nos, ezt már az ősök is megjósolták, és Jézus is mondta, hogy: «Ha azok a napok meg nem rövidülnének, egyetlen test sem menekülne meg; de a választottakért megrövidülnek azok a napok...» Vagyis, amikor az emberiség egésze a döntő választás előtt fog állni, vagy ahogy az eszkatológia mondja, Isten ítélete küszöbén, akkor ennek az időnek az egyik fő jele éppen az idő szűkülése... Elvileg kívülről semmi sem fog változni. Az óra ugyanúgy 24 órát fog mutatni naponta, a naptár is ugyanaz marad, az évben ugyanúgy 365 nap lesz. De belül az ember lelke elkezd remegni. És az ember elkezd érezni, érezni fogja az idő hiányát. Észreveszi, hogy az idő gyorsabban szalad; a nap egy pillanat alatt elrepül, a hónap egy hét alatt, az évek olyanok, mint a hónapok. És minél tovább, annál jobban fog összezsugorodni, sűrűbbé válni az idő. Ez egy fajta jelzés, jel a lélek számára.

— Igen, — gondolkodva mondta a beszélgető-partner, — valószínűleg valóban beigazolódnak a próféták jóslatai... De ez a második eljövétel jóslata! Tényleg eljön ez az idő?!... Érdekes, és honnan lehet majd tudni, hogy valóban Krisztus jött el? Hiszen emlékszik, amikor Jézus először jött el, sokáig senki sem hitte el neki, hogy valóban Isten Fia. Most pedig nézze meg, sok ember nevezi magát Krisztusnak, vagy Krisztustól küldött Vigasztalónak. Egyrészt, mintha mindannyian

helyesen beszélnének, a Biblia szerint, másrészt nincs bennük bizalom. Hogyan lehet megkülönböztetni az igazi Krisztust az álmegváltótól?

— Egyszerű. Hiszen a Bibliában az van írva, hogy Jézus feltámasztott halottakat, és a betegnek elég volt csak megérintenie a ruháját, hogy meggyógyuljon. Ebből kiindulva, azt hiszem, a legmegfelelőbb a «Zen» gyakorlása lenne. Ehhez elég venni egy vastagabb és erősebb botot, és jól megütni azt, aki Krisztusnak nevezi magát. És ha ezután levelek fakadnak a boton, akkor az Krisztus volt. Ha pedig nem, akkor csak egy kalandor. És tanácsos lenne még egyszer megütni, hogy legközelebb ne akarja más dicsőségét magáénak tulajdonítani.

Néhány másodpercig csendben álltunk, feldolgozva a hallottakat. Az a fiú is először komolyan vette. De amikor eljutott hozzá e szavak értelme, szívből nevetett, a nevetéstől felharsanó tömeggel együtt.

— Talán, ez a leghatékonyabb módszer, — mondta mosolyogva. — De komolyan?

— Ha pedig komolyan, akkor nem érdemes várni Jézusra, mint Emberfiára, mert Ő Isten Fiaként fog eljönni az emberek lelkébe. És ezer évig fog uralkodni Királyként, trónolva nemcsak a lélek, hanem az elménk «trónján» is... Emlékezzen a János Evangéliumában lévő szavaira: «Mert Isten Szellem»; «Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam»; «És én kérem az Atyát, és ad nektek más Vigasztalót, hogy veletek maradjon örökké, az igazságnak Szellemét, akit a világ nem fogadhat be, mert nem látja és nem ismeri Őt; ti azonban ismeritek Őt, mert veletek lakozik és bennetek

lesz»; «Azon a napon megtudjátok, hogy Én az Atyámban vagyok, Ti pedig Énbennem, és Én tibennetek».

A fiú ismét elhallgatott egy kicsit, majd megkérdezte:

— Az is érdekes, hogy mikor lesz a világvége? Az újságokban az utóbbi időben a legkülönbélebb dátumok jelentek meg. És a mi szektánkban is, ahogy értem, megpróbálnak alkalmazkodni a különböző asztrológusok jóslataihoz, megnevezve a bolygóparádé kezdetének dátumát... Szóval érdekes, mikor jön el az Apokalipszis, mikor állunk Isten ítélete elé?

— Tudja, már kétezer éve várják az emberek az Armageddont és Krisztus második eljövételét. Gyakorlatilag az összes vallás arra épül, hogy holnapután lesz a világvége, és aki nincs a soraikban, az azonnal elpusztul a «tüzes gyehennában»... Amit el akarok mondani ezzel kapcsolatban. **Minden ember átéli a saját személyes Armageddonját az életében. De távolról sem mindenki nyeri meg. És távolról sem mindenki érti meg, hogy szembesült ezzel az Armageddonnal. Ezért nem kell félni attól az Apokalipszistól, amely mindenki számára eljön, mert csoportosan könnyebb meghalni. A lényeg az, hogy megnyerje a saját személyes Armageddonját, hogy aztán ne kerüljön abba a tömegbe.**

— Ez igaz! Én is azt gondolom, tenni kell valamit most, mivel nem tudni, mi lesz holnap... Őszintén szólva, amiért elmondtam, valahogy meg is nyugodott a lelkem... Mert ez a teljes bizonytalanság... egyszerűen az idegeim mennek tönkre ezektől a «rémtörténetektől»... Nem egészen értem, milyen vallást követ ön?

— Én nem követek és nem tartozom egyetlen valláshoz sem. Csak Istenhez tartozom.

Ezután a beszélgetés őszintébb témákra terelődött a fiú személyiségével kapcsolatban. Az a benyomásom alakult ki, hogy a fiú úgy beszélgetett a Szenszei-jel, mintha egyedül lennének a Világegyetemben. Egyre többet mesélt Neki magáról, az életéről, mintha a mi néma tömegünk egyáltalán nem is létezne, mintha az éjszaka feloldotta volna. Úgy éreztem, hogy mindkét beszélgetőpartner — két véletlenül összeütközött fáradt Utas a csillagos végtelen alatt — kölcsönösen elmerült ebben a beszélgetésben az örökről, a dolgok lényegéről, mintha eltűntek volna minden feltétel, tér és idő határai.

— ...Csodálatos... Tudja, az utóbbi időben valamiért nem volt szerencsém a szellemi tanítókhoz. Vagy nem elégítettek ki az ő válaszaik, vagy az én kérdéseim nem elégítették ki őket. És az állandó vitákban, ahogy mondani szokás, a vizet öntöttük üresből üresbe, csak az időt vesztegettük. De amit ön mond... Egyszerűen azon kapom magam, hogy nem tudok vitatkozni önnel. Mert ez összhangban van a világról alkotott belső fogalmammal... És megtiszteltetésnek tartanám, ha ilyen Tanítóm lenne, ha persze a Tanító méltónak találna egy ilyen tanítványt.

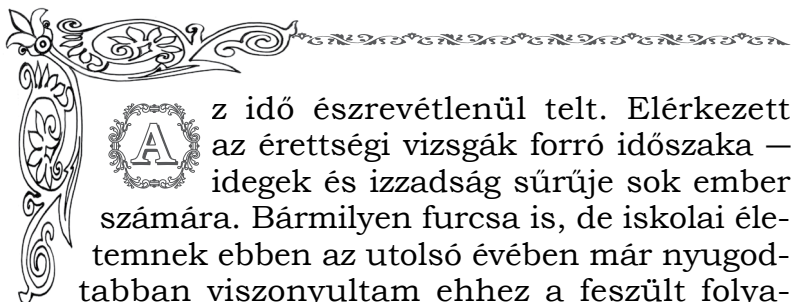
— Tudod, azt tanácsolnám neked, hogy ne keress Tanítót sem énbennem, sem senki másban. És nem azért, mert méltatlan tanítvány vagy, hanem mert sokkal több van benned ennél. Látom, van benned Szikra. Azt tanácsolnám neked, hogy tanulmányozz mindent magad. Tanulmányozd a különböző vallások szent könyveit, és alkoss magadnak egy gyűjtőképet arról,

ki Isten, mi az igazság, a hit, és mik a csodák, és így tovább. Hiszen, ha csak egyetlen vallás lett volna igazán helyes, akkor az összes többi ember nem menekülne meg, és nem lennének más csodák. Így viszont, a hit csodái más vallásokban is megtörténnek. Sőt, tanulmányozd lehetőség szerint az emberi pszichológiát, biológiát, anatómiát, morfológiát, lehetőleg még az asztronómiát, kvantumfizikát, kémiát is... Röviden, szélesítsd a látókörödöt a reáltudományok területén, amennyire erőd engedi. És biztos vagyok benne, hogy elkezdted érteni azt, amit mondani akarok neked. Most csak érzed, de akkor elkezdted érteni. Amikor elkezdted érteni, elkezdted érteni Istent. A legjobb Tanító pedig Isten...

Azon az estén az utolsó ügyeleti villamossal mentünk haza. Már jóval éjfél után volt, de egyszerűen nem tudtam elaludni, mélyen megrázott a Szenszei beszélgetése. És a naplóm, mint legjobb barátom és néma beszélgetőtársam, befogadta a lelkem minden kiáradását. A gondolatban írásbeli kommunikációm vele egészen reggelig tartott. És csak amikor a nap felkelt az égen, és a világ lassan kezdett ébredni, csak akkor fogadta be a régóta unatkozó ágy a testet a puha takarók tárt karjaiba.. Szerencsére vasárnap volt — az ősznépi pihenés napja.

Az idő észrevétlenül telt. Elérkezett az érettségi vizsgák forró időszaka – idegek és izzadság sűrűje sok ember számára. Bármilyen furcsa is, de iskolai életemnek ebben az utolsó évében már nyugodtabban viszonyultam ehhez a feszült folyamathoz. Az átéltek után a vizsgák már csak tudásom természetes ellenőrzésének tűntek, és nem «a sors nehéz megpróbáltatásának», ahogy sok osztálytársam gondolta. És amikor mindezen túl voltunk, amikor végre eljött a régóta várt ballagási bál, hosszú ideig nem tudtam elhinni, hogy az életem folytatódik, és hogy mindez nem álom.

A teljes osztállyal együtt napfelkeltét nézve a természet egy festői szegletében, elkezdtünk beszélgetni arról, hogy ki mivé akar válni. Sokan orvosnak, jogásznak, közgazdásznak, vállalkozónak akartak válni. És amikor engem kérdeztek erről, őszintén válaszoltam:

– Én Ember akarok lenni.

Lehet, hogy a többiek nem értették meg e szavak értelmét teljesen, de sokuk arca komolyabbá és elgondolkodóbbá vált. Valóban, a független életút kezdetén álltunk, személyes sorsunk megválasztásának küszöbén. Hogyan fog bánni velünk az

élet — ez még kérdés... Ha megvizsgáljuk a fél életüket már leélt különböző emberek sorsát, láthatjuk, hogy számos életútjuk és ösvényük később egyetlen dologgá olvad össze — kísérlet arra, hogy Emberré váljanak. Mert ebben, ahogy a Szenszei mondta, rejlik egész életünk igazi értelme.

A ballagási bál miatt, sajnos ki kellett hagynom a szellemi foglalkozást. És, amikor másnap felhívtam Tatjánát, nagyon kellemes hírt közölt velem. Kiderült, hogy a Szenszei-nek egyhetes szabadsága lesz, és a többiek rábeszéltek, hogy menjenek együtt a tengerre. Még Nyikolaj Andrejevics is úgy döntött, hogy kiveszi az összegyűjtött szabadnapjait a munkahelyén, megtartva azokat egy ilyen ritka alkalomra a Szenszei-vel való «non-stop» beszélgetésre.

– Mondtam, hogy te is jössz – mondta Tatjana a telefonba.

– Ügyes vagy, Tánja, igazi barát vagy. Ezt biztosan nem hagyom ki.

Három autóval döntöttek utazni: a Szenszei «Zsigulijával», Nyikolaj Andrejevics «Volgájával» és az Andrej nagyapjától kölcsönzött régi «Zaporozsccel». Minden szükséges dolgot együtt szedtek össze. Vologya megígérte, hogy szerel sátrakat. Sztasz és Zsenyka, mint kiderült, lelkes bűvárok voltak, és vállalták a különféle horgászfelszerelések beszerzését, egészen a felfújható csónakig. Tatjánával én vállaltam a felelősséget a konyhai eszközökért. Kosztik pedig a kútvíz biztosításáért felelt.

 A kijelölt napon hajnali öt órakor, tálat és kanalakat csörömpölve a csendes utcákon, Tatjánával megérkeztünk a közös gyülekezőhelyre. Ott már Ruszlán és Jura állt. Aztán megérkezett Sztász és Zsenyka. Azt mondták, hogy a Szenszei egy órát késni fog.

Mint később kiderült, a Szenszei egészen reggelig dolgozott. A többiek elmondták, hogy általában nem fejezi be, amíg az utolsó beteget nem fogadja. Tekintettel a hozzá forduló hatalmas sorokra, ez valamikor hajnali kettőig tartott. De azon a napon, nyilvánvalóan megtudva, hogy a csontkovács egy hétre elutazik, sokkal több ember volt. Ezért csak hajnali ötre fejezte be a rendelést a Szenszei.

Később Andrej a nagyapja «dobozkáján» érkezett meg, Szlávikkal együtt. Valószínűleg ez az autó annyi idős volt, mint Andrej nagyapja. De Tatjánával örültünk egy ilyen közlekedési eszköznek is. Jó társaságban a «Zaporozsec» sem rosszabb, mint a «Mercedes». Elkezdtük bepakolni a cuccokat a «vasparipába», majdnem teljesen megtöltve a csomagtartót.

— Igen, Kosztiknak a lába elé kell majd tennie a táskáját, — mondta üzletiesen Andrej, alig tudva zárva be a csomagtartót.

De amikor megérkezett Kosztik, abban a pillanatban látni kellett Andrej leesett állkapcsát. Kosztik cuccai a «Volgán» érkeztek, egy megrakott utánfutóval együtt. És amikor segítettünk kirakodni ezeket a végtelen táskákat és zsákokat, Andrejnek majdnem elment a hangja. Tehetetlenül hadonászott a karjaival, végül kitört belőle:

— Te meg mit csinálsz! Mintha az Északi-sarkra készülnél. Egy hétre megyünk, te meg csak élelmiszerből három évre elegendőt hoztál! Ráadásul ezek a hatalmas vizeskannák. A Szenszei azt mondta neked, hogy egyet, és nem négyet. Hozhattál volna egy tartálykocsit is ide!

— Őszintén szólva akartam, de nem tudtam. Nem volt megfelelő szállítóeszköz, — válaszolta Kosztik mosolyogva, apja «Volgája» felé biccentve.

— Na, te aztán tudsz! Hová fogom én ezt mind bepakolni neked! Mit parancsolsz ezekkel a hordókkal csinálni?! Esetleg kerekek helyett tegyem be a «Zaporozsecbe»?!

— Hát Nyikolaj Andrejevics mintha ígért volna egy utánfutót.

— Éppen, hogy mintha...

— Ne idegeskedj, ki fogunk találni valamit.

Még tizenöt percig Andrej dühöngve sétált Kosztik hatalmas kupac cucca mellett. De Kosztik csak viccelődött, ismételve:

— Meglátom, a tengernél hogyan fogja ökegyelme megköszönni felségemnek ezt a felejtetlen kényelmet.

Miközben Andrej az érzelmek újabb szökőkútjában tört ki, Tatjana megkérdezte Kosztiktól:

— De tényleg, miért szedtél össze ennyi mindent?

— Hát miért, ha már buli, legyen buli. Én nem magamért fáradoztam, hanem mindenkiért, — ravaszul igazolta magát a «Filozófus». — És egyébként is, mindez csak por és hiábavalóság...

És gyengéden megfogva a derekát, álmodozva mondta:

— Nekem mindennél drágább a te bájos ajkad.

— Hagyjál már, — lökte el gyengéden a lány, csengő nevetéssel.

Kosztik szenvedő arcot vágott, és pátosszal mondta:

— Óh, a szív büszkesége sok kint ér!

És Tatjánára sandítva hozzátette:

— Oly szorosra húztam az íjamat,

Hogy félek, nem bírja ki!

— Sehova sem fog tőlem menekülni. Majd megmutatom neki..., — véletlenül hangosan mondta Andrej, folytatva a morgolódást a saját dolgairól.

Mindannyian nevtünk. Ekkor érkezett meg a Szenszei Vologyával és Viktorral. Ránézve a hatalmas kupac cuccra, a Szenszei értetlenül kérdezte:

— Fiúk, ti az Északi-sarkra készültök?

A mi egész társaságunk újabb nevetőrohalmot kapott, és Andrej, támogató társra találva a Szenszei-ben, elkezdte kiönteni a lelkét.

Végül, megérkezett Nyikolaj Andrejevics is a régóta várt utánfutóval. De kiderült, hogy az utánfutó is kevés volt Kosztik egész «kincséhez». Valahogy elosztva a cuccokat a három autóban, elkezdtek bepréselni oda a testünket is. Szlávik átült a Szenszei autójába. Tatjánával mi a táskák között kaptunk helyet a «Zaporozsec» hátsó ülésén. Kosztiknak, mint a «különösen vétkesnek», jutott a »legelőkelőbb hely» — elöl Andrej mellett, azon az ülésen, amely nemcsak hogy nem volt

szabványos, alacsony, de mindehhez, még egy csavaron is lötyögött. Így Kosztik, a magas termétével, minden végtagján érezte a «Zaporozsecben» megtett háromórás utazás minden báját. De a fiúk szüntelen humora elsimította az egész kényelmetlenséget barátságos, vidám nevetéssel.

A mi «Zaporozsecünk» elől zakatolt az egész konvoj előtt. Andrej megpróbálta kihozni belőle az erő minden maradékát, a gázpedálba nyomva a lábát. A Szenszei az idősebb fiúkkal mögöttünk jött, megtartva a távolságot. Nyikolaj Andrejevics, tetejéig megrakva, lassan gurult valahol a Szenszei mögött... Andrejnek valószínűleg kevés volt az, hogy ő vezette a konvojt, és kedve támadt demonstrálni nekünk, hogy a «Zaporozsec» a «legmenőbb» autó ezen az úton. Növelve a sebességet, elkezdett utolérni egy autót a másik után, büszkén kidüllesztve a mellkasát. Kosztik pedig e manőverek közben viccesen keresztet vetett, a műszerfalba kapaszkodva, és elkezdett imádkozni az összes szenvedő autós megmeneküléséért egy ilyen elszánt «roncsajtótól».

Kissé előre szaladtunk. Az úton egy kis útmenti piac tűnt fel. Tatjana, messziről meglátva a kosarakban lévő epret a földön, kiáltott a fiúknak a zakatoló motor zajában, hogy fékezzenek le. És amikor végre megálltunk, Kosztik megkönnyebbültén felsóhajtott, megpróbálva kimászni, ahogy kifejezte magát, «ebből a konzervdobozból, amely szardellaként háromfelé hajtogatta». Ahhoz, hogy mi is kiszálljunk, Kosztiknak újra ki kellett tennie a székét. Ezt a komédiát az egész piac figyelte. Sőt, amikor Kosztik végre becsukta az ajtót, leesett róla az oldalsó tükör. Andrej olyan szemmel nézett rá, mintha a legszentebbre támadott volna:

— Neked a mester keze járna, lábbal a képedbe! Ki csukja be így?! Én három napig raktam össze ezt az autót. Ez egy értékes antik darab! Finoman kell vele bánni, mint egy nővel...

És ezután egy egész előadás következett a témáról. A fiúk szétszóródtak a piacon, eperféléket válogatva. Én pedig a «Zaporozsec» mellett maradtam, várva a többieket. Ekkor érkezett meg a Szenszei a fiúkkal. Amikor kiszálltak az autóból, valami furcsa történt.

Az egyik asszony, negyvenöt év körüli, aki eddig tétlenül állt az áruja felett fekete kendővel, síró szemekkel, meglátva a Szenszei-t, sietősen átlépett a bogyóin, gyakorlatilag szétszórva azokat ezzel a mozdulattal az egész földön. Odaszaladva a Szenszei-hez, a lábához esett, és sírva, jajgatva kezdett könyörögni:

— Kérlek, Gábiel, gondoskodj a kisfiamról. Hogyan fogok élni nélküle most! Kérlek, Gábiel, vigyél engem is hozzá. Nem akarom tovább ezt az átkozott életet, nem akarom! Uram, légy kegyelmes hozzám, engedj a kisfiamhoz...

Ekkor én egészen közel álltam. És ekkor láttam, hogy a Szenszei szeme megváltozott. Megjelent bennük valamilyen ragyogás, vagy inkább puha, könnyed fény, amely átformálta a Szenszei arcvonásait. Ebben a pillanatban éreztem, hogy a «lótuszvirágom» erősen vibrálni kezdett. És ez az impulzus erő nem a gondolataimból származott, hanem, ahogy nekem tűnt, a Szenszei-től. Lehajolt az asszony fölé, felemelve őt.

— Állj fel, asszony, — mondta neki nagyon halk, nyugodt hangon.

Úgy éreztem, hogy a hangja is valahogy szokatlan lett. Az asszony felemelkedett, de nem állt

fel a térdéről, folytatva a könyörgést a sajátjáért, de már halkabban, egyenesen a szemébe nézve. A Szenszei gyengéden a fejére tette a kezét, és azt mondta:

— Ne aggódj, asszony. A te Nyikolájkáddal minden rendben van. Ő igaz, és már gondoskodtak róla.

Az asszony kinyújtotta felé a kezét. A szemében kigyulladt valamiféle remény lángja, az arca pedig megmerevedett a kérő könyörgés egyetlen lendületében:

— Engedj, engedj, Gábriel, hozzá engem...

Az ilyen kétségbeesett szavaktól még a hideg is kirázott. Ebben a pillanatban a Szenszei arcát valamilyen könnyű füst fedte be, amitől a képe még szebb lett. A «lótuszvirágom» még jobban pulzált.

— Mindenkinek megvan a maga órája. Neked még gondoskodnod kell Kszjusáról. Ott leszel az esküvőjén, megvárod az elsőszülöttet, egy hétig babusgatod. És a kilencedik napon el fogsz menni a te Nyikolájkádhoz, hogy elmondd, milyen gyönyörű az unokája, — nyugodtan mondta a Szenszei.

Minden egyes szóval az asszony szeme világosabbá és kedvesebbé vált. Az arcán felragyogtak az öröm könnyei. Az asszony mosolyra fakadt. És nem tudva, hogyan fejezze ki háláját, újra a lábához akart borulni. A Szenszei pedig megpróbálta felemelni a földről. Ekkor odaszaladtak a közelben áruló nénik, és felemelve őt, karjuk alatt elvezették a település felé, ismételve:

— Mit csinálsz, Másenyka, drágám, gyere, gyere haza...

Az asszony nyugodtan elment elragadtatott arc-
cal, motyogva magában valamit, és folyamatosan
keresztet vetett. Más nagymamák elkezdtek össze-
szedni a széjjelszórt áruját. Mindez az esemény
szó szerint egy perc alatt történt.

Ekkor érkezett meg Nyikolaj Andrejevics. Sie-
tősen odament a «megkövült» társaságunkhoz,
Jurával és Ruszlánnal együtt, és tájékozódott,
mi történt.

— Hát valamelyik öregasszonynak elment az
esze, — mondta Zsenyka, aki akkor távolabb állt
a Tanítótól. — A Szenszei lábához akart esni, sírt,
és valamit kért...

A Szenszei a történetek után csendben rágyújtott
egy cigarettára. És amikor Nyikolaj Andrejevics
elkezdett kérdezősködni, áttért egy mindennapi
témára, röviden válaszolva:

— Hát minden előfordul az életben..., baj van
az emberrel.

— Értem... És ti miért álltatok meg itt, hiszen
ezt nem terveztük? — kérdezte Nyikolaj Andreje-
vics Kosztiktól.

— Hát akartunk venni egy kis epret.

A mi társaságunk a Szenszei-jel együtt még egy-
szer végigsétált a piacon. És válogatva az érett
bogyókat, a Szenszei vett mindannyiunknak egy
nagy kosárral. Az elégedett néni, három csomagba
szétválogatva az epret, gyengéden mondogatta:

— Ne haragudjatok, gyerekek. Ennek az
asszonynak még egy hónap sem telt el azóta, hogy
a fia, Nyikolaj, halálos balesetet szenvedett. Ő volt
az egyetlen gyermeke, a reménye és támasza.
A férje pedig már régen meghalt... Itt pedig ekkora
bánat. A fia még egészen fiatal volt. Egy kislány
maradt utána, az ötéves Okszana... Nehéz sorsa

van Másának. A fiát szinte egyedül nevelte fel, most pedig az unokáját kell felnevelnie a menyével együtt... Nem is tudom, mi jött rá. Talán teljesen összeroppant a bánattól.

— Igen, — együttérzéssel értett Nyikolaj Andrejevics, — poszttraumás stresszállapot... A stressz még ennél is nagyobb zavart okoz a pszichében. Nekem is volt egy esetem...

Meghallgatva a gyakorlatából származó ékes-szóló példákat, a tudatom némileg megnyugodott. «Hát igen, — gondoltam magamban, — nem csoda, hogy bármelyik szembejövőnek a nyakába ugrott»... Tíz perc utazás után a fiúk már vidáman csevegtek a maguk dolgairól, lakmározva az érett eperből. Kosztik soron következő anekdotája közben hirtelen megvilágosodtam. Ebben a pillanatban pontosan felidéztem annak az asszonynak a dadogását és a Szenszei válaszait. «Állj! Hiszen nem mondta ki a fia nevét, és pláne az unokáét sem. A Szenszei pedig világosan megnevezte: Nyikoláj, Kszjusa». Ettől a felfedezéstől majdnem megfulladtam az epertől. Még a kedvem is elment tőle. «Lehetetlen...» Ilyen megérzések közepette, a Szenszei arcát felidézve, a «lótuszom» ismét vibrálni kezdett, valamilyen kellemes érzést árasztva szét a testemben. Fizikailag éreztem a Szenszei jelenlétét a közelemben. Pontosabban, nem magát a Szenszei-t, hanem azt az erőt, amely belőle áradt abban a pillanatban. És olyan jó és otthonos érzés fogott el, mintha valaki puha szirmokkal takart volna be. Ebben az áldott állapotban el is szunnyadtam.

Arra ébredtem, hogy valaki a vállamat rángatta.

— Kelj fel, államszuszék, mindjárt odaérünk, — mondta Tatjana.

Egy soron következő pihenőnél kinyújtóztattuk elgémberedett végtagjainkat. A levegő tengeri frissességgel illatozott. Amíg Andrej Viktorral és Vologyával próbálta megjavítani a lerobbant Zaporozsec motorját, mi egy közeli nyári kávézóban gyorsan bekaptunk valamit.

Fél óra múlva a konvojunk már behajtott az üdülőövezetbe, ahol körülöttünk gondtalanul sétáltak a fürdőruhás, szép, csokoládébarna testű nyaralók. A konvojunk élén a Szenszei autója haladt. Andrej sehogy sem tudott az útra koncentrálni, próbált egyszerre nézelődni, ugyanakkor betartani a közlekedési szabályokat.

Elhaladva az egyik panzió mellett, Zsenyka az ablakból jelezve rámutatott a plakátra. Ott hatalmas, vastag betűkkel ez állt: «A nemzetközi hírű extraszensz, manuológus, jövőmondó, mágus és varázsló, Vitalij Jakovlevics... gyógyító-egészségjavító szeánszokat tart. A szeánsz kezdete minden nap 20.00 órakor».

— És ki ez? — kérdeztük Tatjánával a fiukat.

— Nem tudom, — vonta meg a vállát Kosztik.

— Figyelj, ez nem az a «neandervölgyi» véletlenül, aki kanalakat aggatott magára. Emlékszel?!

— Á, az a fura pasi?! Lehet. Mintha őt is Vitalij Jakovlevicsnek hívták volna. Hogy is nevezte magát... «Az Univerzum és az egész Föld Uralkodója»...

A fiúk zajosan kezdték felidézni azt az esetet, szívből nevetve a «hajléktalan-istenke» csínytevésein.

Eközben, leküzdve az üdülőövezetet, kihajtottunk a turzás-földnyelvre. A turzás-földnyelv hossza körülbelül 12 kilométer volt. Itt az autó volt az egyik legjobb eszköz arra, hogy eljussunk egy elhagyatott zónába, és ott «vademberekként» éljünk, ahogy akartuk. Úgy látszik, sok ilyen izgalomra vágyó ember fordult meg azon a vidéken, mert a helyi hatóság valószínűleg egy hatalmas csövet fektetett keresztbe az egyetlen úton. De ott, nem messze, a bokrok mellett a fiúk két hatalmas deszkát találtak, amelyeket a gondoskodó autósok hagytak ott bajtársaik számára. Rátéve őket a csőre, a mi sofőrjeink, akár a profi kaszkadőrök, átgurították autóikat a túloldalra. Igaz, Nyikolaj Andrejevics utánfutójával egy kicsit bajlódni kellett.

Eljutva a természet egyik legszebb szegletébe, kiválasztottuk azt a helyet, amelyet nyilvánvalóan nem egyszer «kiszúrtak» már a «vademberek». Összegyűjtve a gondatlan turisták által hátrahagyott összes szemetet, elégettük azt, és nekiálltunk a tábor felállításának. A Szenszei itt is tehetséges és tapasztalt vezetőnek bizonyult. Figyelembe vette a tábor elhelyezkedésének minden apró részletét, még az esetleges vihart is. Min-

den fiú foglalt volt, és lelkesen segített a Szenszei-nek és egymásnak. Kosztik cuccai valóban jól jöttek, a táborunkat meghitt, kényelmes «kisvárossá» alakítva. Mire maga Kosztik nem mulasztotta el az alkalmat, hogy ezt hangsúlyozza, viccesen emlékeztetve, hogy ezek miatt a cuccok miatt Andrej — a «szadista» — az egész úton «elektromos széken» kínoztta őt. Tatjánával mi a konyhával foglalkoztunk. Felállítottak nekünk egy külön sátrat az élelmiszereknek, és a főzéshez petróleumfűzőt biztosítottak.

Összességében, az élet a táborunkban teljes gőzzel beindult. Már ebéd után, jót úszva a tengerben, élvezettel melegítettük csontjainkat a forró homokon. Az idősebb fiúk felfújható csónakon úsztak be a tengerbe. Nyikolaj Andrejevics valamilyen könyvet olvasott, a Szenszei pedig szunyókált az árnyékban egy napernyő alatt, törölközővel befedve magát. Úgy döntöttünk, kártyázunk. Kosztik eközben megpróbálta megjegyezni, milyen lapok jönnek ki, és kiszámolni, kinek mi lehet, bár gyakorlatilag ezt nagyon nehéz volt megtenni, mivel sokan voltunk, és két paklival játszottunk.

Egy újabb kudarc után Kosztik a saját valamilyen különleges aritmetikája szerint kezdte el fejben kiszámolni a kártyasémát. Egy ilyen bonyolult számítás közben felvonta a szemöldökét, mintha meglepődött volna saját magán, és megszólalt:

— Szenszei, melyik a legnagyobb prim szám, amit fejben ki tud számolni?

A Szenszei, szemét ki se nyitva, válaszolta:

— Teljesen mondom neked, vagy rövidítve?

— Rövidítve, persze.

— Kettő a tizenhárommillió-négyszázhatvanhatezer-kilencszázötvenhét hatványon,

mínusz egy, — mondta egyszerűen a Szenszei, mintha a szokásos szorzótábláról lett volna szó. — Ez a szám csak egyre és önmagára osztható. És ez valószínűleg a legnagyobb prím szám, amelyet fejen ki tudok számolni...

Kosztik meglepetten fordult felé. Aztán ismét elkezdett valamit erősen számolgatni magában. A Szenszei pedig, kinyitva a szemét, hozzátette:

— Ha pedig a saját intelligencia-hányadosomat akarod kiszámolni, feleslegesen fáradozol, az sokkal alacsonyabb, mint a tied.

E szavak után a Szenszei átfordult a másik oldalára, és ismét álomba merült. Kosztik még kissé meg is hökkent:

— Hű, Szenszei aztán adja! Honnan tudta meg a hányadosról? Hiszen csendben voltam.

— Igen, — motyogta Andrej, — és ez a kérdés kék álmoként maradt az emlékezetében a válaszra várva.

A fiúk nevettek, ismét «bolonddá» téve Kosztikot.

Azon az estén minden vágyunk és reményünk arra, hogy a Szenszei mond valami felejthetetlen tábortűznél a csillagok alatt, nem volt hivatott beteljesülni. A Szenszei közvetlenül vacsora után aludni ment, valószínűleg a felgyülemlett fáradtság éreztette hatását. Mi pedig még sokáig ültünk a tábortűznél, gondtalanul nevetve és különböző történeteket mesélve egymásnak.

 Reggel, hét óra körül, arra ébredtem, hogy a sirályok egészen közel hozzánk teljes torkukból kiabálnak. És meghallottam a fiúk beszélgetését, akik nyilvánvalóan kijöttek a sátrukból a zajra. Sztász álmos hangon szólt Zsenykához:

— Nézd, ilyen korán van, és a Szenszei már halászik. Érdekes, mit akar fogni a tengerpartról, ráadásul horgászbottal? Menjünk, nézzük meg.

A kíváncsiságom sokkal erősebb lett az édes álomnál. Sietve kimásztam a sátramból. A Szenszei békésen ült egy összecsukható széken, horgászbottal a kezében. Mellette állt egy üres háromliteres üveg, félig vízzel megtöltve. Néhány sirály futkározott körülötte, felháborodottan kiabálva. Amikor odaértünk, a sirályok felszálltak, és a levegőben lebegtek a Szenszei mellett, kíváncsian nézve le ránk fentről.

— Szenszei, te eteted a sirályokat, vagy mi? — mosolygott Sztász, az üres üvegre nézve.

— Dehogy, ők tanítanak engem itt halat fogni — felelte Szenszei a legkisebb zavar nélkül.

Mi ezt tréfának vettük, és nevetni kezdtünk. Tréfának vettük, nevetve rajta.

— Miért nem ébresztettél fel minket korábban? Hoztunk volna kerítőhálót...

— Ó, minek a kerítőhálót húzni. Én csak úgy, megkívántam a halászlevet.

Zsenyka a nevetés kedvéért demonstratívan belekukucskált az üres üvegbe, megforgatva azt a fényben, és humorosan mondta:

— Igen, ilyen halakból kiadós halászlé lesz.

Ekkor egy felettünk elrepülő sirály elejtett egy kis halat, amely pont a Szenszei lába elé esett. Mindenki nevetett.

— Nézd, Szenszei, tessék, itt a hal! Pont jó a halászléhez, — mondta humorral Zsenyka, vízzel teli palackba engedve azt.

Ekkor Vologya és Viktor is odajött:

— Mi ez a nevetés verekedés nélkül?

— Hát, a Szenszei a horgászbójával még a sirályokat is megsajnálta, — mondta Zsenya. — Valószínűleg, már elégük lett abból, hogy azt az üres üveget nézzék.

Ismét felnevetünk. A Szenszei pedig mosolyogva mondta:

— Nos, aki a legtöbbet nevet rajtam, az fogja tisztítani a halat halászléhez és a saslikhoz is.

Teljesen fetrengtünk a nevetéstől, elképzelve azt a komikus képet, ahogy felvágna egy apró halat és a nagy, azt szomjazó tömeget. A Szenszei együtt nevetett velünk, majd azt mondta:

— Na jó, mesemondók, húzzátok ki onnan...

Ő a vastag zsinórra mutatott, amely az egyik végét a szék lábához kötötték, a másikat pedig a mélybe vezették. A srácok elkezdtek kihúzni. És mennyire meglepődünk, amikor a nejlonhálóban két tokhalat találtunk, egyenként körülbelül 4 kilósat, és 8 darab hatalmas lepényhalat.

Mindenki értetlenül nézett egymásra, és szinte kórusban kérdezte:

— És mindez horgászbottal?!

A Szenszei elmosolyodott.

— Milyen horgászbott! Én csak korán felkeltem. Nézem, a halgyárból elindultak a halászok a hálókát rázni. Gondoltam, mire odaérek, pont visszaérnek. Így is történt. Elmentem és megvettem... A horgászbotra meg egyszer sem kapott rá, — panaszkodott sajnálkozva a Tanító.

Amikor vittük a halat feldolgozásra, Zsenyika félig komolyan, félig viccesen mondta Sztásznak:

— Aha, várd csak, elmegy ő. Csak gyalog hét kilométer a halgyár.

— Lehet, hogy autóval ment, — közöltem a saját változatomat.

— Milyen autóval! Először is, az a sátrunk mellett áll, hallottuk volna. Másodszor, még nyomok sincsenek a homokban.

Mire a többi fiú is felébredt, ez a történet egyre nagyobb titokzatos részletekkel gazdagodott... A Szenszei hangulata kiváló volt aznap. Könnyű reggeli után futást javasolt a tengeri földnyelv végéig. Otthagytuk az önkéntes ügyeleteseket, Kosztikot és Tatjánát, valamint, hogy teljesen ne maradjunk ebéd nélkül, Nyikolaj Andrejvicset is.

Útközben tartottunk néhány pihenőt intenzív izomterheléses bemelegítések formájában. Végül is, a természetben végzett edzés, ráadásul ilyen szépség közepette, összehasonlíthatatlan egy fülledt edzőteremmel. Itt, ahogy mondani szokás, a lélek és a test egyetlen lendületben olvad össze.

Majdnem a végéig futva, igazi «madárpiacot» láttunk sirályokból. A társaságunk a tenger széléhez közel maradt, hogy ne zavarja nagyon a nyu-

galmukat. De sok sirály azért makacsul kiabált, és körözött felettünk, próbálva elűzni a fészkeik közeléből a kéretlen vendégeket.

Egy idő után csodálatos látvány tárult a szemünk elé, amelyet maga a természet alkotott meszerien. A turzás-földnyelv legvégén a hullámok szabályos rombusz alakban találkoztak, egyetlen láncolatban távolodva a parttól. A hullámos széleiket kiemelte a fehér tengeri hab. Mindezt a pompát kiegészítette a tengervíz különböző színárnyalatainak szokatlan csillogása, a halvány türkizkéktől egészen a sötétkéig. Az ég bámulatos kékje egyetlen fehéres felhővel együtt megismételhetetlen remekművét alkotta ennek a grandiózus képnek.

A Szenszei tizenöt perc pihenőt adott nekünk, ő maga pedig Vologyával lótuszülésben leült a part szélére. Néhányan sietve követtük a példáját, mellé ülve, beleértve az én személyemet is. Könnyű szellő fűjt. A part menti hullámok dallamos zajt keltettek, amelyet kiegészített a távolból halatszó sirályok hangja... Nem tudom, hogy ezen isteni szépség szemlélése miatt-e, vagy a Szenszei jelenléte miatt-e, vagy mindez egyszerre, de a «lótuszvirágom» észrevehetően aktívra vált, kelles hullámokat árasztva szét a testemben. Rövid időre olyan szokatlan érzésem támadt, mintha feloldódtam volna az egész környező szépségben, és annak egy elválaszthatatlan részévé váltam volna. Ez az érzés szinte azonnali volt, de felejthetetlenül lenyűgöző. Ezt az áldott állapotot a Szenszei szakította félbe, «gyülekezőt» hirdetve.

A Nap már rendesen tűzött. És a Szenszei, hogy «megkönnyítse» az utunkat, azt mondta, hogy derékig érő vízben fogunk futni. Ez hihetetlenül

nehéznek bizonyult. Vologya és a Szenszei két torpedóként előre száguldott, megelőzve egymást. Ez lehetőséget adott a társaságunknak egy kis lazításra: valaki térdig, néhányan pedig bokáig érő vízben futottak. De amikor végre elértük a táborot, éppen a lazítók kerültek el elgyengülve a homokon, beleértve engem is. A Szenszei és Vologya pedig folytatták a gyújtó optimizmus sugárzását, ismeretlen helyről származó erővel. E «maratoni futás» után még vízilabdázni is hívták a tömeget. És bármilyen furcsa is, az idősebb fiúk szívesen beleegyeztek. A többi «gyenge test» pedig elindult segíteni az ebéd elkészítésében.

A konyhában sűrőgve figyeltem a Szenszei-t. Ő is ugyanúgy nevetett, rosszkodott, és rohant a labdával, mint a többi fiú. Abszolút semmiben sem különbözött tőlük, ugyanolyan fiatal, erős, humoros és egészséges srác. Egyrészt egy közönséges ember... De mindegyik jelenlévő látott benne valami sajátos kis különlegességet, saját bájt, felfedezte a maga egyszerűségével mégis kifinomultságával lenyűgöző pillanatait. A Lelke olyan volt, mint egy sokoldalú gyémánt, amelyben mindannyian a magunk látószögéből, a belső fény saját törésén keresztül gyönyörködtünk. Ám a lényegét tekintve senki sem tudott teljesen belehatolni, senki sem tudta megérteni, ki is Ő valójában.

Amikor a fiúk végre megnyugodtak a legforróbb napsütésben, a táborunk mély álomba merült. Én körülbelül négy óra körül ébredtem fel, felkeltve egyúttal Tatjánát is, hogy készítsünk valami finomat a nagy kollektívánk számára. Amikor kiszálltunk a sátorból, láttam, hogy a Szenszei a homokban ült Nyikolaj Andrejevicsselel, valamiről beszélgetve. A Szenszei valamit magyarázott,

három kis kupacot halmozva a homokból. Miután beszéltek, Nyikolaj Andrejevics és a Szenszei felálltak, és lassan elindultak felénk. És ekkor az első kupac hirtelen megmozdult, és kirepült belőle egy ismeretlen helyről érkezett galamb. Megrettentem a váratlanságtól, nem hittem a szememnek. Tatjana pedig egyenesen elejtette a kezéből a krumpelit és eltátotta a száját a meglepetéstől. Ekkor a második kupac is megmozdult, és megint kirepült belőle egy galamb. A Szenszei és Nyikolaj Andrejevics pedig csak hanyagul hátrafordultak, folytatva a beszélgetésüket, és egy cseppet sem zavartatva magukat. És itt a harmadik kupac is megmozdult. Kiszökkent belőle... egy veréb. Bennem minden elhidegült a félelemtől. A veréb nem repült el, mint a galambok, hanem elugrált a Szenszei után. Ily módon, előre szaladva megelőzte, teljesen felborzolódott, széttárva a szárnyait, és hangosan csiripelni kezdett, mintha valamin felháborodott volna. A Szenszei megállt, figyelve ennek a felborzolt verébnek a kétségbeesett csiripelését, majd mosolyogva azt mondta neki:

— Nos, kívánságod szerint, legyen úgy.

E szavak után ismét homokkal borította be a verebet, egy kicsit nagyobb kupacot képezve, mint az első. Én fel is álltam a kíváncsiságtól. De a következő pillanat végleg a székhez szegezett. Alighogy a Szenszei elindult, a kupac megmozdult, és kirepült belőle egy tekintélyes méretű fekete kánya, amely azonnal elrepült a turzás-földnyelv irányába.

— És hol a köszönet? — csodálkozva tárta szét a kezét a Szenszei, utána nézve. — Bár, mint mindig...

A Szenszei reménytelenül legyintett, és elindult a sátra felé cigarettáért. Tatjánával ott ültünk, félig halottan, félig élve. És amikor Nyikolaj Andrejevics a Szenszei-jel a tengerpart felé távolodott, meghallottam a következő beszédet:

— Szóval, ez az én gondolatom illúziója volt? — kérdezte nyugodtan Nyikolaj Andrejevics, mintha mindennapi dolgokról lett volna szó.

— Nem. Ez éppen a gondolatom materializációja volt.

— És miért végződtek az én próbálkozásaim csak hallucinációval?

— Mert kétségeid voltak. A materializációhoz pedig a hit tisztasága szükséges. Ezt pedig nagyon nehéz elérni, mert a legkisebb kétség is mindent tönkretesz...

A szél egy fuvallata elvitte a Szenszei szavait, hallótávolságon kívülre. Nagyon szerettem volna utána menni, és hallgatni ezt az érdekes beszélgetést. De ekkor Tatjana, kijöve a sokkból, szavakkal kiöntötte benyomásait az amúgy is zavarodott fejemre.

 Már kora este volt, amikor az idősebb fiúk közül valaki felajánlotta, hogy tartsunk egy szórakoztató-komédia estet – menjünk el bámulni a «nagy mágus és varázsló» gyógyító-egészségjavító szeánszát, aki ma este tartotta az első előadását. Igaz, gya-

log nyolc kilométert kellett megtenni. Erre csak a kollektívánk fele vállalkozott, a Szenszei-jel és Nyikolaj Andrejevicssel együtt. Nos, én egyszerűen nem akartam kihagyni semmi érdekeset magam és a naplóm számára, amely már így is tele volt szokatlan bejegyzésekkel, annak ellenére, hogy még csak a második napja voltunk a tengeren.

Estére, nyolc órára, elfoglaltuk a helyünket a nyári moziban, ahol körülbelül hetven ember gyűlt össze. Nyikolaj Andrejevics mellett leült egy fiatal nő egy hároméves kisfiúval. Más gyerekek szaladgáltak a sorok között, zajosan kergetve egymást. Ez a fiú azonban csendben ült az ölében. Megkínáltam egy cukorkával. De kiderült, a gyermek nem látja. Az anya elmondta, hogy a fia veleszületett vakságban szenved. Nyikolaj Andrejevics szóba elegyedett vele, megtudva néhány szakmai szempontot. És hamarosan a nő teljes mértékben «gyónt» neki az élettörténetéről.

Kiderült, hogy ez a kicsi egy kétéves korában elszenvedett sérülés után még nem is beszélt. Rajta kívül a nőnek volt egy idősebb fia és lánya is, teljesen normális gyermekek. Nyikolaj Andrejevics együttértett vele, és elkezdte felírni neki az orvostudomány ezen területe legjobb specialistáinak címeit és neveit. A nő megörült, viccelve mondta, hogy legalább nem hiába mentek el a szeánszra.

Ekkor lépett a színpadra Vitalij Jakovlevics. Alig bírtuk ki nevetés nélkül, mivel valóban ugyanaz a «mágus és varázsló kanalakkal a hasán» volt az, akivel «nagy megtiszteltetés» volt megismerkedni már ősszel. Most sokkal tisztességesebben nézett ki. Az arca simára volt borotválva, a haja pedig szépen le volt vágva. Tiszta, nyári öltöny volt rajta. Annak ellenére, hogy a külseje jelentősen átalakult, a fennhéjázó tekintet és a sasra jellemző allűrök mégis megmaradtak.

Felsétálva a színpadra, Vitalij Jakovlevics végigpásztázta a tömeget «mágikus tekintetével», és elkezdte az előadását. Negyven percig szinte ugyanarról beszélt, mint akkor az edzőteremben, azzal az egyetlen különbséggel, hogy most nem aggatott magára kanalakat, és a beszéde tele volt mindenféle érthetetlen ezoterikus és orvosi kifejezéssel. Hangsúlyosan hadonászva a karjával, járt a színpadon, büszkén kidüllesztve a mellkasát. És végül befejezve, megkérte, hogy jöjjenek a színpadhoz azok az emberek, akik az általa felsorolt betegségekben szenvednek.

Felsorolta, ahogy nekem tűnt, szinte az összes betegséget a «Felcseri kézikönyvből», amely ott-hon is megvolt nekünk, ráadásul ugyanolyan betűrendben.

Körülbelül tizenöten jöttek ki a színpadhoz. Valaki azt mondta, hogy rossz a szíve, valaki azt, hogy nagyon fáj a gyomra, másnak ugrált a vérnyomása, egy néninek pedig gennyes trófikus fekélyek voltak a lábán. Kijött a mi asszonyunk is a gyermekkel. Nyikolaj Andrejevics ekkor panaszkodott amiatt, hogy az emberek a bánatban készek elhinni minden ostobaságot, reménykedve nem tudni miben.

És amikor minden érdeklődő összegyűlt a színpadnál, Vitalij Jakovlevics elkezdett felülről erősen hadonászni a karjával, és mindenféle «kozmosz-fluidikus» jellegű badarságot beszélni. És ekkor én a legnagyobb meglepetésemre éreztem, hogy a «lótuszvirágom» ismét erősen vibrálni kezdett. Néztem a színpadot, és nem értettem, vajon Vitalij Jakovlevics egész badarsága váltotta-e ki bennem ezt az árhullámot. Összpontosítva éreztem, hogy ez az egész vibráció nem a színpadról, hanem valahonnan hátulról, a jobb oldalról érkezik. Ez még furcsább volt, mivel a Szenszei hátul ült, tőlem balra. Hátrafordultam, de a Szenszei nem volt a helyén. Ekkor a másik irányba néztem, oda, ahol feltételezhetően, az én érzéseim szerint volt a forrás. Messze a sarokban, az üres sorok legvégén láttam a Szenszei-t ülve, aki összpontosítva nézte a színpad mellett álló embereket. Minden egyes másodperccel éreztem, hogy ez az áramlás erősödik. A testemben már kellemes érzések hulláma áradt szét. De az áramlás csak növekedett.

Vitalij Jakovlevics szóbeli kiáradásában beállt egy bizonyos szünet. És ebben a pillanatban az a vak kisfiú nem hangosan, de érthetően kimondta: «Mama!» A nő könnyekben tört ki, szorosan átö-

lelve a fiát. Felkeltette az általános figyelmet. És ekkor elkezdődött egy egész felfordulás. Valamelyik nő azt mondta, hogy elmúlt a fejfájása, a férfinak megszűnt a gyomorfájása. De a legtöbbet egy cincogó hangú nagymama kiabált, hogy a trófikus fekélyei a szeme láttára kezdenek felszáradni. Ráadásul, nyilván nem hitt saját magának, megpróbálta ezt megmutatni az első szembejövőnek. Sok ember a teremben felállt a helyéről, és a színpadhoz rohant. Vitalij Jakovlevics maga is megdöbbszent a mindenfelől érkező köszönetektől, segítségkérésektől magának és a szeretteinek. Eközben a Szenszei elfoglalta a helyét a teremben.

A fiatal anya, mellére szorítva a gyermeket, és zokogva, sehogy sem tudott kijutni a tömegből, mivel megkezdődött a szokásos tolongás, és már senki sem figyelt rá. Nyikolaj Andrejevics sietett a segítségére. Kijutva a friss levegőre a moziból, leültették a nőt egy padra. Nyikolaj Andrejevics megpróbálta megnyugtatni. A kicsi mellette ült, és hallva az anyja sírását, ő is eltorzította az arcát valamiféle saját aggodalomban. A Szenszei gugolva leült elé, és gyengéden megsimogatta a fejét, valamit halkan motyogva magában. A gyermek megnyugodott, és elkezdett fülelni. Aztán gyakran csapkodott hosszú szempilláival... És ekkor a kicsi, ahogy nekem tűnt, célirányosan ránézett az órára, amely megvillant a Szenszei kezén, amikor simogatta. A fiúcska megfogta a Szenszei kezét, apró kezeivel megragadta az órát, próbálva lehúzni. Kérdőn nézve a Szenszei szemébe, kimondott egy rövid, de eléggé tömör szót:

— Add!

Az anya elájult a látottaktól. Amíg Nyikolaj Andrejevics a fiúkkal együtt próbálta magához

téríteni, a Szenszei levette az óráját, és odaadta a kicsinek, mosolyogva mondvá:

— Tessék, kicsi, tartsd meg emlékül.

A fiúcska boldogan mosolyogva elkezdett játszani vele, nézegetve és tesztelve a tartósságát... Amikor a nő magához tért, hosszú ideig nem tudta elhinni, hogy a fia lát. Odaadott neki mindent, ami a táskájában volt, és a gyermek látható élvezettel nézegette, azonnal rögtönzött játékokká változtatva a tárgyakat. Eléggé meggyőződve a fia vakságának hiányáról, a nő örömeiben a karjába kapta őt, és megköszönve Nyikolaj Andrejevicsnek és mindannyiunknak a segítséget, elfutott a szálásukra, hogy közölje ezt a hírt a férjével.

Visszafelé a táborunkba Nyikolaj Andrejevics nem szűnt meg csodálkozni:

— Hogyan tudott ez a Vitalij Jakovlevics a fecsegésével felébreszteni az emberekben annyi hitet, hogy ilyen terápiás hatást érjen el! Hiszen a saját szememmel láttam, hogy a fiú vak volt. Rendben, a többiek lehet, hogy beépített emberek voltak. De ez az eset egyszerűen nem fér a fejembe!

Ránéztem a Szenszei-re. Kíváncsi voltam, mit fog válaszolni neki. A Szenszei csak félig viccesen, félig komolyan mondta:

— Ön valószínűleg nem figyelt oda az előadására. Legközelebb feltétlenül vigyen magával jegyzetfüzetet.

Útközben összegyűjtöttünk száraz ágakat az esti tábortűzünkhöz. Az idősebb fiúk pedig felszedtek valamilyen elrohadt faoszlopot, amely valamikor villanypóznának szolgált. Összességében, a Szenszei kiváló hangulata és az összegyűjtött tűzifa-tartalék alapján, az éjszaka hosszúnak és felejthetetlennek ígérkezett.

 Már a táborba vezető úton is érdekes beszélgetés alakult ki a Tanító és Nyikolaj Andrejevics között. A pszichoterapeuta, az összes történés hatása alatt, megkérdezte a Szenszei-t:

— Na jó, a felnőttek a szuggesztió segítségével, terápiás hatásnak kitéve, részben enyhíthetik a betegség lefolyásának folyamatát. De a gyerekek?! Ilyen korban gyakorlatilag nem értik, mit mondasz nekik. Itt pedig kézzelfogható az eredmény. Egyszerűen elképzelni sem tudom, hogyan történhetett ez?! Hiszen, ha egy hároméves vak gyerek valóban látni kezdett, akkor logikusan el kell ismerni a távolból történő gyógyítás tényét.

— Az emberiség teljes történelme bővelkedik ilyen tényekben, ha figyelmesen elolvassuk azt, — mondta mosolyogva a Szenszei.

— Igen, de elolvasni nem azt jelenti, hogy látni! Ha pedig ez tényleg így van, akkor én egyáltalán nem értek semmit.

— Nincs ebben a megértésben semmi bonyolult, ha egészséges képed van a világ felépítéséről, és arról, hogy valójában mi is az emberi test.

— És mi az emberi test?

— Az emberi test, akárcsak minden más anyag, üresség. Ez egy illúzió, amelyet Isten gondolata teremtett.

— Azt akarja mondani, hogy ez a fa és én, elvileg azonosak vagyunk, mivel ürességet képviselünk? — félig viccesen, félig komolyan kérdezte Nyikolaj Andrejevics, elhaladva egy nagy fa mellett.

— Elvileg igen, — mosolygott a Szenszei, majd komolyabban hozzátette: — Egyszerűen az anyagaitok ugyanabból az elsődleges energiából származnak, csak módosítva és különböző hullámállapotokká átalakítva. Ebből adódik az anyagi tulajdonságok különbsége. Nézzétek, ha belegondoltok, miből áll az emberi test? A test, mint tudjátok, szervrendszerekből áll, a szervek szövetekből, a szövetek sejtcsoportokból. A sejtek pedig a legegyszerűbb kémiai elemekből. Ráadásul, a test tömegének fő részét, körülbelül 98%-át az oxigén, a szén, a nitrogén és a hidrogén adja, és 2% jut a többi kémiai elemre.

— Ezt nem értem, hogyan? — szökött ki véletlenül belőlem.

— Hát hogy. Például, a te 50 kg-os súlyodra a benned lévő eloszlási séma így néz ki, — a Szenszei egy pillanatra a testemre nézett, mintha valamit felmérne, majd azt mondta: — Oxigén különböző izotópállapotokban — 30,481 kg, szénizotópok — 11,537 kg, hidrogénizotópok — 5,01 kg és nitrogénizotópok — 1,35 kg. Vagyis, összességében 48,378 kg. Nos, a többi elemet egyszerűen nem sorolom fel, azoknak a súlya grammokban mérhető. Összességében 1,622 kg jut rájuk az össztömegből... Ha pedig még pontosabb akarok lenni, és hozzáadom az emésztetlen, vagyis,

a szervezeted kémiai reakciójába be nem lépett fagylalt, cukorka és az elfogyasztott ital maradékát, akkor... összesen a tested súlya 50 kg 625 gramm lesz.

Egyszerűen lenyűgözött az ilyen «sebességű» számítás a testemről egyetlen pillantás alapján. Soha nem gondolkodtam az anyagom ilyen felépítésén. Eközben a Szenszei folytatta, Nyikolaj Andrejevicshez fordulva:

— Tehát, mik a mi kémiai elemeink? Molekulák, amelyek alkotják a sejtet, és a saját biofizikai törvényeik szerint léteznek. Figyelje meg, a molekulák körül üresség van. Mélyedjünk tovább. A molekulák atomokból állnak, amelyek között szintén üresség van. Az atomok magból és a körülötte keringő elektronokból állnak, amelyek között szintén — üresség van. Az atom magja ismét elemi részecskékből áll — protonokból és neutronokból, ugyanazzal a köztük lévő ürességgel. Figyeljük meg, hogy bármely kémiai elem fajtája különbözik a neutronok számában az atommagban, azaz izotópia tulajdonsággal rendelkezik. A protonok és a neutronok, amelyek az atommagot alkotják, szintén kisebb részecskékből állnak. És nézzétek meg, valahányszor a fizikusok tesznek egy újabb lépést, a tudás egy új szintje nyílik meg előttük, eltolva a feltételes határaikat a végtelen megismerés horizontja felé. Egyszerűen, amennyire az embernek ereje volt tökéletesíteni a mikroszkópot, annyira ismerte meg a mikrovilág természetét. Nem fogom tovább sorolni, hogy mi miből oszlik, de végső soron az osztás az abszolút ürességben ér véget, amelyből minden születik. Ez mindenhol létezik — a mikrovilágban és a makrovilágban is. Ez az a tiszta energia, amelyet Po energiának nevezünk,

amely az összes energiafajta és az azokból keletkező anyag egységes kölcsönhatási terét alkotja. Ezért mondják, hogy Isten mindenütt jelen van. Pontosan a Po energia impulzusai generálják azokat a hullámokat, amelyek megváltoztatják az anyagi tér és idő görbületét. Vagyis, lényegének mélységében bármely anyag egy bizonyos fajta hullámok összessége, és a hullámtermészet törvényei szerint létezik.

— Ez valami új, — mondta elgondolkodva Nyikolaj Andrejevics.

— Egyáltalán nem, — tiltakozott a Tanító. — Pontosabb lenne azt mondani — ez egy jól elfeledett régi dolog. Az a tény, hogy az anyag a nagy üresség, a «tao» szüleménye, már négyezer évvel ezelőtt ismert volt az indiai filozófusok, és körülbelül két és fél ezer évvel ezelőtt a kínai bölcsek számára. Olvassa el a traktátusaikat. Szemléletesen úgy ábrázolták az abszolút ürességet, mint egy tó sima felszínét szélcsendben. Az ürességből keletkező anyagi részecske ahhoz hasonlítható, amikor megjelenik a tó felszínén a fodrozódás a szél hatására.

— És mit képvisel akkor a «szél»? — érdeklődött Nyikolaj Andrejevics.

— A «szél» ebben az összefüggésben az isteni esszencia, Isten gondolata, amellyel Ő mindent teremt és rombol. És éppen a lelkünk a része ennek a hatalmas erőnek, amely képes irányítani az elsődleges Po energiát. Ezért, ha az ember a tudatával megismeri a lelket, és eggyé válik vele, lehetőségei korlátlanvá válnak, akárcsak a megismerése.

— Mégis új, legalábbis számomra, — mondta mosolygva a «társaságunk Józan esze».

Ekkor megérkeztünk a táborba. A maradék fiúk már javában ették a tokhal saslikot, amelyet az érkezésünkre készítettek, és amely alig várta meg, hogy odaérjünk. Megosztva egymással azoknak az eseményeknek a benyomásait, amelyeknek tanúi voltunk, és jót vacsorázva a friss levegőn, leültünk a tábortűz mellé, előre élvezve a várható beszélgetést. Nyikolaj Andrejevics sietve visszatért az őt izgató témához:

— Akkor ez azt jelenti, hogy az egész világ nem más, mint illúzió?

— Pontosan.

— De akkor miért érzünk mindent ennyire valóságosnak, tudunk megérinteni, megköstolni, vagyis a szenzoros szerveink segítségével meggyőződni arról, hogy például ez a bot egy bot, és nem üresség és illúzió?

— Mert az agyunk születésünktől fogva ennek a valóságnak az érzékelési frekvenciájára van hangolva. De ez nem jelenti azt, hogy a lehetőségei korlátozottak lennének erre a frekvenciára. Különböző programok vannak beleépítve. És ha megváltoztatjuk az érzékelés frekvenciáját, megváltozik az egész minket körülvevő világ is.

— Vagyis hogyan? — nem értette Nyikolaj Andrejevics.

— Egyszerűen. Nézzük meg, mi is a fejünkben lévő agy. Elvileg a központi idegrendszer egyfajta közvetítő-vevő «eszköz», amely különböző tartományú hullámokat fogad, megfelelő frekvenciajellelmzőkkel. Mint tudja, az agy szerkezeti és funkcionális szerveződésének egyik legfontosabb eleme a neuronok és a gliasejtek, amelyekből a központi idegrendszer felépül. A neuron különbözik más sejtektől abban a képességében, hogy

képes akciós potenciált generálni, és ezt a potenciált nagy távolságra továbbítani. Ez a különleges sejt egy összetett eszköz, több állapottal (nyugalmi és számos gerjesztett állapot különböző frekvenciákon), ami lényegesen megnöveli az információs kapacitását. Az ingerre vonatkozó információt az idegsejt az akciós potenciálok frekvenciája formájában kódolja, rövid időintervallumra átlagolva. Vagyis, az agy munkája összességében egy információt irányító eszköz munkája, amelynek a «nyelve» a frekvencia. Következésképpen, a tudatos és a tudatalatti pszichés folyamatok tükröződése a neuronok kisülési frekvenciájának szintjén történik. A tudatállapot megváltozásakor, például ugyanazoknál a meditációknál, a Szellemi gyakorlatoknál, megváltozik az impulzusok frekvenciája is, ami összességében a szervezet molekuláris szerkezetének megváltozásához vezet. Vagyis, az ember egy teljesen más valóságfrekvenciára hangolódik rá, és ezért érzékeli ezt a világot csak mint egy alsóbbrendű illúziót... Van egy mondás: «Amikor a Bölcsét megkérdezték, mi az Élet, azt válaszolta: »Nevetség azok számára, akik megtapasztalták«. És ez teljesen jogos válasz.

Az anyagba süllyedt ember, aki be van zárva az anyagi gondolatvilágba, nagyon korlátozott az érzékelésében. Ítéljen meg maga. Információt kap a környező világról az agyán keresztül, amely születésétől fogva egy bizonyos érzékelési frekvencián van, amely az állati kezdetre jellemző. Következésképpen, ez az agy, mint bármely más állatnál, a szenzoros szerveken keresztül érzékeli az információt. És bár az embert körülveszik az elektromágneses rezgések, a legkülönbélebb jellemzőkkel és paraméterekkel rendelkező frekvenciák egész

óceánja, ő csak egy apró cseppet érzékel ebből az egész sokféleségből. A fő információ a látás csatornáján érkezik hozzá, amelynek a spektrumának látható része az elektromágneses hullámok 400 és 700 nanométer közötti hullámhosszal. Mindent, ami ezen a spektrumon kívül esik, az ember nem látja, következésképpen az agyában nem tükröződik az ezen a tartományon túl fekvő valóság. Ugyanez vonatkozik a hangra is, amelyet az ember 20 Hz és 18 kHz tartományban hall.

Miért kapták az emberek a meditációkat, a Szellemi gyakorlatokat, és elvileg miért nem voltak soha titkok? Mert ez megnyitott az emberek számára egy teljesen más, igazi Isten-világot, és ennek megfelelően a lélek érésének új fordulatát.

Szóval, az ember egy nagyon érdekes teremtmény, állatként születik, de egy élet alatt a gondolat ereje átalakíthatja egy Istenhez közel álló Lénnyé. És a legmegdöbbentőbb az, hogy megadatott neki a választás szabadsága az egyéni fejlődésében... A gondolat ereje valóban Isten egyedülálló teremtménye. Van egy ősi mondás, amelyet még szanszkritul írtak:

«Isten alszik az ásványokban,

Ébred a növényekben,

Mozog az állatokban

És ... gondolkodik az emberben».

— És mi az idegimpulzus, vagyis, a gondolat születésének elsődleges oka? — érdeklődött Nyikolaj Andrejevics.

— Mind ugyanaz a Po energia. Éppen ez az elsődleges impulzus.

— De ha a Po energia isteni energia, és egyben a gondolat keletkezésének oka is, akkor mi a helyzet

a rossz gondolatokkal, amelyek úgymond az állati kezdettől származnak?

— És ki mondta Önnek, hogy ezeknek a gondolatoknak nincs egy gyökerük? A gonosznak, azaz az állati kezdettől származó gondolatok születését Lucifer irányítja. Ő pedig Isten leghűségesebb és legodaadóbb szolgája. Ő, ezeknek a gondolatoknak köszönhetően, ösztönzi önt különféle próbákra a valódi hite szilárdságát illetően. Rosszra csábítja önt, hogy megismerje a jót. De ti szabadok vagytok a választásban, még egyszer hangsúlyozom, szabadok! Felfoghatjátok ezeket a gondolatokat cselekvési útmutatóként, vagy elutasíthatjátok, és a lélektől származó jó gondolatok felé fordulhattok. Vagyis, amely gondolatokat befogadjátok, amit a tudat-megfigyelője választ, azok ti vagytok valójában.

— És mi a lélek? Az is energia? — kérdezte Viktor.

— Igen. Ez isteni energia, Isten egy része bennünk. A legfontosabb ok, amiért létezik mindez az újjászületés, mindez a zűrzavar, amiért problémáink vannak — az az, hogy anyagi testben vagyunk, és 99,9%-ban függünk az anyagi testtől. De ha megszabadulunk ettől akár csak századrészben, és elmerülünk a lélekben, akkor megszerezünk a végtelenséget és a mindenhatóságot. **A lényeg, hogy át kell törni a belső Őrzönkhöz a lélek «kapujához». Mivel éppen a lélekben rejlik az igazi erő, a Szeretet ereje, amely mindent teremt, és képes parancsolni a Po energiának. Minden alapvető energia erre épül. Mert az igazi világban csak a Szeretet létezik. A gonosz pedig csak az illuzórikus emberi világban létezik, a beéretlen lélek nevelésére. Ezért nagyon fontos,**

hogy éppen az Állandó Szeretet és jóság energiafrekvenciáját alakítsuk ki magunkban, és ne az ingadozások különbségét.

— Érdekes, — gondolkodva mondta Nyikolaj Andrejevics. — Akkor az jön ki, hogy az ember lényegében hullámtermészetű lény.

— Pontosan, ráadásul, mind a Szellemi, mind a fizikai értelemben.

— És fizikailag ez hogyan? — kérdezte Viktor.

— Hát hogy. Az emberi szervezetben létezik egy információs hálózat, amely az ideg-, a vérkeringési és az endokrin rendszerrel egyenrangúan irányítja a fiziológiai folyamatokat. Vagyis, az embert mintegy hullámvezetékek hálózzák be, amelyeken keresztül a bio-sugárzás segítségével a mikrohullámú tartományban fontos információ továbbítódik. Mindez, természetesen kölcsönhatásban áll a Föld mágneses terével, a kozmikus sugárzásokkal és így tovább... De a helyzet az, hogy a szervezet számára az információs funkciót csak a gyenge terek hordozzák. Ellenkező esetben a sejtekben bekapcsol a védekezési mechanizmus, és nem érzékelik az információt.

— És milyen terek jellemzőek a szervezetre? — érdeklődött Kosztik.

— A legkülönfélébbek. Például, különböző tartományú elektromágneses sugárzások, elektromos tér, mágneses... Akusztikus sugárzások, azaz a szervezetből származó különféle hangok. Kémiai kibocsátások, amelyeket feltételeesen kémiai térnek nevezhetünk, és még sok más, amelyet most nincs értelme felsorolni.

— Azért kérdeztem, — folytatta Kosztia. — Nemrég olvastam egy könyvet a jövődőlés művészetéről a föld alapján. Ezt úgy hívják, hogy... mi is...

geomancia, na. Röviden, ezt az ősi Indiában, Kínában, Egyiptomban gyakorolták. Szóval, ott megemlítik, hogy állítólag létezik egy bizonyos mező, amelyből az ember információt merít a jövőről. Azt mondják, hogy az ősi jósek egy különleges tudatállapotba kerültek e tudás megszerzéséhez.

— Ez valóban így van. Ez a mező a mai napig létezik, amelynek információját használták és használják is. Léteznek bizonyos technikák, amelyek lehetővé teszik e tudatállapotba való belépést. De az egyszerű emberek is, akik erősen intellektuális munkát végeznek, képesek spontán módon belépni ebbe a tudatállapotba, általában vagy alvás közben, vagy mély koncentráció állapotában, azaz amikor az agy ki van kapcsolva a külső gondolatoktól... Ez az információ csak a múltra vagy a jelenre, valamint a pontos tudományokra vonatkozóan hiteles. A jövőre nézve azonban, például az emberiség egészére vagy egy bizonyos konkrét személyre vonatkozóan, instabil. Mert a jövő maguknak az embereknek az egyéni vagy kollektív választásától függ.

— Vagyis hogyan?

— Egyszerűen. Ha például, az ember belsőleg megváltozik, akkor a választásának megfelelően megváltozik az egész élete, következésképpen a jövője is. Ezek a természet természetes törvényei. Mert az érzékelés frekvenciájának megváltoztatása egy teljesen új hullámra, vagyis más «valóságra» hangolja az embert. Ugyanez vonatkozik az emberiség egészére is. Ha megváltozik az életről alkotott hozzáállása, a Szellemi és az állati kezdet közötti egyensúlya, megváltozik az általános energiafrekvenciája, következésképpen a jövője is. Ezért az ember, akárcsak az emberiség egé-

sze, saját személyes választásával határozza meg lehetséges jövőjét, ráadásul naponta.

— És akkor a jósok hogyan jósolnak?

— Ha észrevetted, a nagy jósok titkosítottan, kétértelműen adták elő a jóslataikat. Sokuk tévedett, sokan nem említettek jelentős eseményeket. Mert a jövő változékony, és a térben és időben többféle változatban létezik. A próféták rá tudtak hangolódni annak a hullámnak a frekvenciájára, amely hordozza ezt az információt. De csak abból a valóságból merítettek információt, amelybe be tudtak hatolni.

— És mi a helyzet a személyes jóslatokkal?

— A személyre vonatkozó jóslatok azon a hullámon alapulnak, amelyen a tudata pillanatnyilag van. És ha az ember belsőleg gyökeresen nem változik meg, beteljesülnek úgy, ahogyan ezen a hullámon be vannak programozva.

Ott ültünk a tábortűznél, hallgatva a Szenszei bámulatos történetét. Az égen már régóta égtek a fényes csillagok, és a tenger dallamosan kényeztette a fület a parti hullámok könnyed suttogásával, harmonikusan kitöltve a szüneteket. A távolban feltűnt egy nagy gőzhajó sok fénye.

— Húha, milyen szépség! — kiáltott fel Ruszlán, meglátva azt. Nézzétek, milyen óriási! Most jó lenne rajta egy pompás utat tenni.

Mindenki arra fordult.

— Na-na. Ki mit mond, a rühes a fürdőről — nevetve jegyezte meg Zsenyka. — Menj csak, menj, utazz elegánsan. A «Titanic» még ennél is nagyobb volt, és az is, nyugodjon békében.

— Én csak úgy mondtam, — kezdett viccelődve mentegetőzni Ruszlán a tömeg általános nevetése közepette.

— Apropó, a «Titanicról». Itt sem tiszta minden, — mondta Nyikolaj Andrejevics. — Azt olvastam, hogy a «Titanicon» akkor egy szarkofágot szállítottak egy jól megőrzött egyiptomi papnő-jósnó testével, aki Amenhotep fáraó uralkodása idején élt. Azt mondják, hogy a múmia végzetes hírnévvel bírt. 1895-ben ásták ki. És 1896-tól 1900-ig meghalt mindenki, aki részt vett benne. Csak Lord Cannerville maradt életben, aki vezette ezt a projektet. Szóval, éppen a Lord kísérte ezt a múmiát a «Titanicon», azzal a szándékkal, hogy a jósnó testét kiállítsa a régészeti leletek kiállításán Los Angelesben. És a legérdekesebb, hogy a múmiát nem a raktérbe helyezték, hanem egy kabinba, amely nem messze volt a kapitányi hídtól, hogy az utasok kényelmesebben nézhessék meg. Később az hivatalos vizsgálat a katasztrófa okát a jégheggyel való ütközéskor «rossz hajóvezetésnek» nevezte. Mit szól ezekhez a véletlenekhez?

— Ez még semmi, — mondta a Szenszei, rágyújtva egy cigarettára. — A legmegdöbbentőbb az, hogy a «Titanic» pusztulásáról az emberek már 16 évvel a katasztrófa előtt figyelmeztetve voltak.

— Milyen értelemben? — érdeklődött Sztász.

— Szó szerint. 1896-ban Angliában megjelent Morgan Robertson «Fölöslegesség» című könyve, amely részletesen leírja egy hatalmas «Titán» nevű utasszállító gőzhajó pusztulását. Pontosán megadta az időt, a helyet, a pusztulás okát, vagyis 1912-t, az Atlanti-óceánon, Angliából Amerikába vezető úton, egy hideg áprilisi éjszakán a hajó összeütközik egy hatalmas jégheggyel, emberek halnak meg. Sőt, Robertson még az utasok pontos számát is megadta — 2 ezer embert, ami megfelelt a «Titanicon» lévő számuknak. Valamint, megadta

a hajó összes paraméterét és jellemzőjét, amelyek szintén megegyeznek a «Titanic» jellemzőivel. Csak kevés a különbség. Például, a hajó hosszát 243 méternek írta le, a «Titanic» hossza 268 méter volt; a vízkiszorítás 70 ezer tonna, a valóságosé 66 ezer tonna; az ütközéskori sebesség 25 csomó, ott pedig 22 csomó. Minden más: 4 kémény, 3 propeller — és így tovább — mindent megjósolt... Ha az emberek csak egy kicsit is éleseblátóbbak lettek volna, nem halt volna meg ennyi ember.

— Igen, eszembe jutott, én is olvastam erről a fenomenális jóslatról, — mondta Nyikolaj Andrejevics. — De elnézést, ez egy sci-fi író volt, ráadásul senki által nem ismert. És a könyve sem jelent meg többé. Hogyan tudhatták az emberek? Ha azt írta volna, hogy ez valóban meg fog történni valamikor, vagyis próféciaának nevezte volna, azt hiszem, az emberek figyeltek volna rá. Így viszont fantasztikának nevezte a regényét.

— Érted, mi a helyzet. Az ember tiszta tudást kap. De hogy megóvja magát az ostobák inkvizíciójától, fantasztikumnak nevezi a könyveit. Ez intelligens fantasztikum volt, azok számára, akik képesek megérteni. Végső soron, amikor minden beteljesedett, mindenki elkezdi megérteni, még az ostobák is. De az okosok már akkor megértették, és kivonhatták az igazság magvát ebből a «fantasztikumból».

— Egyszerűbben szólva, azt akarja mondani, hogy egy okos ember, elolvasva ezt a könyvet, soha nem vett volna jegyet a «Titanicra».

— Pontosan... És ez nem csak erre a könyvre vonatkozik. Olvassátok el a fantasztikus irodalmat. Minden fantasztikum felhasználható intelligens fantasztikumra és mesére felnőtteknek, csak

kényelmetlen mesének nevezni, ezért írják, hogy «fantasztikum». Nos, az intelligens fantasztikum írói egyszerűen letöltik az információt a különböző valóságok időszintjeiről, amelyek jövője, bizonyos hullámfeltételek kombinációja esetén, teljesen bekövetkezhet. Vagyis, tudást kapnak, és leírják azt. Ez a maga részéről pszichológiailag felkészíti az okos embert, aki elolvasta ezt a könyvet, a közelgő eseményekre; kialakítja a többdimenziós gondolkodás képességét, amely lehetővé teszi a tájékozódást a gyorsan változó életkörülmények között. Mindez, nemcsak az alkalmazkodási tartományát szélesíti, felkészítve a tudatot a környező világ érzékelésének minőségileg új ugrására, hanem előfeltételeket teremt magának az embernek a belső megváltozásához is, egyszerűbben szólva, átmenetéhez a «új valóság» egy másik hullámára.

— Emlékezzetek vissza legalább Herbert Wells könyveire, aki helyesen felismerte és felkészítette az emberiséget a jövőbeli tudományos és technikai fejlődésre. Vagy Jules Vernére, aki megjósolt sok felfedezést és találmányt, amelyek később valóban beigazolódtak. Vagy vegyétek például, Alekszej Tolsztoj «Garin mérnök hiperboloidja» című könyvét, amelyet 1925–1926-ban írt, és amely gyakorlatilag előre megjósolja a lézert. Bár az első lézert csak 1960-ban találták fel. És Alekszandr Beljajev könyvei! Például a «KEC csillag» című regénye, amelyet 1936-ban írt, és amely gyakorlatilag valódi jóslatokat tartalmaz az űrhajózás útjairól. És sok ilyen példa van... Mennyi igazságmag tükröződik Ivan Jefremov, Isaac Asimov, Ray Bradbury, Arthur C. Clarke, Alekszandr Kazancev, Stanislaw Lem írók könyveiben... És elég sok

ilyen tehetséges ember van, hogy felkészítsék az okos olvasót a közelgő eseményekre. De kénytelenek fantasztikum műfajban írni a könyveiket: mert az okos amúgy is megérti, de így a bolond sem sértődik meg.

Nyikolaj Andrejevics elmosolyodott:

— Tudja, őszintén szólva, én is mindig nagyon elfogult voltam a fantasztikummal szemben, és úgy olvastam, ahogy ön mondja, mint egy mesét a felnőtteknek. De egyszer olvastam egy jegyzetet egy magazinban, hogy John Kennedy elnök-ként meghívott a «agytrösztjébe» több sci-fi író, a jövő lehetséges «forgatókönyvének» előrejelzésére. Valamint megemlítették ott azt is, hogy néhány tehetséges, világhírű tudós hobbija a fantasztikus irodalom olvasása volt. És hogy sok tudományos kifejezés éppen a fantasztikus irodalomból került hozzánk. Ez őszintén szólva meglepett engem.

— Ez normális jelenség. Tudod, amikor az ember beleolvas egy könyvbe, mintegy elkezd élni annak világát, vagyis ráhangolódik ugyanarra az érzékelési frekvenciára, mint a szerző. És itt történhet meg az olvasóval egy bámulatos jelenség — az agyi aktivitás egyfajta fellángolása. Nevezétek ezt ahogy akarjátok: ötletek generálásának, a tudatalatti megvilágosodásának, vagy ahogy nektek tetszik. De éppen ez a felvillanás a rövid átmenet az adott könyvnek megfelelő észlelési frekvenciára, amelyet a memória rögzít. És aztán a meglévő személyes tudás és tapasztalat alapján megszületnek a megfelelő gondolatok. Ezért sok tehetséges tudós, politikus és egyszerűen csak önmaguk és a körülöttük lévő világ megismerésére törekvő emberek éppen a könyvekből merítik az ötleteket és a jövőbeli felfedezéseket

— beleértve a fantasztikus irodalmat is — ebből a megvalósulatlan valóságokból álló sajátos adatbázisból. Ráadásul, ez a tudás bármilyen formában és bármikor «felbukkanhat» a memóriából: akár rögtön olvasás közben, akár álomban, vagy később hirtelen megvilágosodásként...

Egy kicsit elhallgattunk. A tűz halkan ropogott az égő gallyaktól. Lángja elbűvölően ragadtott magával élő, titokzatos szépségével, fényének ragyogó, változatos játékaival. Akár egy örökkévalóságig is elüldögéltem volna itt, hallgatva a Szenszei végtelenül érdekes történeteit a természetnek ezen a legszebb zugában, ahol még a csillagok is mintha lejjebb ereszkedtek volna az égből, hogy jobban hallják a beszélgetésünket.

— És lám, érdekes, léteznek-e valóra váló álmok? — szólt ismét Nyikolaj Andrejevics. — Vagy ez csak a psziché munkája, a további események előrejelzésének formájában?

— A valóra váló álmok kétségtelenül léteznek. Egyszerűen, ha az embernek elegendő személyes szellemi ereje van, vagy erős Szeretet erejével kötődik valakihez, az agya spontán módon ráhangolódhat arra a frekvenciára, amely egybeesik a közelgő eseményekkel. És ezt az információt álmában fogadja be, mintegy «közvetlenül», kikerülve az elemzést. De később, amikor kiadja ezeket az adatokat, a pszichéje részt vesz az információ közvetlen feldolgozásában. Ezért, az eseményeket nem tiszta formában látjuk, hanem értelmezve, az érzelmeink, aggodalmaink, korábbi benyomásaink, képeink és így tovább alapján...

— Tudja, nekem is volt egyszer egy valóra váló álmom, — kezdte el Sztász elmesélni a saját életeseményét.

Még sokáig beszélgettünk a világ különböző furcsaságairól és bámulatos eseteiről, felidéztük a kapcsolódó történeteket, és hallgattuk a Szenszei egyszerű, és ugyanakkor szokatlan elbeszéléseit a titokzatos emberi pszichéről és korlátlan lehetőségeiről. És csak hajnalban, amikor az égen már pirkadt, mentünk aludni.

Bármilyen furcsa is, de akár attól, hogy mindent egyszerre hallottam, akár valamilyen más okból, de éppen azon a reggelen szokatlan álmot láttam – élénk, érzelmes álmot. A legfontosabb, hogy soha nem volt még hasonló álmom: mintha a tudatom lebegne a föld felett, magasból figyelve, ami a világban történik. Eleinte minden csendes és nyugodt volt. De valahogy szorongani és félni kezdtem, mintha valamit várnék. És ekkor észrevettem Keleten egy élénkvörös csillagot, amely magas hóféhér hegyek csúcsáról ereszkedett le. Ez a csillag rohamosan közeledni és nőni kezdett a méretében. Valamilyen áttetsző fátyol húzódott utána. És minél közelebb jött hozzám, annál inkább bekebelezte a teret ez a fátyol, megváltoztatva a világot, és elmosódottá, félig áttetszővé téve annak körvonalait. És amikor jobban megnéztem, láttam, hogy minden, ami belekerült ebbe a fátyolba, felbuggyant, mintha maga a természet lázadna fel az emberi civilizáció ellen, egyre nagyobb erőt gyűjtve. A kitörő vulkánok zúgásukkal rázták meg a Földet. Az óceánok közepén hatalmas hullámok születtek, amelyek rohamosan haladtak a metropoliszok

felé. Tüzek tomboltak ott, ahol a víz elérhetetlen volt. A szelek hatalmas forgószeleket csavartak, amelyek mindent elpusztítottak az útjukban. Mintha a természet zúditotta volna az emberiségre mindazt a negatív erőt, amelyet az emberek a civilizációjuk teljes fennállása alatt kibocsátottak. Megijedtem, lehunytam a szemem. És amikor kinyitottam, láttam magam egy csodálatos, gyönyörű mező közepén állni, különböző szép virágokkal. A csillag ugyanúgy rohamosan közeledett, megváltoztatva maga mögött az egész teret. Körülnéztem. Mögöttem városok voltak, tele gyanútlan emberekkel. És mindez a könyörtelen erő közeledett felénk.

Amikor a csillag egészen közel jött, láttam, hogy ez egy Lovas. A ruházata és a páncélja vörös aranyból készült, amely élénken csillogott, és vörös tűzzel égett. Még a lova is vörös arany apró lemezekből szőtt takaróval volt borítva. A káp-rázatos ruha teljesen eltakarta a Lovast, csak a szeme maradt nyitva. A kezében lándzsát tartott. A lándzsa végén zászló lobogott, rajta egy lótusz-bimbó képével, amelynek belsejében piramis, szem és még valamilyen hieroglifák és rajzok voltak. A Lovas már a gyönyörű virágok hatalmas mezején vágatott a lován.

De hirtelen a Vörös Lovas teljes vágatában meg-rántotta a gyeplőt, megállítva a lovat. És ekkor láttam a Tekintetét, amely fájdalmasan ismerősnek tűnt számomra. A Lovas figyelmét egy kicsi, szerény nefelejcs vontta magára, őt égszínkéék szirmával. Leszállt a lóról, és lehajolt a virág fölé, mintha nézegetné és csodálná azt. És alighogy a Lovas leszállt a lóról, az elemek elkezdtek elcsendesedni és megnyugodni. A városokig csak ennek

a hatalmas erőnek egy könnyű visszhangja jutott el, amely a Harcos mögött mozgott. Rejtély volt számomra, miért állította meg egy ilyen jelentéktelen virág ezt az olyan hatalmas Lovast, hiszen körülötte gyönyörű, nagy virágok egész mezeje volt? És vajon mennyi időre állt meg?

Még akkor is, amikor felébredtem, nem hagyott el ennek az álomnak a valóságérzete. És ez a két kérdés élesen belevésődött az emlékezetembe. Persze, láttam már álmokat korábban is. De ilyen valóságosat, tele érzésekkel, érzelmekkel, még soha nem láttam. És a legfontosabb, hogy az álomban minden rendkívül világos volt, tudtam mindennek a valódi értelmét, ami történik, tudtam, hogy ez nagyon fontos. De amikor felébredtem, sehogy sem tudtam felidézni, mit is jelentett, és hogyan értelmezzem. Csak az élénk érzelmi benyomások maradtak, és ez a két kérdés, amelyek egyszerűen belevágódtak az emlékezetembe.

Ez az álom egyenesen elbűvölt a szokatlanságával. Először azt gondoltam, hogy az agyam egyszerűen ilyen formában adta ki a tegnapi információkat. De arról, amit ilyen részletességgel álmodtam, senki sem tett még távolról sem említést. Ez némileg elgondolkodtatott.

Kiválasztottam egy pillanatot, amikor az összes fiú elment fürödni, és odamentem a Szenszei-hez. Ő a sekély vízben állt, fokozatosan szoktatva magát a vízhez. Kihaszználva az egyedüllétét, elkezdtem elmesélni neki a furcsa álmomat, panaszkodva, hogy sehogy sem tudom felidézni a jelentését, csak emlékszem, hogy nagyon fontos számomra. Ellenében a várakozásaimmal a teljes megfejtésre az álomról a fiziológiai és a filozófiai szempontokból,

a Szentszei csak elmosolyodott, és valahogy rejtélyesen rám nézve kimondta:

— Eljön az idő, és mindent meg fogsz tudni.

A Szenszei aforizma

1. Az élet kiszámíthatatlan, és bármi megtörténhet benne, még a legvalószínűtlenebb is, amit el sem tudsz képzelni.
2. A fiatal test egyáltalán nem a lélek korának mutatója.
3. Minden nagyszerű nevetségesen egyszerű, de nem könnyű munkával érhető el.
4. Az ember gondolkodó lény. Fő cselekvő ereje a gondolataiban rejlik.
5. A lényeg, hogy nagy vágyad legyen, a lehetőségek pedig maguktól jönnek.
6. Minden Vidzsajra akad egy Rádzsa.
7. A képzelet által szült félelem még ott is lát veszélyt, ahol egyáltalán nincs.
8. Egészséges gondolatoknál — egészséges a lélek, egészséges léleknél — egészséges a test.
9. Minden haragból leadott ütés, végső soron visszatér hozzád.
10. Az ember lehetőségeit a fantáziája korlátozza.
11. Nem szabad rosszat kívánni másoknak még gondolatban sem. Mert a gondolat erejével csapdát szősz magadnak, a testednek és az elmének. És minél gyakrabban gondolsz erre, annál erősebbé válnak a hálói, annál szorosabb a hurok.

12. Légy barátja az ellenségednek, és bocsáss meg a tetteiért, mert te sem vagy tökéletes.
13. Az élet rövid, és érkeznünk kell felnevelni a szellemi lényegünket a szívünkben.
14. Állandóan dolgoznod kell magadon, mert minden perc drága az életben, amelyet Isten ajándékaként kell felhasználni a lelked tökéletesítésére.
15. Ha meg akarod nevetetni Istent, mesélj neki a terveidről.
16. Nincsenek véletlenek. A véletlen csak a kontrollálatlan gondolataink természetes következménye.
17. Az életben sokkal fontosabb az átélt pillanatok minősége, mint a létezés értelmetlen évei.
18. A bölcsesség — a lélek kincse, nem pedig a koré.
19. Minden cselekvést mindenekelőtt a kialakult gondolatunk hozza létre.
20. A szó ereje újjáéleszti a gondolat erejét, a gondolat ereje pedig cselekvést szül.
21. Aki jó gondolatokkal jót cselekszik, annak nem kell szomorkodnia az elmulasztottak miatt, mert sokkal nagyobb erőt szerez a lelke megismeréséhez, mint tétlenül maradva.
22. A fantasztikum mindössze meg nem valósult valóság.
23. Az igazi, valódi hit a tudásból születik. A tudás pedig a szón keresztül érkezik, az elme meggyőzésén keresztül a történő jelen-ség igazságáról.

24. Tisztelni kell a másik ember megismerésre való törekvését, és nem szabad az egocentrizmusod szuronyaként érzékelni.
25. Mindent megismerni lehetetlen, de törekedni kell rá.
26. A legértékesebb út Isten megismerése az ész által, amikor az igaz tudás, legyőzve az állati kezdetet, megnyitja a tudatalatti kapuit a Szeretet kulcsa segítségével.
27. Az ostobának megadatik a megértésért, az okosnak pedig ostobaság nem megérteni.